

MagicPen
Publishing

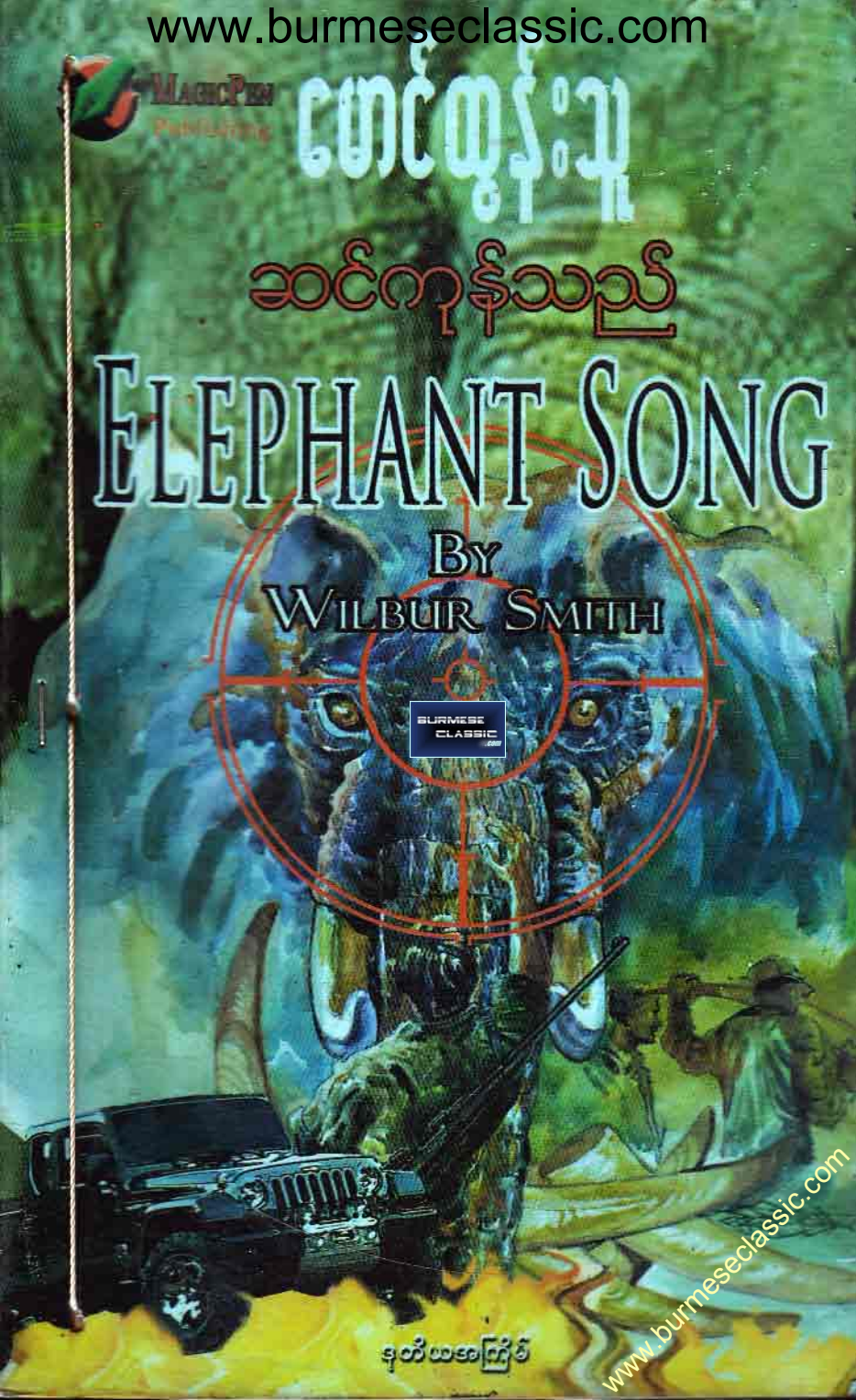
စောင်ထွန်းသူ

ဆင်ကုန်သည်

ELEPHANT SONG

BY
WILBUR SMITH

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒုတိယအကြိမ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၆၄၄၀၅၀

အဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၈၁၀၇၀၉

ပထမအကြိမ် - ၁၉၉၄ ဇန်နဝါရီလ

ဒုတိယအကြိမ် - ၂၀၁၀ ဇန်နဝါရီလ

ထုတ်ဝေသူ	ဦးကျော်ဆန်း (ရဲအောင်စာပေ) အမှတ်(၂)၊ ချွန်း(၁)လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်။
စီစဉ်သူ	ဖြိုးဇော်ဇော်၊ ပြုံးချို
ပုံနှိပ်တိုက်	ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက် အမှတ်(၁၇၁)၊ (၃၃)လမ်း၊ ရန်ကုန်။
အတွင်းစာမီ	NEW LIFE Computer
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	ရန်နိုင်ဦး
ဖြန့်ချိရေး	Magic Pen Publishing
ဒုတိယရေ	၅၀၀
တန်ဖိုး	၃၅၀၀ ကျပ်

မောင်ထွန်းသူ

ဆင်ကုန်သည်

ELEPHANT SONG

By

WILBUR SMITH

မောင်ထွန်းသူ ၀၉၅-၀၃
 ဆင်ကုန်သည် / မောင်ထွန်းသူ - ရန်ကုန်၊
 ရဲအောင် စာပေ ၊ - ၂၀၁၀။
 စာ - ၂၁၄ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ
 ဆင်ကုန်သည် (ဒုတိယအကြိမ်)

ဆင်ကုန်သည် ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်

သဘာဝသိပ္ပံပညာရှင် ဒေါက်တာဒင်နီယယ်သည် သဘာဝမှတ်တမ်းတင် ရုပ်မြင်သံကြားဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူး ထုတ်လုပ်ရာ၌ နိုင်ငံတကာ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်ကြားတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အာဖရိက တိုက်တွင် မွေး၍ အာဖရိကတိုက်တွင် ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်သဖြင့် အာဖရိက တိုက်ကို ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်၏။ တစ်နှစ်တွင် သူသည် တစ်ချိန်ကသူ အလုပ်လုပ်ဖူးသော ချင်ပီပီအမျိုးသား သဘာဝသစ်တော ထိန်းသိမ်းရေးစခန်းသို့ လာရောက်ကာ ဆင်အိုကြီးများ သုတ်သင်ရှင်းလင်းသည့် လုပ်ငန်းကို မှတ်တမ်းတင်ရုပ်ရှင် လာ၍ရိုက်သည်။

ချင်ပီပီစခန်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး ဂျွန်နီအင်ဇောသည် အာဖရိကန် လူမျိုး ဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်နှင့် အလုပ်အတူတူ လုပ်ခဲ့သူဖြစ်ရာ အလွန်ရင်းနှီး ခင်မင်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီနှင့်အဖွဲ့ ဆင်များ သုတ်သင်ရှင်းလင်းသည်ကို လိုက်၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီးနောက် စခန်းတွင် တစ်ညမျှ အိပ်သည်။ ဤအတောအတွင်း စခန်းသို့ လာရောက်လေ့လာသော တရုတ်တိုင်ပေအင်္ဂလိပ်ကပြား နှင်ချင်ဂွန်းနှင့် ဆုံမိသည်။ နှင်ချင်ဂွန်းသည် အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံ ဟာရာရီဖြူရှိ တရုတ်တိုင်ပေသံရုံးမှ သံတမန်ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်၍ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များ လေ့လာရာ၌ စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် သူသည် ဆင်များ၏ သဘာဝကို လေ့လာလိုက်စားသူဖြစ်သဖြင့် ချင်ပီပီတောစခန်းသို့ အလည်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

အလုပ်တူတဲ့၍ လုပ်နေကြစဉ်က ထောင်ပေါင်းများစွာသော စခန်းချ မီးဖိုကြီးများမှ မီးရောင်ဖြင့် ဂျွန်နီအား အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်၊ ရေးတတ်၊ ပြောတတ်အောင် မိမိကပင် သင်ကြားပေးခဲ့ရ၏။

တောင်အာဖရိက တက္ကသိုလ်စာပေးစာယူ သင်တန်းတက်စဉ်ကလည်း ဂျွန်နီက သင်တန်းကြေးပေးစရာ မရှိသဖြင့် ဒင်နီယယ်ကပင် ငွေချေးခဲ့သည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဂျွန်နီသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်စ်စီ ခေါ် သိပ္ပံဘွဲ့ ရခဲ့ သည်။ ထိုစဉ်ကတော့ တစ်ယောက်က လူမည်း၊ တစ်ယောက်က လူဖြူဖြစ် သော လူငယ်နှစ်ယောက်သည် အမြဲတစေ သွားအတူ လာအတူ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

အဆမတန် ကျယ်ပြောလှသော အစိုးရပိုင် ဤသစ်တောအတွင်း၌ ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးဖြင့်တစ်လှည့် အတူတူတွဲ၍ ကင်းလှည့်ခဲ့ကြရ၏။

အလွန်နက်သည့် တောကြီးမျက်မည်းအတွင်း၌ အလုပ်အတူတူလုပ် ရင်း အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဂိုဒေါင်၏ မှောင်မည်းနေသော အတွင်းဘက်ကို တစ်ချက်ချောင်းကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေချွန်လိုက်သည်။

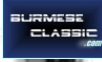
“ဟေ့...သူငယ်ချင်း ဂျွန်နီ၊ ငါထွက်သွားကတည်းက မင်းအလုပ်များပြီး ကျန်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

အဖိုးတန်ပစ္စည်းများမှာ ခေါင်မိုးရယ်မများထိနေအောင် အစုလိုက် အပြုံလိုက် တင်ထားသည်။ ဒေါ်လာရာပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာ တန်သည့် ပစ္စည်းများပေတည်း။

ဂျွန်နီအင်ဇောက် ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် ပြဿနာကို နားလည်နေသော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

သူ့အလုပ်များမများကို အထူးတလည် ပြောပြနေစရာမလိုဟုပင် သူ ယူဆသည်။ ထိုအယူအဆကြောင့်လည်း ဘဝင်မကျသော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်လိုက်မိခြင်းဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်ကတော့ ဂျွန်နီ၏ အကြည့်ကိုမမြင်။ သူ့ကင်မရာမင်းဘက် လှည့်၍ စကားပြောနေသည်။

ဆင်ကုန်သည်

“ဟေ့...အထဲမှာ အလင်းရောင်ကောင်းကောင်း ရပါ့မလား၊ ငါ့က အတွင်းပိုင်းပုံတွေကို ကျကျနန ရိုက်ယူချင်တယ်”

ကင်မရာမင်းသည် လေးလံသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ လွယ်ထားရသဖြင့် မြန်မြန်သွက်သွက် မလျှောက်နိုင်။ သူသည် နှေးနှေးလေးလံစွာဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ခါးတစ်ဖက်တွင် ရှိနေသော ဘတ်ထရီခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော မီးကို စမ်းသပ်ကြည့်နေသည်။ ဘက်ထရီ မီးရောင်သည် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများပေါ်သို့ ဖြန့်ကျလာသည်။

“ဒီမယ်...ဂျော့စ်၊ မင်းက ငါနဲ့ ကြီးကြပ်ရေးမှူးနောက်ကနေပြီး ဂိုဒေါင် အစွန်းထိ လိုက်ရိုက်နော်” ဟု ဒင်နီက ညွှန်ကြားသည်။

ကင်မရာမင်းက ခေါင်းညိတ်ကာ ရှေ့သို့ ကပ်လာသည်။ ဆိုနီဗီဒီယို ကင်မရာကို ပံ့ပေါ်တွင် အနေတော်ဖြစ်အောင် ပြင်၍ ကိုင်သည်။ ဂျော့စ်သည် အသက် သုံးဆယ်တွင်းအရွယ် ဖြစ်သည်။ ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတို ဝတ်ကာ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည်။ ဇမ်ဘီဇီတောင်ကြား အပူရှိန်ကြောင့် သူ၏ အညိုရောင် သန်းနေသော ရင်ဘတ်တွင် ရွေးများစိုရွဲနေသည်။

ရှည်လျားသော ဆံပင်ကို သားရေကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် စည်းထား သည်။ ဆံပင်သည် လည်ကုပ်ပေါ်သို့ ဝဲကျလျက် ရှိသည်။ သူ့ပုံပန်းသည် ခေတ်ပေါ်တေးဂီတလောကမှ လူကြိုက်များသော အဆိုတော်တစ်ယောက်နှင့် တူလှသော်လည်း တကယ်တော့ ဆိုနီကင်မရာကြီးတစ်လုံးဖြင့် ဆူးခြားပြောင် မြောက်အောင် ရိုက်ကူးနိုင်သော အနုပညာသည်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဂျော့စ်သည် မသပ်မရပ် စုံပြုတင်ထားသည့် ဆင်စွယ်များပေါ်မှ ကင်မရာကို ရှပ်တိုက်ဆွဲကာ အလွန်ကြီးမားလှပသော ဆင်စွယ်ကြီးတစ်ချောင်း ကို ကိုင်ထားသည့် ဒင်နီယယ်၏ လက်ဆီအထိ ယူသွားသည်။ ထို့နောက် ကင်မရာကို နောက်ဘက်သို့ ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ဒင်နီယယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရိုက်ယူသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဇီဝဗေဒဘာသာရပ်ဖြင့် ဒေါက်တာဘွဲ့ ရထားသူ ဖြစ်၏။ စာအုပ်အများအပြားလည်း ရေးသားခဲ့၏။ ဟောပြောပို့ချခြင်းများကို လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

မောင်ထွန်းသူ

အာဖရိကတိုက်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါများ၏ အလေ့အထများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် ထိတွေ့ဆက်ဆံမှုနှင့် ပတ်သက်သော အီကိုလော့ဂျီပညာရပ် နယ်ပယ်၌ ဩဇာညောင်းသူ၊ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ထိုအကြောင်းများကြောင့် နိုင်ငံတကာနယ်ပယ်၌ ထင်ရှားကျော်ကြားနေခြင်း မဟုတ်။ ဒင်နီယယ်သည် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်သူ ဖြစ်သည်။ လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ဥပမာရုပ် အလွန်ကောင်းသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားပိတ်ကားပေါ်၌ ထင်ဟပ်လာသည့် သူ့ရုပ်ရည်သည် အလွန်ခန့်ညားပြီး ကြည့်လို့ကောင်းသည်။

အသံကလည်း အလွန်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသည်။ စကားပြောရာ၌လည်း အသံထွက် လေယူလေသိမ်းနှင့် ပြောဟန်ဆိုဟန်များက နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှ၏။

ဒင်နီယယ်၏အဖေသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ကာကွယ်ရေးတပ်တွင်း ရုံးထိုင်အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မြောက်အာဖရိကတိုက် စစ်မြေပြင်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗယ်လ်နှင့် ဖီးလ်မာရှယ်မောင့်ဂိုမာရီတို့ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။

စစ်ကြီးပြီးသွားသည့်အခါ သူသည် ရိုဒီဆီးယားနိုင်ငံသို့ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ဆေးရွက်ကြီး စိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီယယ်အား အာဖရိကတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထို့နောက်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့အဖေက ဒင်နီယယ်အား အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆင်းဘော့စ်သို့ ပြန်ပို့ပြီး ပညာသင်ကြားစေခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ ဒင်နီယယ်သည် ရိုဒီဆီးယားနိုင်ငံသို့ ပြန်လာပြီး အမျိုးသားရေးမြေတောတောင် သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးဌာန၌ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းခဲ့သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကင်မရာဆီသို့ တည့်တည့်ကြည့်ကာ စကားစပြောသည်။

“ဆင်စွယ်ဟာ ရှေးခေတ် အီဂျစ်နိုင်ငံ ဖာရိုဘုရင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက အဖိုးတန် ပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းပါ။ အလှ

ဆင်ကျန်သည်

ဆုံးနဲ့ အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံး သဘာဝပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့တာပါ။ ဒါဟာ အာဖရိကန် ဆင်တွေရဲ့ ကျက်သရေဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခုလို့ ပြောရင်လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး။”

ဒင်နီယယ်သည် အစုလိုက်အပြုံလိုက် အဆင့်ဆင့်ထပ်၍ တင်ထားသော ဆင်စွယ်ပုံများကြားသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ဂျွန်နီအင်ဇောက သူ့ဘေးမှ ကပ်၍ လိုက်သွားသည်။

“ရွှေဖြူလို့ အသိအမှတ်ပြုထားကြတဲ့ ဆင်စွယ်တွေရဖို့အတွက် လူဟာ ဆင်ကို အမဲလိုက်လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ထောင်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်စုနှစ်အထိ အာဖရိကတိုက်အတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ နှစ်သန်းကျော်ကျော် ကျန်ရှိနေသေးတာ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်...ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး ဆင်အရေအတွက်ဟာ အသစ်အသစ် ထပ်မံတိုးပွားလာနေတယ်လို့ ယူဆနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုယူဆတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဆင်တွေကို ကာကွယ်ပေးနေတယ်။ တိုးပွားအောင် လုပ်ပေးနေတယ်။ ကြီးကြပ်ထိန်းသိမ်းပေးနေတယ်လို့ ထင်နေကြလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအထင်ဟာ ကြောက်စရာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် မှားနေတာ တွေ့ကြရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ တစ်သန်းနီးပါးလောက် အသတ်ခံရတာကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြရပါတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော်တို့ ဒီအတိုင်းပဲ လက်ပိုက်ပြီး ကြည့်နေကြမလားဆိုတာ စဉ်းစားရတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အခုဒီဒေသ၊ ဒီနေရာကို ရောက်လာတာဟာ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သတ်ပြီး ဘာတွေ မှားနေသလဲ။ အာဖရိက ဆင်တွေ မျိုးဆက်ပျက်သုဉ်းပြီး ကမ္ဘာမြေပေါ် ကွယ်ပျောက်သွားမယ့် အန္တရာယ်ဟာ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး ရှိနေသလဲဆိုတာ စုံစမ်းလေ့လာဖို့ ရောက်နေကြတာပါ။”

ဒင်နီယယ်သည် စကားကို ခဏဖြတ်၍ ဂျွန်နီအား လှမ်းကြည့်သည်။

“အခု ကျွန်တော်နဲ့အတူ ချင်ပီပီ ထိန်းသိမ်းရေးတောရဲ့ ကြီးကြပ်ရေး များချုပ် မစွတာဂျွန်နီအင်ဇော ရှိနေပါတယ်။ ဒီသစ်တော အသစ်ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ထားတဲ့ သီးသန့် သစ်တောတွေထဲမှာ တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်ထွန်းသူ

ဒီနေရာမှာ ထူးခြားတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုလေးတစ်ခုကို တင်ပြချင်ပါတယ်။ 'အင်စော' ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ပါတယ်။ 'ဥျန်အင်စော' ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ 'မစ္စတာ ဆင်' လို့ ပြောရင်ရနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ချင်ဝီဝီ တောကြီးကြပ်ရေးမှူး တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူဟာ အာဖရိကန်တောကြီးတွေထဲမှာ ကောင်ရေ အများဆုံးနဲ့ အတိုးပွားအစည်ပင်ဆုံး ဆင်အုပ်ကြီးတွေကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ပေးနေရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူး မစ္စတာဥျန်အင်စော ခင်ဗျာ၊ ချင်ဝီဝီ အမျိုးသားတောကြီးက ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဒီဂိုဒေါင်ကြီးထဲမှာ ဆင်စွယ်ပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်။"

"လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့ စတုရန်းမိုင်မှာ ဆင်စွယ်ပေါင်း ငါးရာလောက် ရှိပါတယ်။ အတိအကျဆိုရင် လေးရာရှစ်ဆယ်ခြောက်ချောင်းတိတိရှိပါတယ်။ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းရဲ့ ပျမ်းမျှအလေးချိန်ဟာ ခုနစ်ကီလို ရှိပါတယ်။"

"နိုင်ငံတကာ ဈေးကွက်မှာ ဆင်စွယ် တစ်ကီလိုကို ဒေါ်လာ သုံးရာမျှ ရှိနေပါတယ်" ဟု ဒင်နီယယ်က ကြားဖြတ်ပြောသည်။

"အဲဒီတော့ ဒီမှာရှိနေတဲ့ ဆင်စွယ်တွေရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဒေါ်လာတစ်သန်း ကျော်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဆင်စွယ်တွေကို ဘယ်ကရထားပါသလဲ။"

"ဒီလိုပါ။ တချို့ ဆင်စွယ်တွေက ကောက်တွေ့ထားတာပါ။ ဒီသစ်တော ထဲမှာ သူတို့ဘာသာသူတို့ သဘာဝအလျောက် သေသွားကြတဲ့ ဆင်တွေဆီက ရတဲ့အစွယ်တွေပါ။ တချို့ကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ လက်ထောက်တောထိန်း အရာရှိတွေက သူခိုးတွေလက်ထဲက သိမ်းဆည်းရမိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆင်စွယ် အများစုဟာ ကျွန်တော်တို့ ဌာနက ပေးအပ်ထားတဲ့ တာဝန်အရ ဆက်လက် ရှင်သန်ဖို့ မသင့်တော့ဘူးလို့ ယူဆရတဲ့ 'ပယ်ဆင်' တွေကို ရှာဖွေပြီး ရယူထားကြတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။"

ဒင်နီယယ်နှင့် ဥျန်နီသည် ဂိုဒေါင်၏ တစ်ဖက်စွန်းအထိ လျှောက် သွားပြီး ကင်မရာဘက်သို့ လှည့်၍ ရပ်လိုက်ကြသည်။

"ပယ်ဆင်လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို ကျွန်တော်တို့ နောက်မှဆွေးနွေးကြ တာပေါ့ မစ္စတာဥျန်နီ၊ ပထမဆုံးချင်ဝီဝီမှာရှိနေတဲ့ ဆင်စွယ်ခိုးထုတ်မှု အခြေ

ဆင်ကုန်သည်

အနေကို ပြောပြစေချင်ပါတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းအခြေအနေဟာ တော်တော်ဆိုးရွား နေပါသလား။"

"နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပိုပိုပြီး ဆိုးလာနေတယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်" ဟု ဥျန်နီက စိတ်မကောင်းဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို ယမ်း၍ ပြောသည်။

"ကင်ညာနိုင်ငံ၊ တန်ဇန်နီးယားနိုင်ငံနဲ့ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွေမှာ ဆင်တွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားတာ သိနေကြတဲ့ ဆင်ကုန်သည်တွေရဲ့ အာရုံဟာ တောင် ဘက်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆင်အုပ်တွေဘက်ကို ရောက်လာနေကြပါ တယ်။ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံ ဟာ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံကို ဖြတ်လိုက်ရင် ရောက်နိုင်တဲ့ နိုင်ငံပါ။ အဲဒီတော့ ဆင်သူခိုးတွေဟာ မြစ်ကိုဖြတ်ကူးပြီး ဒီဘက်ကို ရောက်လာကြပါ တယ်။ သူတို့က လူအင်အားရော လက်နက်အင်အားပါ ကျွန်တော်တို့ထက် တောင့်တင်းကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ လူရော၊ ဆင်ရော၊ ကြွရော ပစ်ခတ် သတ်ဖြတ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ လူစုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆင်သူခိုးအုပ်စုနဲ့ တွေ့ရင် စပြီးမပစ်လို့ မရပါဘူး။ ကိုယ်က လက်ဦးအောင် ပစ်ကြရတာပါပဲ။"

"ဒီဆင်စွယ်အားလုံးဟာ"

ဒင်နီယယ်သည် စကားကို ဆက်မပြောသေးဘဲ လက်တစ်ဖက်ကို အနီးဆုံး ဆင်စွယ်ပုံပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။

ဆင်စွယ်များသည် တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း မတူကြ။ တချို့သည် ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ရှည်ရှည်သေးသေး ဖြစ်သည်။ တချို့ကတော့ လေးကိုင်းသဖွယ် ကွေးကောက်နေသည်။ အချို့သည် ထိပ်ဖျားများ ချွန်မြည့်နေသော်လည်း အချို့ကတော့ ထိပ်ဖျားများ တုံးကာ ပုတိုတို ဖြစ်နေကြသည်။

ဆင်စွယ်အများစုသည် ပုလဲရောင် တောက်နေကြသည်။ တချို့သည် ကျောက်ဖြူရောင်တွင် ထောပတ်ရောင် သန်းနေသည်။ တချို့သော အစွယ်များ တွင် အခုအချိန်အထိ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များမှ အစွန်းအကွက်များ ကပ်နေဆဲ။

ဆင်စွယ်အများစုမှာ အမဆင်စွယ်များ ဖြစ်သည်။ အချို့မှာ ရင့်ကျက် ကြီးထွားခြင်း မရှိသေး။ အတုတ်မှာ လူတစ်ယောက်၏ လက်မောင်းအလွယ်မျှသာ ရှိသည်။ ယင်းအစွယ်များသည် ဆင်ပေါက်စများထံမှ ဖြတ်ယူထားခြင်း ဖြစ်၏။

ဆင်အိုကြီးများမှ ရထားသည့် အလွန်ကြီးထွားရင့်ကျက်သော ဆင်စွယ်များမှာ အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသည်။

ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းကို လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေသော ဒင်နီ ယယ်၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။

အမှန်တော့ သူသည်အာဖရိကတိုက်၏ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများနှင့် ညှိုယူဖမ်းစားနိုင်သော အစွမ်းသတ္တိများဖြင့် ပြည့်လျှမ်းနေသည့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ လောကအကြောင်းကို စာအုပ်များ ရေးသားခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

“အသိဉာဏ် ထက်မြက်ပြီး အလွန်တင့်တယ် ခန့်ညားတဲ့ သတ္တဝါကြီးတွေဟာ တစ်နေ့တခြား လျော့နည်းလာနေပြီဆိုတာ ဒီဆင်စွယ်တွေက သက်သေပြနေပါတယ်။ ဒီအခြေအနေဟာ ရှောင်လွှဲလို့ မရနိုင်ဘူးလို့ဘဲဆိုဦးတော့ ဒီတိုက်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နေတဲ့ သဘာဝ ပြောင်းလဲမှုတွေဟာ ဝမ်းနည်းစရာ အင်မတန်ကောင်းတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အာဖရိကဆင်တွေဟာ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ ထူးခြားထင်ရှားတဲ့ အထိမ်းအမှတ် အမှတ်လက္ခဏာတစ်ခုများ ဖြစ်နေလေသလား၊ ဒါပေမဲ့ ဆင်တွေကတော့ မျိုးဆက်ပြတ်မယ့် အနေအထား ရောက်နေပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အာဖရိက တစ်တိုက်လုံး ပျက်သုဉ်းတော့မှာလား။”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့စိတ်ထဲ၌ ခံစားနေရသည့်အတိုင်း ရိုးရိုးသားသား တင်ပြနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကင်မရာကလည်း တွေ့သမျှကို သစ္စာရှိစွာဖြင့် မှတ်တမ်း ဇာတ်လျက်ရှိ၏။

နိုင်ငံတကာအလယ်တွင် ဒင်နီယယ်၏ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ် အောင်မြင်မှု ရနေခြင်းသည် ဤမှန်ကန်မှုကြောင့် ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီအင်ဇောဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဆင်တွေ ပျက်သုဉ်းတော့မှာလား ဆိုတာသိပါရစေ။ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံ တွင်းမှာ ဆင်တွေ ဘယ်လောက်အထိ ရှိပါသေးသလဲ၊ မစ္စတာဂျွန်နီရဲ့ ချင်ပီပီ အမျိုးသားသစ်တောတွင်းမှာ ဆင်ကောင်ရေ ဘယ်လောက်များများ ကျန်ဦးမလဲ ဆိုတာ ပြောပြနိုင်ရင် ပြောပြစေချင်တယ်”

“ဇင်ဘာတွေတစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ဆင်ကောင်ရေ ငါးသောင်းနှစ်ထောင် လောက်ရှိနေသေးတယ်လို့ ခန့်မှန်းထားကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ချင်ပီပီ တောတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ အရေအတွက်ကတော့ပိုပြီး တိတိကျကျ ပြောလို့ရပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်က ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံတကာ သဘာဝထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး အဖွဲ့ကြီးရဲ့ အကူအညီနဲ့ သစ်တောတစ်ခုလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက် ပြီး ကောင်းကင်ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အတိအကျ ရေတွက်လို့ ရနိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ကောင်ရေ ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဖြတ်မေး သည်။

“ချင်ပီပီ တောထဲမှာတင် ဆင်ကောင်ရေ တစ်သောင်းရှစ်ထောင် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် နည်းနည်းနော့နော့ အရေအတွက် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရမှာပဲ၊ ရာသီဥတုအလွန်ဆိုးရွားတဲ့ ဒီနိုင်ငံမှာ ဒီလောက်အရေအတွက် ရှိနေသေး တယ်ဆိုတာဟာ အားတက်စရာကောင်းတယ်လို့ ယူဆရမယ်ထင်ပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

ဂျွန်နီ မျက်မှောင်ကုတ် သွားသည်။

“တစ်ဖက်က ပြန်ကြည့်ရင် ပြဿနာက ရှိနေပါတယ် ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း၊ ဒီလောက်အရေအတွက်များနေရင် ကိုင်တွယ်ရတာ မလွယ် လှပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံအတွက် ဆင်ကောင်ရေ သုံးသောင်း ကျော် ရှိနေသေးတာဟာ ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ စံပြအရေအတွက်လို့ ပြောရပါလိမ့် မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆင်တစ်ကောင်အတွက် တစ်နေ့ကို အသီးအရွက် တစ်တန်ရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်တွေအနေနဲ့က နှစ်ပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ကြာမှ ကြီးလာနိုင်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေကို သူတို့ အစားအစာရရှိအတွက် လှဲကြပါတယ်။ အနည်းဆုံး ပင်စည်လုံးပတ် လေးပေလောက်ရှိတဲ့ သစ်ပင်မျိုးကို လှဲပါမှ အစား အစာ ရနိုင်တာဆိုတော့ သစ်ပင်တွေ ဘယ်လောက်အထိ ပျက်သုဉ်းသွားမယ် ဆိုတာ မစဉ်းစားလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

မောင်ထွန်းသူ

“တကယ်လို့ အခုလက်ရှိ ဆင်အရေအတွက်ကို အသက်ရှင်ခွင့် ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးခွင့်ပေးထားမယ်ဆိုရင် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ ယူဆပါသလဲ”

“ရှင်းရှင်းကလေးပါ ခင်ဗျား၊ နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဒီသစ်တော ဟာ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီနေရာဟာ ခြောက်သွေ့ပြီး ဖုန်ထူတဲ့ နေရာတစ်နေရာ ဖြစ်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆင် အားလုံး သေကျေပျက်စီးသွားမှာပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ သစ်ပင်မရှိ၊ သစ်တောမရှိ၊ ဆင်မရှိတဲ့ ဘဝနဲ့ ရင်ဆိုင်ရဖို့ပဲ ရှိပါတယ်”

ဒင်နီယယ်က ဂျွန်နီ၏ စကားကို လက်ခံသည့်အနေဖြင့် ခေါင်းညိတ် သည်။

“အဲဒီပြဿနာအတွက် အဖြေကော ရှိပါသလား” ဟု မေးသည်။

“ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်မှဖြစ်မယ့် အဖြေတစ်ခုတော့ တွေ့ထားပါ တယ်”

“ဘယ်လိုအဖြေမျိုးပါလဲ”

ဂျွန်နီအင်ဇောသည် ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို ဖြေရှင်းနေတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာတို့ ကိုယ် တိုင် သွားကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြည့်လို့တော့ သိပ်မကောင်းပါဘူး”

* * *

ဆင်ကုန်သည်

ဒင်နီယယ်သည် နေမထွက်မီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့် အလိုတွင် အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ အိပ်ရာမှ စောစောထတတ်သော အလေ့အထကို သူ့ရလာသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤတောင်ကြားထဲ၌ အလုပ်လုပ်စဉ်ကတည်းက ရလာခဲ့သည့်အကျင့် ဖြစ်၏။

ဤတောင်ကြားမှ အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် အာဖရိကတိုက်၏ ပြင်ပရှိ မြို့ကြီးများသို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင်လည်း ထိုအကျင့်သည် ပျောက်မသွား။ ရိုဒီဆီးယားနိုင်ငံအတွင်း၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် စစ်ပွဲကာလအတွင်းက လုံခြုံရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းသည်အခါ ထိုအကျင့်သည် ပို၍ခိုင်မာ လာခဲ့ရ၏။

ဒင်နီယယ်အဖို့ အရုဏ်ဦးသည် မက်မောစဖွယ်ကောင်းသည့် အချိန် တစ်ချိန် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤတောင်ကြားအတွင်း၌ နေခဲ့ရစဉ်က ပို၍ပင် တမြတ်တနိုး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သူသည် အိပ်ရာမှ နိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကပျာကယာ ထ၍ ဖိနပ်များ စီးလေ့ရှိသည်။ သူနှင့် သူ့လူများသည် တစ်နေ့လုံး နေပူဒဏ် ခံထားရသည့် မြေပြင်ပေါ်၌ အဝတ်အစားပင် မလဲတော့ဘဲ အိပ်ခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့စခန်းချသည့်နေရာ၌ မီးဖိုထားသော်လည်း ညပိုင်းတွင် မနီး မဝေးမှ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်တတ်သည့် ခြင်္သေ့များ၏ ရန်မှ အကာအကွယ် ရရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုများပင် မလုပ်နိုင်ကြ။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဖိနပ်ကို စီးကာ မီးဖိုပတ်လည်၌ ပိုင်းအိပ်နေကြ သည့် သူ့အဖော်များကြားမှ အသံမကြားအောင်ထလာသည်။ နှင်းသီးနှင်းဥများ

မောင်ထွန်းသူ

တုံ့လွဲခိုနေကြသည့် မြက်ပင်ကြီးများကြားမှ တိုးရှေ့ဖြတ်သန်းလာသည်။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်ရှိ တောင်ကတုံးတစ်ခုပေါ် တက်ထိုင်ကာ အရုဏ်လာနေသည်ကို စောင့်ကြည့်သည်။

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် အရုဏ်သည် မသိမသာတက်လာနေသည်။ မြစ်ပြင်၏ အထက်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်မှ တိမ်များအား ပန်းရောင်နှင့် ပြာမှိုင်းမှိုင်းအရောင်များဖြင့် ဆေးပန်းချီခြယ်လျက် ရှိသည်။

ဇမ်ဘီဇီ မြစ်ရေပြင်ထက်တွင် မြူများသည် တရွေ့ရွေ့ မျောနေကြသည်။ ဝမ်းဘဲအုပ်များသည် အရောင်ဖြူမျောမျောကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ လှပစွာ ဝှံ့သန်းသွားနေကြသည်။

မနီးမဝေးမှ ခြင်္သေ့ဟောက်သံ တစ်သံ။ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဟောက်သံမျိုးကို ကြားခဲ့ဖူးသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်တော့။

သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်သည် ကြားတိုင်း လန့်ဖျပ်သွားတတ်သည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖြစ်ရသည့် အသံမျိုးဖြစ်၍ ကြားရတိုင်း ရင်ထဲတွင် သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်မှာ အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဤကမ္ဘာလောကတွင် ဤအသံလောက် နားထောင်လို့ ကောင်းသည့် အသံ ရှိလိမ့်မည်မထင်။ သူ့အဖို့တော့ ဤအသံသည် 'အာဖရိက၏ စစ်မှန်သော အသံ' ဟု ထင်သည်။ ထို့နောက် မြစ်ကမ်းပါးရှိ ရွံ့နွံ့များတစ်လျှောက် လျှောက်သွားနေသော အရိပ်မည်းမည်းကြီးကို မြင်ရသည်။

လူကို အန္တရာယ်ကောင်းကောင်းပေးနိုင်သည့် ကျားသစ်ပေတည်း။ ကျားသစ်သည် ဦးခေါင်းကို ခပ်စိုက်စိုက်လုပ်၍ လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဟနေသော ပါးစပ်ထဲမှ အစွယ်များကိုပင် မြင်နေရ၏။ သူ စောင့်ကြည့်နေခိုက်မှာပင် ကျားသစ်သည် မြစ်ကမ်းပါးဘေး ထူထပ်သော ရုံပုတ်ကြီးများအတွင်းသို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူသည်သက်ပြင်းကို ချကာ ကျားသစ်က ပေးခဲ့သည့် သာယာမှုကို တန့်နု့ပြန်၍ ခံစားရသည်။

သူ့နောက်မှ ထွက်လာသည့် အသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ဂျွန်နီအင်ဇော၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ပန်းပေါ် ရောက်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့ဘေးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဂျွန်နီသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှို့သည်။ အရက်၏ အလှတွင် နစ်မျောနေသော ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီအား စကားမပြောနိုင်သေး။

ဆင်ကုန်သည်

နှစ်ယောက်သား ဟိုအရင်က ပုံစံအတိုင်း ငြိမ်သက်စွာထိုင်၍ လျင်မြန်စွာ တက်လာနေသော အရက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ နေသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တက်လာသည်။ ထို့နောက်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အရောင်များ ပြောင်းလာသည်။

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်မိနစ်လောက်က လမ်းပြတွေ ရောက်လာကြတယ်၊ သူတို့ ဆင်တစ်အုပ် တွေ့ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်" ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်က ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ "ဘယ်လောက်များသတဲ့လဲ" ဟု မေးသည်။

"ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်တဲ့၊ သူတို့ကို ထုံးစံအတိုင်း လုပ်လို့ကတော့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တောင်အပူရှိန်နဲ့ဆိုရင် အသားနဲ့ အရေတွေက အပုပ်မြန်လိမ့်မယ်"

"ဒီအပိုင်းကိုကော ခင်ဗျား ရိုက်ယူမယ်လို့ စိတ်ကူးသလား" ဒင်နီယယ်ကခေါင်းညိတ်သည်။

"ငါသေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးပြီ၊ ဒီအပိုင်းကို ဖုံးထားရင် မရိုးသားရာ ကျသွားလိမ့်မယ်၊ လူတွေက အသားကို စားတယ်၊ အရေကို ဝတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားသတ်ရုံထဲက မြင်ကွင်းကျတော့ ကြည့်ချင်စိတ် မရှိကြဘူး၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူတွေမှာ သိပိုင်ခွင့်တော့ ရှိနေတယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ....လား၊ အလုပ်စကြစို့"

ပြောပြောဆိုဆို ဒင်နီယယ်က ထရပ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ထရပ်ကားများ ရပ်ထားသည့် နေရာသို့ ပြန်လျှောက်လာကြသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြပြီ။

မီးဖိုပေါ်တွင် တင်၍ နှပ်ထားသည့် ကော်ဖီအိုးဆီမှ အနံ့သည် သင်းယုံ့လျက် ရှိသည်။ သစ်တောထိန်းများသည် စောင်များကို လိပ်၍ အိပ်ရာများကို သိမ်းကာ သေနတ်များကို စစ်ဆေးနေကြသည်။ တောထိန်းများမှာ အားလုံး လေးယောက် ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်က လူမည်း၊ နှစ်ယောက်က လူဖြူ။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်များ ဖြစ်၏။ အားလုံးဘေးမဲ့ သစ်တောဌာန၏ ကာကီရောင် ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားကြသည်။

အားလုံးသည် လူဖြူလူမည်းဟူသော ခွဲခြားမှုကို မမြင်။ ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ် အပြည့်ဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တရင်းတနီး ရှိကြသည်။

တစ်ချိန်က လူဖြူ လူမည်းစစ်ပွဲများ ခင်းခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါ တွင်မူ ဤမှန်းတီးမှုသည် အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်တော့သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကင်မရာမင်းကျော်သည် သူ့ဗီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက် ရှိလေပြီ။ ရှေးဦးစွာ စခန်းတွင်းရှိ လူအားလုံး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောင့်စေ့ အောင် ရိုက်ယူသည်။

ထို့နောက်တော့ ဒင်နီယယ်နှင့် ကျော်တို့၏ ဆွေးနွေးမေးမြန်းနေကြ သည့် မြင်ကွင်း...

“ကျွန်တော်တို့ အခု စခန်းချနေကြတဲ့ နေရာဟာ ဇင်ဘီဗီမြစ်ကမ်း ပါးနက်၊ အခုမှ နေထွက်စပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ လမ်းပြတွေက ဒီနေရာနဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ကောင်ရေ ငါးဆယ်လောက်ရှိမယ့် ဆင်အုပ်တစ်အုပ် တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ သတင်းပို့သွားပြီ မဟုတ်လား” ဟု ဒင်နီယယ်က စပြောသည်။

ဥျန်နီက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ ချင်ပီဝီ ဘေးမဲ့သစ်တောစခန်း အနေနဲ့ ဒီလောက်အရေအတွက် ရှိနေတဲ့ ဆင်တွေကို လုံလောက်လောင် ကျွေးမွေး နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒီနှစ်တစ်နှစ် အတွင်းမှာတင်ပဲ ဒီဘေးမဲ့သစ်တောထဲက ဆင်ကောင်ရေ အနည်းဆုံး တစ်ထောင်လောက်ကို ဖယ်ရှားပစ်မှ ဖြစ်မယ်တဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ရတာဟာ ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်းဖို့ တစ်ခုတည်းအတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်ရှိနေတဲ့ ဆင်အိုတွေ အသက်ရှင်ရေးအတွက် လုပ်ရတာပါလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘယ်လိုနည်းတွေနဲ့ ဖယ်ရှားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပါ သလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ မသင့်တော်တဲ့ အကောင်တွေကို ရှင်းပစ်ရမှာ ပါ” ဟု ဥျန်နီက ဖြေသည်။

“ရှင်းပစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ သတ်ပစ်မယ်လို့ ပြောတာပဲ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ တောထိန်းတွေက ပစ် သတ်ရမှာပါ”

“ဒီနေ့ကော ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို သတ်မှာလား၊ ကောင်ရေ ငါးဆယ်ပဲ သတ်မှာလား”

“တစ်အုပ်လုံးကို ရှင်းရမှာပါ”

“ဆင်ပေါက်စတွေနဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတဲ့ ဆင်မတွေကျတော့ ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ၊ တစ်ကောင်တလေမှ ချန်မထားတော့ဘူးလား”

ဆင်ကုန်သည်

“အားလုံးကို ရှင်းပစ်ရမှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီလိုရှိတယ်လေ သူတို့ကိုမေ့ဆေးသေနတ်တွေနဲ့ ပစ်ပြီးဖမ်း၊ ပြီးတော့ တခြားတစ်နေရာကိုပို့ပစ်၊ အဲသလိုကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဆင်တစ်ကောင်ရဲ့အရွယ်ပမာဏကို ကြည့်ပြီး လုပ်ရတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာ အခက်အခဲတွေနဲ့ ကြုံရပါတယ်၊ ဆင်ထီးကြီး တစ် ကောင်ရဲ့ အလေးချိန်ဟာ အနည်းဆုံး မြောက်တန်အထိ လေးပါတယ်၊ ဆင် မတစ်ကောင်ရဲ့ ပျမ်းမျှအလေးချိန်ဟာ လေးတန်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိပါတယ်”

ဥျန်နီက စကားဖြတ်ကာ စခန်းပတ်ဝန်းကျင် တစ်နေရာမှ မြင့်မား သော တောင်တန်းကြီးများ၊ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများ ထူထပ်သည့် တောင် ကုန်းငယ်များနှင့် သစ်တောများကို ညွှန်ပြသည်။

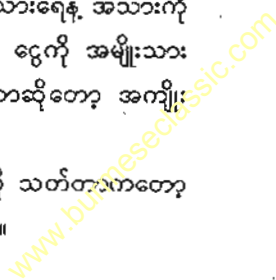
“ကျွန်တော်တို့မှာ ဆင်တွေကို တင်နိုင်မယ့် အထူးစီမံထားတဲ့ ထရပ် ကားကြီးတွေ လိုမယ်၊ သူတို့ကို သယ်ထုတ်သွားဖို့ လမ်းတွေဖောက်ရမယ်”

“တကယ်လို့ အဲဒီနှစ်ခုကိုလုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင်တောင်မှ သူတို့ကို ဘယ်သွားပို့ရမလဲ၊ ဇင်ဘာတွေနိုင်ငံမှာ ဆင်ကောင်ရေ နှစ်သောင်းနီးပါးလောက် ပိုနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ သူတို့ကို ဘယ်နေရာ ပို့ကြမလဲ၊ သူတို့အတွက် နေရာမရှိတာ အမှန်ပဲ...”

“မြောက်ပိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ကင်ညာနိုင်ငံနဲ့ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတွေမှာကတော့ သူတို့ ဆင်အုပ်တွေကို ခိုးပစ် ခိုးသတ်တာ လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတယ်၊ မသင့် တော်တဲ့ ထိန်းသိမ်း စောင့် ရှောက်ရေး မူဝါဒတွေ ချထားတယ်... အဲဒီနည်းနဲ့ ဆင်အုပ်တွေ ပြုတ်သွားအောင် လုပ်ထားကြတယ်၊ ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံက အဲဒီနိုင်ငံ တွေလို မဟုတ်ဘူး၊ အင်မတန် ကောင်းမွန်တဲ့စနစ်နဲ့ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေး နေတယ်လို့ အများက ယုံကြည်နေကြတယ်...ဒါပေမဲ့ အခုကျတော့ ခင်ဗျားတို့က အလဟဿဖြစ်သွားအောင်လုပ်ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်နေကြတယ်၊ ဒါဆိုရင်...”

“မဟုတ်ဘူးဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ အလဟဿ ပြုန်းတီးသွား အောင် လုပ်တဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အစွယ်၊ သားရေနဲ့ အသားကို ရောင်းရင် ဈေးကောင်းရနိုင်ပါတယ်...ရောင်းလို့ရလာတဲ့ ငွေကို အမျိုးသား သစ်တောများ ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းအတွက်ပဲ သုံးတာဆိုတော့ အကျိုး သက်ရောက်မှုမှာ ရှိတာပါပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဆင်အမေကြီးတွေနဲ့ သားသမီးတွေကို သတ်တာကတော့ မသင့်ဘူးလို့ထင်တယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ခွတ်ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဒါကတော့ ဒေါက်တာ အယုအဆလွဲနေတာပါ” ဟု ဂျွန်နီက ပြန်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာက ဆင်အမေတွေနဲ့ သားသမီးတွေ” ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေကို ခံစားမှုနဲ့ သုံးလိုက်တာကိုး၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ‘ဆင်မတွေနဲ့ ဆင်ပေါက်စတွေ’ လို့ပဲ တွက်ထားကြရပါတယ်...ဆင်မတစ်ကောင်ဟာလည်း ဆင်ထီးတစ်ကောင် စားသလောက် စားတာပါပဲ၊ နေမှုထိုင်မှုအတွက် လိုအပ်တဲ့ နေရာအကျယ်အဝန်းကျတော့လည်း ဆင်ထီးတစ်ကောင် နေရာယူသလောက်ပဲ ယူတာပါ...ပြီးတော့ ဆင်ပေါက်စတွေကလည်း အလွန် အကြီးမြန်ပါတယ်၊ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပဲ ဆင်ကြီးတွေ ဖြစ်လာကြတာပါ”

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားရင်ထဲမှာ ဒီကိစ္စအတွက် ဘာခံစားမှုမှ...”

“နေဦးလေ” ဟု ဒင်နီယယ် စကားမဆုံးမီ ဂျွန်နီက တားသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာ မဆုံးသေးဘူး၊ စောစောက ပြောတာထက် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ချက် ရှိနေပါသေးတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ဆင်တစ်အုပ်လုံး မရှင်းလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့တဲ့ အကောင်ဆိုလို့ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှ ထားခဲ့လို့ မဖြစ်ပါဘူး”

ဂျွန်နီသည် စကားကို ခဏမျှဖြတ်၍ ရပ်ကာ ဒင်နီယယ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“ဆင်မိသားစုနဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုဟာ အင်မတန်မှ ရှုပ်ထွေးတယ်ဆိုတာ ဒေါက်တာလည်း အသိပါ၊ ဆင်တစ်အုပ်လုံးမှာ ရှိသမျှဆင်တွေဟာ သွေးစပ်နေတဲ့ ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲဆိုတာ မေ့ထားလို့ မရပါဘူး...ဆင်အုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ အလွန်မြင့်မားတိုးတက်တဲ့ ဆက်ဆံရေး အဆောက်အအုံ တည်ရှိနေပါတယ်၊ ဆင်ဟာ အလွန်ဉာဏ်ကောင်းပြီး သိပ်ကို အကင်းပါးတဲ့ သတ္တဝါပါ...ကြောင်၊ ခွေးနဲ့ ဝေလငါးစတဲ့ သတ္တဝါတွေထက်ပိုပြီး အကင်းပါးတဲ့ သတ္တဝါပါ၊ သူတို့က သိလည်းသိတယ်၊ နားလည်တဲ့ နေရာမှာလည်း အလွန်ကို နားလည်ပါတယ်၊ ဒီတော့ကာ...”

သူသည် စကားကို ရုတ်တရက် မဆက်သေးဘဲ ရပ်ထားပြန်သည်။

ဒင်နီယယ်က သူ့မျက်နှာကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေသည်။

ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာသည် ဂျွန်နီအပေါ် အံ့ဩလေးစားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ဆင်ကုန်သည်

“တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို မရှင်းပစ်ဘဲ ချန်တဲ့အကောင်ကို ချန်ထားလိုက်မယ် ဆိုပါတော့၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ အကောင်တွေက သူတို့ရဲ့ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ဒီသစ်တောထဲက အခြားဆင်အုပ်တွေဆီ ရောက်သွားအောင် လုပ်ကြတယ်၊ စစ်ကြီးပြီးစကာ ဝမ်းကွဲသစ်တောထဲမှာ ဆင်တွေကို ရှင်းလင်းခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ဒီအတွေ့အကြုံမျိုးကို ကျွန်တော် ရခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်သလဲဆိုရင် ဆင်တွေရဲ့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံမှုအားလုံးဟာ ပျက်ပြားကုန်တယ်၊ ဆင်အုပ်တွေထဲမှာ နေရာပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မှုစနစ်တွေ၊ အဆင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်မှုတွေ၊ စည်းကမ်းလိုက်နာမှုတွေ အားလုံး ပြောင်းလဲကုန်ပါတယ်၊ မိတ်လိုက်မှုနဲ့ သားမွေးမှုတွေမှာတောင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ကုန်တာ ကြုံခဲ့ကြရပါတယ်၊ အဲဒီတော့...”

ဂျွန်နီသည် ခေါင်းကိုခါသည်။ ဒင်နီယယ်အား ကြည့်သည်။

“အဲဒီတော့ တစ်ကြိမ်ရှင်းရင် ဆင်တစ်အုပ်လုံးကို မရှင်းလို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

သူသည် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ကောင်းကင်ဆီသို့ မော့ကြည့်သည်။ အုပ်မိုးလျက်ရှိသော တိမ်တောင် တိမ်လိပ်ကြီးများ၏ အခြားတစ်ဖက်ဆီမှ တဝီဝီအသံ ကြားရသည်။

လေယာဉ်ပျံသံပေတည်း။

“ဆင်အုပ်ရှာမယ့် လေယာဉ်ပျံတော့ လာနေပြီ” ဟု ဂျွန်နီက ပြောကာ ရေဒီယိုကြားနန်းမှ စကားပြောခွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ ဆိုင်ရာရာခိုက်ခါ၊ ကျွန်တော်တို့ လက်ရှိစခန်းရဲ့ တောင်ဘက် လေးမိုင်လောက်အကွာမှာ ရှာကြည့်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ စခန်းနေရာကို သိနိုင်ဖို့အတွက် အဝါရောင်မီးကျည်ပြမယ်”

ဂျွန်နီက လက်ထောက် တောထိန်းတစ်ယောက်အား ခေါင်းဆတ်ပြသည်။ တောထိန်းက ချက်ချင်းပင် မီးကျည်တစ်လုံး ပစ်တင်သည်။ အဝါရောင်မီးကျည်သည် သစ်ပင်ထိပ်များများကြားမှ ကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်သွားသည်။

“ရိဂျာ...မီးကျည်ကို တွေ့ပြီ၊ ပစ်မှတ်နေရာကို ညွှန်ပါ”

‘ပစ်မှတ်’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို မနှစ်သက်သော ဂျွန်နီ၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။ မျက်မှောင်ကို ကုတ်၍ ပြန်ဖြေသည်။

“မနေ့က နေဝင်ချိန်မှာ ဆင်အုပ်ဟာ မြောက်အရပ်မှာ ရှိနေတဲ့ မြစ်ဘက်ကို ရွေ့လျားသွားနေတယ်။ ဒီစခန်းနဲ့ဆိုရင် အရှေ့တောင်ဘက် ငါးမိုင် အကွာမှာ ရှိတယ်။ အရေအတွက်က ငါးဆယ်ကျော်မယ်လို့ ယူဆရတယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဆင်အုပ်ကို တွေ့ရင် ပြန်ခေါ်မယ်”

လေယာဉ်သည် အရှေ့စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းသွားသည်။ လေယာဉ်သည် အင်ဂျင်တစ်လုံးတပ် ဆက်စံနာ အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာတွင် ရေဒီယိုစကားပြောစက်ဆီမှ အသံ တစ်သံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို...ကွန်တော် ဆင်အုပ်ကိုတွေ့ပြီ၊ ကောင်ရေငါးဆယ်ကျော် တယ်။ ခင်ဗျားတို့ စခန်းနဲ့ ရှစ်မိုင်အကွာမှာ ရောက်နေတယ်”

* * *

ဆင်အုပ်သည် အနိမ့်ပိုင်းတောင်ကုန်းငယ်များကြားမှ ဖြတ်၍စီးသွားသည့် ဧရခန်း နေသော မြစ်ကမ်းပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖြန့်ကြက်စားနေကြသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် သစ်တောများသည် ပို၍စိမ်းလန်းစိုပြည်ကြသည်။

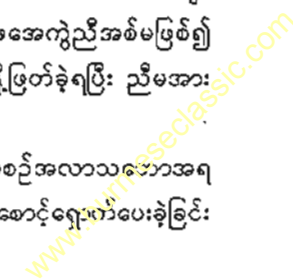
ပို၍ သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်သော အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များ ရှိကြရုံမျှ မက မြေပြင်အထက် ပေခြောက်ဆယ်ကျော်အထိ မြင့်မားကြသည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် အကိုင်းအခက် အရွက်အလက်များ ညွတ် ကျနေသည့် သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ဆီသို့ သွားနေသည်။ ဤနှစ်ကောင်သည် ဆင်အုပ်၏ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်၏။ ဤဆင်အုပ်သည် ‘အမ အုပ်ချုပ်သော ဆင်အုပ်’ ပေတည်း။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ။ နားရွက်များ သည် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများမှလည်း မျက်ရည်စ များ ထွက်လျက်ရှိ၏။ နှစ်ကောင်စလုံး အိုမင်းရင့်ရော်မှုကြောင့် ပိန်ချိုးနေကြ သည်။

သူတို့နှစ်ကောင် အတူတူလာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော် ခဲ့ပြီ။ အမေတစ်ဦးတည်းမှ ပေါက်ဖွားလာကြသည့် ဖအေကဲ့ညီအစ်မဖြစ်၍ အကြီးမသည် သူညီမ မွေးဖွားလာသည့် အချိန်တွင် နို့ဖြတ်ခဲ့ရပြီး ညီမအား ထိန်းကျောင်းခဲ့ရသည်။

လူတို့တွင် အစ်မကြီး အမိအရာဟူသော အစဉ်အလာသဘောအရ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သလို တယုတယချစ်ချစ်ခင်ခင် စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ခြင်း

၂၈ မောင်ထွန်းသူ
ဖြစ်၏။ သူတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတူတွဲ၍ ဘဝတစ်ခုတွင် ကျင်လည်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

အတွေ့အကြုံကလည်း များလှပြီ။ မိဘမျိုးရိုးမှ ရရှိလာသော ပင်ကိုယ် ဉာဏ်နှင့် အတွေ့အကြုံများ ပေါင်းစပ်ထားသဖြင့် ဆင်တစ်အုပ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းနိုင်သည့် အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံနေကြသူများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် မိုးခေါင်ခြင်း၊ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်းနှင့် နာဖျားမကျန်း ဖြစ်ခြင်းစသော ဘဝ၏အဆိုးဒဏ်များကိုလည်း အတူတူတွဲ၍ ခံခဲ့ကြရ၏။ မိုးကောင်းခြင်းနှင့် အစာရေစာ ဝေါများခြင်းဟူသော ဘဝ၏ သာယာမှုများကိုလည်း အတူတူတွဲ၍ ခံစားခဲ့ကြရ၏။

တောင်တန်းကြီးများပေါ်မှ လုံခြုံသော ပုန်းအောင်းစရာ နေရာများနှင့် သဲကန္တာရအတွင်းမှ ရေရရှိသော နေရာများကိုလည်း ကောင်းကောင်းသိခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးများ ဘယ်လိုနေရာ၌ ပုန်းအောင်းနေတတ်သ ည်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိကြသည်။ သူတို့နှစ်ကောင်နှင့် ဆင်အုပ်တစ်အုပ်လုံး ဘယ်လိုနေရာမျိုး၌ ခိုအောင်းနေလျှင် လုံခြုံမှုရှိမည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း ကောင်းစွာ သိနားလည်ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ကောင်မွေးလျှင် တစ်ကောင်က လက်သည်လုပ်ရသည်။ သူတို့ မွေးဖွားချိန်တွင် ဆင်အုပ်ကို သူတို့နှင့်ဝေးရာသို့ သွားခွင့်မပြု။ ဆင်အုပ်သည် သူတို့မီးဖွားချိန်တွင် အကာအကွယ်ပေးနိုင်သည့် ခံတပ် ကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် မွေးဖွားလာသည့် ဆင်ကလေးမှ ချက်ကြီးကို နှစ်ကောင် တွဲ၍ ဖြတ်ကြသည်။ ဆင်ကလေးများကို လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကိုလည်း နှစ်ကောင်စလုံးက ချမှတ်ပေးကြသည်။ လိုအပ်ချက်များကို ညွှန်ကြားရာ၌လည်း နှစ်ကောင်စလုံးကပင် တာဝန်ယူကြသည်။ ဆင်ကလေးများ အရွယ်ရောက်ကာ ရင့်ကျက်လာချိန်အထိ နှစ်ကောင်စလုံးက တာဝန်ယူ၍ ထိန်းကျောင်းပေးကြသည်။

ယခုအခါတွင်မူ သူတို့၏ မွေးဖွားမှုကိစ္စများသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ထိုတာဝန်များသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ သို့သော်လည်း ဆင်တစ်အုပ်လုံး၏ လုံခြုံရေးသည် သူတို့ တာဝန်ဖြစ်နေဆဲ။ သူတို့အမြဲတစေ အဓိကထားနေရသည့် တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်နေဆဲ။

ဆင်ကုန်သည် ၂၉
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...ဆင်အုပ်ထဲရှိ ဆင်မငယ်များ၏ မွေးမှုဖွားမှုများကို ကြီးကြပ်ပေးရခြင်း၊ မျိုးဆက်သစ် ဆင်ပေါက်ကလေးများအား စောင့်ရှောက်ပေးရခြင်း စသည်များသည် သူတို့အဖို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစရာ တာဝန်များ ဖြစ်၏။

ဆင်ကဲ့သို့ ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းတမ်းသည့် သတ္တဝါကြီးများတွင် လူသားများကဲ့သို့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်နှင့် ရိုသေလေးစားမှုများ ရှိနေကြခြင်းသည် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းလှ၏။

သူတို့သည် အချင်းချင်းသွေးရောနေမှုကို ကောင်းစွာသိကြသည်။ သူတို့မျိုးရိုး မတိမ်ကော မပျက်ပြားအောင် နေထိုင်သွားရမည့် အခြေအနေကို နားလည်ကြသည်။ ဆင်အိုမကြီးများက ဆူဆူညူညူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေထိုင်တတ်သော ဆင်ငယ်များအား နားရွက်များကို ထောင်၍ ဒေါသပါသောအသံ တစ်သံပေး၍ ငြိမ်ဆိတ်သွားအောင် လုပ်နိုင်ကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော အပြုအမူများဖြင့် ဆင်တစ်အုပ်လုံး သူတို့နောက်မှ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်လာအောင်လည်း လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိကြသည်။ ယင်းအပြုအမူများကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆင်အုပ်အပေါ်၌ သူတို့၏ဩဇာ မည်မျှလောက် ကြီးမားသ န်ရောက်သည်ကို သိကြရသည်။

သူတို့၏ နေထိုင်ဆက်ဆံမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အတွင်းကျကျမြင်ဖူးသူ မရှိသလောက် နည်းပါးလှ၏။ အမှန်တော့ ဆင်မကြီးများသည် ဆင်ငယ်များနှင့် ဆင်ပေါက်ကလေးများကို အလွန်ချစ်ကြသည်။

နာမောင်းနှင့် အသာအယာ ရိုက်၍ မ၍ ကလူကုန်စယ် ပြုတတ်ကြရုံမျှ မက ခက်ခက်ခဲခဲသွားလာရသည့် နေရာများနှင့် မတ်စောက်သော တောင်နံရံ ချောက်ကမ်းပါးစသည့်နေရာများကို ကူးဖြတ်ကြသည့်အခါ နာမောင်းကြီးများဖြင့် မ၍သယ်ယူ ပို့ဆောင်ပေးတတ်ကြသည်။ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါများတွင်လည်း ဆင်ငယ်များကို သူတို့နောက်၌ထား၍ နားရွက်ကြီးများကို ဖြန့်၊ နာမောင်းကြီးများကို လိပ်တင်၍ ရန်သူရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အရွယ်ပမာဏ ကြီးမားသည့် နေရာတွင် ဆင်ထီးကြီးများက သာသည်။ ဆင်ထီးကြီးများ၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် သူတို့ထက်ပို၍ ကြီးမားကြသည်။ သို့သော်လည်း အကင်းပါးမှု၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလိမ္မာနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများတွင် ဆင်ထီးများသည် ဆင်မများကို မမီချေ။

မောင်ထွန်းသူ

ဆင်ထီးများ၏ အစွယ်များသည် ရှည်လျားပြီး တုတ်ခိုင်ကြီးမားကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အလေးချိန် ပေါင်တစ်ရာကျော်သော ဆင်ထီးအစွယ်များကိုပင် တွေ့ရတတ်၏။

ယခု ဆင်အုပ်ထဲမှ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်၏ အစွယ်များသည် ကြံ့ကြံ့လှိုလှို ရှိလွန်းလှ၏။ အသက်အရွယ်ကြီးခြင်းနှင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အသုံးများလာခဲ့သည့်အတွက် ပုံပန်းရော အရောင်အဆင်းပါ ပျက်နေကြသည်။

အရေထဲမှ ငေါထွက်နေကြသော အစွယ်များသည် တချို့နေရာတွင် အက်ကြောင်းများပင် ထင်နေကြသည်။ သို့တစေလည်း သူတို့သည် သူတို့ ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေရသည့် ဆင်အုပ်အပေါ်တွင် များစွာတာဝန်ကျေလျက်ပင် ရှိသည်။

ဆင်ထီးများသည် ဆင်အုပ်နှင့် နေထိုင်ရာ၌ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောရှိသည်။ သူတို့ အသက်ကြီးလာသည့်အခါ မကြာခဏ ဆင်အုပ်နှင့် ကင်းကွာနေတတ်သည်။ သူတို့ထက် အသက်ငယ်သော ဆင်ထီးနှစ်ကောင်သုံးကောင်နှင့် တွဲကာ လူပျိုအုပ်စုကလေးတစ်ခု ဖွဲ့နေတတ်၏။

မုန်ယိုလာ၍ မုန်နံ့ရလာသည့် အခါကျမှ ဆင်မများထံ ရောက်လာတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆင်မများကတော့ ဆင်အုပ်နှင့် မခွဲမခွာနေသည်။ ဆင်အုပ်၏ အခြေခံဖြစ်သော ဆက်ဆံရေးအဆောက်အအုံပေါ်တွင် အခိုင်အမာ ရပ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဆင်မများနှင့် ဆင်သားသမီးများသည် သူတို့၏ နေ့စဉ်လိုအပ်ချက်များ ရရှိရေးနှင့် အသက်ရှင်နေရေးအတွက် ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်၏ အတွေ့အကြုံများနှင့် အသိဉာဏ်များအပေါ် လုံးဝအမှီပြု၍ နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

ယခုလည်း ဆင်ညီအစ်မနှစ်ကောင်သည် အကြီးဆုံးသော သစ်ပင်ကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ပင်စည်ကြီး၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို ဦးခေါင်းနှင့် တိုက်ကြသည်။

ပင်စည်လုံးပတ်သည် လေးပေကျော်ခန့်ရှိ၍ မြေပြင်မှအထက် ပေတစ်ရာခန့် အကွာတွင် သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ အုပ်ဆိုင်းမိုးကာထားသဖြင့် မိုးကောင်းကင်ကို မမြင်ရ။ ဆင်အိုမကြီးနှစ်ကောင်သည် သူတို့ခေါင်းများဖြင့် သစ်ပင်ကို အချက်ကျကျတိုက်၍ နှံ့ပေးနေကြသည်။ ပထမတွင်မူ သစ်ပင်ကြီး

ဆင်ကန်သည်

သည် ဆင်ကြီးနှစ်ကောင်၏ ကြီးမားသောအားကို ကြံ့ကြံ့ခံကာ ယှဉ်ပြိုင်အန်တုလျက် ရှိသည်။ ဆင်နှစ်ကောင်သည် အားလျှော့ခြင်းမပြု၊ အပြင်းအထန်အားထုတ်ကာ ခေါင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် တိုက်လျက်ရှိသည်။

ထိပ်ဖျားမှ သစ်ကိုင်းများသည် ယိမ်းနွဲ့ခါယမ်းနေကြသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သစ်ပင်ကြီးသည် ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်းဖြစ်လာသည်။ အပင်ထိပ်မှ အတောင့်များသည် ပတ်ပတ်လည်တွင် အစုလိုက်အပြုံလိုက် ကျဆင်းလာကြသည်။

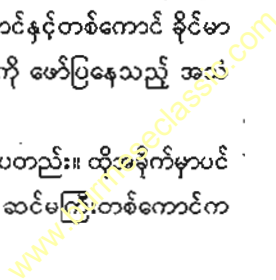
ဆင်ငယ်များသည် ဆင်မကြီးနှစ်ကောင် လုပ်နေသည့် အလုပ်ကိုသိကြသည်။ သူတို့သည် နားရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခါ၍ အပင်ပေါ်မှ ကျလာသော အတောင့်များကို နှာမောင်းများဖြင့် ကောက်၍ ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းကြသည်။ ဤသစ်တောင့်များသည် သူတို့ အလွန်နှစ်သက်သည့် အစာတစ်မျိုး မဟုတ်ပါလား။

သစ်ပင်ကြီးသည် တစ်ပင်လုံး ပြင်းထန်စွာ လှုပ်ရှားလာကြသည်။ အပင်ထက်မှ အတောင့်များသည် မိုးသီးမိုးပေါက်များ အကျရပ်သွားသည့်အခါ ဆင်မကြီးများသည် သူတို့အလုပ်ကိုရပ်ကာ ဆင်အုပ်နှင့်အတူရေ၍ အတောင့်များကို စားကြသည်။ ဆင်အုပ်တစ်အုပ်လုံး ဆင်မကြီးများ၏ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင်ရပ်ကာ အတောင့်များကို မရပ်မနား ကောက်၍ စားကြသည်။

ဆင်အားလုံး၏ နှာမောင်းများသည် ဆန့်လိုက်ကွေးလိုက်၊ အစာများကို ကောက်၍ ပါးစပ်တွင်း သွင်းလိုက်နှင့် ရပ်နားနေသည်မရှိ၊ ထိုအခိုက်တွင် ညင်သာပျော့ပျောင်းသော အသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာနေသည်။

ထိုအသံသည် ဆင်အားလုံး၏ ခန္ဓာကိုယ်များထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိသည်ဟု ထင်ရ၏။ အသံသည် စုပေါင်းပြီး ထွက်လာနေသည့်အသံ ဖြစ်သည်။ သံပြိုင်ထွက်လာနေသော အသံဖြစ်၍ ဆင်ပေါက်စများပင်လျှင် ထိုအသံတွင် ပါဝင်နေကြသည်။ ဘဝ၏ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ဖော်ပြနေသော အသံဟုလည်း ပြောနိုင်၏။ ဆင်အုပ်အတွင်းရှိ ဆင်အားလုံး တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ခိုင်မာသော သံယောဇဉ်ကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ဖွဲ့နှောင်ထားခြင်းကို ဖော်ပြနေသည့် အသံလည်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ထိုအသံသည် 'ဆင်တေးသံ' ပေတည်း။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဆင်အုပ်အား မြိမ်းခြောက်လိုက်သည့်အသံ တစ်သံကို ဆင်မကြီးတစ်ကောင်က

ပထမဆုံး သတိပြုမိသည်။ သူသည် ချက်ချင်းပင် စူးစူးဝါးဝါးအော်၍ ဆင်အုပ်အား သတိပေးသည်။

ဆင်တစ်အုပ်လုံးသည် သူ့အသံကြောင့် ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိကြသည်။ စောစောက အစာစားရင်း ထွက်ပေါ်လာနေသည့် ရွှင်လန်းမြူးထူးသံသည် ပျောက်သွားသည်။ ထိုအသံ၏ နေရာတွင် လေယာဉ်ပျံသံ တစ်ဝီ ဝင်ရောက်လာသည်။

ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် လေယာဉ်ပျံသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ ဤအသံကို လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကြားခဲ့ရဖူးပြီ မဟုတ်ပါလော။

ထို့ပြင်လည်း သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသားတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများ တစ်နေ့တခြား တိုးတက်များပြားလာနေသည်ကိုလည်း သူတို့ သတိပြုမိခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤဘေးမဲ့တောအတွင်းရှိ အခြားသော ဆင်အုပ်များက သူတို့တွင်လည်း မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် ဘေးအန္တရာယ်မျိုးသည် ရှိနေကြောင်း စိတ်အာရုံချင်း ဆက်သွယ်၍ ပြောပြနေသည့်နည်း ခံစားနေကြရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လေထဲမှ အသံကြားရပြီးသည့်နောက် ဘာတွေ့ဆက်၍ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်ကို သူတို့ သိနေကြသည်။

ဤအသံများကြားပြီးလျှင် သေနတ်သံများကို ကြားရမည်။ ထို့နောက် ဆင်သွေးများ မြေကျမည်။ ဘေးမဲ့တောအတွင်းရှိ သစ်ပင်များကြားတွင် ဆင်သွေးနံ့များ ပျံ့နှံ့နေမည်။ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် သေခြင်း အနံ့များသည် တစ်တောလုံးကို ဖုံးလွှမ်းနေမည်။

ဆင်မကြီး နှစ်ကောင်ထဲမှ တစ်ကောင်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး ဦးခေါင်းကို ဒေါသတကြီး ခါယမ်းသည်။ နားရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သည်။ သူ၏ နားရွက်ခတ်သံများသည် ကျယ်လောင်လွန်းလှသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆင်မကြီးသည် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ ဆင်အုပ်ကို ဦးဆောင်ပြီး တအားကုန် ပြေးသည်။

ဆင်အုပ်ထဲမှ အတော်ကြီး အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဆင်ထီး နှစ်ကောင်သည် ဆင်အုပ်ထဲမှ ခွဲထွက်ကာ တောအုပ်တွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ သူတို့သည် ဆင်အုပ်နှင့် တွဲနေလျှင် မလုံခြုံဟူသော အသိကို သဘာဝစိတ်အရ သိနေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း သီးခြားခွဲထွက်ပြီး ပုန်းအောင်းရန် အားထုတ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဆင်မများနှင့် ဆင်ပေါက်စများကတော့ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်နောက်မှ ကပ်၍ ပြေးလိုက်သွားကြသည်။

“ဟယ်လို...မစ္စဟာဂျန်နီ၊ ဆင်အုပ်ဟာ အင်ဘီလီတောင်ကြားဘက် ဦးတည်ပြီး တောင်စူးစူးကို ပြေးသွားနေကြပြီ။”

“ဆိုင်ရာရာမိုက်ခံ၊ ဆင်အုပ်ကို မာနာရေအိုင်ဘက် သွားအောင် ခြောက်ပါ၊ ဒါမှ သူတို့ကို ပိတ်မိမယ်”

ဆင်အိုမကြီးသည် သူ့ဆင်အုပ်အား တောင်ကုန်းများဆီသို့ ဦးတည်၍ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်တွင်းမှနေ၍ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ထူထပ်ရာမြေပြင်ဆီသို့ ရောက်သွားပါက သူတို့နောက်မှ လိုက်နေသူများ အတွက် အခက်အခဲ ရှိသွားမည်ကို သူ နားလည်လေသည်။

သို့သော်လည်း လေယာဉ်ပျံသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ တောင်ကြားဝင်ပေါက်ဆီသို့ မပြေးနိုင်အောင် တားဆီးခြင်းခံရသည်။

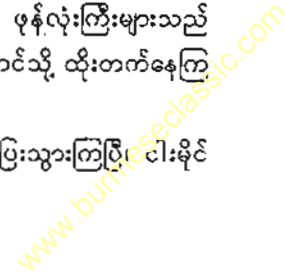
ဆင်မကြီးသည် တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်သည်။ ငွေရောင် တိမ်လိပ်တိမ်စိုင့်များသည် အစုလိုက် အပြုံလိုက်။

လေယာဉ်ပျံသည် သူ့ဆီသို့ ဦးတည်ပြီး ထိုးဆင်းလာနေသည်။ ဆင်မကြီးသည် နားရွက်များကို တအားကုန် ဖြန့်ကာ လေယာဉ်ပျံသံနောက်သို့ လိုက်ကြည့်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် လေယာဉ်ကို မြင်သည်။ နံနက်ခင်းနေရောင်အောက်တွင် လေယာဉ်သည် တဝင်းဝင်းတလက်လက် တောက်ပနေသည်။

လေယာဉ်သည် အောက်သို့ ခပ်စိုက်စိုက်ဆင်းကာ သူ့ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်။ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများပေါ်မှ ရုပ်တိုက်၍ ပျံသွားသည်။ အင်ဂျင်သံသည် ဝေါခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် ပြိုင်တူနောက်သို့ ချာခနဲလှည့်ကာ မြစ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးသည်။ သူတို့နောက်မှ ဆင်အုပ်သည် တရကြမ်းပြေးလိုက်သည်။ အလိပ်လိပ်ထလာနေသော ဖုန်လုံးကြီးများသည် သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ အပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

“ဂျန်နီ...ဆင်အုပ် ခင်ဗျားတို့ဘက်ကို ပြန်ပြေးသွားကြပြီ၊ ငါးမိုင်လောက်အကွာမှာ ရောက်နေကြပြီ”

မောင်ထွန်းသူ

“ကျေးဇူးပဲ မိုက်ခါ၊ ဆက်ပြီး ခြောက်ပေးပါ၊ ဖြည်းဖြည်းသာသာပဲ လုပ်၊ သိပ်ပြီး လန့်ဖျပ်ကုန်အောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ”

ဂျွန်နီအင်ဇောသည် သူ့လူများ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“သူတံသင်ရေး ယူနစ်အားလုံး မာနာရေအိုင်တွေဘက်သွားဖို့ အဆင် သင့်လုပ်ထားကြပါ” ဟု အမိန့်ပေးသည်။

သူတံသင်ရေးအဖွဲ့များ၏ လင့်ရီဗာကားလေးစီးသည် မြစ်ဘေးရှိ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် နေရာယူ၍ ရပ်ထားကြသည်။

ဂျွန်နီအင်ဇောသည် သူ့ လင့်ရီဗာကားကို ဘေးသို့ဖွဲ့တက်လိုက်ပြီး မြက်ပင်ရှည်ကြီးများကြားအတိုင်း ဖြတ်မောင်းသည်။ တခြမ်းခြမ်း တချွန်းချွန်း ဆောင့်သံများ ကြားလာရသည်။ လေသည် တစိုးတိုး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဦးခေါင်းမှဦးထုပ် လေနောက် ပါမသွားစေရန် ဖိကိုင်ထားရာမှ ချွတ်ယူလိုက်ပြီးခေါက်ချိုးကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့် သည်။

ဂျော့စ်သည် သူ့ပခုံးထက်မှ ကင်မရာဖြင့် မြင်မြင်သမျှကို မရပ်မနား ရိုက်ယူနေသည်။ လင့်ရီဗာကားသံကြောင့် စိတ်တွင်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေ ရသော်လည်း သူ့တာဝန်ကို အပျက်မခံ။

သူ့ မျက်စိများသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လမ်းကို ဖြတ်ကူးသွားနေကြ သော ဆင်အုပ်ကြီးကို မြင်နေရ၏။ လမ်းကွေ့တစ်နေရာတွင် ရပ်ထားသည့် လင့်ရီဗာကားတစ်စီး။

ကားပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်၍ ရပ်နေကြသည့် လက် ဝှောက်တောက်ထိန်းအရာရှိ လေးဦး။

ဂျွန်နီသည် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲကာ လင့်ရီဗာကို ရပ်လိုက်ပြီး စကားပြောခွက်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဟယ်လို...မိုက်ခါ၊ ဆင်အုပ်ရောက်တဲ့နေရာ ကြည့်ပေးပါဦး”

“ဆင်အုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ နှစ်မိုင်ကွာလောက်မှာ ရောက်နေပြီ၊

လောင်းဗွီလေးဘက်ကို သွားနေတယ်”

လောင်းဗွီလေးသည် မျက်ခင်းလွင်ပြင် ဖြစ်သည်။ မြစ်နှင့်ဘေးချင်း တိုက်တည်နေသော မိုင်ပေါင်းများစွာကျယ်သည့် ကွင်းပြင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

မိုးရာသီဆိုလျှင် ရွံ့ရွံ့များ ထူထပ်၍ အခုလိုရွေ့ရာသီဆိုလျှင် အလွန် အဆင်ပြေသည့် ‘သတ်ကွင်းတစ်ကွင်း’ ဖြစ်သည်။

ဤကွင်းကို ယခင်ကလည်း သူတို့ သုံးခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျွန်နီသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဆွဲယူ သည်။ သူနှင့် သူ့လက်ထောက်အားလုံး ၃၇၅ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များ ကိုင်စွဲထားကြ သည်။ သူ့လူများသည် ဤလုပ်ငန်းအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ရွေး၍ခေါ်လာသည့် လက်မြှောင့်သေနတ်သမားများဖြစ်၏။

ဤသတ်ဖြတ်မှုသည် လျင်မြန်သွက်လက်ရမည်။ တစ်ချက်တည်းနှင့် သေနိုင်သည့် ပစ်ကွင်းကို ထိရမည်ဟူသော သတ်မှတ်ချက်များ ရှိနေ၏။ အကယ် ၍ ပစ်ပြီဆိုပါက ဦးနှောက်ကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် မပစ်၍ မဖြစ်။

“ကဲ...ငါတို့ သွားကြစို့” ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။ သူ့လူများအား အထူးတလည် ညွှန်ကြားနေစရာမလို။ ဤအလုပ်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြဖူးသူများချည်း ဖြစ်၏။

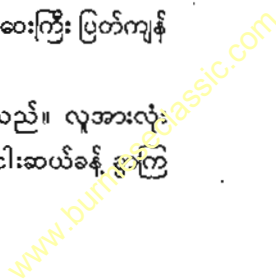
သူတို့တွင် သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်ခါးပတ်များမှအပ တခြားဘာပစ္စည်း မှမပါ။ အားလုံးသန်မာတောင့်တင်းပြီး သွက်လက်လျင်မြန်သူများချည်း ဖြစ် သည်။ ဂျွန်နီ ဦးဆောင်သော လူစုသည် ဆင်အုပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရန် အပြေးအလွှား ထွက်သွားကြသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီအင်ဇော၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း မိအောင်လိုက်ဖို့ မလွယ်။ ဂျွန်နီတို့ လူစုသည် သစ်ပင်များကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ တအားကုန် ပြေးသွားနေကြသည်။

အမဲလိုက်ခွေးများနှင့် တူလှချေသည်။ တစ်ချိန်က သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အခုလို ပြေးခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့သော်လည်း အခုမပြေးနိုင်။ စီးထားသည့် ဖိနပ်များက ခဲများဆွဲထားသည့်နှယ် လေးလွန်းလှချေသည်။

သူသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ ခလုတ်တိုက်ကာ မှောက်လျက်လဲသည်။ သူနှင့်ကင်မရာမင်း ဂျော့စ်တို့သည် အားလုံး၏ နောက်တွင် အဝေးကြီး ပြတ်ကျန် ခဲ့ကြသည်။

ဂျွန်နီက သူ့လူများအား လက်ပြု၍ အချက်ပေးသည်။ လူအားလုံး ဖြန့်၍ နေရာယူကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ခွာကြ သည်။

သူတို့ ရှေ့တွင် လောင်းစွဲလေး မြက်ခင်းလှင်ပြင်။

အကျယ်ကိုက်သုံးရာခန့်ရှိ၍ မြက်ပင်များသည် ခါးလောက်အထိ မြင့်သည်။

သေနတ်သမားများသည် တောအုပ်အစွန်းအထိလျှောက်သွားပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ လူတန်း၏ အလယ်တည့်တည့်မှ ဂျွန်နီအား လှမ်း၍ကြည့်ကြသည်။ ဂျွန်ကတော့ဦးခေါင်းကို လည်ပြန်မော့၍ တောအုပ်အပေါ်မှ လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ လေယာဉ်သည် ခပ်စောင်းစောင်းကွေ့ကာ လှည့်လာလျက် ရှိ၏။ ဂျွန်နီနှင့်ကပ်၍ ရပ်နေသည့် ဒင်နီယယ်နှင့်ဂျော့ခ်တို့မှာ ပြေးလွှားလာခဲ့ကြရသဖြင့် အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်ကြ။

“ဟိုမှာ မြင်လား” ဟု ဂျွန်နီက တိုးတိုးပြောသည်။

“မှန်လုံးကြီးတွေကိုတွေ့လား၊ ဒီကောင်တွေ သွားတာ သိပ်မြန်တယ်”

ဂျွန်နီက လက်တစ်ဖက်မြောက်၍ အချက်ပြလိုက်သည့်အခါ အားလုံး မြက်ခင်းကွင်းပြင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ရွေ့သွားကြသည်။ လေသည် သူတို့ မျက်နှာများအား အသာအယာ ထိတွေ့ပွတ်သပ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့အနံ့ကို ဆင်အုပ်ရလိမ့်မည်မဟုတ်။

အမှန်တော့ ဆင်အုပ်သည် ဘေးအန္တရာယ်နှင့်မတိုးမိစေရန် လေကို ဆန်၍ ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း လေယာဉ်ပျံက လှည့်စားမောင်းထုတ်လိုက်သဖြင့် လေစုန်ဘက် ရောက်သွားကြခြင်းပေတည်း။

ဆင်၏အမြင်သည်စူးရှခြင်း မရှိ။ သူတို့သည် ပုံသဏ္ဍာန်များကို ချက်ချင်းမမြင်။ အချိန်လွန်နောက်ကျပြီးမှ မြင်ကြသည်။ ဆင်များသည် ဆင်ထားသည့် ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး တိုးဝင်နေကြလေပြီ။

ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မကြီးနှစ်ကောင်သည် နားရွက်များကို နောက်ပစ်ကာ ကဆုန်ချ၍ ပြေးလာကြသည်။ ကျန်ဆင်များသည် သူတို့နောက်မှ အမောတကော လိုက်လာနေကြသည်။

ဆင်ပေါက်စများမှာ အဆမတန်မောပန်းကာ ကောင်းစွာမပြေးနိုင် ဖြစ်နေကြပြီ။ သူတို့၏ မိခင်များက သူတို့အား နောက်မှနေ၍ နှာမောင်းများဖြင့် တွန်းပေးနေကြရသည်။

“ဆင်အဘွားကြီး နှစ်ကောင်ကို အလျင်ဆုံးပစ်” ဟု ဂျွန်နီက လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ဤနှစ်ကောင်သည် ခေါင်းဆောင်များဖြစ်၍ သူတို့ကို ထိလိုက်လျှင် ဆင်တစ်အုပ်လုံး ဝါးအစည်းပြေသလို ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ ဘယ်ဆီသွားရမှန်းဖြစ်သွားလိမ့်မည်ကို သူသိသည်။ သူ့အမိန့်သည် သူ့လူ အားလုံးတစ်ဆင့် စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် သိသွားကြသည်။

ခေါင်းဆောင် ဆင်မကြီးများသည် ဂျွန်နီ ရပ်နေသည့်ဘက်သို့ ပြေးလာနေကြသည်။ ဂျွန်နီသည် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အသင့်ပြင်၍ ကိုင်ထားသည်။ ကိုက်တစ်ရာခန့်အကွာ ရောက်သည့်အခါ ဘယ်ဘက်သို့ ကွေ့ပြေးသည်။ ဂျွန်နီသည် သူ့ရိုင်ဖယ်ကို မြောက်လိုက်သည်။

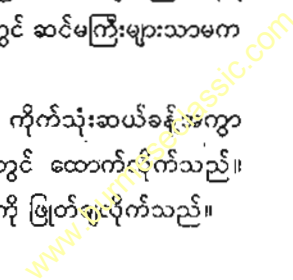
သူ့အား သစ်ပင်တစ်ပင်ဟု ယူဆထားဟန်တူသော ဆင်နှစ်ကောင်သည် ရန်သူမှန်း ချက်ချင်းသိသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူတို့အာရုံသည် ဂျွန်နီထံ ရောက်လာသည်။ ဗြုန်းခနဲ ဗြန်လှည့်ကာ ဂျွန်နီရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးလာသည်။ သူတို့၏ဒေါသသည် ဂျွန်နီအပေါ် စုပုံနေကြပြီ။ သူတို့ခြေထောက်များအောက်မှ ဖုန်များသည် ထောင်းထောင်းထလျက်ရှိကြ၏။ သူတို့၏ နားရွက်ကြီးများကို နောက်သို့ ပစ်ထားသဖြင့် မည်မျှလောက် ဒေါသကြီးနေသည်ကို ခန့်မှန်းသိသာနိုင်သည်။ သူတို့၏ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကြီးသည် သေးငယ်လှသော လူသားများအပေါ် အုပ်မိုးလျက် ရှိကြသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဆင်ကြီးများ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ကာ သေနတ်ကို မထားမိသည့် အဖြစ်ကို သတိရသည်။ သူ့လက်ထဲ၌ သေနတ်သာရှိနေလျှင် ကောင်းလေစွဟု တမ်းတမိသည်။

ဤတဒဂ် အချိန်ကလေးသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်ကို သတိထားမိသည်။ သူနှင့် အနီးဆုံးသော ဆင်မကြီးသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်သာ ကွာလိမ့်မည်။ သူဆီသို့ ပြေးလာနေသည်မှာ တစ်နာရီ မိုင်လေးဆယ်နှုန်းခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

ဂျော့ခ်သည် ဆင်မကြီးများ၏ ဒေါသတကြီး အော်သံများ ကြားနေရသော်လည်း ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူ့ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲတွင် ဆင်မကြီးများသာမက ဆင်တစ်အုပ်လုံးဝင်နေသည်ကို သူတွေ့ နေရ၏။

ဂျွန်နီသည် ဆင်မကြီးတစ်ကောင် သူနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာ အရောက်တွင် ရိုင်ဖယ်ကိုမြောက်၍ ပန်းတစ်ဖက်တွင် ထောက်လိုက်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဆင်မကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ချိန်၍ ခလုတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကျည်ဆန်သည် သူချိန်ရွယ်နေသည့် နေရာကိုတည့်တည့်ကြီးမှန် သည်။ ကျည်ဆန်သည် ဆင်မကြီး၏ ဦးနှောက်ကို တစ်စစဖြစ်သွားအောင် ထိုးဖောက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆင်မကြီး၏ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းသည် ကွေးညွတ်ကျသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ရှေ့သို့ ဝိုက်ဆင်းသွားကာ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလျက် လဲကျသွား သည်။ မြေပြင်သည် တုန်ခါသွားသည်။ ဆင်မကြီး၏အောက်မှ ဖုန်များ တထောင်းထောင်းထလာသည်။

ဂျွန်နီ၏ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပြောင်းသည် ဒုတိယ ဆင်မကြီးဘက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ပခုံးတွင် ထောက်ထားလျက်နှင့်ပင် ကျည်ဆန်ထည့်သည်။ ချက်ချင်း သေနတ်မောင်းဆွဲသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျည်ဆန်သည် ချိန်ရွယ်သည့် ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်ပင် ထိသည်။ ဆင်မကြီး၏ ခြေထောက်များသည် တုံ့ခနဲဖြစ်ကာ လေးဖက်ထောက်၍ မှောက်လျက်လဲသည်။ သူ့အစ်မနား အပ်လျက် လဲကျခြင်း ဖြစ်၍ ပခုံးတစ်ဖက်သည် သူ့အစ်မ၏ ကိုယ်နှင့် ထိနေသည်။ နှစ်ကောင်စလုံး၏ ဦးခေါင်းထိပ်ရှိ ကျည်ဆန်ပေါက်များမှ သွေးများသည် ယိုစီးကျလျက်ရှိ၏။

ဆင်မကြီးများ၏ နောက်ဘက်ရှိ ဆင်အုပ်သည် ကသောင်းကနင်း ဖြစ်ကုန်သည်။ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ကာ ပြေးကြလွှားကြသည်။ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် တိုးမိတိုက်မိကြသည်။

ထောင်းထောင်းထနေသည့် ဖုန်လုံးကြီးများကြားတွင် ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ ဆင်ပေါက်စများသည် သူတို့ မိခင်များ၏ ဝမ်းဗိုက်များ အောက်သို့ ကြောက်လန့်တကြား တိုးဝင်ကြသည်။ တချို့ ဆင်ငယ်များသည် ဆင်ကြီးများ၏ တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် အလဲလဲ အကွဲကွဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

တောထိန်းများသည် ဆင်များကို မှန်မှန်ကြီး ပစ်ခတ်ကာ ဖြည်းဖြည်း ခြင်း ရှေ့သို့တိုးသွားကြသည်။ သူတို့ပစ်သမျှသည် ဦးနှောက်ကို ဖောက်ထွင်း သွားကြသည်က များ၏။

ပစ်မှတ်ကို တည့်တည့်မတ်မတ် ထိမှန်ခြင်း မခံကြရသော ဆင်များ သည် လဲကျသွားသော်လည်း ချက်ချင်း မသေ။ ခြေကားရားဖြင့် သံကုန်ဟစ်၍ အော်နေကြသည်။ ဆင်ပေါက်စတစ်ကောင်သည် မိခင်လဲကျ သေဆုံးသွားသည့် အခါ ဗိုက်အောက်တွင် ပိနေသည်။ ကျောရိုးကျိုးသွားသဖြင့် တကျည်ကျည်

ဆင်ကုန်သည်

တကျောကျော အော်မြည်လျက်ရှိ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆင်ကြီးအားလုံး လဲကျသေဆုံးကုန်ကြသည်။ ဆင်ပေါက်စတချို့သည် ဆင်သေကောင်များကြား တွင် ပြေးလွှားနေကြဆဲ။

သေနတ်သမားများသည် အကျန်အကြွင်းများကို ဆက်၍သုတ်သင် ရှင်းလင်းသည်။ မသေသေးသည့် ဆင်များကို ဒုတိယအကြိမ်ထပ်ပစ်သည်။ ဆင်များထံမှ မည်သည့်တုံ့ပြန်မှုကိုမျှ မမြင်ရ။

ဂျွန်နီ ပထမဆုံးပစ်ခတ်ပြီးနောက် ခြောက်မိနစ်မျှအတွင်း လောင်းဇွီ လေး သတ်ကွင်းသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘာသံမှလည်း မကြားရ။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမျှ မမြင်ရ။ ဘေးချင်းတိုက် လဲကျသေဆုံးနေသော ဆင်မ ကြီးနှစ်ကောင်ဆီသို့ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ သေနတ်ဒင်ကို မြေပေါ်တွင် ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူသည် အလွန်စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆင်မကြီး များအား ငေးကြည့်နေသည်။ ဇွီဒီယိုကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်နေသည့် ဂျော့ခမ် ကိုလည်း သူသတိမထားမိ။

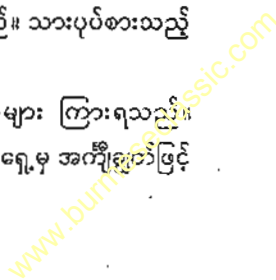
တောအစပ်သို့ လျှောက်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်က သူ့နောက်မှ လိုက် မသွား။ အခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဂျွန်နီသည် တစ်ယောက်တည်း နေချင်လိမ့်မည်ဟု သူယူဆသည်။

ကွင်းထဲတွင် ဆင်သေကောင်များသည် ထောင်ပုံရာပုံ။ အားလုံးကောင်ရေ ငါးဆယ်ကျော်။ အလေးချိန် တန်ချိန်နှစ်ရာခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

သေနတ်သမားသည် သူတို့လုပ်ခဲ့ရသည့် အလုပ်အတွက် စိတ်ချမ်းသာ ကြပုံမရ။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြော၊ ဆင်သေကောင်များကိုသာ စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကောင်းကင်ရှိ တိမ်လိပ်များကြား၌ လှုပ်ရှားနေကြ သည့် အစက်ပြောက် မည်းမည်းကလေးများ ပေါ်လာသည်။ သားပုပ်စားသည့် လင်းတများပေတည်း။

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်အကြာတွင် ထရပ်ကားသံများ ကြားရသည်။ တောအုပ်အတွင်း ဖြတ်ဝင်လာနေကြသည့် ထရပ်ကားများရှေ့မှ အင်္ကျီချွတ်ဖြင့် ပြေးလာနေကြသည့် လူမည်းတစ်စု။

သူတို့သည် ချုံများ၊ သစ်ပင်များကို ပုဆိန်များ၊ ဓားများဖြင့် ခုတ်ထွင်ကာ လမ်းရှင်းပေးနေကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဆင်သေများအား အရေစွာသူက စွာ၊ အစွယ်ဖြတ်သူက ဖြတ်၊ အသားများကို ခုတ်ထစ်လှီးဖြတ်ကာ ဆားပက်သူက ပက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိကြသည်။

အမှန်တော့ ဆင်သေတစ်ကောင်လုံးတွင် အသုံးမဝင်သည့်အရာဟူ၍ မရှိ၊ အဖိုးအတန်ဆုံး ပစ္စည်းများမှာ အရေနှင့်အစွယ်....။

ဆင်တစ်ကောင်လုံးတွင် အဖိုးအတန်ဆုံးသည် အစွယ်ဖြစ်၏။ ဆင်သူရီးများနှင့် အစွယ်မုဆိုးများသည် အစွယ်များကို ပုဆိန်နှင့် ခုတ်ထစ်ဖြတ်ယူခြင်းမပြု။ ခေါင်းပိုင်းကို အပုပ်ခံထားသည်။ လေးငါးရက်ခန့် ကြာသွားသည့်အခါကျမှ ဆင်စွယ်များကို လက်ဖြင့်နုတ်ယူကြသည်။

ယင်းဆင်စွယ်မျိုးမှာ သဘာဝဆင်စွယ်များဖြစ်၍ အပြစ်အနာအဆာကင်းသဖြင့် ပို၍အဖိုးထိုက်တန်သည်။ သို့သော်လည်း သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးအဖွဲ့အနေဖြင့် အချိန်မပေးနိုင်။ ထို့ကြောင့် အစွယ်များကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပုဆိန်များ၊ ဓားများ၊ လွှဲများဖြင့် ဖြတ်ယူကြရလေသည်။

အစွယ်ဖြတ်သူများသည် အတွေ့အကြုံ အလွန်များသည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ ဖြစ်ကြသည်။ ဆံပင်များက တိုတိုကောက်ကောက်၊ နံငယ်ပိုင်းများဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့သည် ဆင်ဦးခေါင်းများ ဘေး၌ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကာ အစွယ်များကို ပုဆိန်များဖြင့် ခုတ်နေကြသည်။

ဂျွန်နီနှင့် တွဲ၍ ရပ်နေသော ဒင်နီယယ်က “အလွန်သွေးပေတဲ့ အလုပ်နော်” ဟု ရေရွတ်သည်။

“သွေးပေပေမဲ့ အင်မတန် လိုအပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါ” ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။

“ပျမ်းမျှတွက်ရင် ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ရဲ့ အစွယ်၊ အရေနဲ့အသားဟာ ဒေါ်လာ သုံးထောင်လောက်ရတယ်”

“လူတွေကတော့ ဒီစကားကြားရင် ဈေးကောင်းလှချည့်လားဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားလာကြမှာပဲ၊ အထူးသဖြင့် အခုလိုပွဲမျိုးမြင်ရရင် လောဘတွေ တက်လာကြမှာ သေချာတယ်” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါသည်။

“တိရစ္ဆာန်တွေ အခွင့်အရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေတာတွေ ရှိနေတယ်၊ သူတို့ ဆင်ကို နံပါတ်တစ်နေရာမှာ ထားပြီးတားမြစ်ပိတ်ပင်ဖို့ အားထုတ်ကြတယ်...နိုင်ငံတာက မျိုးသုဉ်းစေမည့် တိရစ္ဆာန်များ ရောင်းဝယ်မှု တားမြစ်ပိတ်ပင်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို သတိထားမိဖို့လိုတယ်”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“တကယ်လို့ သူတို့အလုပ် အောင်မြင်သွားရင် ဆင်ထွက်ကုန်ဖြစ်တဲ့ အရေအစွယ်နဲ့ အသားရောင်းဝယ်မှုကို ပိတ်ပင်တော့မှာပဲ၊ အဲသလိုဖြစ်သွားရင် ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောထားမလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ လက်မခံနိုင်ဘူး”

ဂျွန်နီက စီးကရက်တို့ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ဖိနပ်နှင့်နင်းခြေ ပစ်လိုက်သည်။

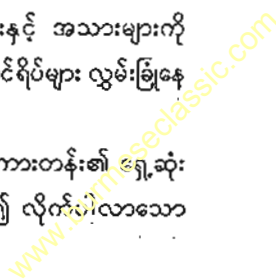
“ဒါဆိုရင် ဆင်သုတ်သင်ရှင်းလင်းရေးလုပ်ငန်းကိုလည်း ပိတ်ပင်တားမြစ်လာကြမှာ သေချာတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ဘာတွေပဲပြောပြော၊ ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် ဆင်ကောင်ရေ လျော့ပါးသွားအောင် ထိန်းသိမ်းကြီးကြပ်ပေးဖို့ကတော့ လိုအပ်နေမှာပဲ၊ လုပ်လည်းလုပ်နေရမှာပဲ...တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ဆင်ထွက်ကုန်တွေကို ကျွန်တော်တို့ မရောင်းရဘဲ နေချင်နေရမယ်၊ ဒီတစ်ချက်ပဲ ထူးခြားလာစရာရှိတယ်...အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ၊ မရောင်းဘဲ နေရုံပေါ့၊ မရောင်းတော့ ဆင်ထွက်ကုန်တွေကို အလဟဿ ဖြန့်တီးပစ်သလိုဖြစ်ကုန်မှာပဲ...ဒေါ်လာငွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ ဖြစ်လာမယ်၊ ဘေးမဲ့သစ်တောတွေ ထိန်းသိမ်းဖို့အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းကရနေတဲ့ ဝင်ငွေပိတ်သွားမယ်၊ အဲဒါပဲ ထူးခြားလာစရာရှိတယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ဂျော့ဘက်လှည့်၍ ဗီဒီယိုကင်မရာကို အရိုက်ရပ်လိုက်ရန် လက်ပြု၍ အချက်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဂျွန်နီ၏ပခုံးကို တဖုန်းတဖုန်း ဖက်လိုက်သည်။

ဓားပက်ထားသည့် ဆင်ရေများ၊ ဆင်စွယ်များနှင့် အသားများကို ထရပ်ကားများပေါ် တင်ပြီးကြပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးနေပြီ။

ဂျွန်နီသည် အစိမ်းရောင် လင်ရိုဗာကားကို ထရပ်ကားတန်း၏ ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူ၍ မောင်းလာသည်။ ဂျွန်နီ၏ဘေးတွင် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော

ဒင်နီယယ်သည် ဟိုတုန်းကလိုပင် ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို တရင်းတနှီး ပြောလာနေသည်။

“ရာသီဥတုကတော့ ဆိုးတုန်းပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။

“မကြာခင် မိုးရွာဦးမယ့် လက္ခဏာပဲ၊ ဒီတောင်ကြားက ဝေးရာကို လွင့်သွားတာ ခင်ဗျားအတွက် ကောင်းတယ်” ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။

“မိုးရွာပြီဆိုရင် ဒီလမ်းပေါ်မှာ ရွံ့ဗွက်တွေချည်းပဲ၊ မြစ်တွေကလည်း ကူးလို့ဖြတ်လို့ မရတော့ဘူး”

ချင်ဝီဝီရို ခရီးသည်များစခန်းကို ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်မှာ သီတင်း တစ်ပတ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ မိုးရာသီဆိုလျှင် သွားလာဆက်သွယ်ရေးများက များစွာ ခက်ခဲလေ့ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

“အမှန်ကတော့ ကျွန်တော်ဒီက ထွက်သွားချင်စိတ် မရှိဘူး” ဟု ဒင်နီ ယယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဟိုတုန်းကလိုပဲ နေချင်တယ်”

“ဒါပေါ့” ဟု ပြောကာ ဂျွန်နီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဟိုတစ်ချိန်က သိပ်ပျော်ခဲ့ကြရတယ်၊ ခင်ဗျား ချင်ဝီဝီကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာနိုင်ဦးမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“မပြောတတ်ပါဘူး၊ ဂျွန်နီရာ၊ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ခင်ဗျားကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ပါလား၊ ဒါဆိုရင် အလုပ်လုပ်လို့လည်း ကောင်းမယ်၊ ပျော် လည်း ပျော်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒင်နီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့လုပ်စရာ အလုပ် တွေက ဒီစခန်းမှာ အများကြီး ရှိနေသေးတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်တတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာဖို့ ကြိုးစားဦးမှာပဲ”

ဂျွန်နီက ပြုံးသည်။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိပါတယ်”

* * *

နံနက်စောစောစီးစီး ဒင်နီယယ်သည် စခန်း၏ နောက်ဘက်ရှိ တောင်ပူစာငယ် တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး နေအထွက်ကို စောင့်ကြည့်သည်။ အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် အမှောင်ထူနှင့် တိမ်လွှာတိမ်လိပ်များ ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ရှိသေး သည်။

ရာသီဥတုကလည်း အခုအချိန်ထိ ပူလောင်လောင် အိုက်စပ်စပ် ဖြစ်နေ ဆဲပင် ရှိနေသေးသည်။ သူ့စိတ်သည် မှုန်မှိုင်းမှိုင်း ကောင်းကင်ကဲ့သို့ပင် ကြည်လင်ခြင်း ကင်းမဲ့နေသည်။

သူနှင့် ဂျွန်နီအင်ဇောတို့ကြားရှိ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည် ရှင်သန်လာနေသည့် အဖြစ်ကို သူသတိထားမိနေ၏။ အခုလို လူချင်း ပြန်မဆုံမီ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေခဲ့ရစဉ်က တမ်းတမ်းတတ ဖြစ်ခဲ့ရသည် များကို ပြန်၍ သတိရနေမိသည်။

ယနေ့နံနက် သူ့အား နံနက်စာလာစားရန် ဂျွန်နီက ဖိတ်ထားခဲ့သည်ကို သတိရသဖြင့် တောင်ကုန်းပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဂျွန်နီသည် ခြင် သံဆန်ခါများ တပ်ထားသည့် အိမ်ရှေ့ဝရန်တာမှရပ်၍ သူ့အား ဆီးကြိုနေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သက်ငယ်မိုးထားသော ဤအိမ်သည် တစ်ချိန်က သူ့အိမ် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ဒင်နီယယ်သည် ဝရန်တာအောက်၌ ခဏရပ်ကာ ဥယျာဉ်ကို တစေ့ တစောင်း ကြည့်သည်။ ဤဥယျာဉ်သည် ဗစ်ကို ခိုက်ပျိုးထားခဲ့သည့် ဥယျာဉ် ဖြစ်၍ အခုအချိန်ထိ ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေး၊ မူလပုံစံအတိုင်းပင် ရှိနေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ထိုစဉ်က ဗစ်ကီသည် အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ် သတိုးသမီးလောင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သေးသွယ်သွယ်၊ ဆံပင်ရွှေရောင်၊ အမြဲပြုံးနေသော အစိမ်းရောင် မျက်လုံးအစုံနှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရျင်ဝီဝီ ဘေးမဲ့သစ်တောစခန်းသို့ ဒင်နီယယ် ခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ် ထက် အသက်အနည်းငယ်မျှ ငယ်သူ ဖြစ်သည်။

ဗစ်ကီ၏အဖြစ်သည် ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှ၏။ သူသည် သူကိုယ် တိုင် ပြုစုပျိုးထောင်ထားခဲ့သော ဥယျာဉ်ကို မျက်နှာမူထားသည့် အိမ်ရှေ့ အိမ်ခန်း ထဲ၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ရာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖြစ်စက သာမန်ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ငှက်ဖျား ဖြစ်သော်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောဂါပိုးသည် ဦးနှောက်တွင်းသို့ ရောက်သွား ခဲ့ရ၏။

စခန်းမှ လူလွှတ်၍ပင့်ထားသည့် ဆရာဝန်ရောက်မလာမီ ဆုံးပါးခဲ့ရ ခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်မှာ များစွာ ယူကျွေးမရ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ဗစ်ကီ သေဆုံးသည့်ညက အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်ကို မေ့မရသေး။ ယခင်ယခင် ခြံစည်းရိုး လုံခြုံစွာ ကာထားသော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်များမဝင်ဖူးခဲ့။ ဥယျာဉ်ထဲတွင် ပန်းများသာ ရှိသည်မဟုတ် ဟင်းသီးဟင်းခင်းများလည်း ရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဆင် တစ်ကောင်မှ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုညကမူ ဗစ်ကီ အသက်ကုန် သည့်အချိန်နှင့် အတိအကျကိုက်၍ ဆင်များဝင်လာပြီး အညစ်အကြေးများ စွန့်ကြသည်။ အလှစိုက်၍ ပြုပြင်မွမ်းမံထားသည့် ပန်းရိုင်းချိုများနှင့် နှင်းဆီရိုင်း ချိုများကို နှင်းချေဖျက်ဆီးကြသည်။

ဆင်များသည် ဗစ်ကီ သေရမည့်အဖြစ်ကို အာရုံနှင့် သိ၍များ လာလေ သလား။

ဒင်နီယယ်သည် ဗစ်ကီကွယ်လွန်ပြီးနောက် မကြာခင်မှာပင် ချင်ဝီဝီမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်သစ်လည်း မထူတော့။ ချင်ဝီဝီ၌ ဆက်နေလျှင် ဗစ်ကီကို တသသ ဖြစ်နေရလိမ့်မည်။

ဤအဖြစ်ကို သူလုံးဝ မလိုလား၊ ထို့ကြောင့်လည်း အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူနေထိုင်ခဲ့သော အိမ်တွင် ဂျွန်နီအင်စောတို့ လင်မယား နေထိုင်လျက် ရှိကြသည်။

ဆင်ကုန်သည်

ဂျွန်နီ၏ ဇနီးသည် မာတာတီလီအမျိုးသမီး မာဗစ္စသည် မိန်းမချော တစ်ဦး ဖြစ်၏။ မာဗစ္စသည် ဗစ်ကီ၏ဥယျာဉ်ကလေးကို မူလအခြေအနေအတိုင်း တည်တံ့အောင် ဆက်၍ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် သူ့ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားနေရ၏။

နံနက်စာမှာ မာဗစ္စကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ထားသည့် မာတာတီလီရိုးရာ အစားအသောက်များ ဖြစ်သည်။ ပြောင်းဆန်ဖြင့် ပြုတ်ထားသည့် ဆန်ပြုတ်နှင့် နို့ချဉ် စသည်တို့ ပါဝင်သည်။ စားသောက်အပြီးတွင် ဒင်နီယယ်နှင့် ဂျွန်နီသည် ဆင်စွယ်များထားရာ ဂိုဒေါင်တက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှအဆင်း လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သည့်အခါ ဒင်နီယယ် သည် တစ်ခဏမျှရပ်၍ ဧည့်ရိပ်သာဘက် လှမ်းကြည့်သည်။ မြစ်ကမ်းပါးထက် တွင် ခြံစည်းရိုး လုံခြုံစွာ ကာရံထားသည့် သက်ငယ်မိုး ကော့တိတ်ချ်ခေါ် တစ်ထပ်အိမ်ကလေးများဖြစ်၍ အပေါ်မှ ရေသဖန်းပင်ကြီးများ အုပ်မိုးထားသည်။

ဒင်နီယယ်က -

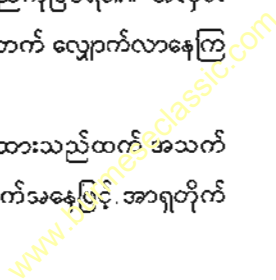
“ခင်ဗျားပြောတော့ ဧည့်ရိပ်သာ ပိတ်ထားတယ်ဆို၊ အခုတော့ အိမ် တစ်လုံးမှာ လူရှိနေတယ်၊ အပြင်မှာလည်း ကားတစ်စီးရပ်ထားပါလား။”

“အထူးဧည့်သည်တော်တစ်ယောက်ပါ၊ ဟာရာရီနိုင်ငံဆိုင်ရာ တရုတ် တိုင်ပေသမ္မတနိုင်ငံ သံအမတ်ပါ” ဟု ဂျွန်နီက ပြန်ပြောသည်။

“သူက တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတွေကို သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆင်တွေပေါ့၊ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သဘာဝသစ်တော ထိန်းသိမ်းရေးလုပ်ငန်းမှာ ငွေကြေး အများကြီး လှူခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ...ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုတော့ အထူး အခွင့်အရေးပေးကြရပါတယ်၊ သူက တခြားခရီးသည်တွေ လုံးဝမရှိတဲ့အချိန်မှာ လာလည်ချင်တယ်ဆိုလို့ လက်ခံထားရတာပါ။”

တောင်ကုန်းခြေရင်း၌ လူသုံးဦး ရပ်နေသည်ကိုမြင်ရ၏။ အလှမ်း ဝေးနေသဖြင့် သူတို့ပုံပန်းကို ပီပီပြင်ပြင်မမြင်ရ၊ သူတို့ဘက် လျှောက်လာနေကြ သည့်အခါမှပင် ခွဲခွဲခြားခြား သိလာရသည်။

တရုတ်တိုင်ပေသံအမတ်သည် သူ့မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အသက် များစွာ ငယ်နေသည်။ အနောက်တိုင်းသား တစ်ယောက်နေပြန်၊ အာရှတိုက်

သားတစ်ဦး၏ အသက်ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ ခက်ခဲသော်လည်း ဒင်နီယယ်က တော့ တရုတ်တိုင်ပေသံအမတ်သည် အလွန်ဆုံးရှုံးပါမှ အသက်လေးဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ ရာထူးနှင့်စာလျှင် များစွာအသက်ငယ်နေသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

သံအမတ်ကြီးသည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်နက်နက်၊ ဆီလိမ်းပြီး အလယ်တည့်တည့်မှ ခွဲထားသည်။ လူပုံက ချောချော၊ အသားအရောင်က ဖြူဖွေးဖွေး၊ သူ၏ ကြိတ်အင်လက္ခဏာသည် တရုတ်စစ်စစ်မှ ဆင်းသက်လာသူမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။ ဥရောပတိုက်သားသွေးရောနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ သံအမတ်ကြီး” ဟု ဂျွန်နီက တလေးတစား နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ခင်းပါ မစ္စတာဂျွန်နီအင်ဇော” ဟု သံအမတ်ကြီးက ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး သူနှင့်တွဲ၍ ရပ်နေကြသော လူမည်းတောထိန်းနှစ်ယောက်နှင့် ခွဲ၍ ရှေ့သို့ လျှောက်လာသည်။

“ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးကို ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေဗျာ” ဟု ဂျွန်နီက ခွင့်တောင်းကာ ဒင်နီယယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဒါက ထိုင်ဝမ် သံအမတ်ကြီး နင်ချင်ဂွန်းပါ ဒင်နီယယ်”

“မိတ်ဆက်ပေးဖို့မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်ဟာ လူသိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ” ဟု ချင်က ပြုံး၍ပြောကာ ဒင်နီယယ်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာရေးတဲ့ စာအုပ်တွေကိုလည်း ဖတ်ဖူးပါတယ်၊ ဒေါက်တာရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တွေကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ချင်၏ အင်္ဂလိပ်စကားပြောပုံသလှသည်ကို ဒင်နီယယ် သတိထားမိသည်။

“ဂျွန်နီက ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

“သံအမတ်ကြီးဟာ အာဖရိကတိုက်က တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဆက်ဆံထိတွေ့မှုအပေါ်မှာ သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ဒီနိုင်ငံရဲ့ သဘာဝ သစ်တောထိန်းသိမ်းရေး လုပ်ငန်းတွေအတွက်လည်း သံအမတ်ကြီးက ကူညီ ထောက်ပံ့ခဲ့တယ်တဲ့”

“ကျွန်တော်ကတော့ အခုထက် ပိုပြီး ကူညီနိုင်ပါစေလို့ အမြဲဆုတောင်းနေပါတယ်” ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ်အား ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားတွေးတောနေသည့်နည်း ရှိသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်က ဒီရာသီမျိုးဆိုရင် ချင်ပီပီ စခန်းမှာ စည်သည်မရှိဘူးလို့ ထင်တာ၊ ကျွန်တော် သိထားရသလောက်ဆိုရင် စခန်းပတ်တဲ့အချိန် မဟုတ်လား”

လေသံသည် တရင်းတနီးရှိလှသော်လည်း အကြောင်းမဲ့ မေးလိုက်သည့် မေးခွန်းမဟုတ်ဟု ဒင်နီစိတ်ထဲက ထင်နေသည်။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော့် ကင်မရာမင်းနဲ့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ နေ့ခင်း ပြန်ကြမှာပါ၊ ချင်ပီပီမှာ သံအမတ်ကြီးတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပါ”

“အို...အထင်မလွဲပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပြန်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတဲ့အထိတော့ ကျွန်တော် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်တတ်ပါဘူး၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ပြန်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်မိဘူး၊ ဒီမှာရှိနေရင် ဒေါက်တာနဲ့ အများကြီး ဆွေးနွေးနိုင်မှာဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်တောင် မကောင်းဘူး”

ဒင်နီယယ်ကတော့ မိမိ ပြန်တော့မည်ဟု ပြောလိုက်သည့်အတွက် ချင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံရသည်ဟု ထင်နေသည်။

ချင်၏ ဟန်အမူအရာသည် တရင်းတနီးရှိနေသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်၏ စိတ်ထဲတွင် ချင်အပေါ်၌ ရန်မကင်းဖြစ်လျက်ပင် ရှိသည်။

ဂျွန်နှင့် ဒင်နီယယ်တို့ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားသည့် အခါ သံအမတ် ချင်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှ လျှောက်၍ လိုက်လာသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ပေါ့ပါးသွက်လက်သော ဟန်အမူအရာဖြင့် စကားပြောလာသည်။

ဂိုဒေါင်ရှေ့ ရပ်ထားသည့် ဆင်စွယ်ထရပ်ကားများနှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ ရောက်သည့်အခါ ဘေးသို့ဖယ်၍ တစ်နေရာ၌ ရပ်နေသည်။

သွေးများပင် မခြောက်သေးသည့် ဆင်စွယ်များကို ပေါင်ချိန် ကတ္တား ပေါ်တင်၍ ချိန်ကြသည်။ ဂျွန်နီအင်ဇောသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းစီ၏ အလေးချိန်ကို သားရေဖုံးချုပ် စာရင်းစာအုပ်ကြီးထဲ၌ ရေးသွင်းသည်။

ရောဂါကတော့ ထိုမြင်ကွင်းကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ချန်၍ ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက်ရှိ၏။ ဂျွန်နီသည် စာရင်းသွင်းပြီးသမျှ ဆင်စွယ်များကို နံပါတ်တပ်ပေးသည်။ တောထိန်းတစ်ဦးက ဆင်စွယ် တစ်ခုချင်းစီအပေါ်တွင် နံပါတ်များရိုက်ပေးသည်။

မှတ်ပုံတင်ပြီး၊ နံပါတ်ရိုက်ပြီး ဆင်စွယ်များသည် ဥပဒေနှင့်အညီ တရားဝင် တည်ရှိလာသော ဆင်စွယ်များဖြစ်၍ လေလံတင်လိုကလည်း တင်နိုင် သည်။ နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့မည် ဆိုကလည်း တင်ပို့နိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ချင်သည် ဂျွန်နီတို့အဖွဲ့ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရပ်ကြည့်နေသည်။ ကတ္တားပေါ် ရောက်နေသည့် ဆင်စွယ်တစ်စုံသည် အလေး ချိန်လည်း သိပ်မစီး၊ ထုထည်လည်း မကြီးမား။

သို့တစလည်း ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည်။ တည်ဆောက်ပုံမှာ အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသည်။ နှစ်ချောင်းစလုံး အရွယ်အစားမှအစ ကွေ့ကောက်ပုံ အထိ တညီတည်း တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ ထူးခြားထင်ရှားနေသည်။

ချင်သည် ကတ္တားဆီ လျှောက်လာပြီး ဆင်စွယ်များကို ကိုင်တွယ်ကြည့် သည်။ အသာအယာလေး ထိတွေ့ပွတ်သပ်ကြည့်ကာ "သိပ်ကိုလှတာပဲ" ဟု ရေရွတ်သည်။

"သဘာဝဖန်တီးမှု အနုပညာတစ်ခုပါလား"

သူ့အားဒင်နီယယ် ကြည့်နေသည်ကို သတိထားမိသောအခါ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်လိုက်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

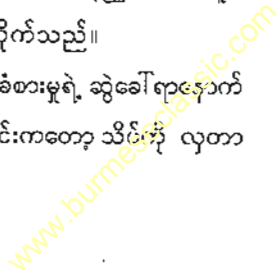
ဒင်နီယယ်သည် ချင်၏ အပြုအမူကိုကြည့်ကာ အံ့သြလျက်ရှိ၏။ ဆင်စွယ်အပေါ် မက်မောတွယ်တာလွန်းသည့် ချင်၏အပြုအမူကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ဤခံစားမှုကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ချင်သည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်ကား ဒင်နီယယ်အား ချိုသော၊ အေးဆေး သော လေသံဖြင့် ရှင်းပြသည်။

"ကျွန်တော်က ဆင်စွယ်မြင်ရင် မနေနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်အဖို့ အလွန် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒေါက်တာသီချင်လည်း သိမှာ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေအဖို့ ဆင်စွယ်ဟာ အလွန်မြင့်မြတ်ပြီး တန်ဖိုး ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုပါ...ဆင်စွယ် ရုပ်တုမရှိတဲ့ အိမ်ဆိုလို့ တရုတ်လူမျိုးတွေကြား မှာ နည်းနည်းပဲ ရှိပါတယ်။ အားလုံးဆင်စွယ်အဆောင်ဟာ ပိုင်ရှင်ကို စောင်မ တယ်၊ ကံကောင်းစေတယ်လို့ ယုံကြည်ကြပါတယ်...ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကတော့ စိတ်ဝင်စားမှုက အစဉ်အလာ အစွဲအလမ်းတစ်ခု တည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး...ကျွန်တော် အဖေဟာ သူ့ဘဝကို ဆင်စွယ် ပန်းပုထု တဲ့ အလုပ်နဲ့ အစပြုခဲ့တာပါ။ သူ့လက်ရာက သိပ်ကောင်းတော့ ကျွန်တော်ကို မွေးလာတဲ့ အချိန်မှာ အဖေဟာ တိုင်ပေနဲ့ ဗန်ကောက်မှာတင်မကဘူး၊ တိုကျိုနဲ့ ဟောင်ကောင်မှာပါ ဇီဝပိုင်အရောင်းဆိုင်တွေ တည်ထောင်ထားပြီးပါပြီ။ ဆိုင်တွေမှာထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေက ဆင်စွယ်ပန်းပု ပစ္စည်းတွေချည်းပါပဲ... ကျွန်တော် သူငယ် ဘဝကတည်းက တိုင်ပေဆိုင်မှာ အကူပန်းပုသမားအဖြစ် ဝင်ပြီး လုပ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကျွန်တော်အဖေလိုပဲ ဆင်စွယ် အကြောင်းသိလာ နားလည်လာခဲ့ရပါတယ်...အခုဆိုရင် ကျွန်တော့်အဖေမှာ ဆင်စွယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းထားတာမနည်းတော့ပါဘူး"

ချင်သည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။

"ကျွန်တော်က ဒီလိုပဲ၊ တစ်ခါတလေ စိတ်ခံစားမှုရဲ့ ဆွဲခေါ်ရာနောက် ကို ပါသွားတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...အဲဒီဆင်စွယ်ချောင်းကတော့ သိမ်းဖို့ လှတာ အမှန်ပါပဲ"

“ဒီလောက် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်အောင် တူညီတဲ့ ဆင်စွယ်မျိုးရဖို့ အင်မတန် ခက်ခဲပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေသာ တွေ့ရင် သိပ်ကို လိုချင်မှာပါ”
သူသည် ဆင်စွယ်များ သယ်သွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေသည်။

* * *

“သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်ကလေးတစ်ခုပေါ့လေ”
ဆင်စွယ်အားလုံးစာရင်းသွင်းပြီး သိမ်းဆည်းပြီးသည့်နောက် နေ့လယ်စာ စားဖို့ အိမ်ပြန်လာကြသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ချင်အပေါ် ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက် စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပန်းပုဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ သားက သံအမတ် ဖြစ်လာရတာလဲ”

“ချင်ရဲ့အဖေဟာ သာမန်ရိုးရိုး မိသားစုက ဆင်းသက်လာတာပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်”

“ကျွန်တော်သိထားသလောက်ကတော့ သူ့မှာ ဆင်စွယ်ပန်းပုဆိုင်တွေ အခုထက်ထိ ဖွင့်ထားတုန်းပဲ။ ဆင်စွယ်ပစ္စည်းတွေလဲ စုဆောင်းနေတုန်းပဲ။ သူဟာ တရုတ်တိုင်ပေမှာ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်စုထဲမှာ ပါတယ်လို့လည်း လူသိများနေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိပ်ကိုချမ်းသာတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သားသမီးတွေလည်း အများကြီးပဲ...ချင်က အငယ်ဆုံးသားတဲ့ ဦးနှောက်လည်း အကောင်းဆုံးလို့ ပြောကြတယ်။ သူ့ပုံက ခင်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားကော သဘောမကျ ဘူးလား”

“မဆိုးလှပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းကလေး ထူးဆန်းသလိုတော့ ဖြစ်နေတယ်။ သူ ဆင်စွယ်ကို ကိုင်ကြည့်နေတုန်းက သူ့မျက်နှာထားကို ခင်ဗျား သတိထားမိသလား။ မျက်နှာထားက ရိုးရိုးစင်းစင်းမရှိဘူး။ သဘာဝမကျသလိုပဲ”

မောင်ထွန်းသူ

“အင်း...ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေဟာ ဒီလိုပါပဲ” ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။

ချင်သည် လူမည်း တောထိန်းတစ်ယောက်နှင့်အတူ တောင်ကုန်း ခြေရင်း၌ ရပ်၍ ဒင်နီယယ်တို့အား လှမ်းကြည့်နေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ လူဖြူတစ်ယောက်ရှိနေတာ မကြိုက်ဘူး” ဟု တောထိန်း ရိုမိုက ပြောသည်။ ရိုမိုသည် ဂျွန်နီ၏ လက်အောက်၌ အမှုထမ်းနေ သော အထက်တန်းတောထိန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ နောက်တစ်ချိန်အထိ စောင့်မှ ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“လူဖြူက ဒီနေ့ညနေပိုင်းပြန်တော့မှာ” ဟု ချင်က အေးစက်စက်လေသံ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ပြီးတော့လည်း မင်းကို ငွေကောင်းကောင်း ပေးထားပြီးပြီ၊ အခုမှ ပြောင်းပစ်လို့မရတော့ဘူး၊ အစီအစဉ်တွေက ဆွဲထားပြီးနေပြီ၊ ကျန်တဲ့လူတွေက လည်း ဒီကိုလာနေကြပြီ၊ အခုမှ ပြန်လွှတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့ကို ပေးထားတာက ပေးဖို့သဘောတူထားတဲ့ ငွေရဲ့ တစ်ဝက်ပဲ ရှိသေးတယ်” ဟု ရိုမိုက ပြောသည်။

“ကျွန်တစ်ဝက်က အလုပ်ပြီးမှ ပေးမယ်၊ မပြီးခင် မပေးဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်းဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိနေသားပဲ”

ရိုမိုက ချင်အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မြွေ တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူလှသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ် နေသည်။

ဤနိုင်ငံခြားသားသည် သူ့အား အမေရိကန်ဒေါ်လာ တစ်ထောင် ပေးထားသည်မှာ မှန်သည်။ ထိုငွေသည် သူ့လစာ ခြောက်လစာနှင့် ညီမျှသည်။ အလုပ်ပြီးသွားလျှင် သူ့လစာ တစ်နှစ်စာနှင့်ညီမျှသော ငွေ ထပ်ပေးမည်ဟုလည်း ကတိပေးထားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ မင်းလုပ်မှာလား” ဟု ချင်က မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လုပ်ပါ့မယ်”

ချင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

“ဒီည သို့မဟုတ် မနက်ဖြန်ည ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီထက် နောက်မကျဘူး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အဆင်သင့်လုပ်ထား”

“လုပ်ထားပါ့မယ်” ဟု ရိုမိုက ပြောကာ သူ့လင့်ရီဗာကားပေါ် တက် သည်။ ကားပေါ်တွင် သူ့တွဲဖက်တောထိန်းက စောင့်နေသည်။ သူတို့သည် ကားကိုမောင်း၍ ထွက်သွားသည်။

ချင်သည် သူ၏တည်းခိုအိမ်ဘက် ပြန်လျှောက်လာသည်။ အိမ်ထဲ ရောက်လာသည်အခါ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေအေးတစ်ခွက် ယူသောက်သည်။ ထို့နောက် ဆင်ဝင်တွင် ထွက်၍ထိုင်သည်။ သူ့စိတ်သည် လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။

သူ့အတွင်းစိတ်သည် ရိုမို စိတ်ထင်သလိုပင် ထင်လျက်ရှိသည်။ သူတို့ အနေဖြင့် မည်သည့်ပြဿနာမျိုးမျှ ပေါ်မလာအောင် အဘက်ဘက်က တွက် ချက်ပြီး စီစဉ်ထားခဲ့ကြသည် မှန်သော်လည်း မမြင်နိုင် မသိနိုင်သော အဟန့် အတားကတော့ ပေါ်လာတတ်၏။

အခုဆိုလျှင် ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်း ရောက်လာသည် ပြဿနာ။ အကွက်ကောင်းတစ်ခုကို အရအမီ ဆုပ်ကိုင်နိုင်ရန် ပထမဆုံးအကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤကိစ္စသည် သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးဖြင့် ကိုယ်ပိုင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါမူ ဤကိစ္စကို သူ့အဖေ သိထားသည်။ သဘောလည်း တူထားသည်။ သို့သော်လည်း စွန့်စားရမည့် အလုပ်က ရလာမဲ့ည့် အကျိုးထက် အဆမတန်ကြီးမားလျက်ရှိ၏။

အကယ်၍ သူ့အောင်မြင်ခဲ့သည်ရှိသော် သူ့အဖေ၏ လေးစားမှုကို မလွဲ မသွေ ရဖွယ်ရာ ရှိသည်။ ထိုဆုသည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအမြတ်များထက် သူ့ပို၍ တန်ဖိုးထားနေသောဆု ဖြစ်သည်။

သူသည် အငယ်ဆုံးသားဖြစ်ရာ သူ့အဖေ၏ လေးစားချစ်ခင်မှုကိုရ အောင် အားမထုတ်၍မဖြစ်။ ဤအချက်တစ်ချက်တည်းကြောင့်ပင်လျှင် ဤ ကိစ္စကို အောင်မြင်အောင်ကြိုးပမ်းရလိမ့်မည် ဖြစ်၏ဟု ဟာရာရီရှိ သံရုံးခွဲ ရောက်လာခဲ့ပြီး နေထိုင်လာခဲ့ရသည့် နှစ်များအတွင်းတွင် သူသည် ဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားသော ဆင်စွယ်နှင့် ကြံ့ခိုများ ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းတွင် ငနုရာတစ်နေရာ အိုင်အမာရအောင် အားထုတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်ကလည်း ညစာစားပွဲတစ်ခု၌ ဆုံမိခဲ့သည့် အစိုးရအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံကျရာမှ အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ပြောမိခဲ့ ကြသည်များမှာ သံတမန်ဆိုင်ရာ အထူးအခွင့်အရေးများအကြောင်းနှင့် သံတမန် များ၏ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဖခင်၏ သင်ကြား ပြသမှုများကို လက်တွေ့ခံယူသိရှိနားလည်ထားသူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုအရာရှိအား ချဉ်းကပ်ရမည့်နည်းလမ်းကို ချင် ချက်ချင်းမြင်ခဲ့သည်။

မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချင်သည် တရားမဝင်သောနည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း အားတက်ဖွယ်ကောင်းသည့် တုံ့ပြန်မှုကို ရရှိခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ပတ်ကြာမျှ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှု စခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုအရာရှိကပင် ချင်အား သူ့ထက်ကြီးသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံမိရန် ဂေါက်သီးကစားဖို့ ဖိတ်ခံခဲ့သည်။

သူ့ယာဉ်မောင်းသည် သံတမန်များ သုံးလေ့ရှိသော မာစီဒီးကားကို ဟာရာရီဂေါက်ကွင်း၏ နောက်ဘက်တစ်နေရာ၌ ရပ်ပေးသည်။ ချင်က ဂေါက် ကွင်းထဲသို့ မဝင်မီ သူ့ယာဉ်မောင်းအား ကားထဲ၌ ထိုင်မနေဘဲ ကားနှင့်ဝေးရာ တစ်နေရာသို့ သွားနေရန် အတိအကျ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ချင်သည် ဂေါက်သီးရိုက်ရာ၌ သူနိုင်ချင်လျှင် နိုင်အောင်လည်း ရိုက်လို့ ရသည်။ ရုံးချင်စိတ်ရှိလျှင်လည်း ရုံးအောင်ရိုက်လို့ရသူ ဖြစ်၏။ ထိုနေ့က သူသည် သူ့ပြိုင်ဘက်အား အနိုင်ပေးခဲ့ပြီး လောင်းကြေးအဖြစ် အမေရိကန် ဒေါ်လာ သုံးထောင်ကို အသင်းတိုက်ထံရှိ လူအများရှေ့၌ တစ်ရွက်ချင်းစီ ရေတွက်၍ ပေးချေခဲ့သည်။

ဂေါက်ကွင်းက အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ သူသည် မော်တော်ကား ကို ကားရုံထဲ၌ ထိုးခဲ့ပြီး ပြန်နိုင်ကြောင်း သူ့ယာဉ်မောင်းအား ပြောခဲ့သည်။

ယာဉ်မောင်း ပြန်သွားသည့်အခါ သူ့ကိုယ်တိုင် ကားရုံထဲဆင်း၍ ကား နောက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ အထဲတွင် ဂုန်လျှော်အိတ်ဖြင့်ကျကျနန ထုပ်ထား သည့် ကြံ့ချိုကြီး ခြောက်ချောင်းကို တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ချင်သည် ထိုပစ္စည်း အားလုံးကို နောက်တစ်ကြိမ် တိုင်ပေးသို့ပို့သည့် သံရုံးအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပေးလိုက် ရာ သူ့အဖေက ဟောင်ကောင်ဆိုင်သို့ပို့၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ခြောက်သောင်းတိတိ ရရှိခဲ့၏။

သူ့အဖေကလည်း ချင်ထံသို့ စာရေး၍ ချင်၏လုပ်ရပ်ကို ချီးကျူးရုံမျှမ က ဆင်စွယ်များ ရမည်ဆိုပါက သူပို၍ပင် ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသိ ပေးသည်။

မကြာမီမှာပင် ချင်သည် ဤလုပ်ငန်းကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် ကျစ်ကျစ် လျစ်လျစ် လုပ်တတ်သူအဖြစ် ထင်ရှားလာသည်။ သူသည် ဆင်စွယ်ရော ကြံ့ချိုပါ ဝယ်ယူသူအဖြစ် မှောင်ခိုသမားများကြား၌ အသိများလာသည်။ ဤသို့ ဖြင့် သူ့လက်တွင်းသို့ မှတ်ပုံမတင်ရသေးသော၊ တံဆိပ်မနှိပ်ရသေးသော ဆင်စွယ်များနှင့် ကြံ့ချိုများ တဖွဲဖွဲဝင်လာသည်။

ဤပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုနေသည့်လောကမှာ ကျယ်ဝန်းသည်မဟုတ်။ မကြာခင်မှာပင် သူတို့လောကတွင်းသို့ ဝယ်ယူလူသစ်တစ်ဦး ရောက်လာသည်ကို သိသွားကြသည်။

လအနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ဆစ်လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး သူ့ထံ ရောက် လာသည်။ ဆစ်အမျိုးသားသည် အာဖရိကတိုက် အရှေ့တောင်ပိုင်းရှိ မာလဝီနိုင်ငံ တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသူ ဖြစ်သည်။

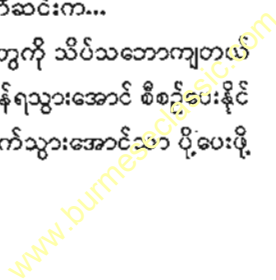
သူသည် မာလဝီရေအိုင်၌ ငါးဖမ်းလုပ်ငန်းတစ်ခုချဲ့ထွင် လုပ်ကိုင် နေရာမှ ထိုငါးများကို တရုတ်တိုင်ပေကျွန်းသို့ တင်ပို့ရောင်းချရန် ကြံစည်စိတ်ကူး နေသူ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးမှုများသည် များစွာ အဆင်ပြေခဲ့၏။ ချက်တီဆင်းသည် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော လူချမ်းသာ တစ်ဦးဖြစ်၍ သူ့တင်ပြလာသည့် လုပ်ငန်းကိစ္စကို မြှုပ်နှံလိုသည့် ငွေကြေး အရင်း အနှီး ပမာဏနှင့်တကွ သူ့အဖေထံ လွှဲပေးသည်။

သူ့အဖေကလည်း ချက်တီဆင်းနှင့်ဖက်စပ်လုပ်ရန် လက်ခံခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာချုပ်စာတမ်းများကို သံရုံးတွင် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်မှတ်ထိုးကြ သည်။ ဤတွင် ချင်က ချက်တီဆင်းအား ညစာစားဖို့ ဖိတ်သည်။

ညစာစားနေကြသည့်အတွင်းတွင် ချက်တီဆင်းက...

“သံအမတ်ကြီးအဖေဟာ ဆင်စွယ်လှလှတွေကို သိပ်သဘောကျတယ် လို့ သိရတယ်။ ကျွန်တော်အနေနဲ့ လိုအပ်သမျှကို ပုံမှန်ရသွားအောင် စီစဉ်ပေးနိုင် ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပေးနိုင်သမျှကို အမြန်ဆုံးရောက်သွားအောင်သာ ပို့ပေးဖို့ တာဝန်ယူပါ” ဟု ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

တိုတောင်းလှသည့် အချိန်ကာလအတွင်းမှပင် ချင်သည် ချက်တီဆင်း၏ အခြေအနေကို ရိပ်မိသိရှိလာသည်။ ချက်တီဆင်းသည် အာဖရိကနိုင်ငံများအတွင်းရှိ ဆင်များနှင့် ကြံ့များမှ ထွက်လာသမျှ အစွယ်များနှင့် ချိုများကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းချုပ်ကိုင်ထားနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဘော့စ်ဝါးနားနှင့် အင်ဂိုလာ၊ ဇမ်ဘီယာ၊ တန်ဇန်နီးယားနှင့် မိုဇမ်ဘစ်စသည့် နိုင်ငံများမှ ထွက်သမျှ ရွှေဖြူများနှင့် ချိုများကို စုဆောင်းဝယ်ယူနေသူဖြစ်သည်။ ထိုနိုင်ငံများအတွင်းရှိ သဘာဝထိန်းသိမ်းရေး သစ်တောများမှ ပိုင်ဆိုင်သည့် ဂိုဒေါင်များကို လက်နက်ကိုင် လူဆိုးများဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လှယူနေသည့် အဖွဲ့အစည်းကိုပင် ချုပ်ကိုင်ထားသူ ဖြစ်၏။

ပထမတော့ ချင်သည် ချက်တီဆင်းအတွက် သာမန်ဖောက်သည် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မာလဝီအိုင်မှရသမျှ ငါးများကို အခြောက်လှန်း၍ အရှေ့ဖျားနိုင်ငံဘက်သို့ အဆက်မပြတ် ပို့လာရသည့်အခါ ဆက်ဆံရေးအခြေအနေ ပြောင်းသွားသည်။

အရင်းချင်းပို၍ ရင်းနှီးလာသည်။ ယုံကြည်စိတ်ချလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချက်တီဆင်းသည် ဆင်စွယ်ကုန်သွယ်မှုလုပ်ငန်းထဲတွင် ထိုက်သင့်သည့် အရင်းအနှီးငွေ ထည့်ဝင်လိုကြောင်း စကားကမ်းလှမ်းသည်။ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းအနေဖြင့် လုပ်ငန်းပမာဏကို ချဲ့ထွင်ရန်လည်း အကြံပြုသည်။

ဤလုပ်ငန်းအတွက် သူ ထည့်ဝင်ရန် ကမ်းလှမ်းလိုက်သည့်ငွေမှာ ဒေါ်လာငွေတစ်သန်း။ လိမ္မာပါးနပ်လှသော ချင်ကလည်း သူ့အဖေကိုယ်စား ချက်တီဆင်းနှင့် ဆွေးနွေးဈေးဆစ်ပြီး အရင်းအနှီးငွေ ငါးဆယ်ရာနှုန်း ထည့်ဝင်ခြင်း ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ချက်တီဆင်း၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဖြစ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ ချင်သည် လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံး၏ ပမာဏနှင့် အနေအထား အားလုံးကို သိရှိလာသည်။ ဆင်ပေါပေါများများ ရှိနေသေးသည့် အာဖရိကနိုင်ငံတိုင်းတွင် ချက်တီဆင်းသည် လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်မှုများ ရရှိထားသည်။ သူ့အဆက် အသွယ် အများစုသည် အောက်ခြေရှိ သစ်တောဝန်ထမ်းများမှသည် ဝန်ကြီးအဆင့်ထိရှိ၏။ နိုင်ငံများအတွင်းရှိ သဘာဝတောထိန်းဌာနများတွင်လည်း သူ့သတင်းပေးများနှင့် သူ့ထံမှ လစဉ်ကြေးယူနေသော အရာရှိများ မွေးထားသည်။

ဆက်ကုန်သည်

အချို့မှာ လမ်းပြများဖြစ်၍ အချို့မှာ တောထိန်းများ ဖြစ်သော်လည်း အများစုမှာ သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးတောများမှ အကြီးအကဲ ကြီးကြပ်ရေးမှူးများ ဖြစ်ကြလေသည်။

အမှန်တော့ ချက်တီဆင်း၏ အိမ်ထဲရောက်နေကြသည့် ယင်းကြီးကြပ်ရေးမှူးများသည် ဆင်များကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်သူများအဖြစ် ခန့်ထားခြင်း ခံထားရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ချင်နှင့်ချက်တီဆင်းတို့၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဘဝသည် နှစ်ဦးစလုံးတွင် များစွာအကျိုးရှိခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ချင်သံအမတ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရသည့် နှစ်ကုန်ဆုံးသွားသည့်အခါ ချင်၏ဖခင်သည် တရုတ်တိုင်ပေ အစိုးရအတွင်းရှိ မိတ်ဆွေများအကူအညီဖြင့် ချင်၏ သက်တမ်းကို နောက်ထပ် သုံးနှစ်အထိ တိုးလာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့လေသည်။

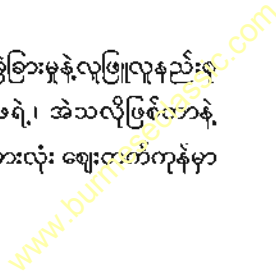
ယခုအချိန်တွင် ချင်၏ ဖခင်နှင့်အစ်ကိုများသည် အာဖရိကတိုက် လုပ်ငန်းတွင် မြှုပ်နှံထားသည့် အရင်းအနှီးများမှ အကျိုးများစွာ ဖြစ်ထွန်းလာသည်ကို ကောင်းစွာ သိလာကြသည်။ ငါးလုပ်ငန်းဖြင့် စတင်ခဲ့ရာမှ ဆင်စွယ်လုပ်ငန်းကိုပါ ဇောက်ချ၍ လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ဤလုပ်ငန်း နှစ်ခုစလုံးသည် သူတို့ မိသားစုအတွက် စွဲမက်စရာလုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ချင်တို့သားအဖသည် အသားအရောင် ခွဲခြားမှုရှိနေသည့် အခြေအနေကိုလည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခြင်းမပြု။ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင် ငွေအရင်းအနှီးများစွာကို အတိုင်းအဆမထားဘဲ မြှုပ်နှံခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးက ပြစ်တင်ရှုတ်ချနေကြသည်ကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်းမပြု။ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စီးပွားရေးမူဝါဒအရ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင်းရှိ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဈေးပေါပေါနှင့် ရောင်းချပစ်နေသည့် အဖြစ်ကိုလည်း သတိမထား။

ချင်သည် တိုင်ပေသို့ မကြာခဏ ပြန်လာလေ့ရှိရာ တစ်ကြိမ်ပြန်အရောက်တွင် သူ့အဖေအား...

“နောက်ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အသားအရောင် ခွဲခြားမှုနဲ့လူဖြူလူနည်းစု အုပ်ချုပ်မှုဟာ ဒီမြေပေါ်က ထွက်သွားရတော့မှာ အဖေရဲ့ အဲဒါလို့ဖြစ်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် တောင်အာဖရိကတိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံး ဈေးတက်ကုန်မှာ သေချာတယ်” ဟု ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် တောင်အာဖရိကတွင် မြေကေ ထောင်နှင့်ချီ၍ ဝယ်သည်။ ဈေးမှာ တိုင်ပေတွင် အခန်းသုံးခန်းပါသည် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း တန်ဖိုးမျှသာ ပေးရလေသည်။

အမေရိကန် ကုမ္ပဏီများက တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားသည့် စက်ရုံများ၊ ရုံးအဆောက်အအုံများနှင့် ဈေးဆိုင်ကြီးများကို ဈေးပေါပေါနှင့် ဝယ်ယူကြသည်။

အမေရိကန်ကုမ္ပဏီများမှာ တောင်အာဖရိကတိုက်တွင်းရှိ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းရန် အမေရိကန်အစိုးရက ဖိအားပေးနေသဖြင့် လုပ်ထားသမျှ လုပ်ငန်းများကို ရသည့်ဈေးဖြင့် ရောင်းချနေကြရသည် မဟုတ်ပါလား။

ချင်တို့သားအဖအနေဖြင့် တစ်ဒေါ်လာတန်ပစ္စည်းကို ငါးဆင့် ဆယ်ဆင့်မျှသာ ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းသာအားရဝယ်ယူလျက် ရှိကြလေသည်။ သူတို့သည် အခြားသော အာဖရိကနိုင်ငံများထဲတွင်လည်း အရင်းအနှီးများကို တိုးတက်မြှုပ်နှံကြသည်။ ချက်တီဆင်းမှတစ်ဆင့် ချင်သည် ဇမ်ဘီယာ၊ ဇိုင်ယာ၊ ကင်ညာနှင့် တန်ဇနီးယားနိုင်ငံ အစိုးရဝန်ကြီးများနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။

ယင်းတို့၏ အကူအညီဖြင့် ယင်းတို့၏နိုင်ငံတွင်း၌ ချင်၏ဖခင်သည် စိတ်တိုင်းကျ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခွင့်များ ရခဲ့ရုံမျှမက သူ့ရလိုသည့် ပစ္စည်းများကို သူ့ကြိုက်ဈေးဖြင့် ဝယ်၍ရသည်။

ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝမှုအပိုင်းတွင် မည်မျှပင်တိုးတက်လာစေကာမူ ချင်၏အဖေသည် ဆင်စွယ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုလျော့မသွား၊ လောဘာရမ္မက် တက်ဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ချင်နှင့် ဆုံမိခဲ့ကြသည့် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တွင် အဖေ လုပ်သူက....

“ငါ့သား မင်း အာဖရိကကို ပြန်ရောက်သွားလို့ မှတ်ပုံတင်ပြီး တံဆိပ်နှိပ်ထားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ ထပ်ပြီးရနိုင်ဦးမယ်ဆိုရင် ပို့ပေးစေချင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“တရားဝင်ဆင်စွယ်တွေ ရဖို့ဆိုတာက အစိုးရလေလံပွဲမှာသာ ရနိုင်တာ အဖေ့ရဲ့ တခြားနေရာမှာ မရနိုင်ဘူး” ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။

“အစိုးရ လေလံတင်တာတွေကို သွားဝယ်လို့ကတော့ အမြတ်များများ တယ်လို့လုပ်ပြီးရမလဲ” ဟု အဘိုးကြီးက သရော်သံဖြင့် ပြောသည်။

“အဖေကတော့ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ့်ကြံရည်ဖန်ရည် သုံးပြီးလုပ်နိုင်လိမ့် မယ်လို့ မျှော်လင့်တယ်”

နောက်တစ်ကြိမ် ချက်တီဆင်းနှင့်ဆုံမိသည့်အခါ ချင်က သူ့အဖေ၏ စကားကို ပြန်ပြောသည်။ ချက်တီဆင်းသည် သူ့မှတ်ပုံတင်ကို လက်နှင့်ဆွဲကာ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ သူသည် လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ဇောင်းထုပ်ပေါင်းထားသည့်အခါ ပို၍ ခန့်ညားလာသည်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာက မှတ်ပုံတင်ပြီး ဆင်စွယ်ဘယ်နေရာမှာ ရှိနိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားတာပါ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက အစိုးရက လေလံမပစ်ခင် ကိုဒေါင်ထဲက ရအောင်ယူမှ ဖြစ်မယ်လို့ ဆိုလိုတာလား” ဟု ချင်က မေးသည်။

ချက်တီဆင်းက ပခုံးကို တွန့်သည်။ “အဲဒီနည်း ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်” သီတင်းသုံးပတ်အကြာတွင် သူတို့သည် လီလောင်ဝီဘက်ရှိ ချက်တီဆင်း၏ ရုံးခန်းတွင် ထပ်မံ ဆုံမိကြပြန်သည်။

“ကျွန်တော် တော်တော်ကြီးကို စိတ်အလုပ်များသွားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖြေတစ်ခုတော့ ရတယ်” ဟု ဆစ်အမျိုးသားက ပြောသည်။

“စရိတ်စက ဘယ်လောက်အထိ ကုန်မယ် ထင်သလဲ” ဟု ချင်က မေးသည်။

“မှောင်ခိုဆင်စွယ်ဈေးထက် သိပ်ပြီး ပိုမယ်ထင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တင်ပို့တဲ့အခါမှာ သဘောတစ်စင်း သီးသန့်ရှာပြီး ပို့ရမယ့် သဘောရှိတယ်၊ အဲဒီပုံမျိုး ဆိုရင် သံအမတ်ကြီးရဲ့အဖေက လက်ခံနိုင်မလား”

ဤသတင်းကြားရလျှင် သူ့အဖေ ဝမ်းသာလိမ့်မည်ဟု ချင်က သိနေသည်။

မှတ်ပုံတင်တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဆင်စွယ်သည် နိုင်ငံတကာဈေးကွက်တွင် မှောင်ခိုဆင်စွယ်ထက် သုံးလေးဆမျှ ဈေးပိုရနေသည် မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော်တို့လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်တိုင်းပြည်မှာ ရနိုင်မလဲဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အရင်ဆုံး စဉ်းစားကြရလိမ့်မယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ လိုချင်သောပစ္စည်း ဘယ်နေရာက ယူရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဇိုင်ယာနိုင်ငံနဲ့ တောင်အာဖရိကကတော့ ယူလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် နာထိထိရောက်ရောက် လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အဖွဲ့အစည်း မရှိဘူး။ ဇမ်ဘီယာ၊ တန်ဇန်နီ၊ ယားနဲ့ ကင်ညာနိုင်ငံတွေမှာကလည်း ဆင်စွယ် နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိမယ်။ အဲဒီတော့ ရွေးစရာဆိုလို့ ဘော့စ်ဝါးနားနိုင်ငံနဲ့ ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံပဲ ရှိတယ်” ချင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆင်စွယ်တွေက ဝမ်ကီး၊ ဟာရာရီနဲ့ ချင်ဝီဝီ သဘာဝ ထိန်းသိမ်းရေး ဌာနပိုင် ဂိုဒေါင်တွေထဲမှာ ရှိနေတယ်။ လေလံမပစ်ခင် အချိန်ဆိုရင် အစုလိုက် အပြုံလိုက်ကို ရနိုင်ဖို့ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ စခန်းသုံးခုထဲက ဘစ်ခုကို ရွေးရမှာပဲ”

“ဘယ်စခန်းကို ရွေးမယ်လို့ စိတ်ကူးလဲ”
ချက်တီဆင်းသည် လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်၍ လက်သုံးချောင်း ထောင်လိုက်သည်။

“တစ်-ဟာရာရီဂိုဒေါင်.... အဲဒီဂိုဒေါင်က အစောင့်ချထားတာ သိပ်ထူ ထပ်တယ်”

သူသည် လက်တစ်ချောင်းကို ပြန်ချိုးထားလိုက်သည်။

“နှစ်-ဝမ်ကီးစခန်း၊ အကြီးဆုံး သဘာဝထိန်းသိမ်းရေးတောစခန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဇမ်ဘီယာနယ်စပ်နဲ့ သိပ်ဝေးတယ်”

သူသည် ဒုတိယ လက်ချောင်းကို ပြန်ချိုးလိုက်သည်။

“သုံး-ချင်ဝီဝီစခန်း.... အဲဒီစခန်းက ဝန်ထမ်းတွေထဲမှာ ကျွန်တော့် လူယုံတွေ ရှိတယ်။ သူတို့ ပေးထားတဲ့ သတင်းအရ အခုလောလောဆယ် သူတို့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဆင်စွယ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်...ပြီးတော့ ဇမ်ဘီယာနယ်စပ်နဲ့ မိုင်သုံးဆယ်တောင် မကွာဘူး၊ ကျွန်တော့် လူတွေထဲက တစ်ဖွဲ့ဟာ ဟာမြစ်ကို တစ်နေ့တည်းနဲ့ ဖြတ်ကူး သွားနိုင်တယ်”

“ခင်ဗျား ရည်ရွယ်တာက ဂိုဒေါင်ကို အကြမ်းဖက်ပြီး ဝင်လုမယ် ဆိုပါ တော့” ဟု ချင်က မေးသည်။

“ဒါပေါ့” ဟု ပြောကာ ချက်တီဆင်းက အံ့အားသင့်သော မျက်နှာထား ဖြင့် ကြည့်သည်။

“သံအမတ်ကြီးအနေနဲ့လည်း ဒီလိုပဲ ရည်ရွယ်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒီပစ္စည်းမျိုး လိုချင်ရင် ဒီနည်းကလွဲလို့ တခြားနည်း ရှိသေးလို့လား”

ဆင်ကုန်သည်

“အင်းပေါ့လေ” ဟု ချင်က ရေရွတ်သည်။

“တကယ်လုပ်ရင် ဖြစ်ကောဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ချင်ဝီဝီ စခန်းဟာ ဒီနိုင်ငံမှာ လူသူနဲ့အဝေးဆုံး အခေါင်ဆုံး နေရာပဲ။ မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ဒီမြစ်ဒေသက နိုင်ငံတကာရဲ့နယ်စပ်ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် လက်သပ်မွေးထားတဲ့ လူတွေထဲက အတော်ဆုံး အကောင်းဆုံး မှုဆိုးတစ်ယောက် ဦးဆောင်မယ့် မောင်းပြန်သေနတ်ကို လူနှစ် ဆယ်ပါတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လွှတ်ပေးမယ်။ သူတို့က ညအမှောင်ထဲမှာ ဇမ်ဘီယာ ဘက်ကနေပြီး လှေတွေနဲ့မြစ်ကိုဖြတ်မယ်။ တစ်နေ့ကုန် မနားတမ်း လျှောက်လိုက် ရင် စခန်းဌာနချုပ်ကို ရောက်မယ်။ စခန်းကို စီးမယ်။ ပစ္စည်းအားလုံးကို ယူမယ်။ သက်သေအထောက်အထားအားလုံးကို လက်စပျောက်ပစ်မယ်။ အဲဒါပဲ”

ချင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။ လက်စပျောက်မည့်ဟူသော စကားကြောင့် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ရ၏။ ချက်တီဆင်းသည် စကားကို ဖြတ်ကာ ချင်အား စူးစမ်းသော မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လက်စပျောက်ရမည့်လူက လေးငါးယောက်ထက် မပိုပါဘူး။ တောထိန်းအများစုက ကျွန်တော် လစာပေးထားတာပဲ။ မိုးရာသီဆိုရင် စခန်းစဉ် ရိပ်သာလည်း ပိတ်ထားတယ်။ ဝန်ထမ်းအတော်များများက ခွင့်ယူပြီး ရွာပြန်ကြ မယ့် အချိန်၊ စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့မယ့် လူက စခန်းကြီးကြပ်ရေးမှူးနဲ့ တောထိန်း နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ထက် မပိုပါဘူး”

“သူတို့ကို လက်စပျောက်ဘဲ ထားနိုင်တဲ့နည်း မရှိတော့ဘူးလား” ဟု ချင်က ပြန်မေးသည်။

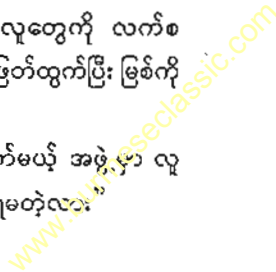
“သံအမတ်ကြီး စဉ်းစားလို့ရရင် ပြောပါ။ ကျွန်တော်ထပ်ပြီး စဉ်းစား ကြည့်မယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ဖြေသည်။

ချင်သည် အတန်ကြာမျှ ငိုငံနေသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းခါသည်။

“လောလောဆယ်တော့ မရသေးဘူး၊ ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကိုသာ ဆက် ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်လူတွေက သက်သေဖြစ်လာနိုင်တဲ့လူတွေကို လက်စ ပျောက်ပစ်မယ်။ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ပစ်မယ်။ ချက်ချင်းဖြတ်ထွက်ပြီး မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရမယ်”

“ဆင်စွယ်တွေကို ဘယ်လိုယူမှာလဲ။ ခင်ဗျားလွှတ်မယ့် အဖွဲ့မှာ လူ နည်းနည်းပဲ ပါမယ်ဆိုတော့ ဆင်စွယ်များများ သယ်လို့ ရမတဲ့လား”

“အဲဒီအပိုင်းဟာ ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ရဲ့ အလှဆုံးအပိုင်းတစ်ပိုင်းပဲ။ တိုက်ခိုက်လုယက်မှုကို ဧင်ဘာတွေ့ရဲတော့က တိတိကျကျသိနိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုး မထားရစ်ဘူး...သူတို့အနေနဲ့ ဆင်မှောင်ခိုသမားတွေက အစွယ်အားလုံးကို သူတို့ နိုင်ငံရဲ့ အပြင်ဘက် ထုတ်သွားပြီလို့ ထင်စေရမယ်။ အဲဒီတော့ ဆင်စွယ်တွေကို သူတို့ နိုင်ငံထဲမှာ မရှာတော့ဘူး။”

စည်ရိပ်သာ အိမ်ကလေး၏ ရှေ့ဝရန်တာ၌ ထိုင်နေသော ချင်သည် သူ့အတွေးနဲ့သူ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်လိုက်သည်။ အခုလို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်မိ သည့်အခါ ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်သည် အဘက်ဘက်တွင် ထောင့်စေ့သည် ဟု ယူဆမိသည်။

သို့သော်လည်း အစီအစဉ်ထဲတွင် ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထ ရောင်းနှင့် သူ၏ ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာမင်းကို ထည့်မတွက်နိုင်ခဲ့။ အမှန်တော့ လည်း ဤလူစု အခုလို ရောက်လာလိမ့်မယ်ဟု ဘယ်သူက ခန့်မှန်းသိသာနိုင်ပါ မည်နည်း။

ချင်သည် အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားရန် သို့မဟုတ် ဖျက်ပစ်ရန် ပြန်၍ စဉ်းစားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင်ထိုစိတ်ကူးကိုစွန့်လွှတ်လိုက်သည်။ အခုအချိန်လောက်ဆိုလျှင် ချက်တီဆင်း၏လူများသည် မြစ်ကိုဖြတ်ကူးကာ စခန်းဆီသို့ လာနေလောက်ပြီ။ ထိုလူစုဆီသို့ သူ့အချိန်မီရောက်နိုင်စရာ နည်းလမ်းမရှိ။ အကယ်၍သူတို့ ရောက်လာချိန်အထိ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်း နှင့် သူ့ကင်မရာမင်း ရှိနေသေးပါမူကား....

ထိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြီးကြပ်ရေးမှူး၊ သူ့ မိသားစု၊ ဝန်ထမ်းများ နှင့်အတူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ချင်၏အတွေး ရေလျှင်သည် ဝရန်တာ အစွန်းတစ်ဖက်ရှိ တယ်လီ ဖုန်းမြည်သံကြောင့် ရပ်သွားသည်။ သူသည် ဖျတ်ခနဲထကာ တယ်လီဖုန်းဆီသို့ သွားသည်။

တယ်လီဖုန်းအခေါ်ကို သူမျှော်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဤကိစ္စမှာလည်း ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်ထဲမှ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သည့် ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်၏။

“သံအမတ်ကြီးပါလား ခင်ဗျာ”

အသံမှာ ဂျွန်နီအင်ဇော၏ အသံ...။

“သံအမတ်ကြီးရဲ့ ဟာရာရီ သံရုံးက ဖုန်းခေါ်နေပါတယ်။ သံအမတ် ကြီးရဲ့ ကိုယ်ရေးအရာရှိ မစ္စတာဟွမ်းလို့ ပြောပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စတာဂျွန်နီအင်ဇော” ဟု ချင်က ပြန်ပြော သည်။

ဤတယ်လီဖုန်းခေါ်သံသည် မိုင်တစ်ရာငါးဆယ်အကွာရှိ ကာရှိုင်းရွာ စကားပြောကြေးနန်းရုံးဖုန်းမှ လာခြင်းဖြစ်၏။ အသံသည် တိုးလွန်းလှ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူမျှော်လင့်နေသော သတင်းကို ရသည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချပြီးပြန်ကိုင်သည်။ ဂျွန်နီ၏ထူးသံကို ပြန်ကြားရသည်။

“ဟာရာရီမှာ အရေးတကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ ပြန်ရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန် တော်က သုံးလေးရက်လောက် နားချင်သေးတာ”

“ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လင်မယားက သံ အမတ်ကြီးကို ညံ့စာကျွေးဖို့ စီစဉ်ထားကြတာ”

“နောက်တစ်ချိန်ချိန် ကြည့်ဦးမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သံအမတ်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ အသားတင်ကားတွေ ဒီည နေခင်းမှာ ကာရှိုင်းရွာကို သွားကြပါလိမ့်မယ်။ သူတို့နဲ့ လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် အဆင်ပိုပြေမှာပါ...ရာသီဥတုက မိုးရွာမယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ တကယ်လို့ သံ အမတ်ကြီးရဲ့ကား အဆင်မသင့်လိုက်ရင် မိုးထဲလေထဲမှာ အခက်အခဲဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ”

ဤအချက်သည်လည်း ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်ထဲ၌ ပါသည်။ အသားတင်ကားများ ထွက်ခွာသွားမှ တိုက်ခိုက်လုယက်မည့် အဖွဲ့က ဝင်ရန် ဖြစ်သည်။

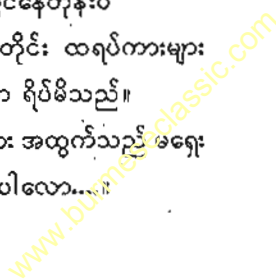
သို့တစေလည်း အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဘဝင်မကျဖြစ်နေသော ချင်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

“အသားတင် ထရပ်ကားတွေက ဘယ်အချိန်ထွက်ကြမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“တစ်စီးက အင်ဂျင်ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ ပြင်နေတုန်းပဲ”

တောထိန်း ရိုမိုသည် ညွှန်ကြားထားသည့်အတိုင်း ထရပ်ကားများ ထွက်မည့် အချိန်နောက်ကျအောင် လှုပ်ထားပြီဟု ချင်က ရိပ်မိသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ အရောက်နှင့် ထရပ်ကားများ အထွက်သည် မရေး မနောင်းဖြစ်ဖို့ ချက်တီဆင်းက စီစဉ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော့...။

“ထရပ်ကား ယာဉ်မောင်းကတော့ ဒီညနေခင်း ခြောက်နာရီထိုးလောက် ထွက်နိုင်မယ်လို့ ကျွန်တော့်ဆီ သတင်းပို့ထားတယ်။ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း ကတော့ မကြာခင်ထွက်တော့မှာပါ။ သံအမတ်ကြီးသူနဲ့ လိုက်သွားမယ် ဆိုရင် လည်း ရပါတယ်”

“ဟာ...ကိစ္စမရှိဘူး။ ရပါတယ်” ဟု ချင်က လျင်မြန်သွက်လက်စွာ ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အဲသလောက် မြန်မြန်ပြီးသွားဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေ ထွက်တဲ့အချိန်ထိ စောင့်ပါ့မယ်”

“သံအမတ်ကြီး ကြိုက်သလိုလုပ်ပါ” ဟု ဂျွန်နီက ပြောသည်။

“တစ်ခုရှိတာက ထရပ်ကားတွေ ဘယ်အချိန် ထွက်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အကယ်၍ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းတို့နဲ့ လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ နောက်ထပ်တစ်နာရီလောက် စောင့်ခိုင်းလည်း စောင့်ကြမှာပါ”

“အို...ကိစ္စမရှိဘူး။ မစောင့်ခိုင်းပါနဲ့။ ခင်ဗျားရဲ့ ထရပ်ကားတွေနဲ့ပဲ လိုက်ပါ့မယ်။ ကျေးဇူးပဲ မစ္စတာ ဂျွန်နီ”

စကားပြတ်သွားစေရန် ချင်သည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကဏ္ဍကယာ ပြန်ချလိုက်သည်။ သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းကြောင့် ပြဿနာသည် တိုးတိုးလာနေသည် ဟု ထင်သည်။ ချင်အဖို့တော့ ဒင်နီယယ် မြန်မြန်သွားလေ ကောင်းလေဖြစ် သည်။

နောက်မိနစ်နှစ်ဆယ် မပြည့်ခင် ကြီးကြပ်ရေးမှူးအိမ်ဘက်မှ ထွက်လာ သည့် ကားသံ ကြားရသည်။ ချင်သည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ဝရန်တာပြတင်းပေါက် ရှိ တို့ယိုတာလင်ခရူဇာ မော်တော်ကားကို လှမ်းကြည့်သည်။

ကားတံခါးပေါ်မှ “အမ်းစထရောင်းပရီဒပ်ရှင်း” ဟူသော စာတန်း၊ ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံထက်မှ အမ်းစထရောင်းနှင့် သူ့ဘေးထိုင်ခုံပေါ်မှ ကင်မရာမင်း ဂျော့စ်။ ချင်သည် သူ့နာရီကို ကြည့်သည်။ တစ်နာရီထိုးပြီး မိနစ်အနည်းငယ် လွန်နေပြီ။

သူတို့ထွက်သွားပြီး လေးနာရီခန့်ကြာမှ စခန်းတွင် တိုက်ပွဲဖြစ်ဖို့ရှိ ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကားဘရိတ်ကို ခဏမျှဆွဲ၍ ချင်အား လှမ်းကြည့်သည်။ ပြုံး၍နှုတ်ဆက်၏။

“သံအမတ်ကြီးလည်း ဒီနေ့ပဲ ပြန်လိမ့်မယ်လို့ ဂျွန်နီက ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုကူညီရဦးမလဲ” ဟု မေးသည်။

“မလိုတော့ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ အားလုံး စီစဉ်ပြီးသွားပါပြီ”

ချင်သည် ဒင်နီယယ်နှင့် တွေ့တိုင်း စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်....

ဒင်နီယယ်၏ မျက်လုံးများသည် စူးရှလွန်းလှ၏။ ဤမျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါတိုင်း သူ့ရင်ထဲတွင်စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာစမြဲ။

ဒင်နီယယ်သည် ချင်အား တစ်ခဏမျှ စိုက်ကြည့်ပြီး လက်ပြု၍နှုတ် ဆက်သည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့ စကားကြာကြာပြောခွင့်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

လက်ပြု၍ နှုတ်ဆက်ကာ ကားကိုစခန်း အဝင်အထွက်တံခါးမကြီး ဆီသို့မောင်းသည်။

ချင်သည် ဒင်နီယယ်၏ကားကို မျက်စိတစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်သည်။

ထို့နောက် အခြားတစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မညီမညာနိုင်လွန်းလှသော တောင်ကုန်းများဆီသို့ ငေးမောနေသည်။ အနောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်အကွာ ခန့်မှ မိုးခြိမ်းသံ ကြားရသည်။

လျှပ်စီးလက်သည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရသည်။ သူစောင့်ကြည့်နေခိုက် မှာပင် မိုးရွာလာသည်ကို တွေ့သည်။ အလှမ်းကွာဝေးသည့် တောင်ကုန်းများ ထက်သို့ မိုးစက်များ ကျနေလေပြီ။

“သူတို့လူစု မြန်မြန်ရောက်လာကြပါစေ” ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုတောင်း၏။

“ဒီနေ့ပဲဖြစ်ပါစေ” ဟုလည်း ထပ်၍ဆုတောင်းလေသည်။

နာရီကို ကြည့်ပြန်၏။ နှစ်နာရီပင် မထိုးသေး။ မိုးမှောင်ကျလာနေ သော်လည်း ခုနစ်နာရီမှ နေဝင်မည် ဖြစ်လေသည်။

အခုပုံအတိုင်းသာဆိုပါက နေမဝင်မီ အမှောင်ထုလွှမ်းမည့် အရိပ် လက္ခဏာများ မြင်နေရသည်။

“ဒီနေ့ပဲဖြစ်ပါစေ” ဟု ထပ်၍ဆုတောင်းမိပြန်သည်။

သူသည် စားပွဲပေါ်မှ မှန်ပြောင်းနှင့် ရောဘတ်၏ ‘တောင် အာဖရိက ငှက်များ’ စာအုပ်ကို ကောက်ယူသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ သဘာဝလေ့လာ

မောင်ထွန်းသူ

သူတစ်ဦးဟု ဘေးကထင်လာအောင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ရသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဤစခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းသည် သဘာဝကို လေ့လာ လို၍ဟု အကြောင်းကြားပြထားခဲ့သဖြင့် ဂျွန်နီအင်ဇော ယုံကြည်လာအောင် အမျိုးမျိုး လုပ်ပြထားရသည် မဟုတ်ပါလား။

မာစီဒီးကားတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဆင်စွယ်ကိုဒေါင်နောက်ဘက်ရှိ ဂျွန်နီ၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ မောင်းလာ၏။ ဖိုင်များ၊ စာရွက်များ အထပ်လိုက်တင်ထားသည့် စားပွဲပေါ်၌ ထိုင်နေသော ဂျွန်နီသည် တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော ချင်အား မော့ကြည့် သည်။

“ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေကိုစောင့်ရင်း ရသမျှအချိန်ကလေးမှာ ငှက် တွေ လေ့လာမယ် စိတ်ကူးမိလို့ လာခဲ့တာ၊ မြစ်ဆိပ်က ရေအိုင်ဘက်သွား လိုက်ဦး မယ်” ဟု ချင်က ပြောသည်။

ဂျွန်နီက ချင်ကို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း တော တိရစ္ဆာန်များ၏ သဘာဝတွင် စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်များ၏ သဘာဝကို စိတ်ဝင်စားစား လေ့လာတတ်သူ ဖြစ်၍ ချင်အား ကိုယ်ချင်းစာသည်။

“သွားနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကားတွေ ထွက်ခါနီးရင် တောထိန်း တစ်ယောက် လွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းပါမယ်၊ ကားတွေ ထွက်ဖို့ကလည်း နောက်ကျ ချင်ကျလိမ့်မယ်...ပစ္စည်းက မီးလောင်သွားတာဆိုတော့ အတော်လုပ်ယူရမှာ၊ သံအမတ်ကြီးသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ စက်ကိရိယာ အပိုပစ္စည်းရဖို့ဆိုတာက ဒီနိုင်ငံမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ပြဿနာတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်... ကျွန်တော်တို့ လိုတာဝယ်ဖို့ နိုင်ငံခြားငွေကလည်း အလုံအလောက် ရှိတာမဟုတ် တူး”

ချင်သည် မြစ်ဆိပ်ရှိ လူများလုပ်ထားသည့် ငှက်ရေသောက် ကန်ဘက် သို့ ကားကို မောင်းလာသည်။ ရေကန်နှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ရေကန်ထဲ၌ ရေဆင်းသောက်နေကြသော ကုဒူးငှက်တစ်အုပ်သည် ကားသံကြောင့် လန့်ဖျပ်ထယ့် သွားကြ၏။ မကြာမတင်မှာပင် ငှက်များသည် အုပ်လိုက်သင်းလိုက် ဆင်းလာကြသည်။

ဆင်ကုန်သည်

ချင်သည် ငှက်များအပေါ်တွင် အာရုံစူးစိုက်၍ မရ။ သူသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ဆင်စွယ်စွပ်တံ၌ ကပ်ကာ မငြိမ်မသက် ဖြစ်လွန်းသော စိတ်ဖြင့် ဖွာနေသည်။

သူ့ယခု ရောက်နေသော နေရာသည် ဆင်စွယ်သူခိုးကိုင်းခေါင်းဆောင် နှင့် ဆုံမိရမည့်နေရာ ဖြစ်၏။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုတစိုက် မျက်စိရှာ သည်။ ယခုအချိန်ထိတော့ မမြင်ရသေး။

အချိန်အတန်ကြာသည့်အခါ အသံတစ်သံ ကြားရသည်။ အဝေးမှ မဟုတ်။ သူ့ဘေးရှိ မာစီဒီးကားပြတင်းဝမှ ဝင်လာသည့် အသံ။

မမျှော်လင့်ထားသော နေရာမှ ကပ်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ချင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ဖျတ်ခနဲ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

သူ့ကားဘေး၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်။ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးနားမှ အပေါ် နှုတ်ခမ်းအထိ ရှည်လျားသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ အပေါ်နှုတ်ခမ်း သည် တွန့်ရှုံ့ကာ အပေါ်သို့ လန်နေသည်။

ပြုံးလိုက်သည့်အခါ ပြောင်ပြနေသည့်နှုယ် ရှိသည်။ ချင်သည် ချက်တီဆင်း ပြောလိုက်သည့် ဤအမာရွတ်အကြောင်းကို သတိရလာသည်။

“ဆာလီ”

ချင်က အမှတ်မထင် ရေရွတ်သည်။

“ဆာလီဆိုတာ မင်းလား” ဟု ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်တယ်” ဟု ဖြေသည်။

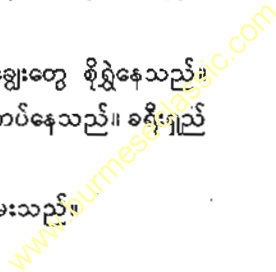
“ဆာလီဆိုတာ ကျုပ်ပဲ”

ဆာလီသည် အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ သို့သော်လည်း ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် နှင့် တောင့်တင်းသန်စွမ်းသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအကြောတွေ ပြိုင်ပြိုင်ထနေ သည်။ အသားကတော့ မည်းနက်လွန်းလှ၏။

ဝတ်ထားသည်မှာ စုတ်ပြဲနေသည့် ကာကီရောင်အင်္ကျီလက်တိုနှင့် ကာကီရောင်ဘောင်းဘီတို့...။

အင်္ကျီရော ဘောင်းဘီပါ ရစရာမရှိအောင် ချွေးတွေ စိုရွှဲနေသည်။ မိနပ်မပါသော ခြေဖဝါးမှ ခူးအထိ ဖုန်တွေအလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်။ ခရီးရှည် ခရီးကြမ်း တစ်ခုလာခဲ့ရသည်မှာ ထင်ရှား၏။

“မင်းလူတွေတော ဘယ်မှာလဲ” ဟု ချင်က မေးသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဆာလီက မဖြေ၊ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြသည်။

“မင်းတို့ ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကော သိကြလား”

ဆာလီ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“မင်းတို့ သက်သေ တစ်ယောက်မှ မထားခဲ့ဘူး။ အားလုံးတစ်ယောက် မကျန် သတ်ပစ်ရမယ်၊ ရဲတွေလာရင် စကားပြောနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိစေ ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကော သိရဲ့လား”

ဆာလီက ခေါင်းထပ်ညှိတ်သည်။ ချက်တီဆင်းက သူ့ကို အသေးစိတ် ပြောထားခဲ့ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား...။

ဆာလီသည် ဇင်ဘာတွေ တောထိန်းဌာနကို မုန်းတီးနေသူ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အတွင်းက ဆာလီ၏ ညီနှစ်ယောက်သည် လူတစ်စုနှင့် မော်ဘီဇီ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးကာ ကြံ့အုပ်တစ်အုပ်နေကန်သို့ လိုက်ကြသည်။

တောထိန်းဌာနမှ သူနိုးဖမ်းအဖွဲ့နှင့် ပက်ပင်းဝါ တွေကြားဖြင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် သူ့ညီတစ်ယောက်သေပြီး ညီတစ်ယောက် ကျောရိုးထဲ တွင် သေနတ်မှန်ကာ မသန်မစွမ်းကဲ့သို့ ရောက်သွားခဲ့ရုံမျှမက ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ရုံးတင်ခံရပြီး ထောင်ခွန်နှစ် အပြစ်ပေးခံခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆာလီသည် ဤသစ်တောမှ တောထိန်းများအပေါ် ရန်ငြိုး ထားလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ခိုင်းထားသည့်အတိုင်းလုပ်ရန် သဘောတူထားပြီးဖြစ်၏။

“ကျုပ်တို့က တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားခဲ့ဘူး၊ စိတ်ချ”

“နှစ်ယောက်တော့ ချန်ထားရမယ်၊ ရိုမိုနဲ့ ဒေးဗစ်၊ မင်း သူတို့ကိုရော သိရဲ့လား”

“ကျုပ်သိတယ်၊ သူတို့နဲ့ အလျင် ကျုပ်အလုပ် တွဲလုပ်ဖူးတယ်”

“အေး...သူတို့က အလုပ်ရုံတွေ နားမှာ ထရပ်ကားကြီးနှစ်စီးနဲ့ စောင့် နေမှာ၊ သူတို့နဲ့ ထရပ်ကားတွေကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ရဘူးလို့ မင်းလူတွေကို ပြောထား၊ ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျုပ် ပြောထားပါ့မယ်”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးက သူ့ရုံးခန်းထဲမှာရှိနေလိမ့်မယ်၊ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေး သုံးယောက်က တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်မှာရှိမယ်...စခန်းရဲ့ အိမ်စေလေးယောက် နဲ့ သူတို့ မိသားစုတွေက အလုပ်သမား တန်းလျားမှာရှိမယ်၊ မပစ်ခင်သူတို့ကို ပတ်ပတ်လည်က ပိတ်မိအောင်ဝိုင်းထားဖို့လိုတယ်၊ ဒါမှ ထွက်မပြေးနိုင်မှာ”

ဆင်ကုန်သည်

“ခင်ဗျားစကားပြောတာက တကွတ်ကွတ်နဲ့ ဆီးပင်တစ်ပင်ပေါ်က ဖျောက်တစ်ကောင်နဲ့ တူတယ်” ဟု ဆာလီက ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် ဖျက်နှာပေးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျုပ် အဲဒါတွေ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ချက်တီဆင်းက ကျုပ်ကိုမှာလိုက် ပြီးသာတွေ့ချည်းပဲ”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းသွားတော့ သူ့မှာတဲ့အတိုင်းသာ မလွဲအောင်လုပ်” ဟု ချင်က သံပြတ်နှင့် အမိန့်ပေးသည်။ ဆာလီက လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ဆက်ကာခိုင်းပြသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက နားလည်သည့် အမှတ်အသားတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ငွေတောင်းခြင်းပေတည်း။

ချင်သည် ထိုင်ခုံရှေ့မှ အံ့ဖုံးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲတွင် ရာနှင့် ချီ၍ ထုပ်ထားသည့် ဒေါ်လာတစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူထုပ်များ...။

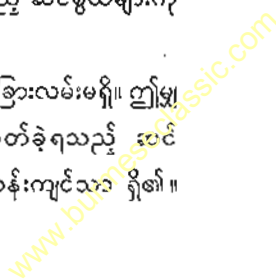
ချင်သည် ငွေစက္ကူများကို တစ်ထုပ်ချင်းစီ ရေတွက်ပြီး ဆာလီ လက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ အားလုံး ဒေါ်လာတစ်ထောင်ထုပ် သုံးထုပ်။ စခန်းရှိဒေါင်ထဲရှိ ဆင်စွယ်အားလုံးအတွက် ပေးခြင်းဖြစ်၍ တစ်ကီလိုလျှင် ငါးဒေါ်လာနှုန်း ကျသည်။

ဤဆင်စွယ်များကို တိုင်ပေရောက်သွားပါက တစ်ကီလိုလျှင် ဒေါ်လာ တစ်ထောင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလော။

ဆာလီဘက်မှ ကြည့်မည် ဆိုပါကလည်း ဤစက္ကူငွေစိမ်းစိမ်းများ သည် သူ့အတွက် နည်းနည်းနောနော ငွေမဟုတ်။ သူ ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ဤမျှလောက်များပြားသည့် ငွေကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုင်ရခြင်း ဖြစ်၏။

သာမန်အားဖြင့် သူသည် တားမြစ်ထားသည့် နယ်မြေဒေသအတွင်း အသက်စွန့်ပြီး ခိုးဝင်ရသည်။ ဆင်တွေ့လျှင် အေကေ-၄၇ သေနတ်ဖြင့် ပစ် သည်။ ပြီးတော့ဆင်စွယ်ကို ဖြတ်ကာ အဆမတန် လေးသည့် ဆင်စွယ်များကို ထမ်း၍ ခြေကျင်ပြန်ရသည်။

ဖမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် တွေ့လျှင် သေလမ်းမှတစ်ပါး အခြားလမ်းမရှိ။ ဤမျှ လောက် သက်စွန့်ဆံ့ဖျား ကြိုးစားရသော်လည်း သူ့သတ်ခဲ့ရသည့် နေပင် တစ်ကောင်လုံးအတွက် ရသည့်ငွေက ဒေါ်လာ သုံးဆယ်ဝန်းကျင်သာ ရှိ၏။ ဆင်စွယ်တစ်ကီလိုမှ တစ်ဒေါ်လာနှုန်းပင် မပြည့်။

မောင်ထွန်းသူ

၇၀

အခုတော့ အခု သူ့ကိုင်ထားရသော ငွေသည် အလွန်ခက်ခဲပင်ပန်းပြီး ဘေးအန္တရာယ်များသည့် အလုပ်ကို ငါးနှစ်လောက် လုပ်ပါမှ ရနိုင်သည့် ငွေဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ လုပ်ရမည့်အလုပ်ကလည်း လူအနည်းငယ်မျှ သတ်ရမည့် အလုပ်ဖြစ်၍ ဆင်တစ်ကောင် သတ်သလောက်မျှပင် ခက်ခဲသည့်အလုပ်မဟုတ်။ လူနှစ်ယောက်စလုံး သူတို့လုပ်ခဲ့သည့် အပေးအယူကိစ္စအတွက် များစွာ ကျေနပ်ကြသည်။

“သေနတ်သံတွေ ကြားရတဲ့အချိန်ထိ ဒီနေရာက ငါစောင့်နေမယ်”

ချင်က အေးအေးသာသာ ပြောသည်။ ဆာလီက ပြုံးနေသည်။

“ခင်ဗျား သိပ်အကြာကြီး မစောင့်ရပါဘူး” ဟု ဆာလီက ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် လာစဉ်တုန်းကလိုပင် အသံဗလံကြားရဘဲ ချုံပုတ်များအတွင်း သို့ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွား၏။

* * *

ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပင် မောင်းသည်။ အာဖရိကတစ်တိုက်လုံးရှိ မော်တော်ကားလမ်းများနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အလယ်ပိုင်း အာဖရိကရှိလမ်းများသည် မဆိုးလှ။

သူ၏ တိုယိုတာကားပေါ်တွင် စခန်းချ ပစ္စည်းအားလုံးပါသည်။ သူသည် အခန်းသာမက ကားထားစရာနေရာနှင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်ပါထားသော ဟိုတယ်များ၌ လည်းကောင်း၊ သာမန် တည်းခိုခန်းများ၌ လည်းကောင်း နေလေ့မရှိ။

တတ်နိုင်လျှင် ဝေးဝေးက ရှောင်သည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ အစားအစာ မကောင်းခြင်းနှင့် သက်သောင့်သက်သာ မရှိခြင်း စသောအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ကျေနပ်သည် တွဲလို့ကောင်းသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဤအကြောင်း တစ်ကြောင်းကြောင့်လည်း ဒင်နီယယ်က သူ့အား လိုလိုလားလား ငှားထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တွဲလုပ်လာခဲ့သည်မှာ ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် အာဖရိကတိုက်ထဲတွင် နေရာဒေသ အများအပြားသို့ ခြေဆန့်ခဲ့ကြပြီ။ နမိမိဘီယာနိုင်ငံတွင်းရှိ တားမြစ်နယ်မြေ တစ်ခုဖြစ်သော ‘စကယ်လ်တန် ပင်လယ် ကမ်းရိုးတမ်း’ မှသည် မိုးခေါင်ခြင်း၊ အငတ်ဘေး ကျရောက်ခြင်းတည်းဟူသော ကပ်များ၏ဒဏ်ကို အလူးအလိမ့် ခံနေရသည့် အိသီယိုးပီးယားနိုင်ငံနှင့် ဆဟာရာ သဲကန္တာရအတွင်းသို့လည်း ရောက်ခဲ့ကြပြီ။

တောကြီးမျက်မည်း အတွင်း၌ သိတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ အတူသွား အတူစား အတူအိပ်နေခဲ့ကြရသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် သဘောထား ကွဲလွဲမှုဟူ၍ မရှိခဲ့။

ယခုလည်း သူတို့သည် ကားပေါ်တွင် စပ်မိစပ်ရာစကားပြောလာ နေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အထူးအဆန်းငှက်များနှင့် တောကောင်များ မြင်လျှင် ဒင်နီယယ်က ကားကိုရပ်၍ ဆင်းကာ ကြည့်ရှုလေ့လာ၏။ ဂျော့ခဲက ဒီဒီယို ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သည်။

မိုင်လောက် ခရီးမပေါက်မီ သူတို့သည် ယမန်နေ့ညက ဆင် တစ်အုပ် အစာစားသွားသည့် နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်ကြသည်။

သစ်ကိုင်းများမှာ အားလုံးကျိုးပဲ့ပျက်စီး နေကြသည်။ သစ်ပင် အများစု မှာ ယိုင်နေကြ၏။ လဲကျသည့် အပင်များက လဲကျနေကြသည်။ အချို့ အပင်များမှာ လမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ တင်နေကြ၏။ သစ်ပင်အားလုံး လိုလိုပင် အခေါက်များ ခွာစားထားသဖြင့် ဗလာကျင်းနေကြသည်။

“သစ်ပင်တွေ ပျက်စီးကုန်တာ ဘယ်လောက်များလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။ “ဒါမျိုးတွေ တွေ့ရပြန်တော့လည်း ဆင်ဦးရေ ကန့်သတ်ရေးဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းက မှန်နေပြန်ရော၊ တကယ်လိုအပ်တယ်ဆိုတာလည်း သိလာပြန်ရော”

သူတို့သည် လမ်းပေါ်လဲကျနေကြသည့် သစ်ပင်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှောင်ကွင်း၍ မောင်းလာကြရသည်။ တစ်နေရာ နှစ်နေရာတွင်မူ ကားကို ရပ်ကာ သစ်ပင်ကြီးများကို သံကြိုးနှင့်ချည်၍ ကားနှင့်ပင် ဆွဲဖယ်ခဲ့ကြရ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် တောင်ကြားကို ဖြတ်ပြီး မာနာရေအိုင်များဘက် သို့ ဦးတည်သောအခါ ညနေကိုးနာရီခွဲနေလေပြီ။

ဂျော့ခဲသည် သူရိုက်ကူးလာသည့် ဖလင်များ တည်းဖြတ်ရေးကို ဆွေးနွေးဝေဖန်လျက်ရှိ၍ ဒင်နီယယ်ကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လာ သည်။ သို့သော်လည်း ဒင်နီယယ်၏အာရုံသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက် ပြတ်ခြင်းမရှိ။

ပထမတော့ ထိုအရာအပေါ်မှ ကားကို ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။ ကိုက် နှစ်ရာခန့်အကွာသို့ သူရောက်ကာမှ ထူးခြားသော အရာတစ်ခုအပေါ်မှ ကျော် ဖြတ်လာခဲ့မိခြင်းကို ပြန်၍သတိရလိုက်၏။

လူရိုင်းများနှင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် စစ်ပွဲများအတွင်းကရခဲ့သော အမွေအနှစ်

ပေလားမသီ၊ လမ်းပေါ်၌ တင်ကျန်ခဲ့သည့် အမှတ်အသားတစ်ခုခု ထူးခြားနေ လျှင် သူ သတိထားမိတတ်သည်။

သူသည် ကားဘရိတ်ကို ဆွဲလိုက်၏။ ဂျော့ခဲသည် ပြောလက်စ စကား ကို ဖြတ်ကာ သူ့အားလှည့်ကြည့်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နေဦး၊ မသိသေးဘူး”

သူသည် သူ့ကားကို နောက်ပြန်ရုတ်သည်။

“ဟုတ်ချင်မှလည်းဟုတ်မှာပါ” ဟုလည်း နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ပြော၏။

သူသည် ကားကိုရပ်၍ အောက်ဆင်းသည်။

“ကျွန်တော်တော့ ဘာမှမတွေ့ရပါလား” ဟု ကားပြတင်းပေါက်မှ ငုံ့ကြည့်နေသော ဂျော့ခဲက ပြောသည်။

“ဒီနေရာမှာ အကွက်ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ပြောသည်။

သူသည် ကားလမ်း မျက်နှာပြင်ထက်မှ ခပ်ခွက်ခွက် ချိုင့်ဝင်နေသော အကွက် တစ်ကွက်နှင့် အစင်းကြောင်းများကိုလည်း လက်ညှိုးနှင့် ထိုးပြသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဘေး၌ထိုင်ကာ အတန်ကြာမျှ ကြည့်နေသည်။

“တစ်ယောက်ယောက်က တစ်ခုခုကို ဆွဲသွားတာလို့ ထင်တာပဲ” ဟု လည်း ရေရွတ်သည်။

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘာများ ထူးခြားတာ တွေ့နေလို့လဲဗျာ” ဟု ဂျော့ခဲက မေး၏။

“ဘာမှ မထူးခြားဘူးလို့လည်း ဆိုနိုင်တယ်”

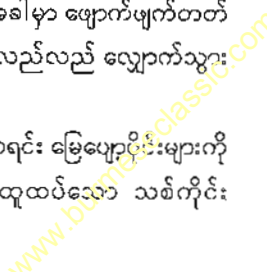
သူသည် ထိုင်ရာမှ ထရပ်၏။

“အရာရာတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါက ကြည့်တဲ့လူအပေါ်မှာ တည် တာပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား အခုကြည့်တာ ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“ခြေရာလက်ရာဆိုတာမျိုးကို ဖျောက်ဖျက်တတ်တာက လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါပဲ၊ အများအားဖြင့် မကောင်းတာ လုပ်ထားတဲ့အခါမှာ ဖျောက်ဖျက်တတ် တယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီတော့ရဲ့ ပတ်ပတ်လည်မှာ တလည်လည် လျှောက်သွား နေတဲ့ လူဟာ မရှိရဘူး မဟုတ်လား”

ဒင်နီယယ်သည် ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောရင်း မြေပျော့ပိုင်းများကို စေ့စေ့စပ်စပ် လိုက်ကြည့်၏။ မြေပြင်ကို သစ်ရွက်ထူထပ်သော သစ်ကိုင်း

တစ်ကိုင်းဖြင့် လှဲထားသည့် အရိပ်လက္ခဏာများ တွေ့နေရ၏။ သစ်ကိုင်းဖြင့် လှည့်ကျင်းသွားသော အရာသည် မြက်ပင်ရှည်ကြီးများ အစပ်တွင် ဆုံးသွား၏။

မြက်ပင်များပေါ်တွင် လူတစ်စုနင်း၍ လျှောက်သွားသည့် အစအန များလည်း ရှိနေသည်။ လူအတော်များများ အုပ်လိုက်သွားထားသည်ဟု ယူဆ ဖွယ်ရာ ရှိနေ၏။

ဖျောက်ဖျက်ရန် အားထုတ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွား နေသော ဒင်နီယယ်သည် လမ်းမကြီးနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် အကွာသို့ ရောက် သည့်အခါ ပီပြင်ပြတ်သားစွာ ထင်နေသည့် ဖိနပ်ရာတစ်ခု တွေ့ရ၏။ ရှေ့ဆက် သွားလိုက်သည့်အခါ လူစုသည် အမဲလိုက်မှဆိုးများ သုံးသည့် လူသွားလမ်း ကျဉ်းကျဉ်းပေါ်အတိုင်း ဆက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤဘက်ရောက်သောအခါ လူစုသည် ရက်အင်ဒီယန်းများ လုပ်သလို ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ သွားထားကြ၏။ သူတို့ခြေရာများ ဦးတည်နေသည်မှာ ချင်ပီဝီစခန်းသို့ ဖြစ်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် တစ်ခဏမျှ ငိုငို၍ စဉ်းစားသည်။

ဤအဖွဲ့တွင် လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမည်နည်း။ သူသည် ခြေရာများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၍ ရေတွက်သည်။ ဤအုပ်စုတွင် လူပေါင်းဆယ့်ခြောက် ယောက်နှင့် နှစ်ဆယ်ကြားရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိ၏။

နောက်ထပ် ကိုက်နှစ်ရာ သုံးရာခန့် ဆက်လျှောက်အပြီးတွင် ဒင်နီ ယယ်သည် ရပ်လိုက်၏။ သူတွေ့ခဲ့သမျှကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၏။

ဤအဖွဲ့တွင် လူဘယ်နှစ်ယောက် ရှိမည်နည်း။ သူတို့ ဘယ်ဆီက လာ ကြသနည်း။ ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ ဒင်နီယယ်ကတော့ ဇမ်ဘီယန် ဆင်စွယ်သူခိုးတွေ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွက်မိ၏။ ဤလူစုသည် ဇမ်ဘီယန်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး ဆင်စွယ်နှင့် ကြံချိုနောက် လိုက်နေသူများသာလျှင် ဖြစ်ဖို့ရှိ၏။

သူတို့ခြေရာများကို ဖျောက်ဖျက်ရန် အားထုတ်ထားသည်ကို ထောက် ၍ ဤလူစုသည် လူကောင်းများ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ဆိုလျှင် သူဘာလုပ်သင့်သနည်း။

ဆင်သူခိုးများအား ဆီးကြို ရင်ဆိုင်ရန် ဂျွန်နီအင်ဇောထံ အကြောင်း ကြားမှ ဖြစ်မည်။ ဘယ်နည်းနှင့် အကြောင်းကြားမည်နည်း။ မာနာရေအိုင်များ တွင် တောထိန်းအရာရှိရုံးခွဲတစ်ခုရှိရာ ထိုရုံးတွင် တယ်လီဖုန်းရှိ၏။ ထိုတယ်လီ ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားမည် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်၏။

သို့သော်လည်း မာနာရေအိုင်နားကို ရောက်ဖို့ မော်တော်ကားကို

နောက်ထပ် တစ်နာရီခန့် မောင်းရလိမ့်ဦးမည်။ သို့မဟုတ် ကားကို ချင်ပီဝီဘက် ပြန်မောင်းပြီး လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှ စကားပြော ကြေးနန်းတိုင်များကို ကြည့် သည်။ မနီးမဝေးတွင် ရှိနေသော တိုင်နှစ်တိုင်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေကြ၏။ ဆက်ထားသည့် ကြေးနန်းကြိုးများသည် နေရောင်တွင် တလက်လက်။ သူသည် ကြိုးများကို မော့ကြည့်ပြီး သွားနေရာမှ ဖျတ်ခနဲရပ်လိုက်၏။

တယ်လီဖုန်းကြိုးများ ဖြတ်ထားသဖြင့် တွဲလောင်းဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကြိုးတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်၏။ မတော် တဆပြတ်ခြင်းမဟုတ်။ ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖြတ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကြေးနန်း တိုင်ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း လူတစ်စု ရပ်ထားခဲ့သည့် ခြေရာများ။

“ဆင်သူခိုးတွေက ဘာကြောင့် ဖုန်းကြိုးကိုဖြတ်ချင်တာလဲ”ဟု ဒင်နီယယ်က အသံထွက်၍ ရေရွတ်၏။ သူစိတ်တွင် ထိတ်လန့် စိုးရိမ် စိတ် ဝင်လာ၏။

“ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဂျွန်နီကို သတိပေးမှ ဖြစ်မယ်၊ အခုပုံအတိုင်း ဆိုရင် သူ့ကို သတိပေးဖို့ တစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်” ဟုလည်း တွေး၏။ သူသည် ချာခနဲပြန်လှည့်ကာ ကားဆီသို့ ပြေး၏။ ကားတံခါးကို ကသောကမျော ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲသို့ ခုန်တက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ဂျော့ခဲက မေး၏။

“ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုပဲလို့ ထင်တယ်”ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

ဤကြားထဲမှပင် ဒင်နီယယ်၏ စိတ်သည် တွေးတောပူပန်လျက် ရှိ၏။ ဤလူစုသည် ဖြတ်လမ်းများမှ မသွားဘဲ နေကြမည်မဟုတ်။ သို့ဆိုလျှင် စခန်းကို ရောက်သွားပြီးလား...။ မိမိက သူတို့အလျင်ရောက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလား...။ ဆင်စွယ်သူခိုးဂိုဏ်းသည် ဘာကြောင့် ချင်ပီဝီစခန်းကို သွားရသနည်း။ တယ်လီ ဖုန်းကြိုးကို ဘာကြောင့် ဖြတ်ရသနည်း...။

သူတို့လုပ်သွားပုံသည် သံသယမကင်းစရာ ကောင်းလှ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ဦးတည်ရာ စခန်းသည် ချင်ပီဝီစခန်းဖြစ်ပါမူ အခုအချိန်လောက် ဆိုလျှင် ရောက်သွားလောက်ပြီ...။

ချင်ပီဝီစခန်းဘက်သို့ ဦးတည်ခြင်းသည် စဉ်းစားရအခက်ဆုံး ဖြစ်နေ သည်။ ကင်ညာနိုင်ငံနှင့် အခြားအာဖရိကမြောက်ပိုင်းဒေသတွင်းမှ နိုင်ငံများရှိ ဆင်ခိုးဂိုဏ်းများသည် ဆင်အုပ်များကိုသာ မရမနေ လိုက်ကြသည်။

ဤကြားထဲမှပင် အဆင်ပြေသည့်အခါ တောထိန်းစခန်းများ၌ လာရောက်အပန်းဖြေလေ့လာနေကြသော နိုင်ငံခြားသားခရီးသည်များအား ဝင်၍ အားပြတိုက်တတ်သည်။

ယခု လူစုသည် ထိုအလုပ်မျိုး လုပ်ဖို့ သွားကြလေသလား...။ သို့သော် လည်း အခုလောလောဆယ် ချင်ဝီစခန်းတွင် ဧည့်သည်မရှိ။ ဧည့်ရာသီ မဟုတ် တော့၍ စခန်းဧည့်ရိပ်သာကိုပင် ပိတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလော...။ သို့ဆိုလျှင် ဘာအတွက်...။

သူ့အတွေးသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲမှ ဆင်စွယ်များကို သတိရလိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဂျွန်နီနှင့် သူ့ဇနီး မာဗစ္စ၊ ပြီးတော့ ကလေးတွေ...။

ကားသည် ပို၍ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးသွားသည်။ လမ်းချိုးတစ်ခုကို ကွေ့ဝင်သည်။ တစ်ဖက်မှ လာနေသည့် ထရပ်ကားကြီး တစ်စီး...။

သူသည် ကားဘရိတ်ကို တအားဆောင့်၍ အုပ်သည်။ ကားသည် အသံ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းပြီး ရပ်သွားသည်။

ကျောခံသည် ရှေ့သို့ ပိုက်ကျသွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ဆင်သားတင်ထရပ်ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ ကားပေါ်မှလူကို သူမှတ်မိသည်။ အထက်တန်းတောထိန်း ရိုမို...။

“အခုဟာ ငါမှားတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က အော်၍ မေးသည်။

ရိုမိုသည် ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ ကားခေါင်းချင်း တိုက်မိရန် တစ်ပေခန့်မျှသာ ကွာသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ် အား ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ဒေါက်တာ...”

“မင်းတို့ ချင်ဝီစခန်းက ဘယ်အချိန် ထွက်လာကြတာလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။ ရိုမိုက ချက်ချင်းမဖြေ။ ဤမေးခွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခု သော အကြောင်းကြောင့် ဖြေရခက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ထွက်လာတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော် အတိအကျတော့ မသိဘူး ဒေါက်တာ...၊ ဟို...”

ထိုအခိုက်တွင် အခြားသော အသားတင်ကားများ အသံကို ကြားသည်။

ဒင်နီယယ်က လှည့်ကြည့်သည်။

အကွေ့မှ ထွက်လာသည့် ထရပ်ကား၏ နောက်နားတွင် ရပ်လိုက် ကြသည်။ ဒင်နီယယ်သည် မာစီဒီးကားဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွား သည်။ သူသွားနေခိုက်မှာပင် သံအမတ် ချင်သည် သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်း လာသည်။

“ဘာဖြစ်နေပါသလဲ ဒေါက်တာအမ်းစထရောင်း” ဟု မေးသည်။ သူ့ မျက်နှာ ထားက စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသော်လည်း အသံကတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ချင်ဝီစခန်းက ဘယ်အချိန် ထွက်လာကြတာလဲ” ဒင်နီယယ်က ချင်၏ မေးခွန်းကို မဖြေ။ သိချင်တာကိုသာ မေးသည်။ ဂျွန်နီတို့ မိသားစုအတွက် ရင်ထဲ၌ ရှိနေပြီဖြစ်သော သောကသည် ကြီးထွားလာနေသည်ဖြစ်ရာ သူဘာကိုမှ ဂရုမပြုနိုင်။

“ခင်ဗျား ဒီမေးခွန်းကို ဘာလို့ မေးနေတာလဲ ဒေါက်တာ” ဟု ချင်က ပြန်မေးသည်။

“ခင်ဗျားကော ဘာဖြစ်လို့ ပြန်လာတာလဲ၊ ခင်ဗျား ဟာရာရိုကို သွားမှာ မဟုတ်လား...”

“ဒီမယ် သံအမတ်မင်း၊ ကျွန်တော် သိချင်တာက ချင်ဝီစခန်းမှာ ပြဿနာ ရှိမရှိ၊ ဖြစ်မဖြစ် အဲဒါသိချင်တယ်...”

“ပြဿနာ၊ ဘာပြဿနာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြဿနာရှိရမှာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ မေးနေတာလဲ”

ဒင်နီယယ်က ဖုံးကွယ်မထား။

“လူတစ်စု ဒီလမ်းပေါ်က ဖြတ်ပြီး ချင်ဝီစခန်းက သွားတဲ့ လက်စလက်န တွေ ကျွန်တော် တွေ့ထားတယ်၊ လက်နက်ကိုင် ဆင်စွယ်သူခိုးကိုဏ်းလို့ ထင် တယ်၊ ဂျွန်နီကို သတိပေးဖို့ ပြန်လှည့်လာတာ”

“ဟိုမှာ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး၊ အားလုံး အိုကောနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ထွက်လာခဲ့တာ...ကြီးကြပ်ရေးမှူးလည်း ဘာမှ ဖြစ်တာ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ထွက်မလာခင် သူနဲ့ စကားတောင် ပြောခဲ့ သေးတယ်”

ချင်သည် နဖူးတွင် စို့နေသည့် ချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သုတ် နေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“တစ်နာရီလောက်ကဆိုတော့...” ဒင်နီယယ်သည် သူ့ ရိုးလက်နာရီကို မြောက်ကြည့်သည်။

“သံအမတ်ကြီးတို့ ငါးနာရီလောက်က ထွက်လာတာပေါ့...”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်စကားကို မယုံဘူးလား”

ချင်၏ လေသံတစ်မျိုးဖြစ်နေသဖြင့် ဒင်နီယယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှု လွှဲနေပြီ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားရဲ့ စကားအပေါ် သံသယမရှိပါလား”

အမှန်တော့ ချင်သည် ဤအရေးအခင်း ဖြစ်လာမည့် နေရာနှင့် ဝေးဝေး နေရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ချက်တီဆင်းက တိုက်ပွဲဖြစ်မီ ချင်ဝီဝီ၌ ချင်ရှိနေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး အကွက်တစ်ကွက်ဟု အခိုင်အမာ ပြောနေ သဖြင့် အခုလို လာ၍ နေပေးရခြင်း ဖြစ်၏။

ချက်တီဆင်းကလည်း သူ့အယူအဆနှင့်သူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ရဲက စစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ပြီဆိုပါက ဂုဏ်သရေရှိ သံအမတ်တစ်ဦး၏ စကားကို များစွာ အလေးအနက်ဖြုတ်လိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ လူမည်း တောထိန်းနှစ်ဦး၏ စကားကို ရဲက အလွယ်တကူ လက်ခံမည် မဟုတ်။

သူတို့စကားကို ချင်ကသာ ထောက်ခံလိုက်လျှင် တစ်ချက်တည်းနှင့် ပြီးပြတ်သွားစရာ ရှိ၏။ ရဲများအနေဖြင့် လူမည်းတောထိန်း နှစ်ဦးအား ချီကူရူဘီ ထောင်သို့ ပို့၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းကိုပင် လုပ်တော့မည် မဟုတ်။

ဤကား ချက်တီဆင်း၏ တွက်ကိန်းဖြစ်၏။ ထိုတွက်ကိန်းအရ သူသည် ဤကိစ္စတွင် ချင်ဝီဝီစခန်း၌ ခဏတာမျှ လာ၍ နေပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ချင်သည် လက်ကိုင်ပဝါကို အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ စီးကရက်ဘူး ကို ထုတ်သည်။ အထဲမှ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူသည်။ တုန်ယင်နေသော လက်သည် စီးကရက်ကို မြဲအောင်မကိုင်နိုင်။ သူ့ခြေထောက် နှစ်ဖက်ကြားသို့ လွှတ်ကျသွားသည်။

ချင်သည် စီးကရက်ကို ကုန်းကောက်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ မျက်လုံး များသည် ချင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို မျက်ခြည်ပြတ်မသွား။ စီးထားသည့် ကင်းဗတ်ရှူး ဖိနပ် အဖြူတစ်ဖက်နှင့် အပြာရောင် ဘောင်းဘီအောက်ခြေနှစ်ဖက်ကြားသို့ လွှတ်ကျသွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် အံ့အားသင့်သွားသည့်အဖြစ်ကို ရုတ်တရက် ဖုံးကွယ် ၍ မရ။ နံနက်က လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြတ်ယူလာသော ဆင်စွယ်များကို

ဆင်ကုန်သည်

ကိုဒေါင်ထဲ သွင်းစဉ်က ချင် လာရပ်ကြည့်ခဲ့သည်ကို သတိရလိုက်သည်။ ဆင် သွေးထင်ပါရဲ့ဟု တွေးသည်။

ချင်သည် ဒင်နီယယ်၏ အကြည့်ကို သတိထားမိသည်။ ခြေတစ်ဖက် ကို လျင်မြန်စွာ နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ မျက်နှာထားက မလုံမလဲ။ ကားထဲသို့ ကပျာကယာ ပြန်ဝင်ပြီး ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျား စိတ်အေးသွားအောင် ပြောပြလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် အများ ကြီး ဝမ်းသာသွားပြီ” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်အား ပြုံး၍ ကြည့်နေသည်။ အခု ကျတော့လည်း သူ့ အပြုအမူသည် ပြန်လည်တည်ငြိမ်လျက် ရှိသည်။

“ဒေါက်တာ ပြန်သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး” ဟု ချင်က ပြောသည်။ “ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်မယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ကားတန်းရဲ့ ရှေ့ဆုံးက သွားပါ ဒေါက်တာ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သံအမတ်ကြီး” ဟု ဒင်နီယယ်က ခေါင်းယမ်း၍ ပြောသည်။

“သံအမတ်ကြီး ဆက်သွားပါ၊ ကျွန်တော် စခန်းကို မပြန်လို့ မဖြစ်ပါ ဘူး။ ကျွန်တော် တွေ့ထားတဲ့ဟာ ပျန်နီကို ပြောပြမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ချင်၏ မျက်နှာမှ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

“လူကြီးမင်းက မလိုအပ်ဘဲနဲ့ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်ရှာနေတာကိုး၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ မယုံရင် မာနာရေအိုင်ရုံးက ဖြစ်ဖြစ် ကာရိုင်းရွာကဖြစ်ဖြစ် တယ်လီဖုန်းဆက်ပါလား”

“သူတို့ ဖုန်းကြိုးတွေ ဖြတ်သွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီး ကို ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ခင်ဗျား ယူဆတာတွေဟာ ကျိုးကြောင်း မဆီလျော်ဘူးလို့ ထင်ပါ တယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီကိစ္စဟာ သိပ်ပုံကြီးချဲ့ပြီး တွေးစရာမလိုဘူး ထင်လို့”

“ခင်ဗျား ကြိုက်သလို တွေးပါ သံအမတ်ကြီး” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော သည်။

“ကျွန်တော် ချင်ဝီဝီကို ပြန်မသွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး” သူသည် မာစီဒီးကားအနီးမှ လှည့်ထွက်လာသည်။

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း” ဟု ချင်က နောက်မှ လှမ်းခေါ်သည်။

“မိုးပေါ်က တိမ်တွေ မည်းနေတာ မြင်ပါသလား၊ ခင်ဗျား ဒီဒေသမှာ သီတင်းပတ် အကြာကြီး ပိတ်မိနေပါလိမ့်မယ်...”

“ဖြစ်လာလည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး ခင်ဗျာ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ပြော
တယ်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။

ဘာကြောင့် သူ ဤမျှလောက် တားနေရပါသနည်း။

သူသည် သူ့ လင်ခရူဇာကားဆီသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။ ထရပ်
ကားပေါ်မှ တောထိန်းများသည် သူ့အားစကားလည်း မပြော။ ကားပေါ်မှလည်း
မဆင်း။ မျက်နှာများကလည်း ကြည်ကြည်သာသာ မရှိကြ။

“ဟေ့...ရီမို၊ မင်းကားကို ရှေ့တိုးပေး၊ ငါ့ကား ထွက်မလို့”

ရီမိုသည် ဘာတစ်ခုခုမျှ ပြန်မပြောဘဲ ကားကို ရှေ့တိုးပေးသည်။
ဒင်နီယယ်သည် ချင်အား လက်ပြန်တံဆက်ပြီး သူ့ကားကို မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟိုတရုတ်က ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ” ဟု ဂျော့စ်က မေးသည်။

“ချင်ဝီဝီမှာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြောသွားတယ်”

ဂျော့စ်သည် အအေးဘူးကို ဖွင့်၍ ဘီယာတစ်ဘူးယူကာ ဒင်နီယယ်
အား လှမ်းပေးသည်။ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါပြသဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ဖွင့်၍
မော့သည်။

အလင်းရောင် ပျောက်သွားပြီ။ မိုးစက်အနည်းငယ် ကျလာသည်။
ဒင်နီယယ်ကတော့ သူ့ကားကို အရှိန်မလျှော့။ တောင်ကုန်းထိပ်သို့ မရောက်မီ
မိုးမှောင်သည် သိပ်သည်းစွာ ကျလာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဝင်းခနဲ လက်
လိုက်သည့် လျှပ်စီးများနှင့် ထွက်ပေါ်လာသည့် မိုးခြိမ်းသံ...။

မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် ငွေမြားတံများသဖွယ် ကားရှေ့ မီးအလင်း
ရောင်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းလာနေကြသည်။ ကားမှန်တံခါးများကို အလုပ်ပိတ်
ထားသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး မွန်းကျပ်လာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဘေးမှတံခါးကို အနည်းငယ်မျှ ချလိုက်၏။ သူ
သည် နှာခေါင်းကို ရှုံ့၍ လေထဲ၌ ပါလာသည့် အနံ့ကို ရှုကြည့်၏။ ဂျော့စ်
ကလည်း လိုက်၍ရှုကာ...

“မီးခိုးနဲ့ဗျ” ဟု ရေရွတ်၏။

“စခန်းရောက်ဖို့ နီးပြီလား...”

“နီးပြီ၊ နောက်တောင်ကုန်းကျော်ရင် ရောက်တော့မယ်” ဟု ပြော၏။

မီးခိုးနဲ့သည် ပျောက်သွား၏။ စခန်း၏ အလုပ်သမားတန်းလျားမှ
လာသည့် မီးခိုးနဲ့ဟု သူထင်မိ၏။ သူတို့ရှေ့မှ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု သွားခနဲ ပေါ်လာ
လေသည်။

ချင်ဝီဝီစခန်းမှ ကြိုဆိုပါ၏။

ဆင်များရိပ်သာ

ထိုစာတန်းများ အောက်တွင် ရေးထားသည့်စာများ...

“စခန်းသို့ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်အားလုံး
ကြီးကြပ်ရေးမှူး ရုံးခန်းသို့ သတင်းပို့ပါ”

ဒင်နီယယ်သည် စခန်းတွင်းသို့ ကားကို မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ စခန်း
တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုထဲ ရောက်နေ၏။ မီးစက်သံလည်း မကြားရ။ မီးခိုးနဲ့များက
လည်း ထောင်းထောင်းထနေသည်။

သစ်သားနှင့် သက်ကယ် မီးလောင်ထားသည့်အနံ့။ ပြီးတော့ အသား၊
အရိုး မီးလောင်ထားသည့် အနံ့လိုလို ဘာလိုလို။

“ဆင်စွယ်ရှိဒေါင် မီးလောင်ထားတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်၏။
ဂျော့စ်သည် ကားမှန်ထဲမှ နေ၍ ငုံ့ကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သျှော်နဲ့ဟေ့ အဲဒီက လာနေတာ” ဟု ပြောသည်။ ဒင်နီ
ယယ်သည် ကားကို ဂိုဒေါင်နှင့် မနီးမဝေး၌ ရပ်၍ ကားပေါ်မှ ကပျာကယာ
ဆင်း၏။ အဆောက်အအုံ၏ ခေါင်မိုးရော နံရံများပါ ပြိုကျသွားပြီ။ မီးသည်
အခုထိ တငွေ့ငွေ့လောင်နေဆဲ။

မီးခိုးများသည် ကောင်းကင်ဆီသို့ လွင့်တက်နေကြ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ
တွင် မီးတောက်များ ထလာတတ်သော်လည်း အဆက်မပြတ် ကျလာနေသည့်
မိုးပေါက်ကြီးများကြောင့် ပြန်၍ ငြိမ်းသွားကြ၏။

မီးအပူရှိန်ကတော့ ယခုအထိ ကျမသွားသေး၊ အနီးသို့ မကပ်နိုင်
လောက်အောင် ပူပြင်းနေဆဲ။ ဒင်နီယယ် တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် စိုရွံ့သွား
သည်။ သူသည် ကားပေါ်သို့ ပြန်တက်ကာ ဝှန်နီအင်ဇော၏ အိမ်ရှိရာ တောင်
ကုန်းဆီသို့ မောင်း၏။ ဤအိမ်သည်လည်း အမှောင်ထုအောက်တွင် ရောက်
နေ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ဂျော့စ်လက်ထဲမှ လက်နှိပ်ခတ်မီးကို လှမ်းယူကာ
ကားအပြင်သို့ ထွက်၏။

“ဝှန်နီ”

ဒင်နီယယ်သည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်၏။ အိမ်ရှေ့ဘက် ခါးဆီသို့
ပြေးသွား၏။ တံခါးသည် ထုရိုက်ဖျက်ဆီးခြင်းခံထားရသဖြင့် ပေါက်ပြဲကြေမှု

မောင်ထွန်းသူ

နေရုံမျှမက ပတ္တာများ ပြုတ်နေ၏။ သူသည် ဝရန်တာတစ်လျှောက် ပြေးသွား၏။ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်အားလုံး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်။ ဂျွန်နီ စုဆောင်းထားသည့် စာအုပ်များသည် စာအုပ်စင်ပေါ်မှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်စဉ် ကျနေကြ၏။

“ဂျွန်နီ”

သူသည် စည်ခန်းထဲ ပြေးဝင်၏။ ဤအခန်းထဲရှိ အပျက်အစီးများ သည် ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ ရှိရှိသမျှ ပစ္စည်းအားလုံး ထုရိုက်ဖျက်ဆီးထားကြလေသည်။ ဆိုဖာများ၊ ခန်းဆီးများကိုလည်း ဓားနှင့် ခွဲဖြတ်ထားသည်။

“ဂျွန်နီ”

ဒင်နီယယ်သည် သံကုန်ဟစ်၍ အော်ကာ အိပ်ခန်းဘက်သို့...ပြေးသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် နံရံအနီး၌ လဲနေသော ကလေးတစ်ယောက်ပေါ်သို့ ကျသည်။

ဂျွန်နီနှင့် မာဗစ္စတို့ လင်မယားက သူ့နာမည်ယူ၍ “ဒင်နီယယ် ရောဘတ်အင်ဇော” ဟု အမည်ပေးထားသည့် သားငယ်ပေးတည်း။

သမီးနှစ်ယောက် ဓမ္မပြီးကာမှ ရလာသည့် သားဖြစ်၍ မိဘများက အလွန်ချစ်ကြ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ပက်လက်လဲကျနေသော ကလေးကို ငုံ့ကြည့်ကာ မျက်ရည်များ စိုလာသည်။ သူသည် ထိုင်ရာမှထကာ အိပ်ခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်သွား၏။ မပွင့်တပွင့် ဖြစ်နေသော တံခါးကို ဆွဲဖွင့်၏။ သူ ထင်သည့် အတိုင်းပင် ဂျွန်နီ၏ သမီးနှစ်ယောက်။

မာရီယမ်က ဆယ်နှစ်၊ ဆုဇီက ရှစ်နှစ်နီးပါး။

နှစ်ယောက်စလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲကျသေဆုံးနေကြသည်။

သူတို့မိခင် မာဗစ္စကတော့ ခုတင်ပေါ်၌ ပက်လက်။ ဦးခေါင်းတွင် ကျည်ဆန်မှန်ထား၏။ ဒင်နီယယ်သည် ဗီရိုတစ်လုံးကိုဖွင့်၍ အတွင်းမှ အိပ်ရာခင်းကိုယူ၏။ အလောင်းများကို လွှမ်းပေး၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။

“ဘုရား...ဘုရား”

တံခါးဝမှ ရပ်ကြည့်နေသော ဂျော့ခ်က အလန့်တကြား ရေရွတ်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူယူလာသည့် အိပ်ရာခင်းဖြင့် ဒင်နီယယ်ရောဘတ်အင်ဇော၏ အလောင်းကို အုပ်လိုက်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

“အတော့်ကို ယုတ်မာရက်စက်တဲ့ ကောင်တွေပါလား” ဟု ဂျော့ခ်က အံ့ကြိတ်၍ ပြော၏။

ဒင်နီယယ်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်၏။

“မင်း ဂျွန်နီကို မတွေ့ဘူးလား” ဂျော့ခ်က ခေါင်းခါပြသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်အိမ်လုံး ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာသော်လည်း မတွေ့။

“လာ...သွားကြစို့၊ ငါတို့ ဂျွန်နီကို ရှာရဦးမယ်”

ဒင်နီယယ်သည် မော်တော်ကားကို တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း မောင်းလာခဲ့၏။ စခန်းဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်အခါ အလုပ်သမား တန်းလျားတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြင် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။

ကားမီးရောင်အောက်တွင် ပြန်ကျနေသည့် ကျည်ဆန်ခွဲများ။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ကားမီးရောင်အောက်မှ ကျည်ဆန်ခွဲများကို ကြည့်၏။ ရွံ့ထဲတွင် နစ်နေသည့် ကျည်ဆန်ကတ် အလွတ်တစ်ခု။ သူသည် ကောက်ယူပြီး မီးရောင်ဖြင့် ကြည့်၏။

အရှေ့ဥရောပနိုင်ငံများမှ ထုတ်လုပ်သော ၇ ဒဿမ ၆၂ မီလီမီတာ ကျည်ဆန်များထည့်သည့် ကျည်ကတ်။

လူဆိုးများသည် ဤတန်းလျားတစ်ခုလုံးကို သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခက်ကာ အဆောက်အအုံများကြားမှ လျှောက်သွားသည်။ သူသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဝဲဘက်၊ ယာဘက် နှစ်ဖက်စလုံးကို တရစပ် ထိုးကြည့်သွားသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်သည် လဲကျနေသည့် လူတစ်ယောက်ပေါ် ကျသွားသည်။

“ဂျွန်နီ”

ဒင်နီယယ်သည် တအားကုန်းအော်၍ ပြေးသွားသည်။ အနီးတွင် ခူးထောက်၍ ထိုင်ချ၏။

မီးလောင်ထားသည့် အလောင်း။

ဤလူသည် မသေခင် အပြင်သို့တွား၍ထွက်လာပုံရ၏။ သို့သော်လည်း သူထင်သလို ဂျွန်နီ မဟုတ်။ လက်ထောက် သစ်တောထိန်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်သည် နောက်သို့ ပြန်ပြေး၏။

“တွေ့ပြီလား” ဟု ဂျော့ခ်က ဆီး၍မေးသည်။ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါသည်။

“စခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ရှိသမျှကို သတ်သွားတာပဲ၊ ဒီကောင်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အထိ လုပ်ရတာပါလိမ့်”...ဂျော့ခ်ကတအံ့တကြဲ ခရရွတ်၏။

“သက်သေမရှိအောင် နှုတ်ပိတ်တာပေါ့ကွာ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ဘာကြောင့် ဒီစခန်းကို ဝင်တိုက်ရတာလဲ...”

“ဆင်စွယ်လိုချင်လို့ပေါ့၊ တခြား ဘာအကြောင်းရှိမှာလဲ...ဒါပေမဲ့ သူတို့က ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ထားတယ် မဟုတ်လား...ဆင်စွယ်တွေ အကုန်ယူပြီးမှ ရှိတာပေါ့”

ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုပြန်ကွေ့ကာ တောင်ကုန်းပေါ် ပြန်တက်၏။

“ဘယ်သူတွေ လာလုပ်သွားတာလဲ ဒင်နီ၊ လုပ်သွားတဲ့ကောင်တွေဟာ ဘယ်သူတွေလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ...ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေ ငါ့လာမေးမနေနဲ့ကွာ”

ဒင်နီယယ်၏ ဒေါသသည် တရိုက်ရိုက်တက်လျက် ရှိသည်။ သူသည် ကားကို ဂျွန်နီ၏ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းကာ အခြားတစ်ဖက်ရှိ တောင်စောင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာ၏။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးရုံးကိုလည်း မီးရှို့ထား၏။ သို့သော်လည်း ကုန်အောင် မလောင်နိုင်မီ မိုးရွာချလိုက်သဖြင့် မီးငြိမ်းသွားဟန် တူ၏။

သူသည် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ရုံးဘက်သို့ ပြေးသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် တိရစ္ဆာန်ခေါင်းခွံများသည် သူ့အား ဆီး၍ ခြောက်လှန့်နေသည့်နယ် ရှိလေသည်။

ဂျွန်နီ၏ ရုံးခန်းတံခါးသည် ပွင့်နေသည်။ သူသည် အသံဗလံများကို ရပ်၍ နားစွင့်ပြီးမှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် စက္ကူများသည် နေရာအနှံ့ ပြန့်ကျဲနေ၏။ တစ်ခန်းလုံးကို မွှေနှောက် ဖျက်ဆီးသွားကြခြင်း ဖြစ်၏။ မီရီများနှင့် ပိုင်များသည်လည်း ဖရိုဖရဲ လဲကျနေကြသည်။ စားပွဲအံဆွဲများကိုလည်း ဆွဲထုတ်ကာ မွှေနှောက်သွားကြဟန် တူ၏။ စားပွဲပေါ်မျှ တွေ့ရသော သော့များဖြင့် မီးခံသေတ္တာထဲတွင် ဘာပစ္စည်းမှ မရှိ။

ဒင်နီယယ်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးမှ မီးရောင်သည် စားပွဲရှေ့တည့်တည့်၌ ခေါက်တံခေါက်ကွေးလဲကျနေသော ဂျွန်နီအင်ဇော၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ကျသွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီထံ လျှောက်သွားပြီး ဘေးနားတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့နှုတ်မှ အသံတိုးတိုးကလေး ထွက်လာ၏။

“ဂျွန်နီ”

* * *

“ထရပ်ကားပြင်နေတုန်း ကျွန်တော် သဖန်းပင်ကန်ဘက်သွားပြီး ငှက်တွေ လေ့လာနေရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတယ်”

သံအမတ် ချင်၏ အသံသည် ဂျွန်နီအင်ဇော၏ အာရုံကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဂျွန်နီသည် စိတ်တိုခြင်း မဖြစ်။

သဘာဝကို ချစ်မြတ်နိုး၍ လာရောက်လေ့လာကြသော ဧည့်သည်များအား တတ်အားသရွေ့ ကူညီရမည့် အလုပ်သည် သူ့တာဝန်တစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ဂျွန်နီသည် ချင်အား ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကာ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ချ၍ စားပွဲမှ ထလာသည်။ ကားနားတွင် ခဏမျှရပ်၍ ငှက်များကို ကြည့်ရှု လေ့လာနိုင်သည် အကောင်းဆုံး နေရာများကို အကြံပြုသည်။

ချင်၏ကား ထွက်သွားသည့်အခါ ကားပြင်ရုံဘက် လျှောက်သွားပြီး တောထိန်း ရီမို ထရပ်ကား ပြင်နေသည်ကို တစ်ခဏမျှ ရပ်ကြည့်သည်။ ရီမိုသည် စက်ပြင်အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိဟု စိတ်ထဲမှ သတ်မှတ်လိုက်သည်။ မနက်ဖြန်ကျလျှင် မာနာအိုင်သစ်တောမှ ကြီးကြပ်ရေးမှူးထံ ဖုန်းဆက်၍ စက်ပြင်တစ်ယောက်လွှတ်ပေးရန် အကူအညီတောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့နောက် ဂျွန်နီသည် သူ့ရုံးခန်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဂျွန်နီ ပြန်ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကားပြင်နေသော ရီမိုသည် လူမည်းတောထိန်း ဒေးဗစ်အား အလွန်အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် မျက်လုံးများဖြင့် မော့ကြည့်သည်။ အမှန်တော့ ရီမိုသည် ဒိုင်နမို အပျက်အဟောင်းတစ်လုံးကို

ကိုင်း၍ ပြုပြင်ဟန်ဆောင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထရပ်ကား၏ ဒိုင်နမိုကို ယာဉ်မောင်း ထိုင်ခုံအောက်၌ ပုက်ထားသည်။ ယင်းဒိုင်နမိုမှာ ဖျက်သည်မဟုတ်။ အချိန်ဆွဲ လို၍သာ အခုလို လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ဝှက်ထားသည့် ပစ္စည်းကိုယူ၍ ပြန်တပ် လိုက်မည်ဆိုပါက ဆယ်မိနစ်ပင် ကြာမည်မဟုတ်။

ရုံးခန်းထဲရှိ စားပွဲ၌ ပြန်ထိုင်နေပြီဖြစ်သော ဂျွန်နီသည် ငြီးငွေ့သော စိတ်ဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်များကို လုပ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

တစ်နာရီထိုးဖို့ မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ လိုတော့၏။ သို့သော်လည်း နေ့လယ်စာမစားမီ အပတ်စဉ် အစီရင်ခံစာများကို အပြီးသတ်လိုက်ချင်သည်။

အိမ်ဘက်သို့ စောစောစီးစီး ပြန်သွားလိုစိတ် ရှိသော်လည်း မတတ်နိုင် တော့၊ ပြီးအောင် လုပ်လိုက်မည်ဟု တွေးကာ ဆက်ထိုင်သည်။ မည်မျှပင် အလုပ် များများ ကလေးများနှင့်တော့ ခဏတစ်ဖြုတ် နေလိုက်ချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့သားနှင့် အချိန်နည်းနည်း ဖြုန်းလိုက်ရလျှင် စိတ်လက်ကြည်လင် ပေါ့ပါးသွား နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား...။

သို့သော်လည်း သူသည် စိတ်အလိုကို မလိုက်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့နေ့လယ်စာ စားဖို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျလျှင် သူ့မိန်းမက သားနှင့်သမီး နှစ်ယောက်အား လွှတ်၍ အခေါ်ခိုင်းတတ်သည်။

အခုလည်း အခေါ်လွှတ်လိမ့်မည်ဟုပင် သူယူဆကာ သူ့အတွေးနှင့်သူ ပြုံးနေသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် တံခါးဝမှ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။

မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးရိပ်သည် ပျောက်သွားသည်။

တံခါးဝ၌ ရပ်နေသူသည် လူစိမ်း...။

အရပ်ပုပု ခြေခွင်ခွင်နှင့် ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် တစ်ဦး။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီတို့က စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်ထားသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဝှက်ထား သည့် ပုံစံမျိုးပေတည်း။

“ဘာလဲ” ဂျွန်နီက မေးသည်။

“မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

ရပ်နေသူက ပြုံးသည်။ ပါးတစ်ခြမ်းတွင် ရှိနေသည့် အမာရွတ်ကြောင့် သူ့ပြုံးလိုက်သည့်အခါ ဖြေခြောက်သလို ဖြစ်နေသည်။ ဂျွန်နီက ထိုင်ရာကထကာ လူစိမ်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု ဂျွန်နီက ထပ်မေးသည်။ တံခါးဝမှ လူမည်း၏ နောက်ပစ်ထားသော လက်များသည် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

လက်ထဲတွင် အကောဖော်တီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ်။ ပြောင်းဝ သည့် ဂျွန်နီ၏ဝမ်းဗိုက်တည့်တည့်ချိန်လျက်...။

ဂျွန်နီသည် ဒ.လယ်တည့်တည့်တွင် ပိတ်မိသလို ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ သတိကတော့ ချက်ချင်းဝင်သည်။ မုဆိုးတစ်ယောက်၊ စစ်သား တစ်ယောက်၏ သွက်လက်ဖျတ်လတ်မှုမျိုးကတော့ ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

လက်နက်များထားသည့် အခန်းသည် သူ့ဘယ်ဘက် ခြေလှမ်း ဆယ် လှမ်း အကွာခန့်၌ ရှိနေသည်။ တံခါးပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် သေနတ်များ တင်ထားသည့် စင်ကို မြင်နေရသည်။ သို့သော်လည်း စင်ပေါ်မှ သေနတ်များတွင် ကျည်ဆန် အသင့်ထည့်မထား။

ဤသည်မှာလည်း သူ့ချမှတ်ပေးထားသော စည်းကမ်းချက်တစ်ချက် ဖြစ်၏။ ကျည်ဆန်များသည် သေနတ်စင်အောက်ရှိ သော့ခတ်ထားသော သံမဏိ ဝီရိထဲ၌ ရှိသည်။

ဤအရာအားလုံးသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ဘယ်ဘက်တံခါးဆီသို့ ခုန်တိုးလိုက်သည်။ အမာရွတ်နှင့် လူဆိုး၏လက်ထဲရှိ သေနတ်ပြောင်းဝမှ မီးပွင့်များဖြာ၍ ထွက်လာသည်။ သူသည် ကြမ်းပြင်ထက်သို့ မှောက်ချပြီး အခြားတစ်ဖက်သို့ လှိမ့်လိုက်သည်။ သူသည် တံခါးသို့ ရောက်ရန် နောက်တစ်ကြိမ် အားထုတ်ကြည့်ပြန်သည်။

လူဆိုးသည် အတွေ့အကြုံများသော လူသတ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ဟန် ရှိ၏။ ကျည်ဆန်များသည် သူ့အပေါ်ဘက်နံရံကို အဆက်မပြတ် ထိမှန်ပြီး နောက်ရပ်သွားသည်။ ဂျွန်နီသည် သေနတ်စင်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ဘယ်လိုလှုပ်၍ သွားရ ပါမည်နည်းဟူသော အရေးကိုသာ အဓိက ထား၍ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။

သို့သော်လည်း နောက်ထပ်ကျည်ဆန်များ သူ့ဘက်သို့ ပြေးလာကြ ပြန်သည်။ သူသည် တစ်ဖက်သို့ တအားကုန်နှစ်ပတ်သုံးပတ် လည်သွားသည်

အထိ လိုမိုလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ။

ကျည်ဆန်တစ်တောင့်သည် ပေါင်ကို မှန်သည်။ ဒုတိယကျည်ဆန်သည် တင်ပါးကို မှန်သည်။ တတိယ ကျည်ဆန်သည် ပေါင်ရိုးအဆစ်ကို ပြတ်သွားစေသည်။

ထို့နောက် ဆီးခုံကို မှန်သည်။ ဂျွန်နီသည် သတိကြီးသူ ဖြစ်၏။ တံခါးကို ဖက်တွယ်ကာ လဲကျမသွားအောင် ထိန်းထားသည်။

ထို့နောက် ခြေတစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ရပ်သည်။ သူသည် လူဆိုးအား ကျောပေးပြီး ရပ်နေသည့် အနေအထားရောက်လျက် ရှိ၏။ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

သေနတ်သမားသည် ဂျွန်နီအား ပြုံး၍ ကြည့်သည်။

“ကဲ...ငါ့လူ၊ မင်းသွားတော့” ဟု ရေရွတ်ကာ ဂျွန်နီ၏ဗိုက်ကို တစ်ချက် ထပ်ပစ်သည်။

ဂျွန်နီသည် ကျည်ဆန်မှန်လိုက်သည့်အရှိန်ဖြင့် နောက်သို့ လွင့်ထွက်ကာ နံရံနှင့်တိုက်မိပြီးမှ ရှေ့သို့ မှောက်လျက်လဲကျသည်။

“မလုပ်နဲ့”

ဂျွန်နီသည် သူ့ ကိုယ်သူ သတိပေး၍ အားတင်းသည်။ သူနည်းနည်း လေးလှုပ်လိုက်လျှင် သေနတ်သမားထံမှ ကျည်ဆန်များ ထပ်ရောက်လာမည်ကို သိနေသည်။ သူ့အနေဖြင့် သေနတ်သမားက သူ့အား သေပြီဟု ယုံကြည် စိတ်ချသွားအောင်နေမှ ဖြစ်မည်။

ထိုအခိုက်တွင် အပြင်မှ အော်သံခေါ်သံများနှင့် သေနတ်သံများ၊ ပြေးသံ လွှားသံများ ကြားရသည်။ သေနတ်သမားသည် တံခါးဝသို့ ပြန်လျှောက်သွားပြီး ရပ်နေသည်။ အပြင်သို့လှည့်၍...

“အချိန်မဖြုန်းကြနဲ့ဟေ့၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ” ဟု အော်ပြောသည်။

သူပြောလိုက်သည့် မြောက်ပိုင်း ချိန်ယန်ဂျာဘာသာစကားကို ဂျွန်နီကောင်းစွာ နားလည်သည်။

“ထရပ်ကားတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ ဆင်စွယ်တွေ တင်ကြရအောင်” ဟု ထပ်၍ အော်ပြောသံ ကြားလိုက်ရပြန်၏။

ထို့နောက် ဖမ်းဘီယန်လူဆိုးသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ သူ

ရထားသော ဒဏ်ရာများသည် သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာများ ဖြစ်နေသည်ကို သူသိနေသည်။ သူ့ဘောင်းဘီနှင့် အင်္ကျီများတွင် သွေးများစိုရွဲနေသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

သူ့ဇနီးနှင့်ကလေးများကို သတိရသည်။ သူတို့အတွက် သူဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။ ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံများ ကြားရပြန်သည်။ အလုပ်သမားတန်းလျားနှင့် သူ့အိမ်ဘက်မှ လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

ထရပ်ကားသံများ ကြားသည်။ ဘေးစောင်း လဲကျနေသော ဂျွန်နီသည် အားထုတ်၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ရိုမိုနှင့်ဒေးဗစ်တို့ ရှိနေသေးပါမူ ...။

သူ့စိတ်ထဲတွင် မျှော်လင့်ချက်ကလေး တစ်ခုဝင်လာသည်။ ထရပ်ကားတစ်စီး သူ့မြင်ကွင်းထဲ ဝင်လာသည်။ ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသူမှာ ရိုမို...။ သူသည် မိမိအားပစ်ခတ်သွားသည့် လူဆိုးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ဂျွန်နီ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။ ရိုမိုသည် သူတို့အဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက်ပေတည်း။

အံ့ဩစရာတော့ မရှိ။ အစိုးရတစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် အစိုးရဌာနအားလုံး အကျင့်ပျက်ပြားနေကြသည်ကို သူသိထားသည်။ သူသည် ရိုမိုအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိထားသူ ဖြစ်၏။

ရိုမိုသည် တစ်ပါးသူများအပေါ် ဗိုလ်ကျချင်တတ်သူ ဖြစ်ရုံမက ကိုယ်ကျိုးရှာတတ်သူလည်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်အထိတော့ သစ္စာမဲ့လိမ့်မည်ဟု သူမထင်။

ဂျွန်နီ၏ မြင်ကွင်းထဲတွင် မျက်နှာအမာရွတ်နှင့်လူက ဦးစီးဦးဆောင် ပြုနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ သူတို့လူစုထဲမှ တစ်ဦးသည် ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်သော့ကို သေနတ်နှင့်ပစ်ဖွင့်သည်။ အတွင်းမှ ဆင်စွယ်များကို သယ်၍ ထရပ်ကားပေါ်တင်နေကြသည်။

ဂျွန်နီ၏အမြင်အာရုံသည် မှန်မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများရှေ့မှ အမှောင်ရိပ်များ ဖြတ်သန်းသွားနေကြသည်။ ဤကြားထဲမှ မှန်ပြောင်းကို လွယ်၍ တည်းခိုအိမ်ဝရန်တာ၌ ရပ်နေသော အမတ်ကို မြင်သည်။

ဂျွန်နီသည် ချင်အား အော်ဟစ်ပြီး သတိပေးလိုစိတ် ရှိလာသည်။ အော်ရန် အားထုတ်ကြည့်သည်။ အသံကမထွက်၊ လည်ရွေးပေးထဲတွင် တစ်ဆို့

ဆိုဖြစ်ကာ ပျောက်သွားသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မျက်နှာအမာရွတ်နှင့် လူမည်းသည် သံအမတ်ရှေ့၌ လာရပ်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်ကို သူမြင်လိုက်ရသည်။

ဂျွန်နီသည် သူ့မျက်လုံးများကို မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုလူနှစ်ယောက် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ပြောနေကြသည့် စကားသံများကို သူ ပီပီပြင်ပြင် ကြားနေရ၏။

“ဟေ့...မင်းလူတွေကို မြန်မြန်လုပ်ခိုင်း၊ ငါ ဒီနေရာက မြန်မြန်သွားမှ ဖြစ်မှာ” ဟူသော သံအမတ်၏အသံ ။

“ငွေထပ်ပေးပါ၊ ဒေါ်လာတစ်ထောင် လိုသေးတယ်” ဟူသော လူမည်း၏ အသံ။

“မင်းကို ငါ ပေးပြီးပြီ”

“ထပ်ပေးပါ၊ နောက်ထပ်တစ်ထောင် ထပ်ပေး၊ မပေးရင် ကျုပ် ဆက် မလုပ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ပြန်မယ်၊ ခင်ဗျားဘာသာ နေခဲ့တော့”

“မင်းဟာ လူယုတ်မာပဲ”

“ကျုပ်က လူယုတ်မာ ဟုတ်လား၊ ဒါတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း လူယုတ်မာပဲ၊ ပေးပါ ငွေထပ်ပေး”

“ငါ့မှာ ငွေအပိုပါမလာဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဆင်စွယ်တွေကို ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားတင်၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ်”

“ဟေ့ကောင် နေဦး၊ ငါ့မှာ ငွေမပါလို့ ပြောနေတာကွ၊ ကဲ...ကွာ၊ ဒီလို လုပ်...ဆင်စွယ်တွေထဲက မင်းတို့ သယ်နိုင်သလောက်ယူသွား”

ချင်သည် ဆင်စွယ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဆင်စွယ်ဆိုသည်မှာ လောဘတကြီးနှင့် ယူချင်သလောက် ယူလို့ရသည့်ပစ္စည်းမဟုတ်။

အလွန်လေးလံသော ပစ္စည်းဖြစ်၍ များများသယ်ယူဖို့မလွယ်၊ အလွန်ဆုံး လူတစ်ယောက်မှ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းထက် ပို၍ မသယ်နိုင်။

လူမည်းထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရ၊ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြီး နောက်သို့ လှည့်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဆာလီ ခဏနေဦး” ဟု ချင်က လှမ်းခေါ်၏။

“လူတစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်တာ သေချာရဲ့လား” ဟု မေးသည်။
“သေချာတယ်”

“ကြီးကြပ်ရေးမှူးကော ဘယ်မှာလဲ”

ဆာလီက ရုံးခန်းဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ချင်၏အနီးမှ ထွက်သွားသည်။ ဂျွန်နီ၏ ရင်ထဲတွင် အလွန်နာကြည်းသော စိတ်ဖြင့် ယှဉ်သည့် ဒေါသလှိုင်းသည် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်သည်။

စိတ်က ဆောင်ထားသဖြင့် ခွန်အား အနည်းငယ်မျှ တက်သလို ဖြစ်လာသည်။ ပြီးတော့ သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးများအား ကယ်လိုသည့်ဇော။

ဂျွန်နီသည် ရှိသမျှအားကိုထုတ်၍ စားပွဲဆီသို့ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ တွားသွားသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘာလက်နက်ကိုမှ သုံးနိုင်တော့မည့် အခြေအနေ မရှိမှန်းတော့ သိပါသည်။ သို့သော်လည်း ခြေရာခံနိုင်လောက်အောင် သတင်းအစအနတော့ ထားခဲ့ချင်၏။ မသေခင် မိနစ်ပိုင်းအချိန်ကလေးကို အမိအရ သုံးလိုက်ချင်သည်။ သူ့လက်ထဲ စာရွက်တစ်ရွက်သာ ရဖို့လို၏။

သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ကျောနှင့်အားပြုကာ ရွေ့လျားနိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ လှုပ်ရှားလို့ရနေသေးသည့် ခူးတစ်ဖက်ကို သုံးသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်လှသော်လည်း အောင့်ခံသည်။

တစ်ကြိမ် အားထုတ်ပါမှ လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ရွေ့သော်လည်း သူ၏ ခွဲကောင်းမှုကြောင့် ခြောက်ပေခန့်ကွာသည့် စားပွဲဆီသို့ ရောက်သွား၏။ သူ့လက်ထဲသို့ စက္ကူတစ်ရွက်လည်း ရောက်လာသည်။

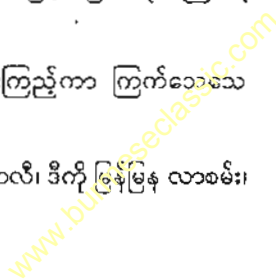
အခန်းထဲရှိ အလင်းရောင်ပေါ်သို့ အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ကျလာသဖြင့် ခေါင်းကို စောင်း၍ကြည့်သည်။

တံခါးဝမှရပ်၍ သူ့အားကြည့်နေသည့် သံအမတ် နင်ချင်ဂွန်း။

သူစီးထားသည်မှာ ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ်ဖြစ်သဖြင့် ခြေသံကို မကြားရခြင်း ဖြစ်၏။

နင်ချင်ဂွန်းသည် သူ့အားအလန့်တကြားကြည့်ကာ ကြက်သေသေ လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် စူးစူးဝါးဝါးအော်သည်။

“သူ မသေသေးဘူး၊ ဆာလီရေ...ဟေး...ဆာလီ၊ ဒီကို မြန်မြန် လာစမ်း၊ ဒီအကောင် မသေသေးဘူး”

မောင်ထွန်းသူ

ချင်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ၏ အော်ခေါ် နေသံများကို ဂျွန်နီ ကြားနေရသည်။ မိမိ၏ အားထုတ်မှုများသည် သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

သူသည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသော လက်ဖြင့် စက္ကူကို ကြမ်းပေါ်ချ သည်။ ဝမ်းဗိုက်ဒဏ်ရာမှ ထွက်ကျနေသည့် သွေးကို လက်ညှိုးနှင့် တို့ယူသည်။

ပြီးတော့ ပင်ပန်းကြီးစွာ အားထုတ်၍ 'န'ကို ရေးလေသည်။ ထို့နောက် 'ငသတ်' ကို ရေးသည်။ 'နင်' ဟူသော စာလုံးကတော့ ပီပြင်ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာ သည်။ သူသည် နောက်တစ်လုံးရေးဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့သော်လည်း 'ခ' တစ်လုံး သာ ရေးနိုင်တော့၏။

ဝရန်တာမှ ဆာလီ၏အသံကြားရ၏။

"ကျုပ်က ဒီကောင် သေပြီထင်လို့ ထားခဲ့တာ၊ တော်တော် အသက်ပြင်း တဲ့ ကောင်ပါလား"

ဂျွန်နီသည် စာရွက်ကို သွေးမလူးသည့် ဘယ်လက်ဖြင့် ဆုပ်ကာ ကျူးနစ်အင်္ကျီထဲသို့ လက်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျန်ရှိနေသေး သည့် အားကို အကုန်ထုတ်၍ မှောက်လိုက်သည်။

သူ့လက်သီးဆုပ်သည် သူ့ရင်ဘတ်အောက် ရောက်သွားပြီး။ သူ့စက္ကူ အတွက် စိတ်ချရပြီ။

သူ့မျက်နှာသည် သမံတလင်း ကြမ်းပြင်တွင် ဖိကပ်နေသည်။

သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးများကို သတိရသည်။ သူတို့အဖြစ်ကို မမြင် လိုက်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာသည်။ သူသည် သတိလစ်သလို ဖြစ်သွား၏။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ကျဉ်ဆန်တစ်တောင့် ဝင်သွားသည်ကိုပင် သူ မသိလိုက်။

ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွယ်၍ ထွက်လာသော ဆာလီအား ချင်က ဆီး၍ မေးသည်။

"မင်းအကောင် သေတာ သေချာရဲ့လား"

"သေချာပါတယ်ဗျ"

ချင်က စိတ်မချ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် အလောင်းကို သွားကြည့်သည်။ သူ့ခြေ ထောက်များ သွေးအိုင်ပေါ် ရပ်နေသည်ကိုပင် သူ သတိမထားမိ။ အပြင် ဝရန် တာမှ သူ့အားလှမ်းခေါ်နေသည့် ရိုမို၏ အသံကို ကြားကာမှပင် အခန်းထဲမှ ပြန်

ဆင်ကုန်သည်

ထွက်လာသည်။

"ဆင်စွယ်တွေ အားလုံးတင်ပြီးပြီ ကျွန်တော်တို့ သွားကြတော့မလို့"

ချင်က ဆာလီအား လှည့်ကြည့်သည်။

"ငါ သွားတော့မယ်" ဟု ပြောသည်။

"မင်းတို့ ဒီက မထွက်ခင် ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့ကြ"

"စိတ်ချပါ၊ အားလုံးကို ရှို့ခဲ့ပါ့မယ်"

မီးခဲသေတ္တာကိုဖွင့်၍ မွှေနေသော ဆာလီသည် စခန်းဝန်ထမ်းများ အတွက် ဘဏ်မှ ကြိုထုတ်ထားသည့် တစ်လစာ လစာငွေများကို တွေ့သွား၏။ သူ့အဖို့ကတော့ နောက်ထပ် အပိုဆုတစ်ဆု ပေါက်ခြင်းပေတည်း။

ချင်သည် ဝရန်တာမှ ပြန်ဆင်းကာ မာစီးဒီးကာထဲ ဝင်ထိုင်သည်။

ရိုမိုဘက်သို့ ထရပ်ကားထွက်ရန် လက်ပြ၍ အချက်ပေးသည်။ ဆင်စွယ်များကို ဆင်သားများအောက်တွင် စနစ်တကျ ထည့်ထားခြင်းဖြစ်၍ ပူစရာမရှိ။

ပြီးတော့ ထရပ်ကားများတွင် အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ သဘာဝသစ်တော ထိန်းတံဆိပ်များ ကပ်ထားသဖြင့် တားမြစ်စစ်ဆေးမည့်လူ ပေါ်ပေါက်လာစရာ မရှိ။

ကားမောင်းသူများဖြစ်ကြသည့် ရိုမို၊ ဒေးဗစ်နှင့် အခြားတစ်ယောက် တို့သည် တောထိန်း ယူနီဖောင်းများ ဝတ်ထားကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ချက်တီ ဆင်း စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အားလုံးပြေပြေနှင့် ပြီးပြတ်သွားသည်။ ချင်သည် ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲသို့ လှမ်း၍ကြည့်သည်။ ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်မီးလောင်နေပြီ။

ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းစီ ထမ်းထားသော ဆာလီတို့ လူစုသည် စခန်းမှ ပြန်ထွက်ရန် လူစုနေကြပြီ။ ချင်က ပြုံးသည်။ ဆာလီ၏ လောဘတက်မှုသည် မိမိအား အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေနိုင်သည်ဟု တွက်မိ၍ ဖြစ်၏။

အကယ်၍သာ ရဲက ဆာလီတို့ လူစုအား ဆင်စွယ်များနှင့် လက်ပူး လက်ကြပ် ဖမ်းမိမည်ဆိုပါက စခန်းရှိ ဂိုဒေါင်တွင်းမှ ဆင်စွယ်များသည် မီးလောင်၍ ဆင်စွယ်သူခိုးများ သယ်ဆောင်သွား၍ ကုန်ဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်လိမ့် မည်ဟု တွေးထင်ကြမည်မှာ မလွဲ။

ချင်၏ တိုက်တွန်းမှုအရ ဆင်စွယ်သူခိုးများသည် ဂိုဒေါင်ထဲ၌ ဆင်စွယ်အချောင်းလေးဆယ် ထားခဲ့ကြသည်။ ယင်းဆင်စွယ်များ၏ မီးလောင်

ပြာများသည် ရဲဇာတ်ခွဲခန်းတွင် တရားရုံးသို့ တင်ပြနိုင်သည့် သက်သေခံ ပစ္စည်း ဖြစ်လာဖို့ရှိ၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ချင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ သူသည် ဝမ်းသာအားတက်လျက် ရှိသည်။ သူ့အောင်မြင်မှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်၍ မဆုံး သူသည် သွေးနားထင် ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

* * *

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ...ဂျွန်နီရယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ဂျွန်နီအား ပွေ့ထူကာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ရေရွတ် သည်။ သူ့အသံသည် ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိလွန်းလှသည်။

ဂျွန်နီ၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်နေပြီ။ သူသည် ဂျွန်နီ ရထားသည့် ဒဏ်ရာများကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ ကြီးမားပြင်းထန်သော ဒေါသလှိုင်း သည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

သူသည် ပွေ့ထားသော ဂျွန်နီအလောင်းကို အသာအယာ ပြန်ချလိုက် သည်။ သူသည် မီးစက်၏ အဝေးထိန်းခလုတ်ရှိရာ တံခါးပေါက်သို့ ထသွား သည်။ ခလုတ်ကို နှိပ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒီဇယ်အင်ဂျင် စက်နှိုးသံ ကြားရ သည်။

စက်လည်ပတ်မှု အရှိန်ရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စခန်းတွင်းရှိ မီး များ ပြန်လင်းလာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် မီးခံသေတ္တာထဲမှ သော့တွဲများကို ထုတ်ယူသည်။ သေနတ်စင်ရှိရာ တံခါးကို ဖွင့်သည်။ စင်ပေါ်တွင် ဒသမ ၃၇၅ ဆင်ပစ်ရိုင်ဖယ် များနှင့် အေကေဖော်တီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ် ငါးလက်ရှိသည်။

သူသည် သေနတ်စင် အောက်ရှိ သံမဏိ ဝီရိကို ဖွင့်၍ ကျည်ကတ်များ ထုတ်ယူသည်။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို ပခုံးတွင် လွယ်၍ တစ်လက်ကို လက်မှ ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် လှေကားမှ ပြန်ဆင်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဆင်စွယ်ရှိဒေါင်ဆီ အလျှင်ဆုံးသွားသည်။ လူရိပ်လူခြည် လုံးဝမတွေ့ရ။ ထို့နောက် ကျန်အဆောက်အအုံများ တစ်ဝိုက်သို့ လှည့်သွားသည်။ ဘာတစ်ခုမျှ မမြင်ရ။

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်မျှ အကြာတွင် သူသည် ရှာဖွေသည့်အလုပ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ အမှန်တော့ သူသည် ဒေါသအရှိန်ကြောင့် အရာမထင်နိုင်သည့် အလုပ်တစ်ခုကို အချိန်ကုန်လှုပ်နှံခံ၍ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“ဆင်စွယ်သူခိုးတွေဟာ ဇမ်ဘီမီမြစ်ဘက်ကို သွားကြမှာ သေချာတယ်” ဟု တွေးသည်။

“အခုလောက်ဆိုရင် ခရီး အတော်ပေါက်သွားလောက်ပြီ။ သူတို့ကို မြစ်ပြင်ပေါ်ကျမှ ဖြတ်လို့ရမှာပဲ။ ငါ အကူအညီလိုတယ်”

ထိုအတွေး ဝင်လာသည့်အခါ မာနာရေအိုင် သဘာဝတောထိန်းစခန်းကြီးကြပ်ရေးမှူးကို သတိရသည်။ ယင်းကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် လူကောင်းလူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဟိုတုန်းကတည်းက သိကျွမ်းခင်မင်လာခဲ့သူလည်းဖြစ်၏။ ထိုလူထဲတွင် ဆင်သူခိုးများ တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့လည်း ရှိသည်။ အကယ်၍ မော်တော်ကား တစ်စီးလောက်နှင့် မြစ်ကြောင်းကို စုန်ဆင်းလိုက်မည်ဆိုလျှင် သူခိုးဂိုဏ်းကို မိနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

ထို့ပြင်လည်း မာနာရေအိုင် စခန်းကသာ သိသွားလျှင် ရဲထံ ဖုန်းဆက်၍ သတင်းပို့နိုင်သည်။ သို့ဆိုလျှင် ရဲက ရှာဖွေရေးလေယာဉ်တစ်စင်း လွှတ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား...။

ဤကိစ္စတွင် အချိန်သည် အဓိက ဖြစ်သည်။ နောက်ဆယ်နာရီအတွင်းတွင် သူခိုးဂိုဏ်းသည် မြစ်ကို ဖြတ်သွားနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု ထင်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျွန်နီကိုတော့ အခုပဲအတိုင်း စွန့်ပစ်၍ မထားခဲ့ချင်။

နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုသည့်အနေဖြင့် အလောင်းကို သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ကာ အဝတ်တစ်ထည် လွှမ်းပေးခဲ့ချင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ သူငယ်ချင်း ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို တစ်နေရာ၌ ထောင်ကာ လွှမ်းစရာအဝတ် လိုက်ရှာသည်။ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်များတွင် တပ်ထားသည့် ခန်းဆီးစိမ်းစိမ်းများကို ဖြုတ်သည်။

ထို့နောက် ဂျွန်နီ၏ အလောင်းကို ပြန်၍ ကြည့်သည်။ သူသည် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးသည်။ ကောက်ကွေးနေသော လက်များကို ဆန့်ပေးသည်။

ဤတွင် ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် တအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် စာရွက်ကို တွေ့သည်။ သူသည် ဂျွန်နီ၏ လက်သီးဆုပ်ကို ဖြေသည်။ သူသည် စာရွက်ကို ယူ၍ စားပွဲဆီသို့ သွားကာ ဖြန့်ဖတ်သည်။

“နင်ခ”

စာလုံးများသည် ကလေးလက်ရေးနှင့် တူသည်။ “နင်ခ” ဆိုသည်မှာ အဓိပ္ပာယ် တွေးလို့ မရသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်၏။

“နင်ခ”သည် ဘာကို ဆိုလိုပါသနည်း။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သိသလိုလို၊ မသိသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစကားလုံးများသည် ဂျွန်နီရေးထားခဲ့သည့် စကားလုံးများ ဖြစ်ရမည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သိစေလို၍သာ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သူသည် ကြမ်းပြင်ကို ဝေးကြည့်နေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့အကြည့်သည် သူနင်းထားသည့် ခြေရာများနှင့် လူသတ်သမား၏ ခြေရာများပေါ် ရောက်သွားသည်။ ထို့နောက် သူမြင်နေရသည့်ခြေရာများထဲမှ ထူးခြားသော ခြေရာတစ်ခုကို သတိထားသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားရုံမျှမက ကတုန်ကယင်ပင် ဖြစ်လာသည်။

သူ့အသိထဲတွင် အလင်းရောင်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာပြီ မဟုတ်ပါလော...။

ဂျွန်နီသည် “နင်ချင်” ဟု ရေးရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ “နင်ချင်” ဆိုသည်မှာ တခြားမဖြစ်နိုင်၊ “နင်ချင်ဂွန်း” သာ ဖြစ်ဖို့ ရှိ၏။

သူ့အတွေးသည် မှားနိုင်စရာမရှိ။

သူမြင်ရသော ခြေရာတစ်ခုသည် ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ်ရာ ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် သူနှင့် ချင်တို့ ဆုံမိခဲ့ကြစဉ်ကလည်း ကင်းဗတ်ရှူးဖိနပ်တစ်ဖက်တွင် သွေးစများ မြင်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော...။

အလွန်ခိုင်လုံသော ကွင်းဆက် တစ်ခုပေတည်း။

သူသည် စာရွက်ကို ဂျွန်နီ၏ လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးသည်။ ရဲများ ရောက်လာသည့်အခါ တွေ့စေလို၍ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အစိမ်းရောင်ခန်းဆီးကို ဂျွန်နီ၏ အလောင်းပေါ် အုပ်လိုက်သည်။ သူသည် ဂျွန်နီ၏ အလောင်းဘေးတွင် အချိန်အတန်ကြာမျှ ရပ်နေမိသည်။

“သံအမတ် နင်ချင်ပွန်း”

မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ရသည့် ဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခုသည် သူ့ဦးနှောက် ထဲတွင် စွဲထင်လျက် ရှိသည်။ ကြမ်းပြင်ထက်ရှိသွေးကွက် တစ်ကွက်ပေါ် နင်းထားသည့် ခြေရာများ၊ ကင်းဗတ်ဖိနပ်တွင် ကပ်နေသည့် သွေးစများ...။

“မဖြစ်နိုင်” ဟူသော အထင်ကို ဤအရာနှစ်ခုက “ဖြစ်နိုင်သည်” ဟု ပြောဆိုနေကြပြီ ဖြစ်၏။ အခုအတိုင်းသာဆိုပါက ချင်သည် ဂျွန်နီသေဆုံး ပြီးနောက် ဤအခန်းထဲ ရောက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

သူ၏ ပြင်းထန်ကြီးမားသော ဒေါသသည် ချင်၏အပေါ် စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ သူ့ဒေါသသည် ပြင်းထန်ကြီးမားဆဲ ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပရမ်းပတာ ဒေါသမျိုး မဟုတ်တော့။ သွေးအေးအေး နှင့်ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်လာသည့် ဒေါသမျိုး ဖြစ်လာသည်။

“မင့်အတွက်ရယ်၊ မင့်မိန်းမမာဗစ္စနဲ့ မင့်သားသမီး တွေအတွက်ရယ်... ငါလက်စားချေမယ်...ဂျွန်နီ၊ ငါ ကတိပေးပါဟယ်၊ ငါသစ္စာ ဆိုပါတယ်ကွာ” ဂျွန်နီ၏ အလောင်းကိုကြည့်ရှင်း သူ့ရင်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စကား များ...။

သူသည် ထောင်ထားသည့် ရိုင်ဖယ်ကို ယူ၍ လွယ်ကာရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ လင်ခရူဇာကား အနီးမှရပ်စောင့်နေသည့် ဂျော့စ်ထံသို့ ပြန် လျှောက်သွားသည်။ အပျက်အစီးပုံကြီးဖြစ်နေသော ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ကို ပြန် ကြည့်သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကားဘီးရာများဖြင့် ပြည့်နေသည်။ လမ်းတွင် တွေ့စဉ်က အခြေပျက်နေကြသည့် ရိုမိုတို့ လူစုကို သတိရသည်။

အခုမှပင် အမြင်ရှင်းသွားသည်။ သူတို့လူစု မလုံမလဲ ဖြစ်နေကြခြင်း သည် ဝှက်ထားသည့်ဆင်စွယ်များ ထရပ်ကားထဲတွင် ပါလာခြင်းကြောင့်ပေ တည်း။

ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်၌ ထိုင်မိသည့်တစ်ပြိုင်နက် နာရီကို ကြည့် သည်။ ဆယ်နာရီ ထိုးတော့မည်။ လမ်းတွင် ချင်နှင့် ဆုံမိခဲ့ပြီးသည့် နောက် လေးနာရီပင် ကုန်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့နောက်ကိုလိုက်လျှင် မိခင်ပါဦးမည်လော...။

သိပ်တော့ လွယ်မည်မထင်၊ သူတို့သည် ယူသွားသည့် ဆင်စွယ်များကို လက်ပြောင်းလက်လွှဲလုပ်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်။

ပြီးတော့ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း နည်းလမ်းများကိုလည်း ရှာထား မည်မှာ သေချာသည်။ သူသည် ကားကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းထွက်သည်။

စောစောက ရှာထားသည့် မိုးကြောင့် လမ်းပေါ်တွင် ရေများ လွှမ်းနေ သည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကို ပြင်းစွာဖြင့် မောင်းလျက်ရှိသည်။ သူ့ဘေး မှ ဂျော့စ်သည် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။

“ကားအရှိန်ကို လျှော့ဦး ဒင်နီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ကြွကုန်လိမ့်မယ်၊ အခု ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ပြောဦးမှပေါ့” ဟု ဂျော့စ်က ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ခင်ဗျားထင်တာလွဲနေရင် ခင်ဗျားပဲ ခံရမှာ”

“ငါမမှားနိုင်ဘူး ဂျော့စ်” ဟု ဒင်နီယယ်က အခိုင်အမာ ပြောသည်။ ဂျွန်နီ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာလုံးဟာ အလွန်ကို ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား တစ်ခုပဲ”

ကားသည် တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။ အောက်အနိမ့်ဘက်တွင် တောင်ကျရေများဒလဟော ထိုးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုအောက်အနိမ့်ဘက်သို့ စိုက်ဆင်းသည်။

ကားရှေ့ မီးအောက်မှ တဟဲဟဲ အော်မြည်နေသောရေများ...။ “ခင်ဗျားဖြတ်လို့ မရနိုင်ဘူးထင်ထယ် ဒင်နီ” ဟု ဂျော့စ်က ပြောသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားစက်ကို သတိကာ အောက်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။

ရွံ့ရေသည် ခြေမျက်စိအထိ မြုပ်သည်။ သူသည် ချောင်းရေအခြေအနေကို အသေ အချာ ကြည့်သည်။ ရေစီးနှင့်မျောပါလာနေသည့် သစ်ပင်ငယ်များ ချုပ်များကို မြင်နေရ၏။ ဖြတ်ကူးရမည့် ခရီးသည် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ရှိလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။

သူသည် အနိမ့်ပိုင်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းသွားသည်။ လမ်းဘေး တစ်နေရာရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ ကိုင်းညွတ်ကျနေသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို လှမ်းဆွဲကာ ချောင်းကို ဖြတ်ကူးသည်။ ရေစီးကတော့ သန်လှ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် သူ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစီးထဲ မျောပါသွားတော့မလို့ ဖြစ်ရသည်။ အလယ်လောက် ရောက်သည့်အခါ ရေသည် ခါးအထက် ကျော် လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကားကို သတိထား၍ မောင်းလျှင် လွယ်ကူစွာ ကျော်ဖြတ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဖြတ်လို့ရတယ်”

ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ စက်ကိုနှိုးရင်းက ဂျော့ခံအား အသိပေးသည်။

“ဟာ...မဖြစ်နိုင်တာဘဲ၊ ခင်ဗျား ရူးနေသလား” ဟု ဂျော့ခံက ပြန်ပြော၏။

“ကျွန်တော်တော့မလိုက်ရဲဘူး၊ ရေကျသွားအောင်တော့ စောင့်ဦးမှပေါ့ဗျာ...”

“ဒါဆိုရင်လည်း မင်းနေရစ်ခဲ့၊ ကဲ...ကားပေါ်ကဆင်း...”

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ရမလား၊ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ခြင်္သေ့တွေ အများကြီးရှိမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့”

“ဒါကတော့ မင့်ပြဿနာပဲ၊ မင့်ဘာသာမင်း ရှင်းပေါ့၊ ကဲကွာ...မင်းလိုက်မလား၊ နေခဲ့မလား...”

“မောင်းဗျာ၊ မောင်းတော့” ဂျော့ခံက ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီးနှင့် ဖြေ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်သတ်၍ ဆင်းသည်။

ကိုက်အနည်းငယ်မျှ ဖြတ်မိသောအခါ ချောင်းရေသည် ကားဘီးများအထိ တက်လာသည်။ ကားခေါင်းသည်လည်း ရှေ့ဘက်သို့ ခပ်ငိုက်ငိုက်စိုက်နေ၏။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင် မီးလုံးများ ရေထဲမြုပ်သွား၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေသည် ကားစက်ခေါင်းအဖုံးကို ဝှေ့ပတ်၍ စီးနေ၏။ ကားတံခါး ပတ်ပတ်လည်တွင်လည်း ရေများ ဝိုင်းနေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ သောက်ရူးပဲ” ဟု ဂျော့ခံက ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရေစီးနှင့် မျောပါလာသည့် သစ်ပင်တစ်ပင်သည် ကားတံခါးကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် လက်တစ်ဖက် အပြင်သို့ ထုတ်၍ သစ်ပင်ကို တွန်းဖယ်သည်။

သစ်ပင်သည် ချာခနဲလည်ကာ ရေစီးနှင့်အတူ ဆက်မျောသွားသည်။

ရုတ်တရက် ကားဘီးများနှင့် မြေကြီး ပြန်ထိသွားသည်ကို ဒင်နီယယ် သိလိုက်သည်။ ကားသည် ရေစီးတွင် မျောပါပြီး ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ထိ စက်ကတော့ မရပ်သေး။

သူသည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းသာသာမောင်း၍ ကမ်းတစ်ဖက်ဆီသို့ တက်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ အတန်ကြာသည့်အခါ ကားသည် တစ်ဖက်ကမ်းလမ်းမပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဂျော့ခံထံမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုချောင်းမျိုး နောက်ထပ် ဘယ်နုခုလောက် ဖြတ်ရဦးမလဲ” ဟု ဂျော့ခံက မေးသည်။

“လေးငါးခုလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်ကွာ”
သို့သော်လည်း နောက်ထပ် ဖြတ်ရမည့်ချောင်းများသည် သိပ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိ။ ချောချောမောမော ရှိသည်။ နောက်ဆုံးဖြတ်ရသော ချောင်းသည် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်မျှ ကြာသည်။

ထိုနောက်တော့ ဒင်နီယယ်၏ ကားသည် မာနာရေအိုင်စခန်းတွင်းရှိ ကြီးကြပ်ရေးမှူးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်၏။ ဂျော့ခံက ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ် နှိပ်၍ ဒင်နီယယ်က အိမ်တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းတုလျက် ရှိသည်။

ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် အိမ်ထဲမှ ကသောင်းကနင်းဖြင့် ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူလဲကွ၊ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု ရှိနာဘာသာစကားဖြင့် အော်မေးသည်။ ကြီးကြပ်ရေးမှူးသည် ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ အသက်လေးဆယ်ကျော်၊ နာမည်က အိုင်ဇတ်မက်ဝက်ဝီ။

“အိုင်ဇတ်...ကျွန်တော်ပါ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်အော်သည်။

“ပြဿနာကြီးတစ်ခုတော့ ဖြစ်သွားပြီ အိုင်ဇတ်၊ ခင်ဗျားမကူညီလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပဲ... ဒင်နီယယ်လား” ဟု အိုင်ဇတ်က ပြန်မေးသည်။

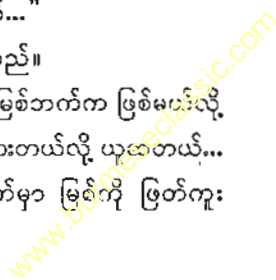
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဒင်နီယယ်က ရှိနာ ဘာသာစကားဖြင့် အကြောင်းစုံ ရှင်းပြသည်။

“လက်နက်ကိုင်တစ်စု ချင်ဝီဝီ စခန်းကို ဝင်စီးသွားတယ်၊ ဂျွန်နီ မိသားစုနဲ့ စခန်းဝန်ထမ်း အားလုံးကို သတ်သွားတယ်...”

“ဘုရား..ဘုရား” ဟု အိုင်ဇတ်က ရေရွတ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအုပ်စုဟာ ဇမ်ဘီယာမြစ်ဘက်က ဖြစ်မယ့်လို့ ထင်တယ်၊ ဒီကောင်တွေ ဇမ်ဘီယာမြစ်ဘက်ကို ပြန်သွားတယ်လို့ ယူဆတယ်... ဒီနေရာက အောက်ဘက် မိုင်နှစ်ဆယ်အကွာလောက်မှာ မြစ်ကို ဖြတ်ကူး

လိမ့်မယ်လို့ တွက်မိတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဆင်ခိုးဂိုဏ်း တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ကို လွှတ်ပေးရင် မိနိုင်းစရာရှိတယ်”

ဒင်နီယယ်က သူ သိထားသမျှ သတင်းများနှင့် အချက်အလက်များကို လည်း ပေးသည်။ လူအရေအတွက် ခန့်မှန်းခြေ။

သူတို့ကိုင်လာသည့် သေနတ်များ၊ ချင်ပီပီမှ ထွက်သွားသည့် အချိန်၊ သူတို့ ဦးတည်သွားလိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသော နေရာနှင့် သူတို့သွားနိုင်သည့် အမြန်နှုန်း စသည်များ ပါသည်။

ထို့နောက်...

“ချင်ပီပီက ထွက်သွားတဲ့ အသားတင် ထရပ်ကားတွေကို ခင်ဗျား တွေ့လိုက်သလား” ဟု မေးသည်။

“ညရှစ်နာရီလောက်က တွေ့လိုက်တယ်” ဟု အိုင်ဇတ်က ပြောသည်။

“မြစ်ရေမလျှံခင် ဒီကို ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့နဲ့အတူ တရုတ် တစ်ယောက်လည်း ပါလာတယ်။ အပြာရောင် မာစီဒီး ကိုယ်တိုင်မောင်းလာ တယ်။ မာစီဒီးကို ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးက ကြိုးနဲ့ ဆွဲယူလာတာ တွေ့လိုက် တယ်။ မာစီဒီးက ရွံ့ထဲ မောင်းလို့ မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား”

အိုင်ဇတ်သည် စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောနေရင်းမှပင် အဝတ်လဲ သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ ဒင်နီ၊ ဂျွန်နီဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျွန်တော်သိထားလို့ မေးတာပါ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့နဲ့ လိုက်လာမယ်ဆိုရင်တော့ ဟိုဝက်တွေကို ခင်ဗျား ပစ်လို့ ခတ်လို့ရမှာပဲ”

ဒင်နီယယ်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ကျွန်တော် ထရပ်ကားတွေနဲ့ မာစီဒီးကား နောက်ကို လိုက်ရဦးမယ်...”

“ဘာဖြစ်လို့...”

“အခုတော့ ဂြင်းမပြနိုင်သေးဘူး အိုင်ဇတ်၊ ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ ဒီကိစ္စ ဟာ ဂျွန်နီ အသတ်ခံရတာနဲ့ ဆက်စပ်နေပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ့တွင် ခိုင်လုံစွာ ပြနိုင်သည့် သက်သေအထောက်အထား မရှိသေးသမျှ ဤကိစ္စကို ဖွင့်မပြောချင်သေး။

“ကျွန်တော့်ကို ယုံပါ။ အကြောင်းရှိလို့ပါ” ဟု ထပ်ပြောသည်။ အိုင်ဇတ်

က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ခင်ဗျားသွားစရာရှိတာ သွားပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပါ။ ကျွန်တော် ဟိုကောင်တွေ နောက်ကို လိုက်မယ်”

ဒင်နီယယ်သည် အိုင်ဇတ်တို့ အဖွဲ့အား ဇမ်ဘီဇီမြစ်ကမ်းပါးအထိ လိုက်ပို့သည်။ တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့သည် ပေနစ်ဆယ်ရှည်လျားသည့် မြစ်ပြင်သို့ ထွက်သည်။ ရေယာဉ်သည် မြင်းကောင်ရေ ကိုးဆယ်အားရှိသည့် ယာမာဟာ စက်တပ်ထားသည့် ရေယာဉ် ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ညအမှောင်ထုကြားမှဖြတ်၍ အနောက်စူးစူးသို့ ခရီး ဆက်သည်။ ဇမ်ဘီဇီမြစ်နှင့် အပြိုင်သွားနေသည့် လမ်းအတိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။ သူ့ရှေ့မှ အပြိုင်ထွက်သွားနှင့်သောထရပ်ကားအဖွဲ့၏ ဘီးရာများသည် ရွံ့ထူထပ်သော မြေပေါ်၌ ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ထင်လျက် ရှိကြသည်။

မြေပြင်ပေါ်၌ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အစအနများအရ အခုအချိန်ထိ ထရပ်ကားတစ်စီးက မာစီဒီးကားကို ကြိုးနှင့်တွဲ၍ ဆွဲသွားနေဆဲဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် မြေပေါ်၌ ထင်နေသည့် ကြိုးရာကို ကောင်းစွာ ခွဲခြား နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

အခုလိုသာ တောက်လျှောက် ဆွဲသွားနေရမည်ဆိုပါမူ ဤလူစုသည် ခရီးတွင်လှမည် မဟုတ်ဟု ဒင်နီယယ် တွေးမိသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဤလူစုကို မိနိုင်းစရာရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ကားအရှိန်ကို မလျှော့။

ညသန်းခေါင်ကျော်ချိန်တွင် သူသည် ဂရိတ်နေ့သံလမ်းကို ဖြတ် သည်။ ဇမ်ဘီဇီမြစ်ပေါ်မှ ရှိရွန်ဒူးတံတားဖြင့် ဖြတ်ကူးထားသော အဝေးပြေး လမ်းမကြီး ဖြစ်၏။

ဤလမ်းသည် မြောက်ဘက်သို့တစ်လမ်း၊ တောင်ဘက်သို့တစ်လမ်း ခွဲထွက်သွားသည့်ဖြစ်ရာ တောင်ဘက်လမ်းသည် တောင်ကြားအတိုင်း မြွေလိမ် မြွေကောက်သွားကာ ဧင်ဘာတွေနိုင်ငံ၏မြို့တော် ဟာရာရီမြို့တွင်းသို့ ဝင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကို လမ်းဆုံတွင် ရပ်ကာ လက်နှိပ်ခတ်မီးကို ယူ၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ထရပ်ကားများနှင့် မာစီဒီးကားများတွင် ကပ်ပါ သွားခဲ့သည့် မည်းနက်သော ရွံ့စေးရာများသည် လမ်းပေါ်တွင် ထင်လျက် ရှိသည်။

ကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး စက်ကိုနှိုးသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ဂျော့စ်အား

လှမ်းကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ဒီကောင်တွေ တောင်ဘက်လမ်းကို လိုက်သွားတယ်၊ တို့က မိနိုင်တဲ့ အခြေအနေရှိတယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကို တစ်နာရီ မိုင် ၉၀ နှုန်းအထိ တင်လိုက်သည်။

“ဒီကောင်တွေ အဝေးကြီး ရောက်မသွားသေးဘူး” ဟုလည်း ပါးစပ်က ပြောသည်။ ထိုအနိတ်မှာပင် သူ့ရှေ့မှ ကားမီးများကို မြင်လိုက်သည်။

ကားမီးများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နီးလာ၏။ သို့သော်လည်း သူတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသည့် ကားများမဟုတ်။ တန် ၂၀ တင် ထရပ်ကားကြီး ဖြစ်၏။

နောက်ဘက်တွင် နိုင်လွန်တာပေါ်လင် အုပ်ထားသည့် နောက်တွဲ တစ်စီးပါသည်။ ကားကြီးသည် လမ်းဘေးတွင် ရပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်တွဲပေါ်တွင် လူသုံးယောက်က တာပေါ်လင် ရွက်ထည်ကို ကြိုးများဖြင့် အခိုင်အမာ ဖြစ်အောင် ချည်တုပ်နေကြ၏။

ဒင်နီယယ်၏ ကားမီးရောင် သူတို့ပေါ်ကျသွားသည့်အခါ အားလုံး ပြူးတူးပြုတ်ဖြစ်ကာ ဆီး၍ ကြည့်နေကြ၏။

လူနှစ်ယောက်မှာ အာဖရိကန်များဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်မှာ ဆစ်ခ်လူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆစ်ခ်အမျိုးသားက ကာကီယူနီဖောင်း ဝတ်ထား၏။ သုံးယောက်စလုံး နောက်တွဲပေါ်မှ ဆင်းကာ ထရပ်ကားပေါ် ပြန်တက်ကြသည်။

ဒင်နီယယ်က ကားကို ရပ်ကာ ခုန်ဆင်းသည်။

“ခဏနေပါဦး” ဟု လှမ်းအော်သည်။

“ကျွန်တော် မေးစရာ တစ်ခုရှိလို့ပါ”

ထိုအချိန်တွင် ဆစ်ခ်က ထရပ်ကား၏ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံ၌ ထိုင်လျက် ရှိလေပြီ။ သူသည် ကားပြတင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်ကာ ဒင်နီယယ်အား ငုံ့ကြည့်၏။

“ဘာမေးမလို့လဲ...။ ခင်ဗျားတို့ အဖြူရောင် ထရပ်ကားကြီး နှစ်စီး ဖြတ်သွားတာ မတွေ့လိုက်ဘူးလား”

ဆစ်ခ်က ချက်ချင်း မဖြေဘဲ ဒင်နီယယ်အား ကြည့်နေသည်။

“ထရပ်ကားတွေက အကြီးကြီးတွေပဲ၊ အဖွဲ့လိုက်သွားနေတာ၊ အပြာ

ရောင် မာစီဒီးကား တစ်စီးလည်း ပါချင်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ထပ်ပြော၏။

ဆစ်ခ်သည် ဒင်နီယယ် နားမလည်သည့် ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် အာဖရိကန် နှစ်ယောက်အား လှမ်း၍ စကားပြောနေ၏။ အဖြေကို စိတ်မရှည်စွာ ဖြင့် စောင့်နေသော ဒင်နီယယ်သည် ထရပ်ကားတံခါးပေါ်မှ စာတန်းကို သတိထားမိနေသည်။

ချက်တီဆင်း လီမိတက်

သွင်းကုန်နှင့် ထွက်ကုန်

စာတိုက်ဘူး ၅၅၊ လီလောင်ဝီမြို့၊

မာလာဝီနိုင်ငံ။

မာလာဝီနိုင်ငံသည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံငယ်လေး ဖြစ်၏။ ဧမ်ဘီယာ၊ တန်ဇန်နီးယားနှင့်မိုဇမ်ဘစ် စသော နိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံကြား၌ တည်ရှိသည်။

တောင်များ၊ မြစ်များနှင့် ရေကန်ရေအိုင်များ ပေါများသည့် နိုင်ငံငယ် ဖြစ်၏။ အာဖရိကတိုက်ရှိ ဆင်းရဲမွဲတေသော နိုင်ငံများ ကြုံရသည့်အတိုင်း အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် အာဏာရှင် ဟေစတင်ဘင်ဒါ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ နေရသော နိုင်ငံဖြစ်၏။

“မစ္စတာဆင်း၊ ကျွန်တော် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပေါ်နေလို့ပါ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“တကယ်လို့ ထရပ်ကားတွေကို မြင်ခဲ့တယ်ဆိုရင် ပြောပြစေချင်ပါတယ်”

ဆစ်ခ်သည် တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွား၏။

“ကျွန်တော်နာမည်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ” ဟု မေး၏။ ဒင်နီယယ် တံခါးပေါ်မှ စာတန်းကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ဟား...ခင်ဗျား တော်တော် မျက်စိရှင်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် လူတွေက သတိမေးမှ သတိရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်က ထရပ်ကား နှစ်စီး ဖြတ်သွားတယ်၊ တောင်ဘက်ကို ဦးတည်သွားတယ်၊ မာစီဒီးခေရာ မတွေ့ဘူး”

သူသည် ထရပ်ကားစက်ကို နှိုး၏။

မောင်ထွန်းသူ

“ကဲ...သွားမယ် မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း အလုပ်က အရေးကြီးနေတာပဲ” ဟု ပြောကာ လက်မြောက်၍ နှုတ်ဆက်၏။ ထရပ်ကားကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးသွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် နောက်တွဲပေါ် အုပ်ထားသည့် တာပေါ်လင်မှ “ငါးခြောက်” ဟူသော စာတန်းကို မြင်၏။ ပြီးတော့ ငါးခြောက်နဲ့လည်း ရ၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သံသယမကင်း ဖြစ်နေ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကို တောင်ကုန်းထက်သို့ မောင်း၍ တက်၏။ အပေါ်ဘက် လွင်ပြင်ဆီသို့ သွားရာလမ်း ဖြစ်သည်။

အခုအချိန်ထိ တစ်နာရီ မိုင် ၇၀ အောက် မရောက်သေး။

လမ်းချိုးတစ်ခုကို ကွေ့ဝင်လိုက်၏။

ရှေ့တည့်တည့်တွင် အဖြူရောင်ထရပ်ကား။ ထရပ်ကားမောင်းသူသည် သူ့ကားကို လမ်းအလယ်တည့်တည့်တွင် ထား၍ မောင်းနေသဖြင့် ဒင်နီယယ်ကား ကျော်မတက်နိုင်။ ကာဆီးထားသလို ဖြစ်နေ၏။ ဒင်နီယယ် ကားဟွန်းကို အဆက်မပြတ်တီး၏။ သို့သော်လည်း ထရပ်ကားသည် လမ်းမပေး။

“ခွေးမသား လူသတ်သမား၊ လမ်းဖယ်ပေးလေကွာ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဒေါသတကြီး ရေရွတ်၏။ ဟွန်းကိုလည်း တအားကုန် နှိပ်ထား၏။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ဒင်နီ၊ စိတ်ကို အေးအေးထားပြီး လုပ်ပါ” ဟု ဂျော့ခဲက ဘေးမှ သတိပေး၏။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို လမ်းဘေးသို့ ချမောင်း၏။ ထရပ်ကားကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ကျော်ရန် အားထုတ်သည်။

ဘေးမှန်ထဲတွင် ထရပ်ကားယာဉ်မောင်း၏ မျက်နှာ ထင်ဟပ်လာ၏။

တခြားလူမဟုတ်၊ ရိုမို...။

ရိုမိုသည် ဒင်နီယယ်အား လမ်းဖယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးဟန်မတူ၊ သူ့ကားကို ဘယ်ညာယိမ်းရုံမျှသာ ယိမ်း၏။ လမ်းလယ်တည့်တည့်မှ လုံးဝဖယ်မပေး။

“ဒီကောင် ငါတို့မှန်း သိနေပြီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဒေါသတကြီး ပြော၏။

ရိုမိုသည် သူ့ကားထဲမှနေ၍ ဘေးချင်းတိုက် ဖြစ်လာသော လင်ခရူဆာကားကို လှည့်ကြည့်၏။ ဒင်နီယယ်ကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် ပြန်ကြည့်၏။ လက်တစ်ဖက်ကို မြှောက်ပြပြီး လမ်းပေးရန် တောင်းသည်။ ရိုမိုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ထရပ်ကားကို ဘယ်ဘက်သို့ ကပ်ပေးသည်။

ဆင်ကုန်သည်

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို လမ်းပေါ် ပြန်၍မောင်းတင်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် ရိုမို၏ အကြံကို သူ ရိပ်မိ၏။ ရိုမို၏ထရပ်ကားသည် သူ့ကားဘက်သို့ ပြန်ဖိလာ၏။ ဒင်နီယယ်က ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်ကာ လွတ်အောင်တိမ်း၏။ ဤကြားထဲမှပင် ရိုမို၏ ထရပ်ကား စက်ခေါင်းသည် လင်ခရူဆာ၏ ဘေးတစ်ဖက်ကို အရှိန်ဖြင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

ဒင်နီယယ်၏ ကားသည် ဘေးတစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားရုံမျှမက ကားချင်းတိုက်မိသည့် အရှိန်ဖြင့် မီးများပင် ပွင့်ထွက်လာ၏။ ဒင်နီယယ်၏ ဘယ်ဘက်လက်မဆီမှ စူးခနဲ နာကျင်သောဝေဒနာ ပေါ်လာပြီး ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းကာ ရပ်သွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဒဏ်ရာရသွားသော လက်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ နာလွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များပင် စို့လာ၏။ တဖြည်းဖြည်း အားသစ်ပြန်ဝင်လာ၏။ ဒေါသအရှိန်လည်း တက်လာသည်။

ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ ရိုမို၏ ထရပ်ကားသည် ကိုက်ငါးရာခန့် အကွာသို့ ရောက်သွားသည်ကို မြင်ရလေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် လင်ခရူဆာကို လမ်းမပေါ် ပြန်မောင်းတင်၏။ လမ်းပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျော့ခဲအား လှည့်ကြည့်၏။

“မင်းအမြင်ပဲ၊ ဒီအကောင်တို့ကို အသေလုပ်တာ၊ ဒီကောင် ဘာလုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ အခု အပြုအမူက သက်သေပြနေတာပဲ” ဟု ပြော၏။

ထရပ်ကားသည် လမ်းကွေ့တစ်ကွေ့သို့ ချိုးဝင်သွားသဖြင့် သူတို့ မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွား၏။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကားကို ပြန်တည့်ကာ ထရပ်ကားနောက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်း၏။

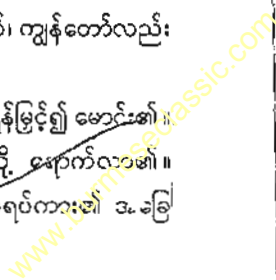
“ငါဒီကောင်ကို အလွတ်မခံနိုင်ဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ငါထရပ်ကားပေါ် ရောက်အောင်တက်ပြီး ဒီကောင်ကို ကားထဲက ဆွဲထုတ်မယ်”

“ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့ဗျာ” ဟု ဂျော့ခဲက ပြော၏။

“ဒီကိစ္စကို ရဲသွားတိုင်လိုက်တာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီအရွပ်ထဲမှာ မပါချင်ဘူး”

ဒင်နီယယ်သည် ဘာမှပြန်မပြော။ ကားကိုသာ အရှိန်ဖြင့်၍ မောင်း၏။ မကြာခင်မှာပင် ထရပ်ကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ နောက်လာ၏။ ကားချင်း တဖြည်းဖြည်း နီးနီးလာ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ထရပ်ကား၏ ဒေ့ခြေ

အနေ အရပ်ရပ်ကို လှမ်း၍ လေ့လာလျက် ရှိ၏။

“ကားချင်း ကပ်မိတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ငါ ထရပ်ကား လှေကားပေါ် ရောက်အောင် ကူးမယ်၊ မင်းက ကားကို ဝင်ထိန်းပြီး ဆက်မောင်း”

“ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ဘူး ဒင်နီ၊ စိတ်ကုန်သွားပြီ၊ ဒီအထဲ ကျွန်တော် ဆက်ပါလို့ မဖြစ်တော့ဘူး...”

“ကောင်းပြီ၊ မငိုသဘောပဲ၊ မင်းကားကို မမောင်းချင်လည်း မမောင်းနဲ့ ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း...သူသွားရာ လိုက်သွားပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဒင်နီယယ်သည် ကားအရှိန်ကို ထိန်းကာ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့ဘေးမှ တံခါးကို ဖွင့်၍ ကိုင်ထား၏။ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ကားစတီယာတိုင်ကို ထိန်းထား ၏။

ရိုမိုသည် ထရပ်ကားကို ဘေးသို့တိုးကပ်ကာ လင်ခရူဇာအား တိုက် ထုတ်ရန် တာစူ၏။ ဤခဏမှာပင် ကားနှစ်စီးဘေးချင်း ယှဉ်မိကြ၏။ ဒင်နီယယ် သည် စတီယာတိုင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းရင်း ဖွင့်ထားသော တံခါးမှ အပြင်သို့ ပြု၍ ထွက်သည်။

“ကားကို ကိုင်ချင်လည်းကိုင်၊ မကိုင်ချင်လည်းနေ၊ မင်းသဘောပဲ၊ ငါတော့ သွားပြီ” ဟု အော်ကာ ထရပ်ကားဆီသို့ ခုန်ကူးသွား၏။

ထရပ်ကား၏ သံလှေကားကို ဆွဲထားမိသော ဒင်နီယယ်သည် ကား နှစ်စီးကြား၌ မညပ်မိအောင် အပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ ဆွဲ၍တက်၏။

ဂျော့ခံသည် ကားစတီယာတိုင်ကို ကသောကမျော ထဆွဲကာ ထိန်း ၏။ ကားသည် လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်းကာ ရပ်သွား၏။ သူသည် စက်ကို ပြန်နှိုးကာ လမ်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

ဒင်နီယယ်ကတော့ သံလှေကားကို ဆွဲ၍ တက်သွားသဖြင့် ထရပ်ကား ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်သို့ အလျား မှောက်ကာ လက်နှင့် ခူးကိုအားပြု၍ ခေါင်းပိုင်းသို့ သွား၏။ ထရပ်ကား ကွေ့ လိုက်သည့် အခါတိုင်း အရှိန်ဖြင့် ဘေးသို့ လွင့်ကျမသွားအောင် သတိထား၍ ထိန်း၏။

ဒင်နီယယ်သည် မိနစ်အနည်းငယ်မျှသာ အားထုတ်လိုက်ရ၏။ ကား ရှေ့ပိုင်းသို့ ချောမောစွာ ရောက်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ဘေးဘက်တံခါးမှနေ၍ ငုံ့ကြည့်၏။

ရိုမိုသည် သူ ရောက်နေသည်ကို သိပုံမရ။ သူသည် အောက်သို့ အသာ

လျှောဆင်းကာ ဘေးမှန်တိုင်ကို အားပြု၍ ခိုလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်များသည် တစ်ခဏမျှ လေထဲတွင် ဝဲပျံနေ၏။ ထို့နောက် ခြေနှင်းခုံပေါ်သို့ ရောက်သွား၏။

ကားထဲမှ ရိုမိုက အလန်တကြား လှည့်ကြည့်၏။ သူသည် ပါးစပ်မှ တစ်ခွန်းမျှ အော်လိုက်ပြီး ကားဟန်ဒယ်ကို လှမ်းယူသည်။ သို့သော်လည်း ထရပ် ကားက တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားသဖြင့် ယူ၍မရ၊ ရိုမိုသည် သူ့ကားကို ပြန် ထိန်းနေရသဖြင့် ဒင်နီယယ်အား လှည့်၍ပင် မကြည့်နိုင်။

ဒင်နီယယ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားထဲသို့ ဝင်သည်။ ရိုမိုက လက်သီးဖြင့် မျက်ခွက်ကို လှမ်းထိုးသည်။ လက်သီးသည် ဒင်နီယယ်၏ ဘယ် ဘက် မျက်လုံ့-အောက်ကို ထိသဖြင့် နောက်သို့ ယိုင်သွား၏။ ဒင်နီယယ်က ဟန်ဒယ်ကို လှမ်းယူကာ ရိုမိုအား လှမ်းရိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ထရပ်ကားက တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းထိုးသွားသဖြင့် ယူ၍ မရ။ ရိုမိုသည် သူ့ကားကို ပြန်ထိန်းနေရသဖြင့် ဒင်နီယယ်အား လှည့်၍ပင် မကြည့်နိုင်။

ဒင်နီယယ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ကားထဲသို့ ဝင်သည်။ ရိုမို၏ ရင်ဘတ်သည် စတီယာတိုင်နှင့် ဝင်ဆောင့်၏။ သူ့နဖူးက လေကာမှန်ကို ဝင်တိုး၏။ ထို့နောက် နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ပြန်လဲကျသည်။

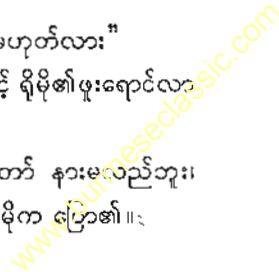
ဒင်နီယယ်သည် သတိလစ်တော့မလိုဖြစ်နေသော ရိုမိုအား ခွကျော်ကာ ထရပ်ကား စတီယာတိုင်ကို ကိုင်၍ ထိန်းသည်။ ဘာရိုက်ကို တအားနင်း၍ စက်ကို သတ်လိုက်၏။ ကားသည် လမ်းစောင်း တစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်သွားသည်။

ကားရပ်မိလျှင် ရပ်မိချင်း ဒင်နီယယ်သည် တံခါးကို ဖွင့်၍ ရိုမိုအား တွန်းချလိုက်၏။ ရိုမိုသည် ခြောက်ပေအမြင့်မှ မြေပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက် ကျသည်။

လေကာမှန်နှင့် ဆောင့်မိ၍ ရထားသော နဖူးမှ ဒဏ်ရာသည် သွေးများ စို့လျက်ရှိ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းကာ ရိုမို၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲ၍ ထူ၏။

“မင်း ဂျွန်နီနဲ့ သူ့မိသားစုကို သတ်သွားတယ် မဟုတ်လား” ထရပ်ကား၏ ရှေ့မီးလုံးများမှ အလင်းရောင်ဖြင့် ရိုမို၏ဖူးရောင်လာ သော မျက်နှာကို မြင်နေရ၏။

“ခင်ဗျား ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခုလို လာလုပ်တာလဲ” ဟု ရိုမိုက ပြော၏။

မောင်ထွန်းသူ

“ခွေးမသား...လူလိမ်”

ဤအခိုက်မှာပင် ရိုမိုက ခါးတွင် ပတ်ထားသည့် ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဒင်နီယယ်အား လှမ်းထိုး၏။ ဒင်နီယယ်က နောက်သို့ ခုန်၍ ဆုတ်လိုက်သော်လည်း ဓားက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ရှုပ်ထိသွားသည်။

ရိုမိုက ထလာ၏။ ဓားကို အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ကာ ဒင်နီယယ်ဆီသို့ တိုးလာ၏။

“ငါနှင့်ကို သတ်မယ်၊ လူဖြူ ချေးစားခွေး” ဟု အော်ကာ ဓားနှင့်တအား လှမ်းထိုး၏။ ဒင်နီယယ်က နောက်သို့ ခုန်ရှောင်၏။

နှစ်ယောက်သား ချာလပတ်လည်လျက် ရှိသည်။ အလစ်တွင် ဒင်နီယယ်က သဲတစ်ဆုပ် ကျုံး၍ ရိုမို၏ မျက်နှာကို ပက်လိုက်၏။ ဓားနှင့်အတိုက်ခံ နေရသူများ၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတစ်ခုကို သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ရိုမို၏ လက်တစ်ဖက်က သူ့မျက်နှာဆီသို့ ရောက်သွား၏။ ဤအခိုက်မှာပင် ဒင်နီယယ်က ဓားကိုငံထားသည့် လက်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို တအားညှစ်၍ လိမ်ချိုး၏။ ရိုမိုက ဓားကို အလွတ်မခံ။

လူနှစ်ယောက်သည် အားကုန်ထုတ်၍ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလျက်ရှိကြ၏။ တိုက်ခိုက်မှုတွင် လျင်မြန်သွက်လက်လှသော ဒင်နီယယ်သည် ရိုမို၏ မျက်နှာကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရိုက်ထည့်လိုက်၏။

နှာခေါင်းတည့်တည့်ကို ထိသဖြင့် ရိုမိုသည် နောက်သို့လန်သွားရုံမျှမက နှာခေါင်းမှ သွေးများ စီးကျလာ၏။ ဒင်နီယယ်၏ ဒူးက ရိုမို၏ ခွဆုံကို တိုက်၏။

ရိုမို၏ စူးစူးရှရှ အော်သံထွက်လာသည်။ သူ့ လက်ထဲမှ ဓားသည် ဒင်နီယယ်၏ လက်တွင်းသို့ ရောက်သွား၏။

လေးဖက်ထောက်လဲနေသော ရိုမိုပြန်၍ မထနိုင်မီ ဒင်နီယယ်၏ ဓားက ရိုမို၏ လည်ပင်းတွင် လာထောက်၏။ အနည်းငယ်ထိုးစိုက်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် သွေးအနည်းငယ် ထွက်လာ၏။

“ခွေးမသား လူသတ်သမား၊ မင်း နောက်ထပ် လှုပ်ရဲရင်လှုပ်ကြည့်၊ လည်ပင်းကြော ပြတ်သွားမယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ကဲ...ဟေ့ကောင် ထ...ဖြည်းဖြည်း ထနော်”
ရိုမို ထရပ်၏။ ဒင်နီယယ်က တွန်းထိုးပြီး ထရပ်ကားကိုမို၍ ရပ်ခိုင်း၏။ ဓားကတော့ လည်ပင်းတွင် ထောက်ထားဆဲ...။

ဆင်ကုန်သည်

“မင်းတို့ ဆင်စွယ်တွေကို သယ်လာကြတာ မဟုတ်လား” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ကဲ...ဆင်စွယ်တွေကို သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘာဆင်စွယ်လဲ”

ရိုမိုက ပြောသည်။

“ဘာဆင်စွယ်မှ မသယ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ရူးနေသလား”

ဒင်နီယယ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။ လက်ထိတ်သော့ကို တောင်းသည်။ တောထိန်းများအား စခန်းမှ ဆင်စွယ်သူခိုးများ ဖမ်းမိသည့်အခါ ခတ်ဖို့ တရားဝင် လက်ထိတ်တစ်စုံစီ ထုတ်ပေးထားသည် မဟုတ်ပါလား...။

ရိုမိုက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ရှိသည်ဟု ပြောသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သော့ကိုယူ၍ ရိုမို၏ ခါးမှ လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ယူသည်။ ထို့နောက် ရိုမို၏ ယာလက်ကို ထရပ်ကား၏ ဘေးတန်းနှင့် တွဲ၍ ခတ်လိုက်၏။

သူသည် ထရပ်ကား၏ နောက်မှ တံခါးကို ဖွင့်၍ တက်ကြည့်၏။ ကားထဲတွင် အအေးစိမ်ထားသည့် ဆင်သားများမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှမရှိ။ သူမြင်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားသော ဆင်စွယ်ဟူ၍ အစအန တစ်စပင် မတွေ့ရ။ ဆယ်မိနစ်မျှ ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ရှာသော်လည်း ခြေရာလက်ရာပင် မမြင်ရသဖြင့် လက်လျှော့လိုက်သည်။

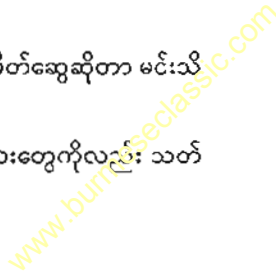
သူကားထဲမှ ပြန်ဆင်းလာသည့်အခါ ရိုမိုက ဆီး၍ပြော၏။

“ဘာဆင်စွယ်မှ မရှိ၊ ခင်ဗျား အစိုးရ ကားကိုလည်း ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဖွင့်ကြည့်တယ်၊ ကျုပ်ကိုလည်း ထိုးလားကြိတ်လားလုပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဒုက္ခအများကြီး ရောက်မယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ကားဘေးတန်းတွင် ပူးခတ်ထားသည့် လက်ထိတ်ကို ပြန်ဖြုတ်သည်။ ရိုမို၏ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ဘက်တွင် ပူး၍ ပြန်ခတ်သည်။ ထို့နောက် ဆွဲခေါ်သွားပြီး ရှေ့မီးနှစ်လုံးကြားရှိ ဘားတန်းတွင် နောက်ပြန်ခတ်ထား၏။

“ကဲ... ရိုမို၊ ဂျန်နီအင်ဇောဟာ ငါ့ရဲ့ အခင်ဆုံး မိတ်ဆွေဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“မင်းတို့ သူ့ကို သတ်တယ်၊ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေကိုလည်း သတ်တယ်”

မောင်ထွန်းသူ

“ကျုပ် သူတို့ကို မသတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဒါတွေ ဘာမှ မသိဘူး၊ ဆင်စွယ်လည်း မယူဘူး၊ လူလည်း မသတ်ဘူး”

ဒင်နီယယ်သည် လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ရိုမို၏ ဆီးခုံကို ထောက်ထား၏။ မသိမသာ စူးဝင်သွားအောင် ထိုးစိုက်လိုက်၏။ ရိုမို၏ အော်သံကို ကြားရသည်။

“ငါ မေးတာပြော ရိုမို၊ မင်းမပြောရင် ငါမလုပ်ချင်ပေမဲ့ လုပ်ရမှာပဲ”
ရိုမို၏ စူးစူးရှရှအော်သံ ထွက်လာသည်။

“ကျုပ် ဂျွန်နီကို မသတ်ဘူး၊ ဂျွန်နီကို သတ်သာ ကျုပ်မဟုတ်ဘူး”
ဟု အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ မင်းမသတ်ရင် ဘယ်သူသတ်တာလဲ”
ရိုမို ငြိမ်နေ၏။ ဒင်နီယယ်၏ လက်ထဲမှ ဓားသည် ရိုမို၏ အသားထဲ

သို့ စူးဝင်သွားသည်။
“မလုပ်ပါနဲ့၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်ပြောပါ့မယ်” ဟု ရိုမိုက အော်သည်။

“အေးပေါ့၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ...ပြော...”
“ဒီမယ်...ဒင်နီယယ်”

သူ့နောက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် အသံ ဖြစ်၏။ သူ့အာရုံနှင့်သူ ဖြစ်နေစိုက်မို့ လင်ခရူဇာကား ရောက်လာသည်ကို သူသတိမထားမိ။ ဂျော့စ် ဆင်းလာသည်ကိုလည်း မမြင်။

“ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့” ဟု ဂျော့စ်က ပြော၏။
“ခင်ဗျား လုပ်ပုံတွေက တော်တော်ကို လွန်နေပြီ”

“ဒီကောင်ဟာ လူသတ်သမား ရာဇဝတ်ကောင်ကွ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

သို့သော်လည်း ဂျော့စ်က လက်မခံ။ သူ့လက်ထဲမှ အေကေဖော်တီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ ဗိုက်ကို ချိန်ထားသည်။

“ခင်ဗျားမှာ ဘာအထောက်အထားမှ ခိုင်ခိုင်လုံလုံရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ဒင်နီယယ်၊ ကားထဲမှာ ခင်ဗျားထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆင်စွယ်တွေကော တွေ့သလား၊ မတွေ့ဘူးလေဗျာ”

“ဒီအကောင် ဝန်ခံတော့မလို့ လုပ်နေပြီ ဂျော့စ်၊ မင်းဒီပြဿနာကို ခဏလေး ဝင်မပါဘဲ နေစေချင်တယ်...”

“ခင်ဗျား သူ့ကိုနှိပ်စက်ပြီး မေးနေတာပဲ၊ ခင်ဗျားဓားနဲ့ ထောက်ထားတာကို ကျွန်တော် မမြင်ဘူး ထင်နေသလား၊ ဒီလိုလုပ်နေမှတော့ သူပြောတော့မှာ

ဆင်ကန်သည်

ပေါ့...သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ အခွင့်အရေးကိုတော့ ပေးကြရမှာပဲ၊ လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါ၊ သူ သွားစရာရှိတာ သွားပါစေ”

“မင်းက အတော်သနားတတ်တဲ့ လူပါလား၊ ဒီကောင်ဟာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်နဲ့...”

“သူဟာ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမြင်သလို မမြင်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကဲ...ဗျာ၊ ကြာတယ် လက်ထိတ်ဖြုတ်ပေးပေးလိုက်”

ဒင်နီယယ်က လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်မပေး။
“ဒီကောင် ဖြောင့်ချက်ပေးမှ ဖြုတ်ပေးမယ်” ဟု ပြောကာ ဓားနှင့်

စိုက်ထိုး လိုက်သည်။
ရိုမို၏ စူးရှသော အသံနှင့်အတူ ဂျော့စ် လက်ထဲမှ သေနတ်ကျည်

ဆန်သည် ဒင်နီယယ်၏ ခေါင်းအထက် တစ်ပေခန့် အကွာမှ ဖြတ်သွားသည်။
“ကျွန်တော့်ကို သော့ပေးပါ၊ ခင်ဗျား ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့”

ဒင်နီယယ်က မပေး၊ ဂျော့စ်က နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပစ်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ ဖိနပ်များကြားမှ မြေကြီးများ ဖွာထွက်သွားသည်။

“ကျွန်တော် တကယ်လုပ်ရလိမ့်မယ် ဒင်နီ၊ သော့ပေးပါ၊ ကျွန်တော် ဒီအရှုပ်ထဲ ဆက်မပါချင်ဘူး...”

“မဟုတ်သေးဘူး ဂျော့စ်၊ မင်း ဂျွန်နီရဲ့ အဖြစ်ကို မြင်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့...”

သူ့စကားမဆုံးမီ သေနတ်သံ တစ်ချက်ကြားရပြန်သည်။
“နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုရင် ခင်ဗျား ခူးခေါင်းကို ချိုးပစ်ရလိမ့်မယ်” ဟု

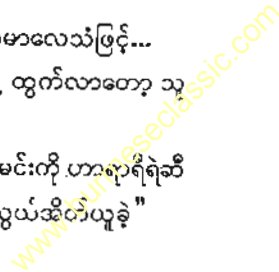
ပြော၏။
ဒင်နီယယ်က သော့ကို ပစ်ပေးလိုက်၏။ ဂျော့စ်က သေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ ဗိုက်ကို ချိန်ရင်း ရိုမို၏ လက်ထိတ်တစ်ဖက်ကို ဖြုတ်ပေး၏။ ကျန်တစ်ဖက်ကို သူ့ဘာသာသူ ဖြုတ်နိုင်ရန် သော့ကိုပေးလိုက်၏။

“မင်းက တော်တော်ကို အသုံးမကျတဲ့ အရူးပါလား” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။

ရိုမိုသည် ဘောင်းဘီကို ပြန်ဝတ်ရင်းက မလိုတမာလေသံဖြင့်...
“ဂျွန်နီအကြောင်း ကျုပ် ဘာမှမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ ထွက်လာတော့ သူ

အသက်ရှိနေတာပဲ” ဟု ပြောသည်။
“ဟေ့ကောင်...တော်၊ အဲဒါတွေ ရဲဆီကျမှပြော၊ ငါမင်းကို ဟာရုရဲရဲဆီ

ခေါ်သွားမယ်၊ ကဲ...သွား၊ ဟိုကားပေါ်က ငါ့ကင်မရာနဲ့ လွယ်အိတ်ယူခဲ့”

ရိုမိုသည် လင်ခရုဇာဆီသို့ ကသောကမျော ထွက်သွားသည်။

“ငါပြောတာ နားထောင်ပါဦး၊ ဂျော့စ်၊ ငါ့ကို နောက်ထပ် အချိန် ငါးမိနစ်ပဲ ပေးပါကွာ”

ဂျော့စ်က ခေါင်းခါ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ကိစ္စပြီးပြတ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော် ဟာရာရီရဲဆီမှာ အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို ပြောပြခဲ့မယ်၊ ဒါပဲ”

ရိုမိုသည် ဆိုနို ဗီဒီယိုကင်မရာနှင့် ကင်းဗတ်အိတ်တစ်လုံး ဆွဲ၍ပြန် လာ၏။

“မင်း ကားထဲဝင်တော့၊ ငါ လာခဲ့မယ်” ဟု ဂျော့စ်က လှမ်းပြောပြီး ဒင်နီယယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“စိတ်တော့မကောင်းဘူး ဒင်နီ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာမှမကူညီနိုင် တော့ဘူး၊ ရဲက လိုအပ်လာရင် ကျွန်တော် သိသမျှမြင်သမျှ သက်သေခံရမှာပဲ...၊ ခင်ဗျား လုပ်နေတာ တရားဥပဒေနဲ့မှ မညီဘဲ၊ ခင်ဗျားအထင်နဲ့ လက်စားချေဖို့ ဇွတ်လုပ်နေတာပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လိပ်စာ သိနေတာပဲ...၊ ပေးစရာရှိတဲ့ ငွေကို ပို့ပေးလိုက်ပါ၊ ဒီလို အဆုံးသတ်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်”

ဂျော့စ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထရပ်ကားပေါ်တက်၏။ ဒင်နီယယ်ကိုလည်း အလွတ်မပေး၊ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ ကားတံခါး ပိတ်သံကြားလိုက်ရသည်။ ထရပ်ကားသည် အဝေးပြေးလမ်းမပေါ် ပြန်တက် သွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် အမှောင်ထုထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း....

ဒင်နီယယ်သည် သူ့လင်ခရုဇာပေါ် ပြန်တက်သည်။ သူ့လုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ရပ်များ၏ အားနည်းချက်များကို မြင်လာသည်။

သူခေါင်းထဲသို့ ဂျွန်နီနှင့် မိသားစု ဝင်လာပြန်သောအခါ ဒေါသအရှိန် တက်လာပြန်၏။ ပြီးတော့ နင်ချင်ဂွန်းဟု ခေါ်သည့်သံအမတ်....

ပြီးတော့ ချက်တီးဆင်း....

ပြီးတော့ အိုင်ဇတ်တို့အဖွဲ့။

ဆင်စွယ်သူနီးများကို မိလေသလား....

သူဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။

သူသည် ချိရမ်ဇူး ရဲကင်းအဖွဲ့သို့ သွားမည်ဟုဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထိုမှ

တင်ဆင့်မာနာရေအိုင်စခန်းသို့ ဖုန်းဆက်မည်၊ တိုင်ချက်လည်း ဖွင့်မည်။

အထူးသဖြင့် သူ တွေ့ခဲ့ရသည့် ဂျွန်နီ လက်ထဲမှ စာရွက်နှင့် သွေးကွက် ပေါ်မှ ခြေရာအကြောင်း ပြောပြရမည်။ သူသည် ကားကို နောက်ပြန်ကွေ့ကာ ချိရမ်ဇူး တံတားဘက်သို့ မောင်း၏။

ရဲစခန်းသို့ သူ ရောက်သွားသည့်အခါ နံနက်လေးနာရီ ထိုးနေပြီ။ စခန်းထဲတွင် တပ်ကြပ်ကလေးတစ်ယောက်သာ ထိုင်ငိုက်နေသည်။ အိပ်မောကျ နေသဖြင့် မနည်းလှုပ်၍ နှိုးရသည်။

“လူသတ်မှုတစ်ခု တိုင်ချင်လို့” ဟု ပြောကာမှပင် မျက်လုံးများ ပြူး ထွက်လာ၏။ ချက်ချင်းပင် တာဝန်ခံ တပ်ကြပ်ကြီးကို သွားခေါ်ပေးလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးရောက်လာသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ဟာရာရီ စီအိုင်ဒီသို့ တယ်လီ ဖုန်းဆက်၍ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချင်ပီစီစခန်းသို့ စေလွှတ်ပေးဖို့ အကြောင်းကြားပေးပါ ဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။

သို့သော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီးက လက်မခံ။ တိုင်ချက်ကို အလျင်ယူ ပြီးမှ အကြောင်းကြားပေးနိုင်မည်ဟု ဆို၏။ စခန်းတွင် လက်နိပ်စက်က မရှိ။ တိုင်ချက်ကို လက်ရေးဖြင့် ယူနေခြင်းဖြစ်၍ အချိန်များစွာ ကုန်သည်။

“ခင်ဗျား တိုင်ချက်ရေးနေတာနဲ့ပဲ လူသတ်သမားတွေ လွတ်ကုန်တော့ မှာပဲ”

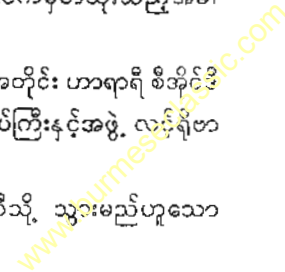
ဒင်နီယယ်က ညည်းသည်အခါ တပ်ကြပ်ကြီးက မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်ပင် တပ်ကြပ်ကြီး၏ စာလုံး ပေါင်းများစွာကိုပါ ဝင်ပြင်ပေးနေရသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်နေလေ၏။

ဒင်နီယယ်သည် တိုင်ချက်ဖွင့်ရာ၌ တတ်နိုင်သမျှ အတိအကျ ပြော သည်။ ထိမ်ချန်သင့်သည်များကို ထိမ်ချန်ထားသည်။

အထူးသဖြင့် ရိုမိုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရစဉ်က သူ လုပ်ခဲ့သမျှကို ထိမ်ချန်ထား သည်။ အကယ်၍ ရိုမိုက ရဲတိုင်ခဲ့သည်ရှိသော် စွပ်စွဲချက်များကို အခိုင်အမာ ငြင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ သူ တိုင်ချက်ကို သူ လက်မှတ်ထိုးသည့်အခါ မိုးစင်စင်လင်းသွားလေပြီ။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဟာရာရီ စီအိုင်ဒီ သို့ တယ်လီဖုန်းဖြင့် သတင်းပို့၏။ ဤသို့ဖြင့် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ လင်းရဲဗာ ကားဖြင့် ချင်ပီစီသို့ အမြန်ဆုံး သွားရမည်။

စီအိုင်ဒီတစ်ဖွဲ့က ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် ချင်ပီစီသို့ သွားမည်ဟူသော

အစီအစဉ် ချမှတ်ပြီး ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ လိပ်စာနဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ပေးခဲ့ပါ။ လိုအပ်ရင် ဆက်သွားရလိမ့်မယ်” ဟု တပ်ကြပ်ကြီးက ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်က ရေးပေးသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့်အဖွဲ့ လင့်ရိုဇာအစီမံ ဖြင့် စခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသောအခါ ဒင်နီယယ်က စောစောက အစောင့်ကျခံသော တပ်ကြပ်ကလေးအား ဖုန်းဆက်ခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံသည်။ တပ်ကြပ်ကလေးက ခေါင်းခါသည်။

“ဒါ...ရဲ့ဖုန်း...အများသုံးဖုန်း မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်က အိတ်ကပ်ထဲမှ ဇင်ဒေါ်လာတစ်ဆယ်တန် စက္ကူတစ်ရွက် ထုတ်၍ တပ်ကြပ်လေးရှေ့ ချပေး၏။ ငွေစက္ကူသည် ချက်ချင်းစားပွဲပေါ်မှ ပျောက်သွားသည်။ တပ်ကြပ်ကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒင်နီယယ်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ဦး တိုးသွားခဲ့ပြီ။

ဖုန်းခွက်ထဲတွင် မာနာအိုင်စခန်းမှ အိုင်ဇတ်၏ အသံကြားရသည်။ ဒင်နီယယ်သည် များစွာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွား၏။

“အိုင်ဇတ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“အခုပဲ။ အခုရောက်လို့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာနေတုန်း ခင်ဗျားဖုန်းခေါ်တာပဲ။ ကျွန်တော့်လူတစ်ယောက် ဒဏ်ရာရလာတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဆေးရုံပို့ရလိမ့်မယ်”

“အုပ်စုကို ခင်ဗျား တွေ့ခဲ့သလား”

“တွေ့ခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းပဲ တကယ့် လူဆိုးတွေပဲ”

“ခင်ဗျား ဖမ်းမိလာတဲ့ လူကော ရှိသလား၊ ရှိရင် ကျွန်တော် ခဏ တွေ့ချင်တယ်”

* * *

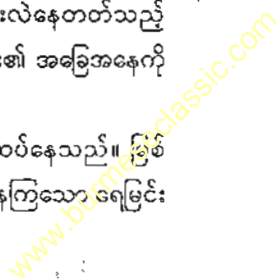
အိုင်ဇတ်သည် ပေ ၂၀ အရှည်ရှိသည့် တိုက်ရေယာဉ် တက်မအနီးတွင် ရပ်လျက် ရှိသည်။ သူ့ တောထိန်းများသည် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဂရိတ်ကုတ်ကြီးများပတ်၍ ကွေးနေကြသည်။

အခုလိုည အခုလိုအချိန်ဆိုလျှင် မြစ်ပြင်ထက်ရှိ ရာသီဥတုသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် အေးလွန်းလှ၏။ တိုက်ရေယာဉ်သည် နှစ်ကြာလာပြီဖြစ်၍ ပြန်လည်ပြုပြင်ရန် လိုအပ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း နိုင်ငံခြားငွေမရှိသဖြင့် အပိုပစ္စည်း မတင်သွင်းနိုင်။ အဟောင်းကိုပင် လက်ပူတိုက်၍ သုံးလာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

လတစ်ခြမ်းပဲ့သည် ဇမ်ဘီဇီ မြစ်ကမ်းပါးရှိ မှောင်မည်းမည်း သစ်တောများအထက်တွင် တွဲလွဲခိုလျက်ရှိ၏။ အိုင်ဇတ်သည် လရောင်ဝိုးတဝါးကို အားပြုကာ သူ့ရေယာဉ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အရှိန်တင်၍ မောင်းနှင်လျက် ရှိသည်။

တကယ်တော့ အိုင်ဇတ်သည် ဤမြစ်ပြင်၏ အောက်ဘက် မိုင်ငါးဆယ် အကွာခရီးအထိ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားချည်ပြန်ချည် လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ တီတီနှင့် မိုဇမ်ဘစ်နိုင်ငံများ၏ နယ်စပ်အထိ ရေကြောင်းအခြေအနေကို ကောင်းစွာ သိနေသူ ဖြစ်၏။ သို့တစေလည်း နှစ်စဉ် ပြောင်းလဲနေတတ်သည့် ရေတိမ်များ၊ သဲသောင်များနှင့် ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ၏ အခြေအနေကို တော့ သူ့ကျကျနန မသိပေ။

မော်တော်စက်သံသည် မြစ်ပြင်ထက်တွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။ မြစ်ကမ်းပါး တစ်ဖက်တစ်ချက် ကျူးတောများကြား၌ အစာစားနေကြသော ရေမြင်း

မောင်ထွန်းသူ

များနှင့် ကုန်းတစ်ပိုင်းရေတစ်ပိုင်းနေ မိကျောင်းများသည် လန့်ဖျပ်ကာ ပြေးကြ လွှားကြ ရေထဲပြန်ဆင်းကြသည်။

ကမ်းစပ် ရေတိမ်များ၌ ကျက်စားမြဲဖြစ်သော တောဘဲများသည် အုပ် လိုက် သင်းလိုက် ထ၍ ပျံသွားကြ၏။ လရောင်ကို ကျောပြုပျံနေကြခြင်းဖြစ် ၍ သူတို့၏ မည်းမည်းအရိပ်များသည် မြစ်ပြင်နှင့် ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျလျက် ရှိကြလေသည်။

အိုင်ဇော်သည် ဘယ်ဆီ ဦးတည်၍ သွားနေသည်ကို ကောင်းစွာသိနေ သည်။ သူသည် လူဖြူများနှင့် ဆင်နွဲ့ခဲ့ရသည့် လွတ်လပ်ရေး စစ်ပွဲတွင် ရှေ့တန်း မှ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဤမြစ်ကို ဖြတ်၍ လူဖြူယာတောများကို ဝင်ရောက်စီးနင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ဥပဒေနှင့်အညီ တက်လာသော အစိုးရ မဟုတ်သော အိုင်ယန်စုမစ်သ် အစိုးရ၏ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့များအား အမြဲတစေ သွားရောက်၍ အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့ဖူး၏။

တကယ်တော့ သူသည် ထိုစစ်ပွဲကာလအတွင်းမှစ၍ ဆင်မှောင်ခို သမားများ၏ နည်းလမ်းများနှင့် ပရိယာယ်များကို လက်တွေ့သိမြင်နားလည် ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ အချို့သော မှောင်ခိုသမားများသည် စစ်ပွဲအတွင်းက လက်တွဲ ခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုကျတော့လည်း ထိုလူစုသည် သူ၏ ရန်သူများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြရုံမျှမက သူ့အလွန် မုန်းတီးရွံရှာသောလူများ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

ချီရန်ခူးနှင့် မာနာအိုင် စခန်းအောက်ဘက်ရောက်လျှင် ဇမ်ဘီဖီမြစ်ပြင် သည် မိုင်ဝက်ခန့်မျှ ကျယ်သည်ဖြစ်ရာ ဆင်မှောင်ခိုသမားများသည် ရေစီးသန် သော မြစ်ကို ရေယာဉ်တစ်ခုခုမပါဘဲ ဖြတ်နိုင်ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် သူတို့သည် လှေဖောင် စသည်များကို ဘယ်နေရာကနေ ရကြသနည်း.....။ တစ်ချိန်သောအခါက ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များ လုပ်သလို တံငါ ရွာများမှ ရယူရန်သာ ရှိ၏။

ဇမ်ဘီဖီမြစ်သည် သူ၏ ကမ်းပါးထက်၌ တံငါရွာများတည်ဆောက် နေထိုင်သည်ကို ခွင့်ပြုထားသည်။ သို့သော်လည်း ရွာများသည် ရာသက်ပန် အခြေစိုက်၍ နေနိုင်ကြသည် မဟုတ်။

ဇမ်ဘီဖီမြစ်၏ အခြေအနေကို ကြည့်၍ နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဇမ်ဘီ ဖီမြစ်ရေလျှံလာသည့်အခါ တံငါရွာများသည် မြင့်ရာအရပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်

ဆင်ကုန်သည်

ကြရ၏။ နယ်မကျွမ်းသူတစ်ဦးအဖို့ ဤကိစ္စသည် လွယ်မည်မဟုတ်သော်လည်း ဤနယ်ထဲ အမြဲရောက်ဖူးသူ အိုင်ဇော်အဖို့တော့ ထမင်းစားရေသောက် အလုပ်မျှ သာ ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း ပဲ့ကိုင်နေရာမှ မီးခိုးနံ့နှင့် ငါးခြောက်နံ့ကို စူးစမ်းရှာဖွေ လျက် ရှိ၏။ နောက်ဆုံး အနံ့ရလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မြစ်၏မြောက်ဘက် ကမ်းကို ဦးတည်၍ သွားသည်။

အကယ်၍ ဆင်စွယ်မှောင်ခိုသမားများသည် ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတက်မှ လာသူများဖြစ်ပါမူ သူတို့၏အပြန်လမ်းသည် ထိုတစ်ပိုက်ရှိ တံငါရွာများမှသာ ကူးဖို့ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

ငါးခြောက်နံ့များနှင့် ထင်းမီးခိုးနံ့များသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ အိုင်ဇော်တွက်ထားသည့်အတိုင်းပင် သက်ငယ်မိုး၊ ထရံကာ ခနော်နီခနော်နဲ့ တဲလေးလုံးနှင့် အောက်ဘက် မြစ်ဆိပ်တွင် ကပ်ထားသည့် သစ်ထွင်းလှေ လေးစင်းကို မြင်ရသည်။

သူသည် မော်တော်ကို မြစ်ဆိပ်တွင် ခေါင်းထိုး၍ ကပ်လိုက်ပြီး တောထိန်းတစ်ယောက်အား အစောင့်ချကာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့၏။ တဲတစ်လုံး အတွင်းမှ အဘွားကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ခါးတွင် သမင်ရေစကတ် ဝတ်ထားသော်လည်း အပေါ်ပိုင်းမှာ ဗလာကျင်းလျက်ရှိ၏။

“နေကောင်းရဲ့လား အဘွား”

အိုင်ဇော်က တလေးတစားနှုတ်ဆက်၏။

“အေးကွဲ့၊ နေကောင်းတယ်”

“ရွာထဲမှာ လူတွေ လှေတွေ အကုန်လုံးရှိရဲ့လား အဘွား”

“ရှိသကွယဲ့...အားလုံး အိပ်နေကြတုန်းပဲ”

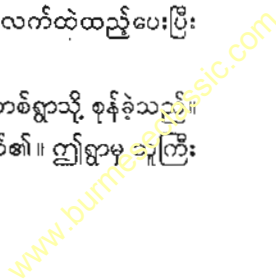
“သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ လူစိမ်းတွေ ဒီဘက်ကို ရောက်မလာဘူးလား အဘွား..”

အဘွားကြီးက ခေါင်းယမ်း၏။

“လူစိမ်းတွေ မလာဘူး သားရဲ့”

အိုင်ဇော်သည် သကြားတစ်ထုပ်ကို အဘွားအို လက်ထဲထည့်ပေးပြီး တရိတသေ နှုတ်ဆက်ကာ ရေယာဉ်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့၏။

မော်တော်ကို မြစ်အောက်ဘက် သုံးမိုင်ကွာရှိ ရွာတစ်ရွာသို့ စုန်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းဆိုက်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်၏။ ဤရွာမှ သူကြီး ကို သူသိသည်။

သူကြီးသည် တဲအတွင်းမီးဖိုဘေး၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ခန့်က မိကျောင်းကိုကံခံရ၍ ခြေတစ်ဖက် ပြတ်သွားခဲ့သော သူကြီးသည် အခုအချိန်အထိ အကြောက်အလန့်ကင်းမဲ့သော လှေသမားတစ်ဦးအဖြစ် နာမည်ကြီးဆဲ။ အိုင်ဇတ်သည် သူကြီးအား နှုတ်ဆက်ကာ အသင့်ယူလာသည့် စီးကရက်တစ်ဘူးကို ထုတ်ပေးပြီး သူ့ဘေး၌ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဘာဘာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသလား။ ဘာဖြစ်လို့ မအိပ်သေးတာလဲ။ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ရှိနေလို့လား။”

“အဘိုးအိုတစ်ယောက်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အမှတ်တရတွေ အများကြီး ရှိတတ်တာပဲ”

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲ သေနတ်တွေနဲ့ လူစိမ်းတွေ ရောက်လာပြီး ဘာဘာတို့ဆီ လှေတောင်းကြလို့လား။ ဘာဘာတို့ကကော သူတို့တောင်းတာ ပေးလိုက်သလား။”

သူကြီးက ခေါင်းခါ၏။

“ကလေးတစ်ယောက် သူတို့ ရေအိုင်တွေပေါ် ဖြတ်သွားနေတာ မြင်လို့ လာပြောတယ်။ လှေတွေကို ကျူဟောတွေထဲမှာ ဝှက်ပြီး တို့အားလုံး ထွက်ပြေးပြီး ချုံတွေထဲ ပုန်းနေကြရတယ်”

“လူဘယ်လောက်များသလဲ ဘာဘာ”

သူကြီးအဘိုးအိုက လက်ဆယ်ချောင်းနှစ်ခါထောင်ပြသည်။

“သူတို့အားလုံး လူဆိုးတွေပဲ။ သေနတ်တွေ ကိုင်ထားတယ်။ မျက်နှာတွေက ခြင်္သေ့တွေနဲ့တူတယ်။ ငါတို့ကတော့ ကြောက်ရတာပဲ”

“ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ ဘာဘာ”

“မနေ့ညကပေါ့။ ရွာထဲမှာ လူလည်းမတွေ့၊ လှေလည်းမတွေ့၊ ဖြစ်နေတော့ ဒေါသဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ချင်း ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ထွက်သွားတာပဲ” ဟု ပြောကာ အရှေ့စူးစူးသို့ မေးငေါ့ပြ၏။

“ဒါပေမဲ့ စိတ်မချရဘူး။ သူတို့ပြန်လာမှာ စိုးရိမ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါထိုင်စောင့်နေတာ”

“အမ်ဘီပူရရွာကော...အလျင် သူတို့နေခဲ့တဲ့ ငှက်နီကမ်းပါးနားမှာပဲလား”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတံ၏။

“ငါထင်တာကတော့ ဟိုလူတွေ အမ်ဘီပူရရွာကို သွားတယ်လို့ ထင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးပဲ ဘာဘာ”

အမ်ဘီပူရရွာသည် မြစ်၏မြောက်ဘက်ကမ်းပါးပေါ်၌ တည်ရှိ၏။ အိုင်ဇတ်သည် မော်တော်စက်သံကို တိုးတိုးသာသာဖြစ်အောင် ထိန်းချုပ်ကာ ထိုရွာဘက်သို့ ရေစီးနှင့် မျှော၏။

အမ်ဘီပူရရွာသည် တဲအနည်းငယ်မျှသာရှိသော တဲငါရွာကလေးပင်ဖြစ်၏။ ရွာထဲတွင် လူမရှိ။ ငါးခြောက်စင်များအောက်မှ မီးဖိုများလည်း မီးငြိမ်းနေကြ၏။ ရေဆိပ်တွင်လည်း လှေတစ်စင်းမျှ မမြင်ရ။ လူဆိုးများသည် ဤရွာမှ လူများကို လှေများနှင့်အတူ လှေသမားများအဖြစ် ခေါ်သွားကြပြီဟု သူတွက်၏။

အိုင်ဇတ်သည် မော်တော် မြစ်တောင်ဘက် ကမ်းပါးပြန်ဆုတ်လာခဲ့သည်။ လှေများ မြစ်ပြင်ကို ပြန်၍ ဖြတ်ကူးလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော နေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းပေတည်း။ ရေအိုင်ကြီးတစ်အိုင်၏ ဝင်ပေါက်ကို တွေ့သည့်အခါ မော်တော်ကို ကျူဟောများအတွင်းသို့ ရောက်အောင်မောင်းဝင်လိုက်ပြီး စက်ကို သတ်ထားလိုက်သည်။

ရေတိမ်မှန်းသိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိုင်ဇတ်သည် သူ၏ အထက်တန်း တောထိန်းတစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ မော်တော်ပေါ်မှ လျှောဆင်းသည်။

ကျန်လူများကိုမူ မော်တော်ပေါ်၌ သတိနှင့် နေကြရန် မှာခဲ့သည်။ မြေပြင်ပေါ် ခြေချမိသောအခါ အိုင်ဇတ်သည် သူ့လူအား နှစ်ကိုယ်ကြားလေသဖြင့် အမိန့်ပေး၏။ မြစ်အောက်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး လှေများနှင့်လူဆိုးများ အရိပ်အခြည်ကို သွားကြည့်ရန် စေခိုင်းခြင်းပေတည်း။

သူ့လူထွက်သွားသည့်အခါ အိုင်ဇတ်သည် မြစ်၏အထက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ သူသည် အသံဗလံမထွက်အောင် တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ လျှောက်၏။ သူတွက်ကိန်းသည် မလွဲ။ မိုင်ဝက်ခန့် လျှောက်မိသည့်အခါ မီးခိုးနံ့ရ၏။ သူသည် မီးခိုးနံ့လာရာကို လိုက်၍ ရှာ၏။

သူ့ဝပ်နေသော နေရာ၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ရေစီးဝင်နေသော ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုရှိ၏။ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းဖြစ်သော်လည်း မြစ်ဘက်မှ လာသမျှ ယာဉ်များ ဆိုက်ကပ်နိုင်သော အခြေအနေရှိ၏။

မောင်ထွန်းသူ

အရက်၏ ဝိုးတဝါးအလင်းရောင်ဖြင့် အောက်ဘက်၌ ရှိနေသော စခန်းကို မြင်ရ၏။ မြစ်ပြင်ထက်ရှိ လှေ၊ မော်တော် စသည်များက မမြင်သာအောင် ပုက်ထားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒားလုံး လှေနှစ်စင်း၊ အမ်ဘီပုရရွာမှ လှေများ ဖြစ်သည်။ လှေသမားများကတော့ လှေများနှင့် မနီးမဝေးရှိ မီးဖိုပတ်လည်၌ လှဲနေကြသည်။ ခြင်များမကုန်ရန် တိရစ္ဆာန်ရေများ ခြံထားကြသည်။ လက်နက်ကို လှဲဆိုးတစ်ယောက်သည် လှေသမားများ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်လျက် ရှိ၏။

“ဒင်နီ တွက်တာ မှန်သားပဲ” ဟု အိုင်ဇတ်က သူ့ကိုယ်သူ ပြော၏။

“ဒီကောင်တွေဟာ ချင်ပီစခန်း ဝင်တိုက်ပြီး ပြန်လာမယ့်အဖွဲ့ကို စောင့်တဲ့ အုပ်စုပဲ ဖြစ်မယ်”

သူသည် ချောက်ကမ်းပါးစွန်းမှ အသာဆုတ်လာခဲ့သည်။ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ တောလိုက်မှဆိုးများ ထွင်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း ချင်ပီစခန်းဆီသို့ မှန်း၍ လျှောက်လာခဲ့၏။

တစ်နေရာတွင် အလွန်ရေတိမ်သည့်ရေအိုင်တစ်အိုင်ကို ဖြတ်ရသည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် သံပြင်ပေါ်၌ ထင်နေခဲ့သည့် ခြေရာများကို တွေ့ရ၏။

လူတစ်အုပ် ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ သွားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စခန်းကို တိုက်ခိုက်သည့် အဖွဲ့၏ အဝင်လမ်းပေတည်း။ ဤလူစုသည် အပြန်တွင်လည်း ဤလမ်းကိုပင် အသုံးပြုလိမ့်မည်မှာ သေချာသည်ဟု အိုင်ဇတ်က တွက်၏။

အိုင်ဇတ်သည် သူ့စောင့်ရမည့် နေရာတစ်ပိုက်ကို သေချာစွာ လေ့လာ၏။ သူ့ကျောဘက်တွင် ရေတိမ်ချောင်းတစ်ချောင်းရှိ၍ ကမ်းနှစ်ဖက်တွင် ဆင်ငိုမြက်ပင်ရှည်ကြီးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေ၏။ အရေးကြီးလာလျှင် ဤလမ်းသည် သူ့အတွက် လွတ်မြောက်ရာလမ်း ဖြစ်နိုင်၏။ သူသည် ဤနေရာမှ ပင် စောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နေရောင်သည် တက်စပြုလာ၏။ ငှက်ပေါင်းစုံ၏ ကျည်ကျည် ကျာကျာ အော်သံများ ကြားလာရပြီ။ အိပ်တန်းမှထ၍ ယုံသန်းလာနေကြသည့် ငှက်အုပ်များသည် ကောင်းကင်ယံတွင် မည်းမည်းလှုပ်နေသည်။

အိုင်ဇတ်သည် ချုံခိုတိုက်သည့် ပုံစံဖြင့် နေရာယူထားသည်။ ချင်ပီစခန်း ပြန်လာမည့် အုပ်စုသည် လမ်းတွင် အချိန်မည်မျှ ကြာနိုင်သနည်း။

ဒင်နီယယ် ပြောခဲ့သည့် အချိန်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ခန့်မှန်းတွက်ချက်ကြည့်၏။ သူ့စကားသာ မှန်ခဲ့လျှင် ဤလူစုသည် လမ်းပေါ်သို့ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း

ဆင်ကန်သည်

ရောက်လာဖို့ ရှိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အတွေ့အကြုံ ရှိလာခဲ့သော အိုင်ဇတ်သည် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ စောင့်သည်။

စစ်အတွင်းက သူသည် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ရေးအတွက် တစ်ခါစောင့်လျှင် ငါးရက်၊ တစ်ပတ်အထိပင် ကြာအောင် စောင့်ခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်ပါလား။ မုဆိုးနှင့် စစ်သားသည် ခွဲနှင့်သည်းခံစိတ်ရှည်ခြင်းဟူသော အရည်အသွေးများကို ပိုင်ဆိုင်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

အတော်အလှမ်း ကွာဝေးသည့်နေရာမှ မျောက်လွဲကျော်တစ်ကောင်၏ အော်သံကို ကြားရ၏။ မနစ်မြို့စရာ လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၍ အော်သည့်အသံမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

မိနစ်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ငှက်သံများ ကြားရပြန်သည်။ အိုင်ဇတ်သည် ဝပ်နေရာမှထ၍ ရှေ့သို့ တစ်ချက်ချောင်းကြည့်သည်။ ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ရွေ့လျားလာနေကြသည့် လူတစ်စု။

ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီဘောင်းဘီများသည် ပေရေ စုတ်ပြတ်လျက် ရှိကြသည်။ လူတစ်ယောက်ချင်းစီ၏ လက်ထဲတွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်၊ ပန်းထက်တွင် ဆင်စွယ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားကြသည်။

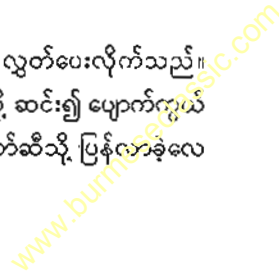
ရှေ့ဆုံးမှလူသည် အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ ခန္ဓာကိုယ် တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ ခြေထောက်က ခွင်ခွင်။ သူ့ပါးတစ်ဖက်တွင် အမာရွတ်။

“ဆာလီပါလား” ဟု အိုင်ဇတ်က တီးတိုးရေရွတ်၏။

ဆာလီသည် ဇမ်ဘီယန်လူမျိုး ဆင်စွယ်သူခိုးများထဲတွင် အဆိုးဆုံး၊ အယုတ်ဆုံးဟု နာမည်ကြီးနေသူ မဟုတ်ပါလော။ လူအုပ်သည် အိုင်ဇတ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွားနေကြသည်။ သူသည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရေတွက်ကြည့်၏။

စုစုပေါင်း ဆယ့်ကိုးယောက်။ လူအားလုံး အဆမတန် လေးလံသည့် ဆင်စွယ်များကို မိုင်အတော်ဝေးဝေးထမ်းလာရသဖြင့် များစွာပင်ပန်းမောဟိုက်နေကြပုံ ပေါ်၏။ သူတို့၏ ထွက်ခဲ့သည့် လောဘအတွက် ထိုက်တန်သော ကြေးကို ပေးဆပ်နေကြရလေပြီ။

အိုင်ဇတ်သည် သူတို့လူစုအား ဘာမှမလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့မျက်စိအောက်မှ လူအားလုံးမြစ်ဘက်သို့ ဆင်း၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝပ်နေရာမှ ထ၍ သူ့မော်တော်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

မော်တော်ပေါ်တွင် သူစောစောက မြစ်အောက်ဘက်သို့ စေလွှတ်ထားခဲ့သော တောထိန်း ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူသည် သူ့လူများအား သူတွေ့မြင်ခဲ့သမျှကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောပြ၏။

“သူတို့ကို ရေပြင်ပေါ်ရောက်မှ ပစ်မယ်” ဟု အိုင်ဇော်က ပြောသည်။

“သူတို့က အလျင်စပြီး အပစ်မခံဘူး၊ သူတို့မှာ လက်နက်ပါတယ်၊ ဆင်စွယ်တွေလည်းပါတယ်... ဥပဒေအရ တားမြစ်ပစ္စည်းနဲ့ လက်ပူးလက်ကြပ် ဆိုရင် တို့က ပစ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဇင်တာတွေ နိုင်ငံသမ္မတရောဘတ်မူဂါဘီရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ပဲ”

ထို့နောက် အိုင်ဇော်သည် မော်တော်ကို အောက်ဘက်သို့ စုန်ဆင်းသည်။ အရှိန်ရလာသည့်အခါ နောက်ပြန်ကွေ့ပြီး မြစ်အထက် သို့ တက်၏။ မော်တော်စက်သံသည် မြစ်ပြင်ပေါ်ဝယ် ပဲ့တင်ထပ်လျက်ရှိ၏။

နေသည် အိုင်ဇော် ငကျာဘက်မှနေ၍ မော်တော်နှင့် မြစ်ပြင်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက် ရှိသည်။ မြစ်ကွေ့တစ်ခုမှ ထွက်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ ဦးတည်၍ထွက်လာသော လှေများကို လှမ်းမြင်နေရလေပြီ။ မော်တော်သည် ရှေ့ဆုံးလှေနှင့် နီးလာသည်။ လှေထဲမှ ထရပ်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် သူ့လှေသည် လူးလျက်ရှိသည်။

ဆာလီသည် ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်ကာ အိုင်ဇော်ဆီသို့ ခိုင်ဖယ် သေနတ်ဖြင့် လှမ်းပစ်သည်။ အိုင်ဇော်က ဖျတ်ခနဲ အလျားလိုက် မှောက်လိုက်သည်။ မော်တော်သည် လှေဆီသို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ မော်တော်ဦးပိုင်းသည် လှေကို ဝင်တိုက်ရန် တာစုနေပြီ။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆာလီသည် လှေပေါ်မှ ရေထဲသို့ ခုန်ချသည်။ ရေထဲ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူသည် ကျူတောများရှိရာ ကမ်းဘက်သို့ ရေငုပ်၍ ကူးသည်။

မော်တော်က ဝင်တိုက်လိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် လှေသည်တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ မှောက်သွားသည်။

မော်တော်သည် အခြားလှေများ ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပြန်လှည့်ကာ ဒုတိယလှေကို ဝင်တိုက်သည်။ တတိယလှေပေါ်မှ လူများသည် မော်တော်လာနေသည်ကို မြင်၏။ လှေကို ဝင်မတိုက်မီ ရေထဲ ခုန်ဆင်းကြ၏။ ဆူဆူညူညူအော်သံများ ကြားရ၏။

မြစ်ရေစီးကြောင်းထဲတွင် မျောပါသွားနေသည့် လူများ...

ကျန်လှေများသည် သူတို့ ထွက်လာသည့် လမ်းအတိုင်းအောက်ဘက်သို့ ပြန်နိုင်ရန် အားထုတ်ကြသည်။ အိုင်ဇော်သည် မော်တော်ဦးဖြင့် အနီးဆုံး လှေတစ်စင်းကို ဝင်တိုက်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မော်တော်ကို ငြိမ်သွားအောင် ပြန်ထိန်း၏။

“မင်းတို့ ရောက်တဲ့နေရာမှာ လှေကိုရပ်ထားကြ၊ ထွက်ပြေးဖို့ ဖကြီးစားနဲ့”

လူဆိုးတစ်ဦးသည် လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကမ်းဘက်သို့ ပြေး၏။ သို့သော်လည်း ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ဗွက်ထဲတွင် ရုန်းကန်နေရသဖြင့် ခရီးမတွင်။ သူသည်၍ နီများပေါ် ဖင်ချထိုင်ကာ လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် မော်တော်ဘက် လှမ်းချိန်၏။

“ပစ်...”

အိုင်ဇော်၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ သေနတ်သံများ တရစပ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကမ်းစပ်သို့ ရောက်နေကြသည့် လူဆိုးများသည် အပြိုပြိုအလဲလဲ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ အချို့သည် ရေထဲသို့ပြန်ကျကာ ရေစီးနှင့်အတူ မျောပါသွားကြသည်။

အိုင်ဇော်သည် မော်တော်ကို မြောက်ဘက်ကမ်းပါးဆီသို့ ခေါင်းတည် လိုက်သည်။ ကျူတောများနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကပ်၍မောင်းသည်။ ထိုနေရာသည် ဆာလီ၏လှေ မှောက်သွားသည့် နေရာမဟုတ်ပါလော။

သူ့အနေဖြင့် ဆာလီကိုတော့ အလွတ်မခံနိုင်။ မော်တော်၏ဘေး၌ ရပ်နေသော တောထိန်းနဲ့ စံယောက်သည် ကျူတောများအတွင်းသို့ သတိကြီးစွာထား၍ ကြည့်နေကြသည်။

ဆာလီသည် ဤကျူတောများကြားမှ ဖြတ်၍ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ တက်သွားလေပြီလား...

ဥပဒေအရဆိုပါမူ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသည် ဖေဘီယာနိုင်ငံ၏ ပိုင်နက်ဖြစ်၏။ ထိုကမ်းပေါ်ရောက်သွားလျှင် မိမိတို့က ဖမ်းပိုင်ခွင့်မရှိ။ သို့သော်လည်း ယခုကိစ္စတွင် ဆာလီသည် လူ့အများအား ရက်စက်ယုတ်မာစွာ သတ်ဖြတ်သွားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အိုင်ဇော်အနေဖြင့် အသေပဲဖြစ်ဖြစ် အရှင်ပဲရရ မိအောင် ဖမ်းလိုသည်။ အကယ်၍ ဖေဘီယာရဲက ဆာလီအား ဖမ်းဆီးသည့်

ကိစ္စတွင် ဝင်ရောက်တားမြစ်ခဲ့သည့်တိုင်အောင် သူကတော့ အလျှော့ပေးဖို့ စိတ်မကူး။

နောက်ဆုံး ဆာလီ၏ ဦးခေါင်းထဲသို့ ကျင့်ဆန်တစ်တောင့်ပစ်သွင်းခဲ့မည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မော်တော်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ကျူပင်များကြားမှ လှုပ်သွားသည့် အရာတစ်ခုကို သတိပြုလိုက်မိသည်။ ကျူပင်များသည် တစ်ခဏမျှ ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ လှုပ်ရှားပုံသည် တစ်မျိုးဖြစ်သည်။

လူဖြတ်သွား၍ လှုပ်ရှားပုံမျိုးမဟုတ်၊ မိကျောင်းတစ်ကောင် ဖြတ်သွားသည့်အခါ ဖြစ်တတ်သည့် လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြစ်၏။ ထို့နောက် စောစောကနေရာ၏ ရှေ့နားဆီမှ ကျူပင်များ ခါယမ်းနေ သည်ကို မြင်ရပြန်သည်။ အိုင်ဇတ်သည် ထိုနေရာကို စိုက်ကြည့်ကာ စဉ်းစား လျက်ရှိရာမှ မော်တော်ကို ရှေ့သို့ အနည်းငယ်မျှ တိုးလိုက်သည်။

နေရောင်အောက်ရှိ ကျူပင်များထဲမှ အပင်တစ်ပင်၏ ပင်စည်၌ ကပ်နေသည့် နို့ရဲ့အရောင်။ အိုင်ဇတ်က သူ့အနီးမှ တောထိန်းအား ကျူပင်ဆီသို့ မေးငေါ့ပြသည်။

“သွေးတွေ...” ဟု တောထိန်းက ရေရွတ်သည်။

“ဒီကောင် ဒဏ်ရာရသွားတာ သေချာတယ်၊ အဲဒီတော့...” သူ စကားမဆက်နိုင်မီ ရှေ့တည့်တည့်မှ လူတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိတ်လန့်ချောက်ချားစွာ အော်လိုက်သည့်အသံ ဖြစ်၏။ အားလုံးတုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဆက်တိုက် မရပ်မနား အော်ဟစ်နေသည့် အသံများ...။

* * *

မြစ်ရေပြင်အောက်သို့ ရောက်သွားသော ဆာလီသည် သူ့အပေါ်မှ မော်တော်ဖြတ်သွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ မော်တော်ဆီမှ ပန်ကာလည်သံများကိုပင် သူ့ကြားလိုက်ရ၏။

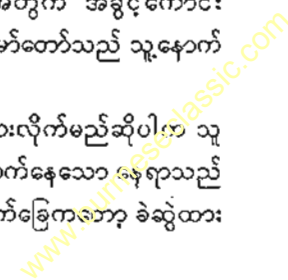
ထို့နောက် သူ့ဘယ်ဘက်ခြေထောက်မှ ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုဝေဒနာတစ်ခုကို သူခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့တင်ပါးတစ်လျှောက်တက်လာသည့် စူးစူးရှရှ နာကျင်မှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ရှားသွားသည်။

ခြေနှစ်ချောင်းကို တအားခတ်၍ ရေပြင်ထက်သို့ ထိုးတက်ရန် အားထုတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်ဘက်ခြေထောက်သည် လှုပ်၍မရ။ ရုတ်တရက်ဖြစ်၍ ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်နေသည်မှတစ်ပါး အခြားခံစားမှုဟူ၍ ဘာမျှမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

ဆာလီသည် ခြေတစ်ဖက်တည်းနှင့်ပင် ရေမျက်နှာပြင်ထက်သို့ ခေါင်းပေါ်လာအောင် ကြိုးစားသည်။ သူသည် လှေများအား လိုက်၍တိုက်နေသည့် မော်တော်ကို မြင်သည်။

လှေများပေါ်မှ သူ့လူများ လိမ့်ကျသွားနေကြသည်ကိုလည်း မြင်သည်။ သူ့လူများ၏ အလန်တကြား အော်ဟစ်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မော်တော်အလုပ်များနေချိန်သည် သူ့အတွက် အခွင့်ကောင်းဖြစ်သည်။ အခြားလှေများကို လိုက်တိုက်နေရသဖြင့် မော်တော်သည် သူ့နောက်သို့ လိုက်နိုင်ဦးမည် မဟုတ်။

ထိုအချိန်ကလေးတွင် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားလိုက်မည်ဆိုပါက သူဘာကြောင့် မလွတ်နိုင်ရမည်နည်း...။ ပြီးတော့ သူ့ရောက်နေသော နေရာသည် ကျူတောများနှင့် ဝေးတော့သည်မဟုတ်။ သူ့ဘယ်ဘက်ခြေကတော့ ခဲဆွဲထား

သည့်နှယ် လေးလံလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ စိတ်ထင်တိုင်းမပေါက်။ သို့သော်လည်း သူသည် အားထုတ်၍ကူးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျူတောများကြားသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျူပင်များ၏ အတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ ဆာလီသည် ကျူပင် များပေါ် ကျောနှင့်ပို၍ လှဲချလိုက်ပြီး သူလာရာလမ်းကို မျှော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရေပေါ်၌ကျနေသည့် သွေးစက်များကို မြင်သည်။

သူသည် ခြေထောက်ကို လက်နှင့်မ၊၍ ဆွဲယူပြီး ကြည့်သည်။ အလွန် မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ပြတ်နေသော ခြေထောက်ကို မျက်လုံးများ ပြူး၍ ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ဤသွေးနံ့ကို ရလျှင် ငါးများအုံ့လိုက်သင်းလိုက် ရောက်လာပြီး ပိုင်းအုံ့ကိုကဲခဲကြပေတော့မည်။ သူသည် ကပျာကယာ ညာဘက်ခြေထောက်ကိုအားပြု၍ ရေထဲသို့ပြန်ဆင်းသည်။

ရေမျက်နှာပြင်တွင် ခေါင်းဖော်၍ ဖမ်းဘီမီဖြစ်တစ်ဖက်သို့ တက်ရန် တာစူသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သေနတ်သံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက် သူ့ဘက် သို့ လာနေသည့် မော်တော်သံ...။ သူ့အား မရမနေ ရှာဖွေနေကြပြီ။

သူသည် တပြည်းဖြည်းချင်း နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ကာ ကျူတောထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ ဤကျူပင်များကို အတင်းတိုးဖြတ်ပြီး ဖမ်းဘီယာနိုင်ငံပိုင် ကမ်းခြေ ပေါ်တက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်ဘက်ရှိ ကြာပင်များနောက်မှ လှုပ်ရှားမှု တစ်ခုကို သူမြင်လိုက်ရသည်။ ကြာပင်ကြာပန်းများသည် ယိမ်းနွံနေကြသည်။ ဆာလီ၏ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကြာပင်များအောက်၌ ဘာရှိနေသည်ကို သူသိနေသည်။ သူ့ခြေမှ သွေးများသည် ကြာပင်များပေါ် တစက်စက်ကျနေသည်။ သူသည် အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လာသည်။

အမှန်တော့ ဆာလီသည် အလွန်ရဲရင့်သူ ဖြစ်သည်။ ဘယ်အရာကမှ သူ့ကို ကြောက်အောင်လုပ်၍ မရ။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ပြင်းစွာသော ကြောက်စိတ်ဖြင့် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားသည်။

ဤအခိုက်မှာပင် ကြာပင်များကြားမှ ခေါင်းထွက်လာသည်။ ပြူးထွက် နေသော မျက်လုံးကြီးများသည် ရေပေါ်သို့ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရေမျက်နှာ ပြင်ထက်သို့ ထောင်တက်လာသည့် အမြီးနှင့် အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလာ နေသည့် ရှည်မျောမျော ကိုယ်လုံးကြီး...။ ဆာလီသည် အသံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။

* * *

အိုင်ဇတ်သည် မော်တော်ကို ကျူတောအတွင်းပိုင်း ရောက်သည်အထိ တိုးဝင် သည်။ ရေအောက်ရှိ ကျူပင်ရိုးတံများသည် ပန်ကာဒလက်တွင် လာ၍ ငြိနေ သဖြင့် မော်တော်အရှိန်သည် ပို၍ နူးလာသည်။

မော်တော်၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ ရေပြင်သည် တဂုန်းဂုန်းမြည်ကာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ ရေစက်များသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်ကာ မော်တော် ပေါ်မှ လူများအား စင်လျက်ရှိသည်။

ပွက်ပွက်ထနေသော ရေပြင်ပေါ်တွင် အကြေးထူလှသော သတ္တဝါ တစ်ကောင်သည် လူးလိမ့်လျက် ရှိသည်။ သူနှင့်အတူ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေ သည့် လူတစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် သူ လူးလိုက်လိမ့်လိုက်တိုင်း ရေပြင် ထက်တွင် ပေါ်ပေါ်လာလေ့ရှိသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ရေထဲမှ လက်တစ်ဖက် ပေါ်လာသည်။ သူ့ကို ကယ်ကြပါဦးဟု ပြောနေသည့်လက္ခဏာ ထင်ဟပ်နေသည်။

အိုင်ဇတ်သည် မော်တော်ပေါ် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ကာ အောက်မှ လက်ကို လှမ်းဆွဲတင်သည်။ သို့သော်လည်း ဆာလီနှင့် မိကျောင်းကို တစ်ယောက်တည်းအားနှင့် ဆွဲတင်၍မရ။ သူသည် လက်နှစ်ဖက်စလုံးသုံး၍ ဆွဲပြန်သည်။

ဤအခိုက်တွင် တောထိန်းတစ်ယောက် ပြေးလာပြီး သူ့အား ဝင်ကူ သည်။ ဆာလီသည် အပေါ်မှ လူနှစ်ယောက်၏ဆွဲအားနှင့် အောက်မှ ကိုက် ခွဲ ထားသည့် မိကျောင်း၏ဆွဲအား နှစ်ခုကြားတွင် ကြီးမားပြင်းထန်သော နာကျင် မှု ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

www.burmeseclassic.com

တောထိန်းတစ်ဦးသည် အိုင်ဇတ်ရှိရာသို့ ပြေးလာပြီး လက်ထဲမှ အေ-ကေ-ဖော်တီဆဲဗင်း ရိုင်ဗယ်သေနတ်ဖြင့် မိကျောင်းရှိမည်ဟု ယူဆရသော နေရာကို အဆက်မပြတ် ပစ်သည်။ ရေများသည် ကျည်ဆန်မှန်လိုက်တိုင်း ဖြာ၍ ဖြာ၍ မြောက်တက်လာကြသည်။

“မပစ်နဲ့...ရပ်လိုက်၊ ငါတို့ကို မှန်ကုန်လိမ့်မယ်” အိုင်ဇတ်က အော်သည်။

တောထိန်းသည် သေနတ်ကို ပြန်ချကာ ဆာလီ၏ လက်ကို ဝင်ဆွဲပြန်သည်။ လူသုံးယောက်နှင့် မိကျောင်းတစ်ကောင်သည် မိနစ်အတန်ကြာမျှ လွန်ဆွဲပွဲ ကျင်းပနေကြပြီးနောက် ဆာလီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေထဲမှ ထိုးထွက်လာသည်။

သူနှင့်အတူ အကျည်းတန်လှသော မိကျောင်း၏ ဦးခေါင်းသည် ပါလာသည်။ မိကျောင်းက ကိုက်၍ လူးလိမ့်ရိုက်ပုတ်ထားခြင်းခံရသည့် ဆာလီသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးတွင် ဆာလီသည် လူသုံးဦး၏ လက်တွင်းသို့ ပါလာသည်။ ယခုအချိန်ထိ အသက်ရှင်နေသေးသော မိကျောင်းသည် သူ့အမြီးကို အားပြုကာ ဆာလီအား ခုန်၍ ဟပ်သည်။

ဆာလီ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြောက်စဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ဆာလီသည် မော်တော်ကုန်းပတ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လဲကျသေဆုံးသွားသည်။

မော်တော်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဆာလီအား ဆွဲတင်ရန် အပြင်းအထန် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရသော လူသုံးယောက်၏ အသက်ရှူသံများ မှတစ်ပါး အခြားဘာသံမျှ မကြားရ။

လူသုံးယောက်တို့သည် သူတို့ရှေ့မှ မရှုမလှဖြစ်ပြီး သေပွဲဝင်နေသော ဆာလီအား ငေးကြည့်နေကြသည်။ အိုင်ဇတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်သည်။

“မင်းအတွက် အကောင်းဆုံး သေနည်းကို ငါကိုယ်တိုင် ရွေးပေးဖို့ မလိုတော့တဲ့ အဖြစ်ပါလား ဆာလီရာ”

* * *

“ဖမ်းမိတဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး ဒင်နီ” ဟု အိုင်ဇတ်က ပြော၏။

“လူရှစ်ယောက် အသေမိတယ်၊ ကျန်တဲ့အကောင်တွေက မိကျောင်းကိုက်လို့ သေတဲ့ကောင်သေတယ်၊ အကျန်အကြွင်းကတော့ ဇမ်တီယာဘက် လွတ်ထွက်သွားပုံရတယ်”

“ဆင်စွယ်တွေကော သူတို့ ဆင်စွယ်တွေ သယ်လာတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သယ်လာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လှေတွေမှောက်တော့ မြစ်ထဲ ကျကုန်တယ်”

“ခွကျတာပဲ”

ဒင်နီယယ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်၏။ အခုအတိုင်းဆိုပါက ချင်ဝီဝီမှ ဆင်စွယ်များကို အသားတင် ထရပ်ကားဖြင့် သယ်သွားပါသည်ဟု အာဏာပိုင်များအား အထောက်အထားဖြင့် တင်ပြနိုင်ဖို့ ခက်ခဲသွားပြန်လေပြီ။

“ရဲအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ချင်ဝီဝီကို သွားပြီ”

ဒင်နီယယ်က အော်ပြောသည်။ အခုလို ရာသီဥတုဆိုးရွားနေချိန်တွင် တယ်လီဖုန်း စကားပြောရသည်မှာ မအော်၍မရ။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ လူနာကို ဟာရာရီဆေးရုံ ပို့ဖို့စီစဉ်ပြီးရင် ကျွန်တော် သူတို့ဆီ သွားမှာပါ၊ စိတ်ချပါ”

“ဒီမယ်...ဒိုင်ဇေတ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ဦးဆောင်တဲ့လူ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို လိုက်ရလိမ့်မယ်”

“သတိတော့ထားမှဖြစ်မယ် ဒင်နီ၊ ဒီကောင်တွေက ထင်တာ လုပ်မယ့် ကောင်တွေ၊ သူတို့ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်သွားကြမယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ဦးမှာပဲ”

ဒင်နီယယ်သည် မေးခွန်းကိုမဖြေ။ စကားကို လှီးလှဲ၍ ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး သူ့ကားဆီသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ကားပေါ်ရောက်သည့်အခါ သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ ဇင်ဘာတွေ့ရအဖို့သည် သူနှင့် နောက်ထပ်တွေ့၍ မေးမြန်းစုံစမ်းလိုသောဆန္ဒ ရှိလာတော့မည် ဖြစ်၏။

ဤကိစ္စကို သူ့ခဏတော့ ရှောင်လိုက်ချင်၏။ သို့ဆိုလျှင် ဤနိုင်ငံထဲ၌ သူလောလောဆယ် နေ၍မဖြစ်။ အပြင်တစ်နေရာရာကို ရှောင်ထွက်သွားပါမှ ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သူသည် အကောက်ခွန်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနသို့ သွားသည်။ သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့် ကားဝင်ခွင့်လက်မှတ်များကို ပြ၍ လုပ်စရာရှိသည် များကို လုပ်သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သူ့ကားသည် ဇမ်ဘီဇီနိုင်ငံဘက်ကူး ရာ သံမဏိတံတားဆီသို့ ဦးတည်၍ မောင်းနေသည်။

သူ အခုဝင်ရမည့် နေရာသည် အလွန်သာယာချမ်းမြေ့သည့်၊ နတ်ဘုံ နတ်နန်းတစ်ခုတော့ မဟုတ်။ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံသည် အာဖရိကတိုက်အတွင်း၌ ယူဂန္ဒာနှင့် အီသီယိုးပီးယားနိုင်ငံများပြီးလျှင် အဆင်းရဲဆုံးနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်း စရာ အကောင်းဆုံးသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်၏။

ဗြိတိသျှကိုလိုနီလက်အောက်ခံနိုင်ငံဘဝမှ အခြားနိုင်ငံများထက် စော၍ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သော နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အစွန်းရောက်လွန်းသည့် အမြင်နှင့် သဘောထားများကြောင့် ပြဿနာအမျိုးမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဆင်းရဲ တွင်း နက်လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

နိုင်ငံ၏ တောင်ပိုင်းရှိ ရွှေတွင်းများသည် ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဘဝက အမြတ် အများဆုံးရသော သတ္တုတွင်းများ ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရသည့်အခါ သမ္မတ ကင်းနက်ကွမ်ဒါသည် အားလုံးကို ပြည်သူပိုင်လုပ်ဝတ်လိုက်၏။ နေရာတိုင်းတွင်

အာဖရိကန်များသာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော မူဝါဒကိုလည်း ချမှတ်သည်။

ဤတွင် အတွေ့အကြုံများသော အင်ဂျင်နီယာများ၊ မန်နေဂျာများ၊ ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမားများအားလုံး မောင်းထုတ်ခံခဲ့ကြရ၏။ သတ္တုတွင်း အားလုံးသည် မကျွမ်းကျင်သော၊ အကျင့်ပျက်သော လူများ၏ လက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့၏။

ဤသို့ဖြင့် အမြတ်အစွန်းသာရခဲ့သော သတ္တုတွင်းများသည် နှစ်စဉ် သန်းချီ၍ ရုံးသော သတ္တုတွင်းများအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားခဲ့လေရာ နိုင်ငံသည် ကမ္ဘာတွင်ရော အာဖရိကတွင်ပါ အဆင်းရဲဆုံး၊ အမွဲဆုံး၊ ဒုက္ခအရောက်ဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ဇမ်ဘီယာ ဝန်ထမ်းများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။

“မနေ့ညက မာလဝီကိုသွားတဲ့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြတ် သွားတာ မတွေ့လိုက်မိဘူးလား”

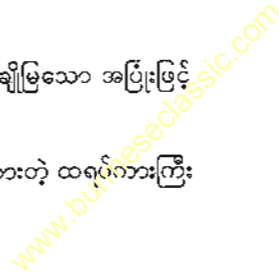
သူ့ကားအား စစ်ဆေးရှာဖွေနေသော အကောက်ခွန်အရာရှိအား မေး သည်။ အကောက်ခွန်အရာရှိက သူ့အား မဆိုင်သည့်မေးခွန်း မေးရကောင်းလား ဟူသော သဘောဖြင့် သဟောက်သဟာပြုမည့်ဟန် ပြင်ကာ ပါးစပ်ဟသည်။ ဒင်နီယယ်က အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ငါးဒေါ်လာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးသည်။ ဇမ်ဘီယာ ငွေမှာ ‘ကွာချာ’ ဟု ခေါ်သည်။

တစ်ချိန်က တစ်ကွာချာသည် အမေရိကန်တစ်ဒေါ်လာနှင့် တန်ဖိုးချင်း ညီသည်။ ငွေဖောင်းပွမှု အရှိန်ဖြင့် ငွေတန်ဖိုးကျလာခဲ့လေရာ ယခုအခါ ကွာချာ ၃၀ ပေးမှ တစ်ဒေါ်လာရသည်။ မှောင်ခိုဈေးတွင် ကွာချာ ၃၀၀ ပေးလျှင် တစ်ဒေါ် လာပေါက်ဈေး ရှိနေပြီ။ အကောက်ခွန်အရာရှိ၏။ “ငါ့အစိုးရအရာရှိကွ” ဟူသော အခြောက်တိုက် ဘဝင်လေဟပ်နေသည့် မာန်မာနသည် ချက်ချင်းအရည်ပျော် သွား၏။

သူ့လစာ တစ်လစာနှင့် ညီမျှနေသော အမေရိကန်ဒေါ်လာ ငါးဒေါ်လာ စက္ကူကို အငမ်းမရကြည့်ကာ -

“ခင်ဗျား မိတ်ဆွေနာမည်က ဘယ်သူလဲ” ဟု ချိုမြသော အပြုံးဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မစ္စတာချက်တီဆင်းတဲ့၊ ငါးခြောက်တွေ တင်ထားတဲ့ ထရပ်ကားကြီး ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မောင်းသွားတာ”

“ခဏနေဦး”

အရာရှိသည် စခန်းရုံးထဲသို့ဝင်သွားပြီး ခဏအကြာတွင်ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်...ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်လောက်မှာ ဖြတ်သွားတယ်”

အရာရှိသည် လင်ခရူဇာကားကို နောက်ထပ်ရှာဖွေခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဒင်နီယယ်၏ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် တံဆိပ်ရိုက်ပေးသည်။ သူ့ဟန်အမူအရာ သည် များစွာပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပုံရ၏။

နယ်စပ်စခန်းမှ ဖြတ်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဒင်နီယယ်သည် လူဆာကာမြို့ ဆီသို့ ဦးတည်၍ ကားကို မောင်းနှင်လျက်ရှိ၏။ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံတွင် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးဟူသော စကားသည် မြို့ကြီးပြကြီးများ၌သာ ရှိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း တောပိုင်းဒေသကို ဖြတ်လာနေရသော ဒင်နီယယ် သည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းကာ သတိကြီးစွာ သွားလာနေရသည်။ ဒင်နီယယ် ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် လမ်းပိတ်ထားသည့်နေရာတစ်နေရာ၌ ရင်ဆိုင်ရသည်။ ဤလိုနေရာမျိုးတွင် ရဲများသည် သေနတ်မောင်းဖြုတ်ရသည့် အလုပ်ကို ပျော်စရာအလုပ်တစ်ခုဟု ထင်မှတ်သူများ ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကို ရပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို သူတို့ သတ်မှတ်ထား သည့်အတိုင်း စတီယာတိုင်ခွေပေါ် တင်ထားရသည်။

“ဟယ်လို...သူငယ်ချင်း” ဟု ရဲတပ်ကြပ်တစ်ယောက်က မထိလေးစား မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်ပြီး စက်သေနတ်ပြောင်းကို ကားတံခါးမှထိုးကာ ဒင်နီယယ်အား ချိန်ထားသည်။

“ကဲ...ကိုယ့်လူ၊ အောက်ဆင်းစမ်း”

“ခင်ဗျား ဆေးလိပ်သောက်သလား” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။ ကား အပြင်ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ချက်စတားဖီး စီးကရက်တစ်တောင့်ကို တပ်ကြပ် လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ဒင်နီယယ်၏ မိုက်ကိုချိန်ထားသော သေနတ်ပြောင်းသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ တပ်ကြပ်သည် စီးကရက်အတောင့်ကို ဖွင့်ထားခြင်းရှိမရှိ ကြည့် နေသည်။ ဖွင့်မထားမှန်းသိသည့်အခါ သူ့မျက်နှာသည် ခွေးတက်လျက် မတတ် ချီလာသည်။

ထိုအခိုက်တွင် လင်ခရူဇာနောက်နား၌ အမဲလိုက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုပိုင် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီး လာရပ်သည်။ မောင်းလာသူသည် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်ရှည်၊ အသားညိုမောင်းမောင်းနှင့် မုဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

“ဟေး...ဒင်နီ” မုဆိုးသည် ဘေးပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းထွက်ကာ အားရဝမ်းသာ လှမ်းအော်သည်။

ဒင်နီယယ်က ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်က “လူသတ် မုဆိုး” ဟူသော အမည်ဖြင့် အာဖရိကတောလိုက်မုဆိုးများအကြောင်း ရုပ်မြင် သံကြားအစီအစဉ်တစ်ခု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည့် မုဆိုးတစ်ဦးပေတည်း။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် နာမည်ကို ဖော်၍မရ။ အတန်ကြာမှ ‘စတော့ဖဲလ်’ ဟူသော အမည်ကို သတိရလာသည်။ စတော့ဖဲလ် ထရပ်ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

“ဟေ့...ဂျူနို၊ ဒီလူဟာ ငါ့မိတ်ဆွေကွ၊ သူ့ကိုကောင်းကောင်း ဆက်ဆံ ပါ” ဟု ရဲတပ်ကြပ်အား အော်ပြောသည်။ ရဲတပ်ကြပ်က ရယ်သည်။

စတော့ဖဲလ်သည် ကားပေါ်မှ သူ့လမ်းပြများဘက် လှည့်၍...

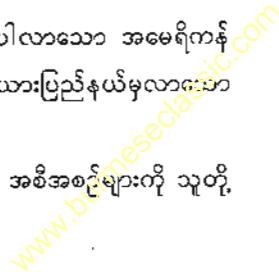
“ဟေ့...ဒီကောင် ဂျူနိုကို ကျွဲပေါင်တစ်ပေါင် ပေးလိုက်စမ်းပါ၊ သူ့ ကြည့်ရတာ အသားမစားရလို့လား မသိဘူး၊ သိပ်ပိန်နေပြီ” ဟု ပြောသည်။ လမ်းပြတစ်ယောက်က ကျွဲပေါင်တစ်ပေါင် ယူလာပြီး ရဲတပ်ကြပ်အား ပေးသည်။

“ဒီကောင်တွေ သိပ်ဆင်းရဲကုန်ပြီ၊ ပရိတင်းများတဲ့ အစားအစာကို လုံးဝ မစားနိုင်တော့ဘူး” စတော့ဖဲလ်က ရှင်းပြသည်။

“ဒီကောင်တွေ ကျွဲပေါင်တစ်ပေါင် ရမယ်ဆိုရင် သူ့မိန်းမကို ရောင်း မယ်၊ နှစ်ပေါင်သာရရင် သူ့ဝိညာဉ်ကို ရောင်းမယ်၊ အဲ...သုံးပေါင်သာ ရမယ်ဆို ရင် တစ်နိုင်ငံလုံး ရောင်းမှာပဲဆိုတဲ့ စကားတောင် ပြောစမှတ်ပြုနေကြပြီ...လူတွေ ဟာ စားဝတ်နေရေး ချို့တဲ့ပြီး သိပ်ဆင်းရဲလာရင် ဘာကိုမှ မချစ်တော့ဘူး၊ တန်ဖိုးလည်း မထားတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စတော့ဖဲလ်က သူနှင့်ပါလာသော အမေရိကန် တစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ်မှလာသော ‘စတိမ်ကွန်ရက်’ ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

ကွန်ရက်က ဒင်နီယယ်၏ ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်များကို သူတို့

မိသားစု အလွန်ကြိုက်ကြောင်း၊ စာအုပ်များကိုလည်း သူ့ဖတ်ဖူးကြောင်းပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လူဆာကာကိုလား” ဟု စတော့ဖဲလ်က မေးသည်။

အဲဒီသွားမယ်ဆိုရင်တော့ လမ်းကြိုတယ်၊ အတူတူ သွားကြတာပေါ့၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်တော့ ကင်းစခန်းတွေတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေတော့မှာ”

ဒင်နီယယ်သည် စတော့ဖဲလ်တို့နှင့်တွဲ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး ကျွဲသားများ ပေးလာသဖြင့် မည်သည့် ရဲစခန်းကမှ အနှောင့်အယှက်မပေး။ လူဆာကာသို့ ချောချောမောမော ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဒင်နီယယ်က စတော့ဖဲလ်တို့အား ရစ်ဂျ်ဝေးဟိုတယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး အရက်တိုက်၏။

ထို့နောက် နှစ်ယောက်စလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် တွေ့ကာ သူတည်းခိုရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ အခန်းသည် ရေကူးကန်ကို မျက်နှာပြုထားသည်။

သူသည် ရေတဝကြီး ချိုးပစ်လိုက်ပြီးနောက် ဗြိတိသျှမဟာမင်းကြီးရုံးသို့ ဖုန်းဆက်၏။ သူ့မိတ်ဆွေ မစ္စတာမိုက်ကယ်ဟာဂရိထံ ဆက်သွယ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆက်သွယ်ဆက်ရသော်လည်း တစ်နေရာရာသို့ ပြောင်းသွားမှဖြင့် ခက်ရချည်ရဲ့ဟု တွေးကာ စိတ်ပူလျက် ရှိလေသည်။

သူ စိတ်ပူခြင်းမှာလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သော သူ့မိတ်ဆွေသည် လူဆာကာ၌ တာဝန်ကျနေသည်မှာ နှစ်နှစ်ပင်ကျော်နေပြီမဟုတ်ပါလော။

“မိုက်ကယ်ဟာဂရီ စကားပြောနေပါတယ်”

သူ စိတ်အေးသွား၏။

“မိုက်...ကျွန်တော်ပါ...ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းလေ...”

“ဟေး...ဒင်နီ...ခင်ဗျား ဘယ်က ပြောနေတာလဲ”

“လူဆာကာကို ရောက်နေတယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ နေကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်...ဒီမယ်...မိုက်၊ ကျွန်တော့် ခင်ဗျားနဲ့ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ခု တိုင်ပင်ချင်လို့ တွေ့ချင်တယ်၊ အကူအညီလည်း တောင်းရလိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ညစာလာစားလေ၊ ညစာစားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

မိုက်ကယ်၏ အိမ်သည် နေ့သံမဏိလ် သံတမန်ရပ်ကွက်တွင်း၌ တည်ရှိသည်။ အစိုးရအိမ်တော်နှင့် မဝေးလှ။ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်သွားလျှင် ရ၏။ လမ်းထဲရှိ အခြားအိမ်များကဲ့သို့ပင် အုတ်တံတိုင်းများ၊ သံဆူးကြိုးများ ကာရံထားရုံမျှမက အစောင့်တွေ အထပ်ထပ် ချထား၏။ ဖောက်ထွင်းမှုများ မကြာခဏ ဖြစ်လွန်း၍ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရခြင်း ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ် ရောက်သွားသည့်အခါ မိုက်ကယ်၏ ဇနီး ဝင်ဒီနှင့် အလျင်ဆုံး နှုတ်ဆက်ရသည်။ အာလာပသလ္လာပစကားပြောကြရသည်။ ရင်းနှီးခင်မင်နေသူများ ဖြစ်၍ ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်းဖြစ်များကို သတိတရ ပြောမိကြ၏။ ဒင်နီယယ်နှင့် မိုက်ကယ်တို့ ပထမဆုံး ဆုံမိကြသည်မှာ ရိုဒီဆီးယားတွင် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် အလုပ်အတူတွဲလုပ်ကြရသဖြင့် အလုပ်သဘော ဆက်ဆံရေး တည်ရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ အမြင်ချင်း သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်မှုတွေ များလာသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အပြန်အလှန် လေးစားခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်းတို့မှသည် ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းအဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ထိုခင်မင်မှုသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလေ ခိုင်မာလေ ဖြစ်လာခဲ့၏။ ညစာစားကြသည့်အခါ မိုက်ကယ်သည် ဒင်နီယယ်အတွက် ဘရန်ဒီ့ထည်ပေးနေရာမှ -

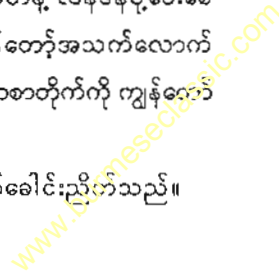
“ကဲ...ကိုယ့်လူ၊ အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဆိုစမ်းပါဦး” ဟု မေး၏။

“အတိအကျ ပြောရရင်တော့ အကူအညီတောင်းရမှာက နှစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

“ကဲပါလေ...ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖလင်အခွေတွေကို သံတမန်အိတ်နဲ့ လန်ဒန်ပို့ပေးစေချင်တယ်၊ လုပ်ပေးနိုင်မလား...ဒီအခွေတွေဟာ ကျွန်တော့်အသက်လောက် တန်ဖိုးရှိနေတယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတာပါ...ဇမ်ဘီယာစာတိုက်ကို ကျွန်တော် စိတ်မချဘူး”

“အလွန်လွယ်တဲ့ကိစ္စပါ” ပြောကာ မိုက်ကယ်ခေါင်းညှိကံသည်။

“မနက်ဖြန် ပို့မယ့်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ကဲ...နောက်တစ်ခုက ဘာလဲ”

“နင်ချင်ဂွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ တရုတ်တစ်ယောက်အကြောင်း သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို သိနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိလို့လား”

“ရှိတယ်...သူက ဟာရာရီနိုင်ငံဆိုင်ရာ တရုတ်တိုင်ပေးသံအမတ်ပဲ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ဖိုင် ရုံးမှာ ရှိမယ်၊ သူက ခင်ဗျား ရဲ့ မိတ်ဆွေလား၊ ရန်သူလား”

“မသေချာသေးဘူး၊ ပြောရမှာ သိပ်စောလွန်းနေတယ်”

“ဒီလိုဆိုလည်း မပြောနဲ့”

မိုက်ကယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ဘာရန်ဒီဖန်ခွက်ကို ဒင်နီ ယယ်ဘက် တွန်းပို့၏။

“ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာက ထွက်လာမယ့် မှတ်တမ်းကို မနက်ဖြန် ဆယ်နှစ်နာရီမထိုးခင် ရမယ်၊ ရစ်ဂျ်ပေးဟိုတယ်ကို ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ မိုက်ရယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ ဖခင် တိပ်ခွေများသည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ဘီအိုအေစီ လေယာဉ်ဖြင့် ပါသွား၏။ နောက်ဆယ်နှစ်နာရီအတွင်း တိပ်ခွေ အားလုံးသည် သံတမန်အိတ်နှင့်အတူ လန်ဒန်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားပေတော့မည်။

နင်ချင်ဂွန်းနှင့် ကွန်ပျူတာမှ ရလာသည့် မှတ်တမ်းကို မိုက်ကယ်ကိုယ် တိုင် ဒင်နီယယ် တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ လာပို့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အားလုံး မဖတ်လိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလူက သိပ်မခေဘူး” ဟု ပြောကာ ချိပ်ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်ကို ပေးသည်။

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားနဲ့အတူလိုက်ဖို့ ရုံးက အစောင့်တစ်ယောက်လည်း ခေါ်လာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကားကို အစောင့်မရှိဘဲ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟုလည်း ထပ်၍ ပြောသည်။

မိုက်ကယ် ပြန်သွားသောအခါ ဒင်နီယယ်သည် သူ့အခန်းထဲ၌ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကာ စာအိတ်ကို ဖောက်သည်။ အတွင်းမှ စာသည် အားလုံးဆယ်တစ်မျက်နှာ ရှိသည်။

နင်ချင်ဂွန်း၏ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်ကို ဘိုးဘွားဘီဘင်မှအစ ဖော်ပြထား

သည်။ နောက်ဆုံး အာဖရိက၌ အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံမှုများအကြောင်းနှင့် အာဖရိက တွင် အခြေစိုက်သည့် ကုမ္ပဏီများမှ အမြတ်အစွန်းတိုးတက်လာပုံများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။

အာဖရိက၌ တည်ထောင်ခဲ့သော လုပ်ငန်းများသည် သူ့ညဘဝမှနေ၍ အမြတ်ရာနှုန်း ဆယ်နှစ်ရာနှုန်းအထိ တက်လာပုံ...တောင်အာဖရိကတိုက်ရှိ သတ္တုတွင်းများမှ လာသည့် အမြတ်၊ အစားအစာ ထုတ်လုပ်မှုနှင့် သစ်တောထွက် ပစ္စည်းများမှ နှစ်စဉ်ရနေသည့် အမြတ်၊ စက္ကူစက်၊ ကျွဲ၊ နွား၊ သိုး မွေးမြူရေး ခြံများ၏ တိုးတက်မှု စသည် စသည်များကို အသေးစိတ်ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည်။

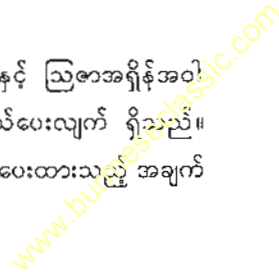
စာမျက်နှာ-၄ သည် နင်ချင်ဂွန်း၏ အိမ်ထောင်ရေးကို ဖော်ပြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများ၏ စီစဉ်ပေးမှုအရ နင်ချင်ဂွန်းသည် လူချမ်းသာ တရုတ်တိုင်ပေ မိဘများ၏ သမီးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်တွင် ကလေးနှစ်ယောက်ရှိ၍ သားယောက်ျားကလေးကို ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း၊ သမီးကလေးကို ၁၉၈၃ ခုနှစ်တွင် လည်းကောင်း မွေးဖွားခဲ့သည်။

ချင်သည် အရှေ့တိုင်းတေးဂီတ၊ ဇာတ်သဘင်နှင့် ပန်းချီ၊ ပန်းပု အနုပညာများတွင် စိတ်ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်စိမ်းနှင့် ဆင်စွယ် ပန်းပုရုပ်တုများ ရှာဖွေစုဆောင်းရာ၌ ဝါသနာကြီးသည်။ ဂေါက်ရိုက်ခြင်း၊ တင်းနစ်ရိုက်ခြင်းနှင့် ရွက်လှေလှော်ခြင်း စသော အားကစားများ ကစားလေ့ ရှိသည်။ ဆေးလိပ်နှင့် အရက်ကို အလွန်အကျွံ မသောက်တတ်။

တိုင်ပေအဆင့်မြင့် ပြည့်တန်ဆာဂေဟာများမှ ကြေးကြီးပြည့်တန်ဆာမ များကို ရဖန်ရုံခါခေါ်၍ ပျော်ပါးတတ်သည်။ လိင်ကိစ္စတွင် ရက်စက်သော သဘောထား ရှိသည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် သူခေါ်၍ ပျော်ပါးခဲ့သော ပြည့်တန်ဆာမလေး တစ်ယောက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ အာဏာပိုင်များက ချင်အား ဥပဒေအကြောင်းမှ အရေးယူ၍ မရသဖြင့် လွှတ်ထားခဲ့ရသည်။

မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း၏ ငွေကြေးကြွယ်ဝမှုနှင့် သြဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားမှုများသည် သူ့အား အမြဲတစေ အကာအကွယ်ပေးလျက် ရှိသည်။ ဤသည်တို့အား ချင်နှင့်ပတ်သက်၍ ကွန်ပျူတာမှ ထုတ်ပေးထားသည့် အချက် အလက်များပေးတည်း။

နင်ချင်စွန်းသည် အကာအကွယ်ကောင်းကောင်း ရနေသူတစ်ဦးဖြစ်နေခြင်းမှာ ထင်ရှား၏။ သူ့လိုလူစားနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိမိဘက်မှ သတိမထား၍မဖြစ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေနှင့် ပထမဆုံး ချက်တီဆင်းအကြောင်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရမည်။ သူ့ထင်သည့်အတိုင်း မှန်လာမည်ဆိုပါမူကား...ဒင်နီယယ်သည် အဝတ်လဲသည်။ ကွန်ပျူတာမှတ်တမ်းကို ဒုတိယအကြိမ် စေ့စေ့ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ညစာစားရန် ဟိုတယ်အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

* * *

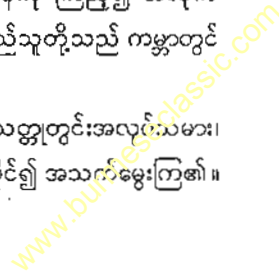
နောက်နေ့နံနက်တွင် ဒင်နီယယ်သည် ချီပါတာနှင့် မာလဝီနယ်စပ်သို့ ဦးတည်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ စောစောစီးစီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ နံနက်စာ မစားခဲ့ရ။

သူထွက်လာချိန်တွင် ဟိုတယ် မီးဖိုခန်းများပင် မဖြင့်ကြသေး။ သူ့ကားသည် နေမထွက်မီ မိုင်တစ်ရာခန့်အထိ ခရီးပေါက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဝမ်းဟာ၍ လမ်းဘေးဆိုင်တွင် ဝင်စားချိန်မှတစ်ပါး ကျန်အချိန်များတွင် ကားကို ရပ်နားခြင်းမပြု။ နယ်စပ်သို့ နောက်နေ့နံနက်ကျမှ ရောက်သည်။ သူသည် ရွှင်လန်းတက်ကြွသော စိတ်ဖြင့် နယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ မာလဝီနိုင်ငံတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ဤနိုင်ငံငယ်ကလေးသည် သာယာလှပသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတွင်းရှိ ကြီးမားထည်ဝါသော တောင်တန်းကြီးများ၊ ကုန်းမြင့်လွင်ပြင်များ၊ ရေကန်ကြီးများနှင့် မြစ်များကြောင့် 'အာဖရိက၏ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ' ဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။

နိုင်ငံတွင်းရှိ ပြည်သူများသည် တင်းတိမ်ရောင်ရဲလွယ်ကြသည်။ အပူအပင် အကြောင့်အကြ မထားဘဲ ပျော်ပျော် နေတတ်ကြသည်။ ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေး ထက်မြက်ခြင်းနှင့် အချိန်အခါ အခြေအနေကို ကြည့်၍ အလိုက်အထိုက် နေတတ်ခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ဤနိုင်ငံ၏ ပြည်သူတို့သည် ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားကြ၏။

မာလဝီပြည်သူတို့သည် အိမ်စေအလုပ်မှစ၍ သတ္တုတွင်းအလုပ်သမား၊ စက်ရုံအလုပ်ရုံ အလုပ်သမား စသည့်အလုပ်များ လုပ်ကိုင်၍ အသက်မွေးကြ၏။

အဖိုးထိုက်တန်သော သဘာဝဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းများကလည်း ပေါပေါများများ မထွက်သဖြင့် မာလဝီ၏ အဖိုးတန်ရတနာသည် လူများသာ ဖြစ်၏။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော် ရာသက်ပန် သက်ဦးဆံပိုင်သမ္မတ၏ စိတ်ကောင်းနလုံးကောင်း ရှိသော အုပ်ချုပ်မှုနှင့် ပြည်သူတို့၏ ထူးခြားသော အရည်အသွေးများ ပေါင်းစပ်မိသဖြင့် မာလဝီနိုင်ငံသည် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

သမ္မတသည် ကျေးလက်ဒေသကိုလည်း ပစ်မထား၊ မြို့ပြကိုလည်း ဥပေက္ခာမပြု၊ မိသားစုတိုင်းသည် စားဝတ်နေရေးအတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုံလောက်အောင် အားထုတ်လုပ်ကိုင်ကြ၏။

ဝင်ငွေရသီးနှံများမှာ ဝါနှင့်မြေပဲဖြစ်၍ တောင်တန်းနံရံများထက်တွင်မူ လက်ဖက်ခြောက် စိုက်ပျိုးကြ၏။

စောစောက သူ့ရောက်ခဲ့သည့် နိုင်ငံများနှင့်ကား သိသိသာသာ ခြားနားလှ၏။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ ကျေးရွာများသည် သန့်ရှင်းကြ၏။

ရွာတည်ထားပုံမှာလည်း စနစ်တကျနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ လမ်းတွင် တွေ့မြင်ရသမျှ လူများ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမှာလည်း ရည်မှန်ခန့်ညားသည်။ လူတိုင်းလိုလို ရွှင်လန်းပြုံးချိုသော မျက်နှာထားများ ရှိကြ၏။

အမျိုးသမီးများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် စကတ်ရှည်ကြီးများပေါ်တွင် သူတို့အပေါ် ကိုယ်ချင်းစာတရား အပြည့်ဖြင့် စီမံအုပ်ချုပ်နေသည့် 'ကာမူဇူး' (သမ္မတ) ဟောစတင်ဘင်ဒါ၏ ရုပ်ပုံများ ရိုက်နှိပ်ထား၏။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အစားအစာရောင်းသည့် စတိုးဆိုင်ကလေးများကို မြင်နေရ၏။ ဒင်နီယယ်သည် လမ်းဘေးတစ်နေရာမှ စတိုးဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ကြက်ဥ၊ လိမ္မော်သီး စသည်များ ဝယ်သည်။

အစားအစာ ပေါများခြင်းသည် လူသားတို့အတွက် အလွန်လိုလားအပ်သည့် ရတနာတစ်ပါးပင် ဖြစ်၏။ လူတိုင်းပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေကြသည်မှာ တခြားမဟုတ်၊ အစားအစာ ဝဝလင်လင် ပေါပေါများများ စားသောက်နေကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

စောစောက သူ့ရောက်ခဲ့သည့် နိုင်ငံတွင်မူ လူအများသည် ဆင်းရဲဒုက္ခပေါင်းစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရရှာသည်။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုများ ရှိနေသဖြင့် စားဝတ်နေရေးအတွက် အမြဲတစေ ပူပန်သောက ရောက်နေကြရ၏။

ထိုလူများအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် သာယာပျော်ရွှင်ကြပါမည်နည်း။

ဒင်နီယယ်အဖို့တော့ မာလဝီနိုင်ငံသားများကို မြင်ရသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်း၏။ စိတ်အားတက်စရာလည်း ကောင်း၏။ ဤလူများအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော စိတ်သည်လည်း အသစ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။

သူ့ကားသည် လီလောင်ဝီမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခေတ်မီသော တိုက်တာ အဆောက်အအုံများနှင့် အလွန်သာယာလှပသည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ချေသည်။ အခြား မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ ရင်ဆိုင်ရတတ်သည့် ရေပုပ် မြောင်းပုပ်နံ့နှင့် အမှိုက်သရိုက် အညစ်အကြေးနံ့ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။

ကက်ပီတယ်ဟိုတယ်သည် မြို့လယ်၌ တည်ရှိ၍ ပတ်ပတ်လည်တွင် ပန်းခြံများနှင့် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းများ ဝန်းရံလျက် ရှိသည်။

ဟိုတယ်တွင် အခန်းရ၍ သူ့အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီယယ်သည် အိပ်ရာခုတင်ဘေး စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို ယူ၍ ကြည့်သည်။ တစ်အုပ်လုံးတွင် ချက်တီဆင်း နာမည်က လွှမ်းမိုးနေသည် ဟုပင် ထင်ရလောက်၏။

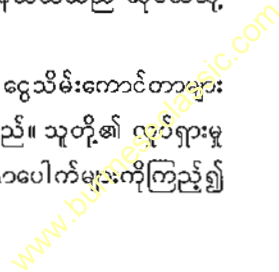
ချက်တီဆင်း ငါးရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ ချက်တီဆင်း စူပါမားကတ် စတိုးဆိုင်၊ ချက်တီဆင်း သားရေနယ်လုပ်ငန်း၊ ချက်တီဆင်း သစ်ခွဲလုပ်ငန်းနှင့် သစ်ရောင်းဝယ်ရေး၊ ချက်တီဆင်း မော်တော်ကားပြင်လုပ်ငန်းနှင့် တိုယိုတာ ကိုယ်စားလှယ်ဌာန စသည်စသည်များကို သူတွေ့ရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ရေမှီးချိုး အဝတ်လဲကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဧည့်ကြိုမှု လူအား ချက်တီဆင်း ဆူပါမားကတ် စတိုးဆိုင်ကြီးသို့ သွားရန် လမ်းညွှန်ခိုင်း၏။

"ဟိုတယ်ရှေ့က ပန်းခြံကို ဖြတ်လိုက်ရင် ရောက်ပါတယ် ခင်ဗျာ" ဟု ဧည့်ကြိုက ပြော၏။

ချက်တီဆင်း စတိုးဆိုင်ကြီးသည် မြို့လယ်လမ်းမကြီးပေါ်ရှိ လေးထပ် တိုက်ကြီးတွင် ဖွင့်လှစ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိ၍ ဈေးနှုန်းကလည်း သက်သာသဖြင့် ဝယ်သူများနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ကာ အခြေအနေကို လေ့လာသည်။

စတိုးဆိုင် ထွက်ပေါက်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ငွေသိမ်းကောင်တာများတွင် အာရှတိုက်သူ မိန်းကလေး လေးဦး ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများသည် လျင်မြန်သွက်လက်လှ၏။ သူတို့ မျက်နှာပေါက်များကိုကြည့်၍

ဒင်နီယယ်သည် ချက်တီဆင်း၏ သမီးများ ဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်ချက်ချသည်။
လေးယောက်စလုံး မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးတွေချည်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်၏ အလယ်တွင် အသက် လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်တွင်းအရွယ်
အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ မီးခိုးရောင် ဆာရီ ဝတ်ထား၏။
လက်တွင် စိန်လက်စွပ်များ ဝတ်ထား၏။

'မေမေဆင်း' ဖြစ်ရမည်ဟု ဒင်နီယယ်က တွက်သည်။ ခဏမျှအကြာ
တွင် မေမေဆင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထကာ စားကုန်ပစ္စည်း ခန်းမထောင့်ရှိ လှေကား
မှနေ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။ ဒင်နီယယ်သည် စောစောက
ဤလှေကားကိုပင် သတိမထားမိခဲ့။

မေမေဆင်းသည် လှေကားဘေးတစ်ဖက်မှ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။
ထိုအခန်းကိုလည်း ဒင်နီယယ် အခုမှပင် သတိထားမိ၏။

ထိုအခန်းသည် ချက်တီဆင်း၏ ရုံးခန်း ဖြစ်ဖို့များသည်ဟု ဒင်နီယယ်
တွေး၏။ အခန်း၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ပြတင်းပေါက်တွင် မှန်တပ်ထား၏။

ယင်းမှန်သည် တစ်ဖက်မြင်မှန်ဖြစ်၏။ အခန်းတွင်းမှ ကြည့်လျှင်
အပြင်ကို မြင်နိုင်သော်လည်း အပြင်မှ လူကတော့ အခန်းထဲကို မမြင်နိုင်။

ဒင်နီယယ်သည် မှန်ပြတင်းပေါက်ကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ကပျာကယာ
မျက်နှာကို လွှဲလိုက်၏။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်အတွင်း ရုံးခန်းထဲမှ
ချက်တီဆင်းသည် သူ့အားကြည့်နေလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။

သူ့အသိနောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

သူသည် ငွေသိမ်းကောင်တာ တစ်ခုဆီသို့ သွားကာ ဝယ်ထားသည့်
ပစ္စည်းများအတွက် ငွေချေ၏။ ထို့နောက် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့၏။

* * *

ရုံးခန်းထဲသို့ သူ့မိန်းမ ဝင်သွားချိန်တွင် ချက်တီဆင်းသည် မှန်ပြတင်းပေါက်အနီး
၌ ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမသည် ချက်တီဆင်း၏ မျက်နှာထား အိုနေသည်
ကို ကြည့်၍ သူ့ယောက်ျား စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမှန်း သိလေသည်။

"ဟိုလူဖြူကို မင်းသတိထားလိုက်မိသလား" ဟု ချက်တီဆင်းက
မေး၏။

"သူ စဝင်လာတည်းက ကျွန်မ သတိထားခဲ့မိတယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ
ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ စစ်သားလိုလို၊ ရဲလိုလိုပဲ"

"မင်းက ဘာကြောင့် အဲသလို တွေးရတာလဲ"

"ဒီလူက အရပ်ကလည်း မြင့်တယ်၊ လမ်းလျှောက်ပုံကလည်း တောင့်
တောင့်မတ်မတ်နဲ့ စစ်သားလိုပဲ"

"အင်း"

"ငါ သူ့ကို သိသလိုပဲ၊ မကြာသေးခင်ကဘဲ တွေ့ဖူးခဲ့တယ်၊ တွေ့တာ
က ညပိုင်းဆိုတော့ သိပ်မသေချာဘူး"

ပြောပြောဆိုဆို ချက်တီဆင်းသည် စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းကို
ကောက်ယူပြီး နံပါတ်နှစ်ခုကို လှည့်လိုက်သည်။ မှန်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းကြည့်
နေသော ချက်တီဆင်းသည် သူ၏ ဒုတိယသမီး တယ်လီဖုန်းကောက်ကိုင်သည်
ကို မြင်နေရ၏။

"ရတာနာ" ဟု ချက်တီဆင်းက သူ့သမီးအား ဟင်ဒီ ဘာသာစကားဖြင့်
အသံပေးသည်။

“မင့်ကောင်တာမှာ ရောက်နေတဲ့လူက ကြွေးဝယ်ယူခွင့်ကဒ်နဲ့ ငွေရှင်း နေသလား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ”

“ဒါဆိုရင် သူ့နာမည်ကို ယူထား၊ မြို့ထဲ ဘယ်မှာတည်းသလဲဆိုတာ လည်း မေးထား”

ချက်တီဆင်းသည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်ပြီး သူ့သမီး၏ ကောင်တာရှေ့မှ လူဖြူကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ လူဖြူထွက်သွား သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖုန်းကို ပြန်ကောက်သည်။

“သူ့နာမည်က ဒင်နီယယ် အမ်းစထရောင်းတဲ့” ဟု သူ့သမီးက ပြော သည်။

“သူ ကက်ပီတယ်ဟိုတယ်မှာ နေတယ်လို့ ပြောသွားတယ်”

“အေး...ဟုတ်ပြီသမီးရေ၊ ချာဝီကို မြန်မြန်ခေါ်ပေးစမ်း၊ မေဖေ စကား ပြောစရာရှိလို့”

အောက်ထပ်ရိ သူ့သမီးသည် ဆုံလည် ကုလားထိုင် နောက်ပြန်လှည့် ကာ အဝင်တံခါးမကြီးအနီးမှ ယူနီဖောင်းဝတ် အစောင့်တစ်ယောက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အစောင့် ရောက်လာသောအခါ တယ်လီဖုန်းကို လှမ်းပေး လိုက်သည်။

“ချာဝီ...မင်းစောစောက ‘မာလွန်ရူး’ ကို မှတ်မိသလား၊ အခုပဲ ထွက်သွားတဲ့ လူလေ” ဟု ချက်တီဆင်းက အင်ဂိုနီဘာသာဖြင့် မေးသည်။

“မြင်တော့မြင်လိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မမှတ်မိဘူး”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ၄ ညကလေ၊ ငါတို့ ထရပ်ကား ချီရန်ဒူးနားမှာ ရပ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ တင်ကြတယ်လေ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း တင်ပြီးရော လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီးစုံစမ်းတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါသူပေါ့”

ချာဝီ ငြိမ်ဆိတ်ကာ စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မယ်” ဟု ချာဝီက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး”

ချာဝီသည် အင်ဂိုနီလူမျိုး ဖြစ်သည်။ ဇူးလူးမင်းမျိုးနွယ်ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့လူမျိုးစုသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာ ချာကာဘုရင် အုပ်စိုး နေစဉ်က မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် စစ်သည်တော်တစ်ဦးမျှသာဖြစ်၍၊ ဦးနှောက်ကို အသုံးချတတ် သူ တစ်ဦးမဟုတ်ပေ။

“သူ့နှောက်ကို လိုက်ကြည့်စမ်း” ဟု ချက်တီဆင်းက အမိန့်ပေးသည်။

“မင့်ကို သူမမြင်စေနဲ့၊ ငါပြောတာ နားလည်လား”

“နားလည်ပါတယ် အင်ကိုစီ”

ချာဝီသည် ဆိုင်ထဲမှ ခြေရာများကို သွက်လက်စွာ လှမ်း၍ ထွက်သွား သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ချာဝီ ပြန်ရောက်လာသည်။ ချက်တီဆင်းက သူ့သမီးထံ ဖုန်းဆက်၍ ချာဝီအား သူ့ရုံးခန်းသို့ အမြန်ဆုံးလွှတ်လိုက်ဖို့ အမိန့် ပေးသည်။

ချာဝီသည် ရုံးခန်းတံခါးဝ၌ ရပ်ကာ ချက်တီဆင်းအား မျက်စိသူငယ် ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

“မင်းလိုက်သွားသလား” ဟု ချက်တီဆင်းက မေးသည်။

“လိုက်သွားပါတယ်ခင်ဗျ၊ အဲဒီလူ အစစ်ပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

သူသည် လူကောင်ကြီးမားထွားကျိုင်းပြီး ခွန်အားဗလ တောင့်တင်း သော်လည်း ချက်တီဆင်းရှေ့ရောက်လျှင် ယုန်သူငယ် ဖြစ်နေသည်။ ချက်တီ ဆင်းအား အသေအလဲ ကြောက်သည်။

ချက်တီဆင်း မကျေနပ်လျှင် ဘာတွေဖြစ်တတ်သည်ကို သူသိနေသည် မဟုတ်ပါလား...။

“ဟိုညက ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့တဲ့လူပါပဲ ခင်ဗျာ”

ချက်တီဆင်းက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်၍ ချာဝီအား ကြည့်သည်။

“မင်းက အခုကျတော့လည်း သိပ်ကို သေချာနေပါကလား၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“သူ့ကားကို မြင်လို့ပါ မင်ဘူး၊ ဒီဆိုင်က ဝယ်သွားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကားထဲ ထည့်နေတာ မြင်ခဲ့ရပါတယ်၊ သူ့ကား တံခါးပေါ်မှ နိပ်ထားတဲ့ လက်သီးဆုပ်ပုံကို မြင်တော့ ကျွန်တော် မှတ်မိသွားပါတယ်”

ချက်တီဆင်းက ကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

“အခု သူ့ဘယ်သွားလဲ”

“သူ့ကားနဲ့ဆက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော်ဆက်ပြီး မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အင်ကိုစီကာကူလူ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီည ကုန်ဂိုဒေါင်မှာ အစောင့်ဘယ်သူကျမလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ မင်ဘူး၊ ပြီးတော့ နန်ဒီလည်း ပါမှာပါ”

ချက်တီဆင်းသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

“ငါဒီည ဆိုင်ပိတ်ချိန်မှာ ဂိုဒေါင်ကိုလာခဲ့မယ်၊ ဂိုဒေါင်မှာ ဒီညပြဿနာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားကြဖို့ လိုတယ်၊ နန်ဒီကို လှောင်ချိုင်အသေးမှာထား၊ အလွဲလွဲအမှားမှား မဖြစ်စေနဲ့၊ ငါပြောတာ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်ဘူး”

“ဒီည ခြောက်နာရီနော်”

ချက်တီသည် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ချက်တီဆင်းသည် မိနစ်အတော်ကြာမျှ ရပ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူသည်။

ဝေဘာတွေနိုင်ငံ ဟာရာရီသို့ ဆက်၏။ အာဖရိကတွင် တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံတယ်လီဖုန်း ဆက်ရသည်မှာ လွယ်သည် မဟုတ်။ နောက်ထပ် မိနစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်နေရသည်။

“မင်္ဂလာနေ့ခင်းပါ၊ တရုတ်တိုင်ပေ သမ္မတနိုင်ငံသံရုံးက စကားပြောနေပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

တစ်ဖက်မှ အသံသည် တိုးတိုး...

“ကျွန်တော် သံအမတ်ကြီးနဲ့ စကားပြောပါရစေ”

“ကိုင်ထားပါခင်ဗျာ”

တစ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ဖက်မှ ချင်၏အသံပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ဒီနံပါတ်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မသင့်ဘူး”

“သိပ်အရေးကြီးလို့ ဆက်ရတာ”

“ဒီဖုန်းနဲ့ စကားပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ခင်ဗျား နံပါတ်ပေး၊ နာရီပိုင်းအတွင်း ကျွန်တော် ပြန်ဆက်မယ်”

မိနစ်လေးဆယ်ခန့်မျှ အကြာတွင် ချက်တီဆင်း၏ စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရ၏။

“ဒီလိုင်းက စိတ်ချရတယ်” ဟု ချင်က ပြော၏။

“ဒါပေမဲ့ စကားပြောရင် သတိထားပြောဖို့တော့ လိုတယ်”

“ခင်ဗျား အမ်းစထရောင်းဆိုတဲ့ လူဖြူကို သိသလား”

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းလား၊ ကျွန်တော် သိတယ်”

“ဒီလူဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ချင်ဝီဝီစခန်းမှာ ဆုံမိခဲ့တဲ့ လူမဟုတ်လား၊ လမ်းမှာ ဒုတိယတစ်ခါဆုံမိတော့ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိနပ်နဲ့ ဘောင်းဘီက အစွန်းအကွက်တွေကို မြင်သွားတယ်ဆိုတဲ့လူပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူဘာမှမသိနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဒီအကောင်ဘာကြောင့် လီလောင်ဝီမြို့အထိ လိုက်လာရတာလဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက စိတ်တိုသံဖြင့် ပြောသည်။

“ခင်ဗျားက စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ပြောချင်သေးသလား”

တစ်ဖက်မှ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။

“အဲဒီညက ချိန်နုလမ်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားကို သူတွေ့သွားသလား”

“တွေ့သွားတယ်၊ ခဏရပ်ပြီး ချင်ဝီဝီ စခန်းက အသားတင်ထရပ်ကားတွေ ဖြတ်သွားတာ မြင်လိုက်သလားလို့ မေးတယ်”

“ဘယ်အချိန်မှာလဲ၊ ဆင်စွယ်တွေ ခင်ဗျားရဲ့ ထရပ်ကား ပေါ်တင်ပြီးတဲ့ အချိန်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ တွေ့မသွားဘူး”

“သူနဲ့ စကားကြောကြာ ပြောလိုက်ရသလား”

“တစ်မိနစ်လောက်ပါ၊ ချက်ချင်းပဲ ဟာရာရီဘက် ထွက်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်ကို လိုက်တာလို့ ကျွန်တော်က ထင်ထားတာ၊ သူက ရိုမိုကို ရန်ပြုသွားတယ်၊ ကားကိုလည်း ရှာတယ်၊ ဘာမှတော့ တွေ့မသွားဘူး”

“ဒီကောင် သံသယရှိနေတာကတော့ သေချာနေပြီ”

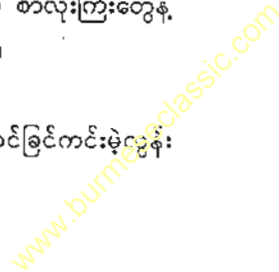
“သေချာတယ်.. ဟုတ်လား” ဟု ချင်က မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ တစ်မိနစ်ပဲ စကားပြောတယ်ဆိုရင် သူက ခင်ဗျား ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာ သိနိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်တော့် နာမည်နဲ့ လိပ်စာက ထရပ်ကားမှာ စာလုံးကြီးတွေနဲ့ ရေးထားတာ” ဟု ချက်တီဆင်းက စိတ်ရှုပ်သံဖြင့် ပြော၏။

ချင်သည် နှုတ်ဆိတ်နေပြန်၏။

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါကတော့ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့လွန်းတယ်လို့ ထင်တယ် မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား ဖုံးထားသင့်တယ်”

“ငှက်ပျံသွားပြီးမှ တံခါးတွေ ထပ်တံဖို့ ကြိုးစားနေလို့ကတော့ အလကားပဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက ရေရွတ်၏။

“အခု ပစ္စည်းတွေ ဘယ်မှာလဲ၊ သင်္ဘောပေါ် တင်ပြီးပြီလား”

“မတင်ရသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ တင်ရမယ်”

“မြန်မြန်တင်လို့ မရဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ခင်ဗျား အမ်းစထရောင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ”

“ဒါပေါ့” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်ကကော ဘယ်လိုလဲ၊ အားလုံး လုပ်သင့်တာ လုပ်ထားပြီးပြီလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ မာစီဒီးကားကော ဘယ်လိုလဲ”

“လုပ်ပြီးပြီ”

“ယာဉ်မောင်းနှင်ယောက်ကိစ္စကော”

“ပြီးပြီ”

“ရဲတွေကော လာစုံစမ်းပြီလား”

“စုံစမ်းတယ်၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သဘောပဲ” ဟု ချင်က ပြော၏။

“သူတို့က ခင်ဗျားရဲ့ နာမည်ကို မပြောကြပါဘူး၊ တစ်ခုသတိထားရမှာက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ရင် သံရုံးကို မဆက်နဲ့၊ ကျွန်တော် အခုပေးတဲ့ နံပါတ်ကို မှတ်ထား”

ချက်တီဆင်းသည် နံပါတ်ကို မှတ်ထား၏။

“ဒီကောင့် အကြောင်းကို ကျွန်တော် ထပ်ပြောမယ်” ဟု ပြော၏။

ချင်သည် ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ ချက်တီဆင်းထံမှ ကြားရသည့် သတင်းကြောင့် တုန်လှုပ်ခြင်းတော့ ဖြစ်ရသည်။

ထိုညက အဖြစ်အပျက်သည် သူ့အာရုံထဲ ပြန်ဝင်လာ၏။ ထိုညက ချက်တီဆင်းနှင့် ဆုံမိသည့်အခါ သူ့ဘောင်းဘီ ကလေးကားတွင် စွန်းနေသည့် သွေးစများကိုပြန်၍ သူ့ခံစားနေရသည့် သောကကို ဖွင့်ဟပြောခဲ့၏။

“လူသတ်ထားတဲ့နေရာကို ခင်ဗျားသွားဖို့မလိုပဲ သွားခဲ့တာဟာ အမှားပဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက အပြစ်တင်ခဲ့လေသည်။

“အမှန်တော့ ဒါဟာ မိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပြီးသွားပြီ၊ ပြင်လို့ မရတော့ဘူး”

“ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်ပူလို့ သွားကြည့်မိတာ၊ ပူတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကြီးကြပ်ရေးမှူးက မသေသေးဘူး”

“ထားပါတော့၊ ခင်ဗျား အဝတ်တွေကိုသာ မီးရှို့ဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ထိုညက ဆင်စွယ်များကို ကားပြောင်း၍ တင်နေခိုက်တွင် သူသည် လမ်းဘေး၌ မီးဖိုပြီး အဝတ်များကို မီးရှို့ပစ်ခဲ့သည်။ ချက်တီဆင်း အကြံပေးသဖြင့် မာစီဒီးကားထဲမှ ရော်ဘာကြမ်းခင်းများကို မီးရှို့ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မာစီဒီးကား....

ထိုညက သူ့အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်အစားလဲပြီးချိန်အထိ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်က မပျောက်သေး။

အိမ်တွင် သူ့မိသားစုမရှိ၊ လွန်ခဲ့သော အပတ်ကတည်းကပင် တိုင်ပေသို့ အလည်ပြန်သွားကြသဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ရှိ၏။

သူ အိပ်ရာဝင်သည့်အခါ နှစ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ထိုအခိုက်မှာပင် အပြင်ကားဂိုဒေါင်ထဲမှ မာစီဒီးကားစက်နှိုးသံ ကြားသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်မိသည်။ ကားထွက်သွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရသည်။ ချက်တီဆင်း၏ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ့ခန့်မှန်းမိသည်။

နံနက်အိပ်ရာမှ နိုး၍ နံနက်စာစားချိန်တွင် ချင်သည် သူ့မာစီဒီးကား ပျော့စာသွားကြောင်း ရတိုင်၏။ နောက်နှစ်ဆယ်လေးနာရီအကြာတွင် ရဲများက သူ့ကားကို လေယာဉ်ကွင်းသွားသည့် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ မီးလောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဓာတ်ဆီတိုင်ကီ ပေါက်ကွဲသွားသဖြင့် ကားတစ်စီးလုံး အစအနပင် ရှာမရ ဖြစ်သွား၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အာမခံကုမ္ပဏီမှ အာမခံငွေ လျှော်ကြေးကို တော့ ရလိမ့်ဦးမည် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ချင်၏ ကိုယ်ရေးသုံး တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် သတင်းတစ်ခုရှိ၏။ သတင်းပေးသူ၏ အသံသည် အာရှတိုက်သား အသံ။

ချက်တီဆင်း၏ အသံနှင့် ဆင်သလိုလို...

အသံရှင်က “ဒီနေ့ထုတ် ဟာရဲလ်သတင်းစာ စာမျက်နှာ ငါးကိုကြည့်” ဟု ပြောကာ ဖုန်းချသွားသည်။

ချင်သည် သတင်းစာကို ယူကြည့်သည်။ သတင်းမှာ စာကြောင်းရေး ခြောက်ကြောင်းမျှသာ ပါသည့် သတင်းတိုလေး ဖြစ်သည်။

“အရက်မူး၍ ရန်ဖြစ်ရာမှ ဓားနှင့်ထိုးသတ်ခံရခြင်း...”

“အမျိုးသား သဘာဝတောထိန်းဌာနမှ ရိခိုချိဆန်ဒါ ဆိုသူသည် မြို့လယ်အရက်ဆိုင်၌ အရက်မူးပြီး ရန်ဖြစ်ရာမှ လူတစ်ဦးက ဓားဖြင့် အသေထိုး သတ်သွားကြောင်း” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် အသံရှင်၏ ဖုန်းခေါ်သံကို ကြားရပြန်သည်။

“စာမျက်နှာ ရုနစ်” ဟု တစ်ခွန်းတည်း ပြောသည်။

သတင်းခေါင်းစီးမှာ ‘မီးရထားတိုက်မှု’ ဟု တပ်ထားသည်။

“အမျိုးသားသဘာဝတောထိန်းဌာနမှ ဝန်ထမ်း ဒေးဗစ်ရှီဆိုသူသည် ဟတ်လေအနီးရှိ မီးရထားသံလမ်းပေါ်တွင် ရထားကြိတ်၍ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ သေသူသည် အရက်အလွန်အကျွံ သောက်ထားဟန်တူကြောင်း” ဟု ရေးထား၏။

သက်သေအားလုံး ဖျောက်ဖျက်ပြီးသွားပြီ။

မည်သူ့လက်ချက်နည်း...

အသံရှင်သည် မည်သူနည်း...

ဟာရာရှိရုံး လုပ်ငန်းခွဲများကို လာရောက် အုပ်ချုပ်နေရသော ချက်တီ ဆင်း၏သားမှတစ်ပါး အခြားလူ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ။

နောက်သုံးရက်မျှအကြာတွင် ရဲမင်းကြီးက သူ့ထံဖုန်းဆက်၏။ ချင်ဝီဝီ စခန်းကိစ္စ ပြောသည်။ ထိုနေ့က ချင်ဝီဝီ စခန်းတွင် အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် ခေတ္တခဏမျှ နေထိုင်ခဲ့သော သံအမတ်ကြီးထံမှ စစ်ချက်ယူခွင့်ပြုဖို့ မေတ္တာရပ်ခံ သည်။

ဤသို့ဖြင့် ရဲမင်းကြီး စေလွှတ်သည့် ရဲအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ရဲတပ် ကြပ်တစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာကြ၏။ ရဲအရာရှိသည် အရပ်ဝတ် အရပ်စား နှင့်ဖြစ်၍ လိမ္မာပါးနပ်သည် လက္ခဏာရှိ၏။

သူ ချင်ဝီဝီစခန်းသို့ သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ပြန်လာချိန်အထိ အခြေ အနေအရပ်ရပ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အမေးခံရ၏။ သူကလည်း ကြိုတင်ဇာတ်တိုက် ထားသည့်အတိုင်း သံသယ မရှိအောင် ဖြေကြား၏။

ရဲအရာရှိသည် စိတ်ကနာမငြိမ် ဖြစ်နေပုံရသော မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အား ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အားတုံ့အားနာဟန်ဖြင့် မေးခွန်းတစ်ခု မေး၏။

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းကလည်း ဒီလူသတ်မှုအတွက် တိုင်ချက် ဖွင့်ထားပါတယ်ခင်ဗျာ၊ အခု သံအမတ်ကြီးရဲ့ ထွက်ဆိုချက်တွေနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုပဲ မတူတာရှိပါတယ်၊ သူက သံအမတ်ကြီးရဲ့ အဝတ်မှာ သွေးစ သွေးနတွေ မြင်ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်”

“သူက ဘယ်အချိန်က မြင်တာလဲ” ဟု သူက ပြန်မေးသည်။

“သူ ချင်ဝီဝီက အပြန်လမ်းမှာ ဆုံမိကြတုန်းက မြင်ခဲ့တာပါလို့ ပြော ပါတယ်”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်တော်က ဆင်တွေဖျက်တာ သွားကြည့်မိတယ်၊ စိတ်ဝင်စားလို့ပါ၊ အဲဒီအချိန်မှာက ဆင်သွေးတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ၊ အမှတ် တမဲ့ သွေးကွက်တွေ နင်းမိပြီး ပေတာ စွန်းတာဖြစ်မှာပါ”

ရဲအရာရှိ၏ နဖူးတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စို့နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုမေးခွင့်ပြုပါ သံအမတ်ကြီး၊ အဲဒီ ညက ဘာတွေ ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာ”

“ဟာ...ရပါတယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ၊ ဘောင်းဘီအဖွ အပြာရောင်နဲ့ ကင်း ဗတ်ရှူးပါ”

“အဲဒါတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လားခင်ဗျာ”

“ရှိပါတယ်၊ ရှုပ်အင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီကတော့ လျှော်ပြီးလောက်ပြီ၊ ဖိနပ် ကလည်း တိုက်ထားပြီးလောက်ပြီ ထင်တာပဲ၊ ဒါတွေကို ခင်ဗျား စစ်ဖို့ဆေးဖို့ ယူသွားချင်နေသလား”

“ကျွန်တော်တို့ အဲသလောက်အထိ မလုပ်ချင်ပေမဲ့ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းရဲ့ ထွက်ဆိုချက်က ရှိနေတော့...”

“ရပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောကာ ချင်က ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ သမ္မတကြီးနဲ့ အိမ်တော်မှာ နေလယ်စာ ခားဖို့ ကိစ္စ ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဝတ်တွေကို ခင်ဗျားတို့ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါဖယ်...” ရဲများသည် ထိုင်နေရာမှ ကသောကမျော ထလိုက်ကြသည်။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ရပါတယ်၊ သံအမတ်ကြီး အခုလို ကူညီတာ ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး” ဟု ရဲအရာရှိက ပြောသည်။

ရဲနှစ်ယောက် တံခါးဝအရောက်တွင် သူက လှမ်းမေးသည်။

“သတင်းစာထဲမှာ ချင်ဝီဝီစခန်း ဝင်စီးတဲ့ အဖွဲ့မိပြီလို့ပါတယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲလား၊ ခိုးသွားတဲ့ဆင်စွယ်တွေကော ပြန်ရကြသလား”

“လူဆိုးတွေ ဖမ်းဖို့မြစ်အကူးမှာ ကြားဖြတ်တိုက်ကြတယ်၊ သေတဲ့ လူတွေသေပြီး လွတ်တာတွေလွတ်ကုန်တယ်၊ ဆင်စွယ်တွေကလည်း မြစ်ထဲကျ ကုန်လို့ ပြန်မရတော့ဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲဗျာ” သူကပြောကာ သက်ပြင်းချသည်။

ထိုနေ့က ရဲများပြန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် စိတ် အတော်အေးသွားသည်။ လက်ရှိသက်သေဟူ၍လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မကျန်တော့၊ သက်မဲ့သက်သေ ပစ္စည်းဆို၍လည်း ဘာတစ်ခုမျှ မရှိတော့။ စိတ်လက် ကြည်လင်ပေါ့ပါးမှုကြောင့် သူရင်သည် အေးမြလျက်ရှိခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအချိန်ကျခါမှ ချက်တီဆင်း၏ သတင်းပေးချက် အရ ဒေါက်တာဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းအကြောင်း သိလာရ၏။ အမ်းစထရောင်းသည် ပြဿနာနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်လာနေဆဲ ဖြစ်၏။ ချက်တီဆင်းကတော့ အမ်းစထရောင်းကို ရှင်းပစ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ဟန်တူ၏။

တကယ်တော့ အမ်းစထရောင်းသည် နိုင်ငံတကာက သိနေသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဤပုဂ္ဂိုလ် ပျောက်သွားခဲ့ပါမူ တစ်ကမ္ဘာလုံး က စိတ်ဝင်စားဖို့ရှိ၏။

သို့ဆိုလျှင်...

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုလကုန်တွင် သူတိုင်ပေတို့ ပြန်ရန် အစီအစဉ် ရှိပြီးပြီ။ သူ့မိန်းမနှင့် ကလေးများပင်လျှင် ယခုတိုင်ပေ၌ ရောက်နေကြပြီ မဟုတ် ပါလော။

လကုန်ရက်မှာလည်း ရှစ်ရက်သာ လိုတော့၏။ ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းအနေဖြင့် လီလောင်ဝီသို့ ရောက်လာပြီး ဘာတွေပဲလုပ်နေနေ သူ့ဂရုစိုက် စရာ မလိုတော့။

* * *

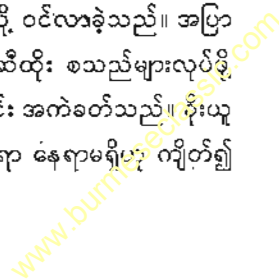
ဒင်နီယယ်သည် ချက်တီဆင်း စတိုးမှ ဝယ်ယူခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ကားထဲထည့် ကာ ကားကိုမောင်း၍ မြို့ဆင်ခြေဖုံးရှိ စက်မှုလက်မှုရပ်ကွက်သို့ လာခဲ့သည်။ လမ်းဘေးဈေးသည်များ အကူအညီဖြင့် မီးရထားလမ်းအနီးရှိ ချက်တီဆင်းပိုင် မြေဆီသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မြေမှာ လေးဧကကျော်ကျော် ငါးဧကနီးပါး ရှိ၍ ဝါကြိတ်စက်ရုံ တည်ဆောက်ရန် လျာထားသည့်မြေ ဖြစ်၏။

ထိုမြေကွက်၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် သံဆူးကြိုးများ ကာရံ ထားသည့် ဝင်းကြီးတစ်ဝင်းရှိ၍ ဝင်းထဲတွင် အလုပ်ရုံများ ရှိသည်။ ချက်တီဆင်း၏ တိုယိုတာ ကိုယ်စားလှယ်ဌာနပိုင် မော်တော်ကားပြင် အလုပ်ရုံများပေတည်း။

အလုပ်ရုံများ၏ အရှေ့ဘက် မြေကွက်ထဲတွင် တိုယိုတာ ကားသစ် အစီးတစ်ရာခန့် ထိုးထားသည်။ သင်္ဘောပေါ်မှချပြီး စဖြစ်၍ ကားအားလုံး ညစ်ပတ်ပေရေလျက်ရှိ၏။ ဝင်းထဲတွင် စက်ပြင်များ အလုပ်လုပ်နေသည်ကို မြင်နေရ၏။

အများအားဖြင့် ဖိုမင်များသည် ဆစ်ခ်လူမျိုးများဖြစ်၍ လက်ထောက် များနှင့် အကူစက်ပြင်များမှာ လူမည်းများသာ ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားကိုမောင်း၍ ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ အပြာ ရောင်ဝတ်စုံဖြင့် ဖိုမင်တစ်ဦးအား သူ့ကားရေဆေး ဆီထိုး စသည်များလုပ်ခွင့် ဖုံးစမ်းသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်စုတစ်စောင်း အကဲခတ်သည်။ ခိုးယူ သွားသော ဆင်စွယ်များကို ဤဝင်းထဲ၌ ဝှက်ထားစရာ နေရာမရှိဟု ကျိတ်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဖိုမင်က သူ့ကား ဆေးဖို့ စာရင်းသွင်းပြီး နောက်နေ့ နံနက်ရှစ်နာရီတွင် အရောက်လာရန် ချိန်းသည်။ သူ၏ စပီစုမှုကြောင့် ချက်တီဆင်း၏ လွှစက်နှင့် ကုန်ရုံသည် ကားအလုပ်ရုံ၏ နောက်ဘက်၌ တည်ရှိကြောင်း သိခဲ့ရ၏။ သူသည် ကားကို လွှစက်ဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ လွှစက်အတွင်းတွင် သစ်လုံးများ ထောင်ပုံရာပုံ ချထားသည်ကို မြင်နေရ၏။

လွှစက်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိနေသော မြေပေါ်တွင် အဆောက်အအုံ ငါးလုံးတိတိရှိ၍ ယင်းတို့သည် ချက်တီဆင်း၏ ကုန်ပစ္စည်းထားရာ ဂိုဒေါင်များ ပေတည်း။

အင်္ဂတေ ကျောက်ပြားမိုး၊ ကျောက်ပြားကာ အဆောက်အအုံများဖြစ်၍ ရှေ့မျက်နှာစာတွင် 'ချက်တီဆင်း ကုမ္ပဏီ၊ ဗဟိုကုန်လှောင်ရုံ' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ရှိသည်။ ချက်တီဆင်းသည် သူ့နာမည်ကို နေရာတိုင်း၌ ရှိစေချင်ပုံ ရသည်ဟု ဒင်နီယယ်တွေးမိသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ထဲတွင် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ ဖြတ်လာနေခိုက်မှာပင် ကုန်လှောင်ရုံဝင်း၏ အလယ်၌ ရပ်ထားသည့် ထရပ်ကားကို မြင်လိုက်သည်။ ဟိုတစ်ညက သူတွေ့ခဲ့သည့် အစိမ်းရောင် တာပေါ်လင်ရွက်ထည်အုပ် ဆယ်ဘီးကားကြီးဖြစ်၍ သူမမှတ်မိနိုင် စရာမရှိ။ ကားပေါ်တွင် ကပ်ငြိနေသည့် မြေနီရောင်များသည် သူ့လင်ခရူဇာ ကားတွင် ရှိနေသည့် မြေရောင်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။

အလုပ်သမား တစ်ဒါဇင်ကျော်ခန့်သည် ကားထဲမှ အညှိရောင်ဂုန်အိတ် ကြီးများ သယ်၍ ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ ပို့နေကြသည်။ ပြောင်း၊ သကြား သို့မဟုတ် ဆန်အိတ်များဟု ထင်ရ၏။

ဇမ်ဘီဇီ တောင်ကြားထဲတွင် ဆုံခဲ့ရစဉ်က ရခဲ့သည့် ငါးခြောက်နဲ့တော့ မရ။ သူသည် ကားပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အနံ့ရှူကြည့်သည်။ ဖုန်နံ့နှင့် ဒီဇယ်နံ့ များမှတစ်ပါး အခြားဘာနံ့မျှ မရ။ သူသည် ကားကို ဝင်းရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်လာ ခဲ့သည်။ နောက်ပြန်လှည့်ရလျှင် ကောင်းလေမလားဟု တွေးမိသည်။

"မသင့်တော့ဘူး၊ သူတို့ရိပ်မိကုန်မှာ စိုးရတယ်" ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသည်။ သူသည် ကက်ပီတယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲသို့ ရောက် လျှင် ရေချိုးသည်။ အဝတ်လဲသည်။ ထို့နောက် သူ့ရင်ဆိုင်နေရသည့် ပြဿနာကို ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစား၏။

ဆင်ကုန်သည်

မိမိ၏ သံသယဖြစ်မှုကို ရဲထံအကြောင်းကြားလိုက်လျှင် ကောင်း မလား။ တကယ်တော့ ဤကိစ္စသည် မိမိတာဝန်မဟုတ်၊ ရဲတာဝန်သာ ဖြစ်၏။ ဟုတ်ပြီ...မိမိက ရဲကို ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်ပြီ ဆိုပါတော့...

အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့ အနည်းဆုံး သုံးလေးရက် ကြာမည်။ ထိုရက်များအတွင်း မစ္စတာဆင်းသည် သူ့လက်ထဲ ရောက်နေသည့် ဆင်စွယ်များကို တခြားသို့ပို့တော့မည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ လက်ပုံးလက်ကြပ် မိနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သူ့အနေဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ထိုအဖြစ်မျိုး အရောက်မခံနိုင်။ သို့ဆို လျှင် သူ့သံသယမှန်မမှန် သူ့ကိုယ်တိုင်သာလျှင် စူးစမ်းကြည့်ချင်သည်။

သူ့ရင်သည် ပေါ့သွားသည်။ အောက်ထပ် စားသောက်ခန်းသို့ ဆင်း၍ ညစာကို အေးအေးဆေးဆေး စားသည်။ စားသောက်ပြီးသည့်အခါ အခန်းသို့ ပြန်၏။

ညသန်းခေါင်ကျော်မှ သူ လှုပ်ရှားနိုင်တော့မည်ဖြစ်၍ လောလောဆယ် တစ်ရေးလောက် အိပ်နိုင်သေး၏။ သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။

သူ့နာရီကို ရပ်နေသလားဟုပင် ထင်မိ၏။ တကယ်တော့ စောင့်မျှော် ရခြင်းသည် အဆိုးဆုံးသော အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား...။

* * *

စတိုးဆိုင်ပိတ်ပြီ။

ဆိုင်အောက်ထပ်မှ ချက်တီဆင်း၏ ဇနီးသည် သူ့သမီးများနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည်။ ရုံးခန်းထဲရောက်သည့်အခါ ထုံးစံအတိုင်း ယနေ့ ရောင်းရငွေများကို ချက်တီဆင်းအား အပ်သည်။ ချက်တီဆင်းက ရောင်းရငွေကို သူ့နေ့စဉ် ရောင်းရငွေစာရင်းစာအုပ်ထဲ ရေးသွင်းပြီး ငွေကိုသိမ်း၏။

“ငါအိမ်အပြန် နောက်ကျလိမ့်မယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက သူ့ဇနီးအား လှမ်းပြော၏။

“ညစာကို ပြန်မှပဲစားမယ်၊ ဝိုဒေါင်ဘက်မှာ လုပ်စရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သွားရဦးမယ်”

ဇနီးသည်က လက်အုပ်ချိုပြီး ချက်တီဆင်းအား တရိုတသေ နှုတ်ဆက် သည်။ သမီးများကလည်း သူတို့အမေ လုပ်သလို လိုက်လုပ်ကြပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားကြလေသည်။

ချက်တီဆင်းသည် ချက်ချင်းပင် ရုံးခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ သူ၏ကား ဒီလက်ကားဖြင့် ဝိုဒေါင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဝိုဒေါင်ဂိတ်တံခါးဝ ရောက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ့တပည့် ချာဝီက တံခါးဖွင့်ပေး၏။

“ဘယ်လိုလဲ...လာသလား” ဟု ချက်တီဆင်းက မေးလေသည်။

“လာပါတယ် သခင်” ဟု ချာဝီက ပြန်ပြော၏။

“သူ ဒီကို လေးနာရီဆယ်မိနစ်လောက်မှာ ရောက်ပါတယ်၊ ကားကို ဝပ်ရှော့က ဖြည်းဖြည်းလေး ဖြတ်မောင်းပြီး အတွင်းဘက်ကို ကြည့်သွားပါတယ်”

ချက်တီဆင်းသည် မျက်မှောင်တစ်ချက်ကုတ်လိုက်ပြီး "ဒီကောင်ဟာ အတော့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးတဲ့ကောင်ပါလား" ဟု ရေရွတ်သည်။

"ကဲ...လာ၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့" ဟု ချာဝီအား ပြောသည်။

ချာဝီသည် ကားဒီလက်ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်၏။ ချက်တီဆင်းသည် ကားဂိုဒေါင်အား ရှေ့မှ ဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဂိုဒေါင်တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်ထားပြီးပြီ ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်ကတော့ ချက်တီဆင်း၏ ဂိုဒေါင်များသည် မကြာခဏ အဖောက်ခံရသည်။ အဖောက်ခံရတိုင်းလည်း ပစ္စည်းအများအပြား ပါသွားလေ့ရှိသဖြင့် ချက်တီဆင်းမှာ များစွာ ခေါင်းရွပ်ခဲ့ရ၏။

တစ်နေ့တွင်မူ ချက်တီဆင်းသည် တောင်ပေါ်ဒေသတစ်ခုမှ လူမည်း ပယောဂဆရာတစ်ယောက် ခေါ်လာပြီး သူ့ဂိုဒေါင်များတွင် သရဲတစ္ဆေများ ချထားပေးရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

ပယောဂဆရာနှင့် အစီအမံများ လုပ်ပြီးသည့်နောက် ခြောက်လလောက်အထိ ဖောက်ထွင်းမှုဟူ၍ လုံးဝ မရှိတော့ပေ။

သို့သော်လည်း မြို့ပေါ်ရှိ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းမှ လူတစ်စုသည် ပယောဂဆရာ၏ အစီအမံများကို စမ်းသပ်သည့်အနေဖြင့် ဝင်ရောက်ဖောက်ထွင်းကြပြန်၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရုပ်မြင်သံကြားစက် အလုံးတစ်ဒါဇင်နှင့် ထရန်စစ္စတာ ရေဒီယို အလုံးလေးဆယ် ထုတ်ယူသွားခဲ့ကြသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ချက်တီဆင်းသည် လူမည်း ပယောဂဆရာကိုပင် ခေါ်၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်သည်။ ထို့နောက် ပယောဂဆရာ၏ အကြံပြုချက်ကို လက်ခံကာ သူထံမှ 'အစောင့်' တစ်ကောင် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ သူ ဝယ်လိုက်သည့် အစောင့်မှာ တခြားမဟုတ်။

"နန်ဒီ" ဟု အမည်ပေးထားသည့် ကျားသစ်တစ်ကောင်ပေတည်း။

နန်ဒီရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ဖောက်ထွင်းမှုတစ်ခု ထပ်မံဖြစ်ပွားသည်။ ဖောက်ထွင်းသူမှာ နောက်တစ်နေ့တွင် လီလောင်ဝီ ဆေးရုံပေါ်၌ ဦးခေါင်းခွံကွဲသည့် ဒဏ်ရာနှင့် ဗိုက်ပေါက်သည့် ဒဏ်ရာများကြောင့် သေဆုံးခဲ့ရ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ နောက်ထပ် ဖောက်ထွင်းမှုဟူ၍ မဖြစ်တော့ပေ။

ချက်တီဆင်းသည် သူ့ကားကို ကုန်ဂိုဒေါင်များ၏ နောက်ဘက်ရှိသော တဲတစ်တဲအနီး၌ ရပ်၏။ ဤတဲသည် နောက်မှ အသစ်ဆောက်လုပ်သော တဲဖြစ်၍ ဂိုဒေါင်၏ နောက်ဘက်နံရံတစ်ခုနှင့် တွဲ၍ ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ တဲ၏ ခေါင်မိုးနားတွင် ကပ်၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက် ဖောက်ထား

သော်လည်း ထိုပြတင်းပေါက်ကို သံတိုင်များ အခိုင်အမာ တပ်ထား၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော ချက်တီဆင်းသည် ချာဝီအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး "သူ့ကိုထားတာ လုံခြုံရဲ့လား" ဟု မေး၏။

"သခင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လှောင်ချိုင့်အသေးထဲမှာ ထားတာပါ။ လုံပါတယ် သခင်" ဟု ချာဝီက ဖြေ၏။

ချက်တီဆင်းသည် တံခါးပေါ်ရှိ ချောင်းကြည့်ပေါက်မှနေ၍ အတွင်းသို့ ကြည့်၏။ စိတ်ချရပြီဟုထင်မှ တံခါးကို ဖွင့်၍ အထဲသို့ ဝင်၏။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မိုက်နေသည်။ အလင်းရောင်ဟူ၍ ထိပ်ဘက်ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်လာသည့် နေရောင်အနည်းငယ် မျှသာ ရှိ၏။

ပုပ်အုံအုံ ဟောင်စပ်စပ်အနံ့သည် သူ့နှာခေါင်းဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာနေသည်။ လှောင်ချိုင့်၏ သံတိုင်များနောက်ဝယ် ကျားသစ်မသည် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားလျက် ရှိသည်။

မည်းမည်းအရိပ်သည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ရပ်ကာ ချက်တီဆင်းအား ကြည့်၏။ တောက်ပနေသော အဝါရောင် မျက်လုံးများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှချေ၏။

'နန်ဒီ...နန်ဒီ'

ချက်တီဆင်းက သိမ်မွေ့သော လေသံဖြင့် အသံပေး၏။ နန်ဒီ ဟူသော အမည်သည် ချာကာဘုရင်၏ မိခင်နာမည် ဖြစ်သည်။

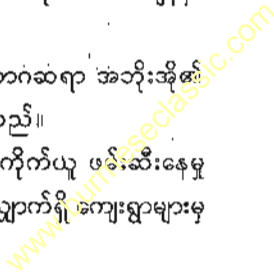
ချက်တီဆင်းသည် လှောင်ချိုင့်တံခါးဘေးမှ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ လှောင်ချိုင့်အမိုး အလယ်တည့်တည့်မှ အပြာရောင် မီးလုံးကလေး ပွင့်သွားသည်။ ကျားသစ်မသည် ရုတ်တရက် ဖြာကျလာသော အလင်းရောင်ကြောင့် တုံ့ခနဲ ရပ်ကာ လှောင်ချိုင့်၏ တစ်ဖက်နံရံကို မှီ၍ ရပ်နေ၏။

နန်ဒီသည် ကျားသစ်မ အသေးစားမဟုတ်။ အလွန်ထွားကျိုင်းကြီးမားသော အကောင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

နှာခေါင်းထိပ်မှ အမြီးဖျားအထိ ခုနစ်ပေကျော်ရှိသည်။ အမိသန်ဂျီတောင်တန်း သစ်တောအတွင်းမှရလာသော သတ္တဝါဖြစ်၏။ ကိုယ်အလေးချိန်မှာ ပေါင် ၁၂၀၀ ရှိ၏။

နန်ဒီသည် အရွယ်ရောက်စ အချိန်တွင် ပယောဂဆရာ အဘိုးအို၏ ထောင်ချောက်အတွင်းသို့ သက်ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က နန်ဒီသည် ဆိတ်နှင့် ခွေးများကို ကိုက်ယူ ဖမ်းဆီးနေမှုကြောင့် နာမည်ဆိုးထွက်ခဲ့ရုံမျှမက တောင်စောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ကျေးရွာများမှ

လူအများအား ထိတ်လန့် ချောက်ချားအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည့် အရိုင်းသတ္တဝါ တစ်ကောင် ဖြစ်သည်။

သူ့အား မမိခင်ကလေးမှာပင် သူသည် ဆိတ်ကျောင်းသား သူငယ် တစ်ဦးအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကာ ကိုက်ခဲဖူးသည်။

သစ်တောတွင်း၌ ကျက်စားသော ကျားသစ်များသည် မြက်ခင်း လွင်ပြင်များပေါ်မှ ကျားသစ်များထက် ပို၍နက်သည်။

သူတို့၏ အရောင်အဆင်းသည် မဟူရာကျောက်အရောင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အမည်းစက် အမည်းကွက် အပြောက်လိုက် ရှိနေကြသည်။

သူ့အမြီးသည် ခွေလိုက် ဆန့်လိုက် အသာအယာ ပုတ်ခတ်လိုက် လုပ်နေတတ်သည်။ တကယ်တော့ သူ့အမြီးသည် သူ့စိတ် အခြေအနေကို ဖော်ပြနေသော အရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

“မင်း စိတ်ဆိုးနေသလား နန်ဒီ” ဟု ချက်တီဆင်းက မေး၏။ နန်ဒီ သည် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ဖြေ၍ အသံပြန်ပေးလေသည်။

သူသည် ချက်တီဆင်းကို ကောင်းစွာသိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချက်တီဆင်းသည် မီးခလုတ်ဘေးရှိ စင်ပေါ်မှ သတ္တု တုတ်တစ်ချောင်း ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ နန်ဒီသည် ချက်တီဆင်း၏ လှုပ်ရှား မှုကို နားလည်သည်။ ဤတုတ်ဖြင့် အထိုးခံရလျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်သွားတတ် သည်ကို သိနေသည်။

သူသည် နောက်သို့ ဆုတ်ကာ လှောင်ချိုင့်၏ နံရံအစွန်းသို့ အတင်း တိုးကပ်သွားသည်။ သူ ကပ်နေသည့် နံရံနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဥမင်လိုက်ခေါင်း သဖွယ် လုပ်ထားသည့် ပုလင်းလည်ပင်းပုံသဏ္ဍာန် အခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုရှိသည်။

ထိုအခန်းကလေးသည် နန်ဒီ၏ ကိုယ်လုံးဝင်ရံမျှသာ ကျယ်၏။ ထိုအခန်းနှင့် လှောင်ချိုင့်ကြားတွင် ထိုးတံခါးအရှင်တစ်ချပ် တပ်ထားသည်။

ချက်တီဆင်းသည် တုတ်တံကို သံတိုင်များကြားမှ သွင်းကာ နန်ဒီအား ထိုးသည်။ နန်ဒီကလည်း သူ့အား မထိရန် အတင်းရုန်းကန် လှုပ်ရှားသည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆီး၍ ပုတ်ရန် အားထုတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ချက်တီဆင်း၏ လက်ထဲမှ တုတ်တံထိပ်ဖျားသည် နန်ဒီ၏ လည်ပင်းကို ထိုးမိသည်။ အပြာရောင် လျှပ်စီးကြောင်းများသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထလာတတ်သည်။

နန်ဒီသည် တုတ်တံနှင့် မထိမိအောင် ရှောင်ရင်းမှပင် လိုက်ခေါင်း

ကျဉ်းကလေးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအခါ အဆင်သင့် ဖွင့်ထားသည့် ထိုး တံခါးကို ပြန်ချလိုက်သည်။ နန်ဒီသည် သူ့ကိုယ်လုံး ဆုံရံမျှသာ ကျယ်သည့် လိုက်ခေါင်းကလေးထဲ၌ ပိတ်မိနေလေပြီ။

ထို့နောက်တော့ ချက်တီဆင်းသည် အပူပေးထားသည့် သံချောင်းကို လှမ်းယူသည်။ သံတိုင်များကြားမှနေ၍ လက်တစ်ဖက်ကို သွင်းကာ နန်ဒီ၏ အမြီးကို ဆွဲမသည်။ ချာဝီက ဘေးမှနေ၍ အမြီးကို ဝင်မပေးသည်။

ချက်တီဆင်းက လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်ထားသည့် သံချောင်းအပူဖြင့် နန်ဒီ၏ စအိုဘေးသို့ တစ်ချက်မျှ ထိုးလိုက်၏။ နန်ဒီသည် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်သည်။

“နည်းနည်းကလေးပါ နန်ဒီရယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်းဆိုတဲ့ အကောင် ရောက်လာချိန်မှာ မင်း သိပ်ပြီး ဒေါသကြီးနေအောင် လုပ်ပေးထားတာပါ”

တစ်စုံတစ်ရာ အနှောင့်အယှက် မရှိပါက ကျားသစ်များသည် လူသား များကို အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြသည် မဟုတ်ပေ။ သူတို့၏ သဘာဝအစားလည်း မဟုတ်ပေ။ သူတို့တွင် ရှိနေသည့် ပင်ကိုသဘာဝ ကြောက်စိတ်အရ လူတွေကို တွေ့လျှင် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ရှောင်သွားလေ့ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒဏ်ရာရလျှင် သို့မဟုတ် သူတို့အား တမင် သက်သက် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ထားပါမူကား သူတို့သည် အာဖရိကတိုက် တိရစ္ဆာန်အားလုံးထဲတွင် အန္တရာယ်အများဆုံးနှင့် အဆိုးဆုံးသော သတ္တဝါဖြစ်လာ တတ်၏။

ချက်တီဆင်းသည် သံပူချွန်ဖြင့် ထိုးထားသော ဒဏ်ရာကို သေချာစွာ ပြန်ကြည့်သည်။ အနူးညံ့ဆုံးအပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ နာကျင်နေမည်မှာမလွဲ။ သို့သော် လည်း တစ်ပတ်မျှအတွင်း ပျောက်ကင်းသွားနိုင်သော အနာဖြစ်၍ ပူစရာမရှိ။ ဤဒဏ်ရာသည် တိုက်ခိုက်သည့်အခါတွင် အဟန့်အတား မဖြစ်နိုင်။

“တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ ချာဝီ” ဟု ချက်တီဆင်းက အမိန့်ပေးသည်။

ချာဝီသည် နန်ဒီ၏ အမြီးကို လွှတ်လိုက်ပြီး သံမဏိတံခါးခလုတ်ကို မတင်လိုက်၏။ နန်ဒီသည် တစ်ချက်မျှ မာန်ဖီ၍ ဟိန်းကာ လိုက်ခေါင်းအတွင်း သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ရောက်စတုန်းကတော့ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်တိုင်း နန်ဒီအား ပိုဒေါင်များအတွင်းမှ ပြန်သိမ်းရသည့် အလုပ်မှာ များစွာ ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လျှပ်စစ်နှင့်တံနှင့် နန်ဒီနှစ်သက်ခုံမင်နေသော ဆိတ်သားတို့ကို

အသုံးပြု၍ လေ့ကျင့်ပေးသည့်အခါ နံနက်တိုင်း သူ့လှောင်အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သည့် အလေ့အကျင့်ကို နန်ဒီ ရလာသည်။

ချာဝီက နန်ဒီ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးကို ပြန်ပိတ် လိုက်ပြီး ချက်တီဆင်းနောက်သို့ လိုက်သွားသည်။

အပြင်ဘက်တွင် နေဝင်ချိန်၏ နောက်ဆုံးအလင်းရောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လွှမ်းခြုံနေဆဲ...။

“မင်းက ဂိတ်တဲထဲမှာပဲနေ” ဟု ချက်တီဆင်းက မှာသည်။

“ဒီည လုံးဝ ကင်းမလှည့်နဲ့၊ ဂိုဒေါင်ထဲဝင်တဲ့ လူဖြူကိုလည်း သွားပြီး မတားနဲ့၊ သူဝင်ရင် နန်ဒီ အထဲမှာ ရှိနေတယ်၊ တကယ်လို့ နန်ဒီက ဒီကောင်ကို ဆော်ပြီဆိုရင် ဂိတ်တဲကနေ ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်၊ ငါ့ဒီကို ရောက်မလာမချင်း ဂိုဒေါင်ထဲ မဝင်နဲ့၊ ငါ ဒီကို လာရင် ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ပဲ ကြာမယ်။”

ချက်တီဆင်း အိမ်ပြန်သွားသည့်အခါ ညစာ အသင့်ပြင်ထားသည်။ သူမိန်းမသည် သူ့ဘယ်သွားတာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲဟု မမေး၊ တာဝန် သိတတ်သော မယားကောင်းတစ်ယောက် ပီသသည်။

ညစာ စားအပြီးတွင် သူ့ငွေစာရင်းစာအုပ်များကို နှစ်နာရီမျှ စစ်ဆေးသည်။ ထို့နောက် နှစ်လုံးပြု၊ သေနတ်အတိုနှင့် ကျည်ဆန်တစ်ဘူးကို ထုတ်ကာ အခန်းထောင့် လက်လှမ်းမီရာ တစ်နေရာ၌ ထောင်ထားလိုက်သည်။

သူ့လုပ်ပုံကို ကြည့်၍ သူမိန်းမသည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း စပ်စပ်စုစု မလုပ်။ ထို့နောက် အိပ်ရာဝင်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် သူ့ဟောက်သံကို ကြားရသည်။

သူ့ အိပ်ရာဘေးမှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာသည့် အခါ နံနက်နှစ်နာရီ ထိုးဖို့ ခုနစ်မိနစ်ခန့် လိုသေးသည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းမြည်လျှင် မြည်ချင်း အိပ်ရာမှ နိုးသည်။ နောက်ထပ် မမြည်ခင် ဖုန်းခွက်သည် သူ့လက်ထဲ ရောက်ကာ နားတစ်ဖက်တွင် ကပ်ထားပြီးပြီ။

“ကုန်ရုံထဲမှာတော့ နန်ဒီ သီချင်းဆိုနေပါတယ် သခင်” ဟု ချာဝီက အင်ဂိုနီဘာသာစကားဖြင့် ပြောသည်။

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ငါအခုပဲ လာခဲ့မယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြန်ပြောသည်။

* * *

ဒင်နီယယ်သည် သူ၏ လင်ခရူဇာကားကို ချက်တီဆင်း၏ ဗဟိုကုန်လှောင်ရုံဝင်းနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်အကွာရှိ မြေကွက်လပ်တစ်ခုအတွင်း၌ ရပ်သည်။ သူသည် ကားကို ဤနေရာ ရောက်သည်အထိ မီးမဖွင့်ဘဲ မောင်းလာခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ကားကို မှောင်ထဲတွင် ထိုးထားကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နာရီ ထိုးပြီး၍ မိနစ်အနည်းငယ်မျှ လွန်သွားပြီ။

သူသည် မိုးပြာရောင် ဘောင်းဘီပွနှင့် အနက်ရောင်သားရေဂျက်ကက် အင်္ကျီ ဝတ်ထားသည်။ လိုအပ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော လက်နက်ကိရိယာများ ထည့်ထားသည့် နိုင်လွန်အိတ်တစ်လုံးကို ခါးတွင် လွယ်ထားသည်။

သူသည် ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် တင်လာသည့် အလူမီနီယမ်သတ္တု ခေါက်လှေကားနှစ်ခုကို ယူ၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

မြေကွက်လပ် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကိုသာမက အခွိုက်များ စွန့်ပစ်ထားသည်ကိုပါ တွေ့ရသည်။ ကုန်ရုံဝင်း၏ စည်းရိုးနှင့် ပေ ၅၀ အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ ခေါက်လှေကားများကို အသာချလိုက်ပြီး သံချေးအထပ်ထပ် တက်နေသည့် ကားပျက်နောက်တွင် ဝင်ကပ်လိုက်၏။

ကုန်ရုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဂိုဒေါင်များ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် မီးမရှိ။ စည်းရိုးဘက်သို့ ထိုးထားသည့် မီးများလည်း မရှိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေသည်။

သူသည် လေးဖက်ထောက်၍ စည်းရိုးဆီသို့ ချဉ်းကပ်သည်။ ကုန်ရုံတစ်ရံလုံးတွင် ရှေ့အဝင် ဂိတ်ထဲ၌သာ မီးလုံးတစ်လုံး ထွန်းထားသည်ကို

www.burmeseclassic.com

တွေ့ရ၏။ ခြံစည်းရိုး သံဆူးကြိုးများတွင် လျှပ်စစ်ဓာတ်အား လွှတ်ထားခြင်း လည်း မရှိ။ ခြံစည်းရိုးကို ထိကိုင်မိရုံဖြင့် အသံမြည်နိုင်သည့် အချက်ပေး စနစ် လည်း မထား။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

သူသည် တွေးရခက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် မဝေခွဲနိုင်သော စိတ်ဖြင့် ကားပျက်ဆီသို့ ပြန်လာပြီး ခေါက်လှေကားကို ယူသည်။ အစောင့်များ၏ အသံကို နားစွင့်သည်။ လူသံသူသံဟူ၍လည်း လုံးဝမကြားရ။

အခုပုံအတိုင်းဆိုပါက သံဆူးကြိုးများကို ဖြတ်၍ ဝင်ရလျှင် ကောင်း လေမလား...။ သို့သော်လည်း သူဝင်ခဲ့သည့် ခြေရာလက်ရာများ ကျန်ရစ်ခဲ့မည်ကို သူ မလိုလား။

သူသည် လှေကားကို ခြံစည်းရိုးတိုင်တစ်တိုင်တွင် ထောင်လိုက်သည်။ အချက်ပေး ဥဩသံ ကြားရလေမလားဟူသော စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အသာကလေး ငြိမ်နေသည်။ မကြားရ။

သူသည် ဒုတိယ ခေါက်လှေကားကို ကိုင်၍ ထောင်ထားသည့် လှေကားမှ တက်သည်။ ထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ လက်ထဲမှ ခေါက်လှေကားကို တစ်ဖက် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကိုဖော့ကာ အတွင်းဘက်သို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူသည် ကျသွားသည့် နေရာမှ ရုတ်တရက် မထဘဲ အသံဗလံများကို နားစွင့်သည်။ တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိ၏။

သူသည် ယူလာသည့် ဒုတိယ ခေါက်လှေကားကို အတွင်းဘက်မှနေ၍ ထောင်သည်။ သို့မှသာလျှင် အရေးကြီး၍ ပြေးလာရပါက အလွယ်တကူ တက်၍ အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ချနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

လှေကားထောင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် အသာဝပ်ကာ ဂိုဒေါင်များဆီသို့ ကြည့်သည်။ နားများကိုလည်း စွင့်ထားသည်။ အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာမှ ခွေးတစ်ကောင် ဟောင်သံ။ ထိုအသံမှတစ်ပါး အခြားဘာသံမျှ မကြားရ။

သူသည် အမှောင်ထုကိုဖြတ်ကာ အစွန်ဆုံးရှိ ဂိုဒေါင် ထောင့်တစ်ဖက် ဆီသို့ ပြေးကပ်သည်။ သူတွေ့နေရသည်မှာ တဲတစ်တဲ...။

ဂိုဒေါင်နှင့်တစ်ဆက်တည်း ဆောက်ထား၏။ သူ့နှာခေါင်းထဲ အနံ့ တစ်မျိုးကို ရှူမိနေသည်။ သားရေပုပ်နံ့လိုလို၊ ဓာတ်မြေဩဇာနံ့လိုလို။ တဲဘေးမှ ပတ်၍ ဂိုဒေါင်တစ်ဖက်စွန်းသို့ သွားသည့်အခါ အနံ့သည် ပို၍ ပြင်း လာသည်။

တစ်ဖက်စွန်း ရောက်သည့်အခါ ဂိုဒေါင်နှင့်တဲ ဆက်ထားသည့်ကြား အပေါ်ဘက်ထောင့်ကွေးတွင် ပိုက်တစ်လုံး ရှိနေသည်။ သူသည် ပိုက်ကိုလှမ်းဆွဲ ပြီး ခိုင်မခိုင် ခိုကြည့်သည်။ ထို့နောက် အသာဆွဲ၍ တက်လိုက်သည်။ တဲခေါင်မိုး ပေါ် ရောက်သွားသည်။

ဂိုဒေါင်၏ အပေါ်နံရံသည် သူ့အပေါ်ဘက်တွင် ဆယ်ပေခန့်မျှ ကွာမည်ဟု ခန့်မှန်းသည်။ အပေါ်ဘက် ခေါင်မိုးနှင့် ကပ်၍ အလင်းရောင် ဝင်ပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိရာ နှစ်ပေါက်စလုံး၏ မှန်ချပ်များ ပွင့်နေသည်ကို မြင်ရ ၏။

သူသည် အိတ်ထဲမှ နိုင်လွန်ကြိုးခွေကို ထုတ်သည်။ အလင်းရောင် ဝင်ပေါက်နှစ်ခုကြားမှ သစ်သားတန်းဆီသို့ ကြိုးကို ပစ်တင်ပြီး ချိတ်သည်။ ငါးကြိမ်မြောက်ကျမှ ချိတ်မိ၏။ သူသည် ကြိုးကို ဆွဲတက်ကာ မှန်ပြတင်းမှ အတွင်းသို့ ဝင်၏။

ထုပ်တန်း တစ်တန်းပေါ်၌ ထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ လက်ဆွဲအိတ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်၍ အောက်သို့ ထိုးကြည့်သည်။ အနီရောင် ပလတ်စတစ်အဖုံးတစ်ခု အုပ်ထားသဖြင့် မီးရောင်သည် အပြင်မှ မြင်ရလောက် အောင် ပျံ့မသွား။ အောက်သို့ သမံတလင်းပေါ်တွင် အထပ်လိုက် စုပုံထားသည့် ကုန်သေတ္တာများသည် နည်းနည်းနောနော မဟုတ်။ အရွယ်အစား အမျိုးမျိုး ဖြစ်၏။

သူ့အနေဖြင့် ဤမျှလောက် များပြားလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဤ သေတ္တာအားလုံးကိုသာ ဖွင့်ကြည့်နေရမည် ဆိုပါက အချိန်တစ်ပတ်နီးနီးလောက် ကုန်ပေလိမ့်မည်။

သူသည် ထုပ်တန်းပေါ်မှနေ၍ ဘေးတစ်ဖက်နံရံရှိ သံပေါင်များကို လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်ဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ တွယ်ကပ်ပြီး ဆင်းသည်။ မိနစ် အတော်ကြာမှပင် ပေ ၃၀ အကွာရှိ သမံတလင်းပေါ် ခြေချမိသည်။ ရုတ်တရက် ပြန်မထနိုင်။ အသာထိုင်၍ အမောဖြေနေရသေးသည်။ ထို့နောက် ကုန်သေတ္တာ တန်းကြီး နှစ်တန်းကြားသို့ ဝင်၍ ဝပ်ကာ နားစွင့်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရသဖြင့် ဆက်၍ သွားတော့မည်ပြုကာမှ ခပ်သဲ့သဲ့အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ အသံက တိုးလွန်းသဖြင့် ဘာသံမှန်း ခွဲခြား၍မရ။

မောင်ထွန်းသူ

သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် ဆက်လက်ရွေ့လျားသည်။ ကုန်သေတ္တာများပေါ်မှ စာတန်းများကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ သူတွေ့သမျှ အားလုံးသည် အပြင်မှ ဝင်လာသည့် ကုန်စည်သေတ္တာများသာ ဖြစ်သည်။

သူ ရှာသင့်သည်မှာ ပြည်ပသို့ ထုတ်မည့် သင်္ဘောတင်လှ ဆဲဆဲ ကုန်စည်သေတ္တာများ...။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဝန်ချီစက်တစ်လုံး၊ အဝင်တံခါးမကြီးဘေး၌ စုပုံထားသည့် ကုန်သေတ္တာကြီးများ...။ ပြီးတော့ အနိမ့်ဘက်ရှိ သံလမ်းပေါ်၌ ရပ်ထားသည့် သံလမ်းပြေး ထရပ်ကား...။

အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်သည့်အခါ ဤသေတ္တာကြီးများကို မကြာမီ တင်ရန် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည်မှာ သေချာလျက်ရှိ၏။ သူသည် ရှေ့ဘက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတိုး ကပ်သွားသည်။ အနီးဆုံး သေတ္တာကြီးတစ်လုံး၏ ဘေးတစ်ဖက်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စာတန်းကို မြင်သည်။

လက်ကီး ဒရက်ဂွန် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး
၁၅၅၅၊ ချွမ်ချင်းလမ်း
တိုင်ပေ
တရုတ်တိုင်ပေကျွန်း

လုံးဝမထင်မှတ်ဘဲ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လှုပ်သွားသည်အထိ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ရ၏။ သူသည် လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ဝက်အူလှည့်ကို ယူ၍ သေတ္တာအဖုံးမှ ဝက်အူများကို တစ်လုံးချင်းစီ ဖြုတ်သည်။ အားလုံးဖြုတ်ပြီးသည့်အခါ အဖုံးကို အသာအယာ လှန်လိုက်သည်။

အထဲတွင် လက်ဖက်ခြောက်များ...။

သူသည် ဝက်အူလှည့်ဖြင့် အောက်ဘက်ရောက်သည် အထိ ထိုးကြည့်သည်။ ပထမတွင် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မတွေ့ရသော်လည်း ထိုးဖန်များလာသောအခါ အောက်ဘက်မှ မာကျောကျော အရာများကို ထိုးမိသည်။ သူသည် လက်ဖက်ခြောက်များကို ဘေးသို့ ယက်ထုတ်ပြီး အောက်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ယူသည်။ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ဆင်စွယ်တစ်ချောင်း ပေတည်း။

သူ့ထင်မြင်ယူဆချက်များသည် မှန်နေပေပြီ။ သူသည် ဆင်စွယ်ကို လက်ရာမပျက်အောင် သူ့နေရာသို့ ပြန်ထားပြီး သေတ္တာအဖုံးကို ပြန်ပိတ်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

ထို့နောက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် အခြားသေတ္တာများကို ထိုးကြည့်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

“ကျားသစ် တစ်ကောင်ပါလား” ဟု တီးတိုးရေရွတ် လိုက်မိသည်။ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ်တစ်ခုပေတည်း။

သူ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှချေသည်။ အခုပဲအတိုင်းဆိုပါက ကျားသစ်ဘက်မှ အသာစီးရနေသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

ညအမှောင်သည် ကျားသစ်အတွက် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ အမှောင်သည် ကျားသစ်အား ပို၍ အတင့်ရဲစေသည်။ ပို၍ ရန်လိုစေသည်။ ပို၍ ကြမ်းတမ်း ရက်စက်စေသည်။

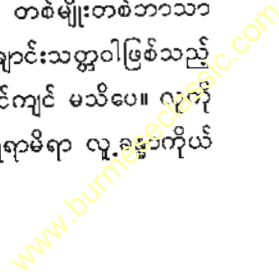
သူသည် သေတ္တာ၏ နောက်သို့ ဝင်ကပ်လိုက်သည်။ ကျားသစ်သည် မလှမ်းမကမ်းမှနေ၍ ကွေ့ပတ်ပြီး လိုက်လာသည်။ သူ့နောက်မှနေ၍ ဝေ့ပိုက်ပြီး လှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျားသစ်တို့သဘာဝ တိုက်ကွက်တစ်ခုဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သားကောင်ကို ခုန်အုပ်ပြီး အသေမကိုက်မီ အခုလိုပင် ဘေးမှနေ၍ ပတ်နေတတ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဒင်နီယယ်သည် ကျားသစ်အား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လှမ်းထိုးထားသည်။ ကျားသစ်သည် သူ့အပေါ် အလင်းရောင် ကျလာသည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ ဘေးသို့ တိမ်းရှောင်ကာ ထွက်သွားသည်။ လက်ဖက်ခြောက် သေတ္တာကြီးများ နောက်သို့ ဝင်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် ဟိန်းလိုက်သော အသံသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

“ဒီကောင် ငါ့ကိုလိုက်နေပြီ” ဟု ဒင်နီယယ်က တွေးသည်။

ချင်ဝီဝီတွင် အမူထမ်းနေစဉ်က သူ့လက်အောက်မှ တောထိန်းတစ်ယောက် ကျားသစ် အကိုက်ခံရဖူးသည်ကို ပြန်၍ မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုစဉ်က သူ့လူရဲသည် ဒဏ်ရာများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်ကို သတိရမိ၏။ အာဖရိကတိုက်တွင် ရှိနေသည့် လူကို အန္တရာယ် ပြုတတ်သော ကြောင်မျိုးနွယ်ဝင် သတ္တဝါများအနက် ခြင်္သေ့သည် တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ တည့်တည့်မတ်မတ် ရပ်နေသော ခြေနှစ်ချောင်းသတ္တဝါဖြစ်သည့် လူအား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်ရမည်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မသိပေ။ လူကို ခုန်အုပ်ပြီး လဲကျသွားအောင်လုပ်သည်။ ပြီးတော့မှ ရရာမိရာ လူ့ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများကို ကိုက်သည်။ ကုတ်ဖဲ့သည်။

ကျားသစ်ကျတော့ လူ့ခန္ဓာကိုယ် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်မှုကို ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ကျားသစ်တို့သည် အများအားဖြင့် မျောက်လွှဲကျော်များကို ဖမ်းယူကြသည်ဖြစ်ရာ မျောက်၏ ဦးခေါင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက်တို့အား မည်ကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လျှင်ရမည်ကို ကောင်းစွာ သိကြသည်။

သူတို့သည် သားကောင်အား ခုန်အုပ်သည့်အခါ ရှေ့ခြေသည်များဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ကုတ်ပြီး ပါးစပ်မှ မျက်နှာကို ကိုက်ခဲလေ့ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားပြီး ဝန်ချီစက် ဘေးနားတွင် ကပ်၍ ဝပ်နေသည်။ ညာလက်ဖြင့် ဝက်အူလှည့်ကို ကိုင်၍၊ ဘယ်လက်ဖြင့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ကိုင်ထား၏။ သူသည် သတိကြီးစွာထား၍ ကျားသစ်ဆီသို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။

ကျားသစ်သည် အနက်ရောင် အကောင်ကြီး ဖြစ်သည်ကို သတိထားမိ၏။ အနက်ရောင် ကျားသစ်များသည် အခြားကျားသစ်မျိုးများထက် ပိုမို၍ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ကြသည်ကို သူသတိရသည်။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ဖြင့် ကျားသစ်၏ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည့် အရာမဟုတ်။ ဓဏတစ်ဖြုတ် တိမ်းရှောင်ရုံမျှသာ အားကိုးနိုင်စရာ ရှိလေသည်။ ဂိုဒေါင်တွင်းသို့ သူဝင်လာရာ လမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ဖို့ကလည်း လွယ်ကူလိမ့်မည်ဟု မထင်။

သူအခု ရောက်နေသော နေရာနှင့် အလှမ်းဝေးနေ၏။ ထိုဝင်ပေါက်သို့ သွားလျှင် ကျားသစ်ကို အချိန်တော်တော်ကြာမျှ ကျောပေး၍ သွားရမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် အခြားတစ်နေရာရာတွင် လွတ်ပေါက်ရှိလို့ရှိငြား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ရှာသည်။

တစ်အိတ်ပေါ် တစ်အိတ်ထပ်၍ တင်ထားသော ငါးခြောက်အိတ်ကြီးများကို မြင်သည်။ နံရံတွင် ကပ်၍ ပုံထားခြင်း ဖြစ်၏။ အမြင့်ပေ ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ခေါင်မိုးနှင့် ကပ်နေသည့် အလင်းရောင်ဝင်ရာ ပြတင်းပေါက်အထိ ရောက်၏။

သူသည် ဝန်ချီစက်ဘေးမှ အသကာလေးတွား၍ ထွက်သည်။ ကျားသစ်က သူ့ကိုမြင်သည်။ ဟိန်းသံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

“သွား” ဟု ဒင်နီယယ်က တအားကျုံး၍ အော်လိုက်၏။ လူသံကြားလျှင် နောက်တွန့်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆ၍ဖြစ်၏။ ကျားသစ်သည် ဘေးတစ်ဖက်ရှိ သေတ္တာပုံးကြီး နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူ ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း...။ ပြေး၍တော့ မဖြစ်။ ကျားသစ်ကို ကျောပေးခြင်းသည် ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်၏။

ကျားသစ်တို့၏ သဘာဝ အသိအရ လူက ကျောပေးပြီး သွားလျှင် နောက်က လိုက်မည်။ အံ့ကယ်၍ ပြေးလျှင် ခုန်အုပ်မည်။ အိမ်ထဲ၌ ကြွက်တစ်ကောင်ပြေးလျှင် ခုန်အုပ်၍ ဖမ်းတတ်သည့် ကြောင်တို့၏ သဘာဝနှင့် အတူ တူပင် ဖြစ်လေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျားသစ်က သူ့ကိုမိအောင် ခုန်မအုပ်မီ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ဒင်နီယယ်က တွက်သည်။ သူသည် နောက်သို့ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ ပြေးသည်။

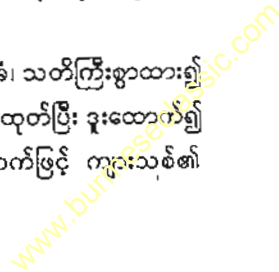
ကျားသစ်သည် အမှောင်ထုထဲမှ ဗြန်းခနဲ ထွက်လာပြီး ဒင်နီယယ်အား ခုန်အုပ်သည်။ ကျားသစ်ကိုယ်လုံးသည် သူ့နောက်ကျောပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကျသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ မှောက်လျက်လဲကျသည်။ ကျားသစ်၏ လက်သည်းများသည် သူ့ကျက်ကက်ထဲသို့ စူးဝင်ကြသည်။

ဒင်နီယယ်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးသည် လက်ထဲမှ လွင့်ထွက်သွား၏။ သူ့ကိုယ်တစ်ပိုင်းသည် ငါးခြောက်အိတ်များ ကြားသို့ ကျသည်။ ကျားသစ်၏ လက်နှစ်ဖက်သည် သူ့ပခုံးများကို ဖက်တွယ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲမှ လွတ်မြောက်ရန် အားထုတ်သည်။

သူ့ကျောပေါ်မှ အောက်ဘက်သို့ လျှောကျသွားသော ကျားသစ်သည် သူ့ခြေ တစ်ဖက်ကို ခဲသည်။ တင်ပါးတစ်ဖက်နှင့် ပေါင်တစ်ဖက်ကို ကိုက်သည်။ ရုန်းရင်းကန်ရင်းနှင့်ပင် သူသည် ကျားသစ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ယခုအခါတွင် ကျားသစ်နှင့်လူသည် ဘာတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန်ဖြစ်ကာ ကြမ်းပေါ်တွင် လိမ့်လျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဒင်နီယယ်၏ သားရေ ကျက်ကက်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်သည် ကျားသစ်၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်က တအားကုန် ဆောင့်၍ရုန်းသည်။ ကျားသစ်သည် သူ့အောက်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူသည် လက်ထဲမှ ဝက်အူလှည့်ကို အလွတ်မခံ၊ သတိကြီးစွာထား၍ အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူသည် ရှိသမျှခွန်အားကို ထုတ်ပြီး ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ကျားသစ်၏ ပါးစပ်ထဲမှ လွတ်သွားသော လက်ဖြင့် ကျားသစ်၏ လည်ပင်းကို ဆုပ်ညှစ်ထားသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကျားသစ်သည် ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာကို လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်ခြစ်ရန် အားထုတ်လျက် ရှိသည်။ ပါးစပ်ကို တအားကုန်ဖြူကာ ကိုက်နိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် လက်ထဲမှ ဝက်အူလှည့်ဖြင့် ကျားသစ်၏ ပါးစပ်တွင်းသို့ ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။

ကျားသစ်၏ ပါးစပ်သည် ဟသွားသည်။ ကျားသစ်၏ ပါးစပ်တွင်း ရောက်နေသည့် ပခုံးသည် လွတ်ထွက်သွား၏။ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သည့် ကျားသစ်၏ အသံသည် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဝက်အူလှည့်ကို လက်လွတ်မခံ၊ သူ့အား ထပ်မံကိုက် ရန် အားထုတ်နေသော ကျားသစ်၏ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ချိန်၍ နောက်တစ်ချက် ထိုးသည်။

သို့သော် သူချိန်သည့် နေရာကို မထိ။ ကျားသစ်၏ နှာခေါင်းကို ထိုးမိသည်။ ဝက်အူလှည့်သည် နှာခေါင်းမှနေ၍ ပါးတစ်ဖက်ကို ဖောက်ထွက် သွားသည်။ ကျားသစ်၏ အော်သံသည် ထပ်မံ၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျားသစ် ၏ တိုက်ခိုက်အားသည် ချက်ချင်းပင် လျော့သွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကျားသစ်အား ဆောင့်တွန်းလိုက်ပြီး ကျားသစ်၏ ကိုယ်လုံးအောက်မှ လှိမ့်ထွက်လိုက်၏။ ဝက်အူလှည့်သည်လည်း သူ့လက်ထဲ ပြန်ပါလာ၏။

သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်မှ သားရေရှာကင်သည် ပေါက်ထွက်သွားပြီး အထဲမှ အသားတစ်များသည် ကျားသစ်၏ ခြေသည်းများနောက်သို့ ပါသွား သည်။ ကျားသစ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာသွားပြီး ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ရန် တာရှုလျက်ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဝက်အူလှည့်ကို ဒူးနှစ်လုံးနှင့်ညှပ်ထားပြီး လက်မောင်း မှ ဒဏ်ရာကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ကပျာကယာပတ်၍ သွားဖြင့်ကိုက်ကာ တင်းနေ အောင် စည်းသည်။

သားရေရှာကင် ခံနေသဖြင့် ဒဏ်ရာကတော့ မကြီး။ သို့သော်လည်း သွေးထွက်လွန်မည်မိုး၍ စည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျားသစ်သည် သူ့နှာခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ် လိုက်၊ ကိုယ်ပေါ်မှ သွေးစများကို လျှာနှင့်လျက်လိုက် လုပ်နေသည်။

ဆင်ကုန်သည်

ကျားသစ်၏ ဟိန်းသံများနှင့် အော်သံများကို ဘယ်သူမှ မကြား၍လား၊ အခုအချိန် အထိတော့ လူတစ်ယောက်မျှ ပေါ်မလာသေး။ ဒင်နီယယ်သည် ထိုအချက်ကို တွေးမိကာ အံ့ဩလျက် ရှိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဝင်းတံခါးပွင့်သွားသံနှင့် ကားတံစိမ်း ဝင်လာသံများ ကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ ထို့နောက် လူတစ်ယောက်၏ အော်ပြောသံကြားရသည်။

“နန်ဒီ...ဟေး...နန်ဒီ၊ နင့်လှောင်ချိုင့်ထဲကို ပြန်ဝင်တော့၊ သွား...သွား... ပြန်သွားတော့”

ဒင်နီယယ်သည် အသံကို ချက်ချင်းမှတ်မိသည်။ တခြားလူမဟုတ်။ ချက်တစ်ဆင်း၏ အသံ။

ကျားသစ်သည် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွား၏။ ဒင်နီယယ်၏ မျက်စိအောက်မှ ချက်ချင်းပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ချက်တီဆင်း၏ စကားပြောသံ ထပ်ကြားရပြန်၏။

“ကျားသစ် လှောင်ချိုင့်ကို သော့မြန်မြန်ခတ်လိုက်တော့” သံတံခါးဆောင့်ပိတ်သံနှင့် သော့ခတ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်း ဟိုလူဖြူကောင်ကို မြင်သလား၊ သတိထားနော်၊ ဒီကောင် သေချင်မှ သေဦးမှာ”

ဒင်နီယယ်သည် လက်ဖက်ခြောက်အိတ်ကြီးများကြားသို့ တိုးဝင် သည်။ လွတ်ဖို့ကတော့ သိပ်ပြီး မျှော်လင့်ချက် မရှိ။ သူ့ကိုင်ထားသည့် ဝက်အူ လှည့်သည် တကယ်တမ်းကျတော့ အားကိုးရမည့်လက်နက် မဟုတ်။

“ဟိုမှာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ကျကျန်ခဲ့တယ်၊ မီးခလုတ် ပွင့်လျက်ကြီး”

“ဟိုဘက်မှာ ဘာတွေလဲ၊ လက်ဖက်ခြောက်အိတ်တွေ ဘေးကလေ၊ သွေးနဲ့ တူတာပဲ”

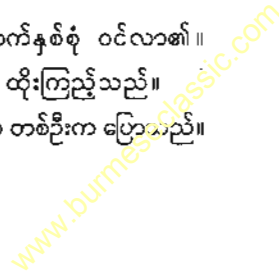
“နန်ဒီက သူ့အလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်သွားပုံရတယ်”

“ငါ့ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပေးစမ်း”

အသံများသည် နီးနီးလာသည်။

ဒင်နီယယ်၏ မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ ခြေထောက်နှစ်စုံ ဝင်လာ၏။ တစ်ယောက်က ခါးကုန်းလိုက်ပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။

“ဟာ...ငါတို့လူက ဒီမှာရောက်နေတာကိုးကွ” ဟု တစ်ဦးက ပြောသည်။ ချက်တီဆင်းပေတည်း။

“ဘယ်လိုလဲ...ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း၊ နေကောင်းပါရဲ့လား၊ ခင်ဗျာ၊ လူကြီးမင်းရဲ့ လက်ထဲက လက်နက်က အသုံးမလိုတော့ဘူး ထင်ပါ တယ်၊ ဒီကိုပေးပါ”

ပထမတွင် ဒင်နီယယ်က မပေး။ အတန်ကြာမှ လက်ထဲမှ ဝက်အူလှည့် ကို သူ့ခြေထောက်နား ပစ်ချလိုက်သည်။ ချက်တီဆင်းက ခြေထောက်ဖြင့် အဝေး ကြီး ရောက်သွားအောင် ကန်ထုတ်လိုက်၏။

“အပြင်ကို ကြွပါ ဒေါက်တာ”
ဒင်နီယယ်သည် လေးဖက်တွား၍ ထွက်လာ၏။ ဒဏ်ရာရထားသည့် လက်ကို သူ့ရင်ဘတ်တွင် ကပ်သည်။ အပြင် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ချက်တီဆင်းသည် ပြောင်းတိုနှစ်လုံးပြူးသေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ ဗိုက်ကို ချိန်ထားရင်းက သူ့တပည့်အား အင်ဂိုနီစကားဖြင့် လှမ်း၍ အမိန့်ပေး၏။

“ဟေ့...ချာပီ၊ သေတ္တာကို ဖွင့်ထားတဲ့ အစအနရှိ သလား၊ ဂျာကြည့်စမ်း၊ လူမည်းသည် သူ့သခင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း သေတ္တာများဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဂျာသည်။ တစ်နေရာတွင် ဖိတ်ကျနေသည့် လက်ဖက်ခြောက် များကို တွေ့သည်။ အနီးမှ သေတ္တာကို အသေအချာ ကြည့်သည်။ ခြေရာ လက်ရာပျက်နေ သည်ကို တွေ့သောအခါ သူ့သခင်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားက တော်တော်ကို လည်တဲ့လူပဲ”
ချက်တီဆင်းက ချီးမွမ်းခြေကျောက်လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“တကယ့်ကို စုံထောက်ကြီး ဂျားလော့ဟုမ်းနဲ့ တူတာပါကလား၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျရင်တော့ လည်တိုင်း ပါးနပ်တိုင်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ...ဟေ့...ချာပီ၊ ဒီအကောင်က သူ့ကားကို ဘယ်နေရာ မှာ ရပ်ထားသလဲ” ဟု အင်ဂိုနီစကားဖြင့် မေးသည်။

“ဟိုဘက်က မြေလွတ်မှာ ရပ်ထားတယ်လို့ ထင်ပါတယ် သခင်”
သူတို့ပြောနေသည့် အင်ဂိုနီစကားကို ဒင်နီယယ် နားမလည်ဟု ထင်ကြ၏။ သို့သော်လည်း အာဖရိကတွင် အနေကြာခဲ့ပြီး ဇူးလူးနှင့် အင်ဒီတီလီ လူမျိုးများအား လေ့လာခဲ့ဖူးသော ဒင်နီယယ်သည် အင်ဂိုနီစကားကို အထိုက် အလျောက် နားလည်နေသည်။

“မင်း သူ့ကားကို သွားယူချေ” ဟု ချက်တီဆင်းက အမိန့်ပေးသည်။

ချာပီ ထွက်သွားသည့်အခါ ချက်တီဆင်းက ဒင်နီယယ်အား ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကျွန်တော့်လက်မှာ ဒဏ်ရာကြီးတစ်ခု ရထားတယ်၊ ပိုးဝင်ပြီး အဆိပ် ဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်ရတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“မပူပါနဲ့၊ ပိုးမဝင်ခင် ခင်ဗျား အသက်ထွက်သွားမှာပါ”
“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်နေသလား”

“ရယ်စရာတော်တော်ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုပါလား ဒေါက်တာ၊ ကျုပ်မှာ တခြားရွေးစရာလမ်း ရှိသေးလို့လား၊ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက် ကို သိအောင် အားထုတ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ...”

‘အလွန်သိခြင်းသည် အသက်ဆုံးရှုံးစေနိုင်သည့် ရောဂါတစ်ခုဖြစ် သည်ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ ခင်ဗျား ကြားဖူးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်”

“တကယ်လို့ ကျွန်တော် သေရမှာဆိုရင် ချင်ပီပီနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် သိချင်နေတာလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ပြောမပြန်နိုင်ရတာလဲ၊ ချင်ပီပီကို ဝင်တိုက်ဖို့ ဘယ်သူက အကြံပေးတာလဲ၊ ခင်ဗျားကလား၊ နင်ချင်ဂွန်းကလား”

“ကျုပ်...ချင်ပီပီ အကြောင်းကိုရော၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ နင်ချင်ဂွန်း အကြောင်းကိုရော ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က စကားများများ ပြောချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ခင်ဗျားမှာ နစ်နာထိခိုက်စရာ မရှိပါ ဘူး၊ မစွတာဆင်း၊ လုပ်ကီးဒရက်ဂွန်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ဘယ်သူပိုင်တာလဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ သိချင်တဲ့ ဆန္ဒကို သင်္ချိုင်းကုန်းအထိ ယူသွားရုံကလုံပြီ၊ မင်ဗျား ဘာမှ သိနိုင်ဖို့ မရှိဘူး”

လင်ခရူဇာကားသံကို ကြားရသည်။ ချက်တီဆင်းသည် ချက်ချင်းပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

“ကဲ... ဒေါက်တာ၊ ရှေ့က ကြွပါ၊ ခင်ဗျားရဲ့ နောက်မှာ သေနတ်ရှိနေ တယ်ဆိုတာလည်း မမေ့ပါနဲ့” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကုန်ဂိုဒေါင်တံခါးဆီသို့ ရှေ့မှ လျှောက်သွားသည်။ အပင်အထွက် တံခါးမကြီးရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ချက်တီဆင်းက လက်ပြန် ရပ်ခိုင်းသည်။

တံခါးပွင့်သွားသောအခါ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှေ့မီးများဖြင့်၍ ရပ်ထားသော သူ၏ တို့ယိုတာ ထရပ်ကားကို မြင်ရသည်။ အပြင်မှာ ရပ်စောင့်နေသော ချာဝီက “အားလုံး အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ သခင်” ဟု ပြောသည်။

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မင်းသိပြီးပြီပဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြန်ပြောသည်။

“ငှက်တွေ ပျံလာပြီး ငါ့ခေါင်မိုးပေါ်နားတာ ငါမလိုချင်ဘူး။ လုပ်တဲ့ အခါမှာ ခြေရာလက်ရုံ မကျန်ခဲ့စေနဲ့၊ တောင်ပေါ်လမ်းမှာ မတော်တဆဖြစ်တဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်စေရမယ်၊ နားလည်လား”

သူတို့သည် အင်ဂိုနီစကားကို ဒင်နီယယ် နားမလည် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုလျက် ရှိသည်။

ချာဝီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒေါက်တာကြီး ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကားပေါ်ကို တက်ပါ။ ဘယ်ကို မောင်းရမယ်ဆိုတာ ချာဝီက ပြောပါလိမ့်မယ်။ သူ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာပါ။ သူ ပြောင်းကိုင်သေနတ် ကောင်းကောင်း ပစ်တတ်တယ်ဆိုတာ သတိထားပါ။”

ဒင်နီယယ်သည် ကားရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ချာဝီက သူ့နောက်တည့်တည့်မှ ထိုင်သည်။ ချက်တီဆင်းက သူ့လက်ထဲမှ သေနတ်ကို ချာဝီလက်သို့ ပေးသည်။

ထို့နောက် ချက်တီဆင်းသည် နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရပ်သည်။ ဒင်နီယယ်က ကားကို မောင်းထွက်သည်။ နောက်ကြည့် မှန်ထဲ သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ချက်တီဆင်းသည် ကားဒီလက်ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကုန်လှောင်ရုံ ခြံဝင်းထဲမှ မောင်းထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

နောက်ခုံမှာ ချာဝီသည် ဒင်နီယယ်အား လမ်းညွှန်လျက် ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သေနတ်ပြောင်းဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ လည်ကုပ်ကို ထောက်ထား တတ်သည်။

ကားသည် တောပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါတွင် ချာဝီက ကားအရှိန်ကို တင်ရန် ဇွတ်ခိုင်းသည်။ ဒင်နီယယ်၏ လက်မှ ဒဏ်ရာသည် တိုး၍ နာကျင်ကိုက်ခဲလာသည်။ သူသည် ဒဏ်ရာရထားသည့် လက်ကို ရင်ခွင်၌ တင်ကာ လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကားကို မောင်းသည်။ သူ အနာမှ နာကျင်မှုကို

မေ့သွားရန် ကြိုးစားသည်။

ကားသည် လူသူကင်းမဲ့ပြီး တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသော တောင်ကြားလမ်း အတိုင်း ပြေးသွားလျက်ရှိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် လမ်းသည် အကွေ့အကောက် အတက်အဆင်း များလာသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာရှိ သစ်တောများသည် ပို၍ ထူထပ်သိပ်သည်းလာကြသည်။

အရှေ့ဘက် မိုးကောင်းကင်တွင် အရုဏ်၏ အလင်းရောင်များ ယှက်သန်းစ ပြုပြီ။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့် သည်။ ခြောက်နာရီထိုးပြီး ခုနစ်မိနစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

သူသည် ရှေ့ရေကို တွေးသည်။ သူ့နောက်မှ သေနတ် ကိုင်ထားသူ၏ အခြေအနေကို စဉ်းစားသည်။ ထိုလူသည် မိမိအား သတ်ဖို့ ဝန်လေးမည့်လူ တစ်ယောက်မဟုတ်။

အကယ်၍ မိမိကသာ သူ့အား စတင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ‘ဟန်ပြင်ပါက သူ့ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခွဲမည်မှာ သေချာ၏။ အကယ်၍ သူ့ဘေးမှ တံခါး ကို ခြေဖြင့် ကန်ဖွင့်ပြီး ခုန်ချလိုက်လျှင် လွတ်နိုင်ပါမည်လော။

ထိုနည်းကို လုပ်မည်ဆိုပါက ကားအရှိန်ကို မိုင် ၅၀ အောက် လျှော့ မောင်းမှသာ ဖြစ်နိုင်စရာရှိ၏။ ယခု လက်ရှိမိုင်နှုန်းအတိုင်း မောင်းနေရခိုက် ခုန်ချလိုက်လျှင် မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေကြီးနှင့်ရိုက်မိပြီး ဒဏ်ရာအကြီး အကျယ် ရဖို့သာ ရှိ၏။

သူသည် ကားအရှိန်ကို လျှော့လိုက်သည်။ သူ့အား တစ်ချက်တလေမှ အလစ်မပေးသော ချာဝီသည် သေနတ်ပြောင်းဖြင့် နောက်ဖေကို ထောက်ထားပြီး ကားအရှိန်ကို ပြန်တင်ခိုင်း၏။

ဒင်နီယယ်အဖို့ ချာဝီခိုင်းသည့်အတိုင်း နာခံရုံမှတစ်ပါး အခြားဘာမှ လုပ်၍မရ။ အခုပုံအတိုင်းဆိုပါက မိမိအနေဖြင့် ကားရပ်ခိုင်းချိန်ကိုသာ စောင့်ဖို့ ရှိတော့သည်ဟု ဒင်နီယယ် တွေး၏။ အကယ်၍ ကားရပ်လိုက်ပြီဆိုပါက အခါ အခွင့်ကို ကြည့်၍ လစ်လျှင် လစ်သလို တိုက်ခိုက်ရန်သာ ရှိတော့သည်ဟုလည်း တွက်သည်။

ရုတ်တရက် လမ်းသည် မတ်စောက်လာရုံမျှမက အကွေ့တွေ များလာ သည်။ မှန်ပျူအလင်းရောင်ဖြင့် အောက်ဘက်မှ တောင်ကြားကို ရိပ်ခနဲ မြင်တွေ့

မောင်ထွန်းသူ

ရသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်မှ ချာဝီက...

“ကားကို ရပ်လိုက်၊ ဟိုဘက်က အစွန်းထိ ဆက်မောင်း” ဟု အမိန့်ပေး၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဘရိတ်ကိုခွဲကာ ကားအရှိန်ကို သတ်၍ ချာဝီညွှန်ပြသော နေရာသို့ မောင်းသည်။ ကားသည် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခု၏ ထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိပ်ဘက်တွင် ကျောက်တုံး ကျောက်လုံးကြီးများ ကာရံလျက် ရှိသည်။

ယင်းတို့၏ တစ်ဖက်အနိမ့်ထဲတွင် ချောက်တစ်ခုရှိရာ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ထူထပ်ပေါများသည့် မြေပြင်အထိ ပေနှစ်ရာ၊ သုံးရာခန့် နက်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရလေသည်။

“ကားစက်ကို ရပ်လိုက်တော့” ဟု ချာဝီက အမိန့်ပေးသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ချာဝီခိုင်းသည့်အတိုင်း လှုပ်၏။

“လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်”

ဒင်နီယယ်က သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထား လိုက်၏။ နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရပြီး ချက်ချင်းပင် ချာဝီသည် ကားဘေး၌ လာရပ်သည်။

“တံခါးကိုဖွင့်၊ ဖြည်းဖြည်းဖွင့်နော်”

ချာဝီက ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာကို သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားပြီး ပြော၏။

ဒင်နီယယ်က တံခါးကို ဖွင့်သည်။

“ကဲ...အပြင်ကိုထွက်”

ဒင်နီယယ်သည် ကားထဲမှ အောက်သို့ဆင်း၏။

ချာဝီသည် ညာလက်ထဲရှိ သေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်အား ချိန်ထားရင်း ဘယ်လက်ဖြင့် ပွင့်နေသည့်တံခါးမှ ကားထဲသို့ နှိုက်သည်။ ကားစက်နှိုးသည့် ဟန်ဒယ်ကို လှမ်းယူနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့အတွက်ပေါ်လာသည့် အခွင့်ကောင်းကို မြင်၏။

ကားထဲသို့ လက်နှိုက်နေသော ချာဝီ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ကုန်းသွားသည်။ လက်ထဲမှ သေနတ်သည် ဒင်နီယယ်အား ချိန်ထားသော်လည်း မသိမသာ ရွေ့လျားသွား၏။

အကယ်၍ လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်မည်ဆိုပါမူ...

ဒင်နီယယ်သည် ရှေ့သို့ တအားခုန်လိုက်သည်။ လူဆီကို မဟုတ်။ သေနတ်ဆီကို မဟုတ်။ ကားတံခါးဆီသို့ ခုန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆင်ကုန်သည်

သူသည် ကားတံခါးကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆောင့်ပိတ်လိုက်၏။

စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်သည့် ချာဝီ၏အသံ...

ချာဝီ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ကားတံခါးကြားတွင် ညှပ်နေသည်။

ချာဝီ၏ ညာဘက်လက်ထဲမှ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။

ကျည်ဆန်သည် ဒင်နီယယ်၏ ခေါင်းအထက် တစ်ပေခန့်အကွာမှ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ချာဝီ၏ မျက်နှာကို သူ့ခေါင်းဖြင့် တစ်ချက် ဆောင့်တိုက်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို ဝင်လှသည်။

ချာဝီက သေနတ်မောင်းကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဆွဲသည်။ ကျည်ဆန်သည် မိုးပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားလေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားတံခါးကို သူ့ကိုယ်လုံးဖြင့် ဖိကပ်ထားသည်။

သူ ကိုင်မိထားသည့် သေနတ်ဒင်ဖြင့် ချာဝီ၏ မျက်နှာကို ရိုက်သည်။ ချာဝီ၏ နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းကွဲသွားသည်။

နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဒင်နီယယ် ဖိကပ်ထားသည့် တံခါးသည် ပွင့်သွားသည်။ ချာဝီ၏ ဘယ်ဘက်လက်သည် ကားတံခါးနှင့် ညှပ်နေရာမှ လွတ်ထွက်သွား၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်သည် ကျိုးသွားခဲ့လေပြီ။

ချာဝီသည် နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွားသည်။ သူ့ခြေထောက်များကိုပင် သူ မထိန်းနိုင်၊ ဘယ်ဘက်လက်သည် သူ့ဘေးတွင် တွဲလောင်း။

ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေသော ချာဝီသည် ကျောက်တုံးဘေးမှနေ၍ အောက်ဘက်ရှိ ချောက်ထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။ သူ၏ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံသည် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဘေးကို မှီ၍ရပ်ကာ အမောဖြေသည်။ ချောက်ကမ်းပါးထိပ်သို့ လျှောက်သွားပြီး အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်သည်။ ချာဝီသည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက် ဘေးသို့ကားပြီး မှောက်လျက်လဲနေ၏။

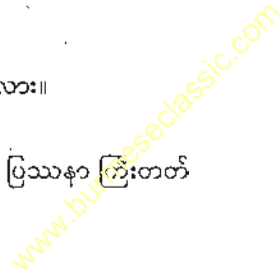
ဒင်နီယယ်၏ ဦးနှောက်သည် သွက်လက်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ဤကိစ္စကို ရဲတိုင်ရမလား...

ဆင်စွယ်တွေ အကြောင်းကော သတင်းပေးရမလား။

မဖြစ်နိုင်ဟု သူယူဆသည်။

အာဖရိကတွင် လူဖြူက လူမည်းကို သတ်လျှင် ပြဿနာ ကြီးတတ်

သည် မဟုတ်ပါလော။ မိမိကိုယ်မိမိ ခုခံကာကွယ်ရင်း သတ်မိသည် ဆိုဦးတော့ မည်သူကမှ ခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မိမိအား ဖမ်း၍ ချက်ချင်းသတ်ကြမည် ဖြစ်၏။

ကျားသစ်ကုတ်ထားသည့် ဒဏ်ရာမှ နာကျင်မှု ဝေဒနာသည် မခံမရပ် နိုင်လောက်အောင် နာကျင်လာသည်။ သူသည် လက်ကို အသာအယာ မရွှံ့ကိုင် ကာ ချောက်ထဲသို့ ဆင်းနိုင်သည့် လမ်းကို ရှာသည်။

တိရစ္ဆာန်များ ဆင်းတက်ထားသည့် လမ်းအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ သည်။ ချာဝီထံ ရောက်သည်အထိ မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကြာသည်ကို သူသတိထား မိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ချာဝီ၏ အိတ်ကပ်များကို နှိုက်သည်။ ညစ်ပတ်ပေရေ နေသော လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်၊ ငွေအကြွေ အနည်းငယ်၊ နှစ်လုံးပြူးကျည်ဆန် လေးတောင့်နှင့် ဂိုဒေါင်လျှပ်စစ်တံခါးဖြင့်သည့် သော့ကတ်ပြားကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ချာဝီ၏ အလောင်းကို မြစ်ကမ်းပါး ရောက်အောင် လှိုမ့်၍ တွန်းလာခဲ့ပြီး မြစ်ထဲသို့ တွန်းချလိုက်သည်။ အလောင်းသည် ရေစီးတွင် မျောပါ သွားကာ ကွေ့တစ်ခု အရောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

သူလမ်းပေါ်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ လက်မှ ဒဏ်ရာသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲလျက် ရှိလေပြီ။ သူသည် ဒဏ်ရာများကို အသေအချာ ပြန်ကြည့်သည်။

ကျားသစ်၏ လက်သည်းရာများသည် သိပ်ပြီး မနက်။ သို့သော်လည်း အချိန်ကြာကြာ ပစ်ထားခဲ့ရသဖြင့် အဆမတန် ရောင်ရမ်းလျက်ရှိသည်။

သူသည် ကားပေါ်တက်ကာ ဆေးသေတ္တာကို ထုတ်သည်။ သူဒဏ်ရာ များကို ဆေးကြော သုတ်သင်ကာ ဆေးထည့်သည်။ ပတ်တီးစည်းသည်။ အဆိပ် မဖြစ်အောင် ဆေးတစ်လုံးထိုးသည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်၏။ ရှစ်နာရီပင် ထိုးတော့မည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို တစ်ခဏမျှ ထိုင်၍ စဉ်းစားသည်။ ချက်တီဆင်း၏ လုပ်ရပ်ကို ဟန့်တားနိုင်ဖို့ လိုသည်ဟု သူယူဆ ၏။ ထို့ပြင်လည်း ယခု သူကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ရဲအား အသိပေးဖို့ လိုသည်ဟု လည်း ထင်၏။

သူသည် ချက်ချင်းပင် ကားကို ပြန်ကွေ့ကာ လာလမ်းဘက်သို့ ဦးတည်၍ မောင်းသည်။ မြို့ဆင်ခြေဖုံး လမ်းပေါ်ရောက်လာသည့်အခါ ကား

အသွားအလာ ထူထပ်လာသည်ကို မြင်ရသည်။

သူ့ကားအပေါ် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ကြလေမလားဟု တွေးမိသဖြင့် သတိထား၍ အကဲခတ်သည်။ သို့သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား သတိထားမိကြ သည့် လက္ခဏာ မတွေ့ရ။

သူသည် ကားကို လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ မောင်းသည်။ ကွင်းရှေ့သို့ ရောက်သည်အခါ သူ့ကားကို အခြားကားများကြား၌ ထိုးထားခဲ့ပြီး ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကလေးကို ယူ၍ အမျိုးသားအိမ်သာသို့ သွားသည်။

သူသည် မျက်နှာကို အလျင်ဆုံးသစ်၏။ ပြီးတော့ မုတ်ဆိတ်မွေး နှုတ်ခမ်းမွေးများ ရိုတ်သည်။ သွေးစွန်းနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ လုံးထွေးပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

အသင့်ယူလာသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ကာ မှန်ထဲတွင် အသေအချာ ကြည့်၍ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေအောင် ပြုပြင်သည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ကွင်း အဝင်ခန်းမကြီးထဲမှ အများသုံး တယ်လီဖုန်းများရှိရာသို့ သွားသည်။

တောင်အာဖရိက လေကြောင်းကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်တစ်စင်း ဆိုက်ပြီး စဖြစ်၍ အဝင်ခန်းမကြီးထဲတွင် နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်နေ၏။

သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားသည့် လူတစ်ဦးမှ မတွေ့ရ။ ရဲအရေးပေါ်ဌာန ဖုန်းနံပါတ်ကို အထူးတလည် ရှာနေစရာ မလို၊ သူသုံးမည့် တယ်လီဖုန်း၏ အထက်နားတွင် အပီအပြင် ရေးထားသည်။

သူသည် အသံကို ဖျက်၍ ဆွာဟီလီဘာသာ စကားဖြင့် “ကျွန်တော် ဓားပြတိုက်မှု တစ်ခုနဲ့ လူသတ်မှု တစ်ခု တိုင်ချင်လို့ ပါ” ဟု ပြော၏။ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာသည် အမျိုးသမီးရဲ့ ဖြစ်၏။

“တာဝန်ကျ အရာရှိ တစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောပါရစေ”

“ကျွန်တော် ရဲအုပ် မိုပိုလာပါ။ လူသတ်မှု တစ်ခုတိုင်ချင်တယ်...ဆို”

“ကျွန်တော်ပြောတာ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဆွာဟီလီစကားဖြင့် ပြောသည်။

“ချင်ပီပီ စခန်းက ခိုးသွားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေဟာ ဒီလီလောင်စီမြို့မှာ ရောက်နေတယ်။ ဒီဆင်စွယ်ခိုးမှုမှာ လူရှစ်ယောက်လောက် အသတ်ခံလားရပါ တယ်...ဆင်စွယ်တွေကို မြို့ပြင်က ချက်တီဆင်း ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကုမ္ပဏီ

မောင်ထွန်းသူ

ရဲ့ ဂိုဒေါင်တွေထဲမှာ လက်ဖက်ခြောက်အိတ်တွေထဲ ထည့်ပြီး ဝှက်ထားပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ အမြန်ဆုံးသွားကြမှ မိမှာပါ။ ဒီပစ္စည်းတွေကို မကြာခင် ရွှေ့ပြောင်းပစ်ကြမှာ သေချာပါတယ်”

“အခုပြောနေတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ချက်တီဆင်းရဲ့ ဂိုဒေါင်တွေဆီကို အမြန်သွားပြီး ဆင်စွယ်တွေကို သိမ်းပါ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောကာ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်ထားလိုက်၏။

ဒင်နီယယ်သည် အေပစ္စ ကားအငှားဌာနသို့ သွား၍ ကားတစ်စင်းငှားသည်။ ဗောက်စံဝက်ဂွန် အပြာရောင် တစ်စီးသာ လက်ကျန်ရှိတော့သဖြင့် ထိုကားကိုပင် ငှားခဲ့သည်။

ကားဆိပ်မှ မထွက်မီ သူသည် နှစ်လုံးပြုပြီး ပြောင်းတိုကို ရွက်ထည်တစ်စဖြင့် ထုပ်၍ ဗောက်စံဝက်ဂွန်ထဲ ပြောင်း၏။ ထို့နောက် မှန်ဘီလူးကို ယူ၍ လေဆိပ်မှ ထွက်လာခဲ့၏။

သူသည် မီးရထားလမ်း၏ တောင်ဘက်ဘေးအတိုင်း လာခဲ့သည်။ လူစည်ကားရာ ကမ်းများကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီး ဈေးတစ်ဈေးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

နံနက် ဆယ်နာရီအချိန်ဖြစ်၍ ဈေးသည် လူစည်ကားဆဲ။ ဈေးရှေ့တစ်နေရာ၌ ရပ်ထားသည့် ထရပ်ကားများ၊ ကုန်တင်ကား အသေးစားများနှင့် လူစီးကားများကြားတွင် သူ့ကားကို ထိုးလိုက်၏။

ဈေးတည်ရာမြေသည် အမြင့်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သဖြင့် ချက်တီဆင်း၏ ဂိုဒေါင်များကို အပေါ်မှစီး၍ မြင်နေရသည်။ အကွာအဝေးမှာလည်း မိုင်ဝက်ပင်မရှိ။ သူသည် လူသူကင်းဝေးရာ တစ်နေရာမှ ရပ်၍ မှန်ဘီလူးနှင့် လှမ်းကြည့်၏။

ဂိုဒေါင်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သံလမ်းပြေး ထရပ်ကားများပေါ်သို့ တင်နေကြလေပြီ။ ရဲ၏ အရိပ်အယောင်ကိုမူ လုံးဝ မမြင်ရသေး။

ဒင်နီယယ်သည် အခြေအနေကို ကြည့်ကာ စိတ်မော လူမော ဖြစ်သွားသည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် သံလမ်းပြေး ထရပ်ကား သုံးတွဲကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားသော မီးရထားစက်ခေါင်းကို မြင်တွေ့ရသည်။ ထရပ်ကားပေါ်၌ တင်ထားသည့် ကုန်ပစ္စည်းများကို ရွက်ထည်ကြီးများ အုပ်ထားသည်။

ရဲတွေ ဘယ်ရောက်နေကြသနည်း။ သူ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်မှာ တစ်နာရီခန့် ရှိလွန်းပြီ။ ဘာကြောင့် အခုအချိန်ထိ ရောက်မလာကြသေးတာပါလိမ့်။ ဒင်နီယယ်သည် ဗောက်စံဝက်ဂွန်ဆီသို့ ပြန်လာ၏။ ကားကို လမ်းမ

ကြီးပေါ်အတိုင်း မောင်းလာသည်။ သူသည် ရထားလမ်းကူးဂိတ်သို့ ရောက်သည့်အခါ ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

ဂိတ်ရှေ့တွင် မီးနီများ လင်းလျက်ရှိသည်။ သတိပေး ခေါင်းလောင်းသံသည် ဆူညံလျက် ရှိသည်။ မကြာမီ ရထားသံ ကြားရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် စက်ကိုမသတ်ဘဲ ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ဂိတ်တံခါးအနီးသို့ ရောက်အောင်လျှောက်သွား၏။ ကုန်ရထားသည် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်သွားနေပြီ။

ကုန်လက်ခံဌာန	လပ်ကီးဒရက်ဂွန်းကုမ္ပဏီ
ခရီးလမ်း	ဘီရာမှတစ်ဆင့် တရုတ်တိုင်ပေသို့
ကုန်	လက်ဖက်ခြောက်သေတ္တာ ၂၅၀

ဒင်နီယယ်သည် သူ့မျက်စိရှေ့မှ ဖြတ်သွားသော ကုန်ရထားကို ဒေါသတကြီး ကြည့်နေမိသည်။ အချက်ပြ မီးနီရောင် ပျောက်သွားပြီး အစိမ်းရောင်ပေါ်လာ၏။

သတိပေးခေါင်းလောင်းသံလည်း ရပ်သွား၏။ သူ့ကား နောက်မှရပ်နေသည့် ကားများဆီမှ ဟွန်းတီးသံများ ကြားရသည်။ သူသည် ကားဆီသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့၏။

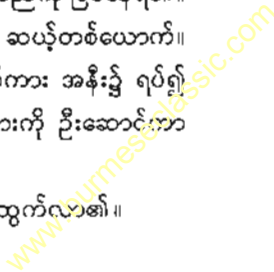
သူသည် ကားကို မီးရထားလမ်းဘေးအတိုင်း မောင်းလာခဲ့သည်။ လုံခြုံမှု ရှိလိမ့်မည်ဟု ယူဆရသော နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ ကားကို ရပ်၍ မှန်ဘီလူးဖြင့် ဂိုဒေါင်များဆီသို့ ကြည့်ပြန်၏။

ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မတွေ့ရ။ ကုန်ရထား ထွက်သွားပြီးနောက် ဖုန်နာရီနီးပါးခန့် အကြာတွင် ဂိုဒေါင်ဝင်းအတွင်း၌ လှုပ်ရှားမှုများ ရှိလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချက်တီဆင်း၏ အစိမ်းရောင် ကားဒီလက်ဖြင့် မီးခိုးရောင် လင့်ရီဗာရဲ့ကားနှစ်စီးသည် ဂိုဒေါင်ဝင်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။

ရဲကားနှစ်စီးပေါ်ကွင် ရဲသားများ အပြည့်ပါလာသည်ကို မြင်နေရ၏။ လင့်ရီဗာ ကားများပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် ရဲများမှာ အားလုံး ဆယ့်တစ်ယောက်။ ရဲအရာရှိနှင့် ချက်တီဆင်းတို့သည် ကားဒီလက်ကား အနီး၌ ရပ်၍ စကားအချေအတင် ပြောနေကြသည်။ ထို့နောက် သူ့ရဲများကို ဦးဆောင်ကာ ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ရဲများ ပြန်ထွက်လာ၏။

ရဲအရာရှိသည် ချက်တီဆင်းအား တောင်းပန်စကား ပြောနေသည် လက္ခဏာရှိ၏။ ခဏမျှအကြာတွင် ရဲကားနှစ်စီး ပြန်ထွက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ ဒင်နီယယ်သည် မှန်ဘီလူးဖြင့် ချက်တီဆင်း၏ အရိပ်အကဲကို သေချာစွာ လေ့လာသည်။

ချက်တီဆင်း၏ မျက်နှာသည် ယခင်လို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် မရှိတော့။

ဒင်နီယယ်အဖို့ စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာပြန်၏။

ဆင်စွယ်များကို ဤနိုင်ငံအတွင်းမှ အပြင်သို့ မထုတ်မီ တားဆီးနိုင်စရာ နည်းလမ်းရှိပါမည်လော။ ယခု ထွက်သွားသည့် ကုန်ရထားသည် ဘီရာဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သည်အထိ လမ်းတွင် ရပ်နားလိမ့်မည် မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် သင်္ဘောပေါ်မတင်မီ ကြားဖြတ်စစ်ဆေးပြီး ဖမ်းဆီးနိုင်ပါမည်လား။ လောလောဆယ်အခြေအနေအရ ထိုနည်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဗောက်စံဝက်ဂွန်ကို မြို့လယ်ရှိ စာတိုက်သို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ စာတိုက်ရှိ အများသုံးဖုန်းမှနေ၍ ဆွာဟီလီစကားဖြင့် သတင်းပေးပြန်သည်။

“ရဲအုပ်မိုပိုလာကို ပြောပြပေးပါ။ ခိုးသွားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေကို ဝိုင်းခေါင်ထဲက ဆယ့်တစ်နာရီ သုံးဆယ့်ငါးမိနစ်တိတိမှာ ကုန်ရထားနဲ့ ထုတ်သွားပြီ...ဘီရာဆိပ်ကမ်းကို ပို့မှာ၊ တိုင်ပင်ပေးမြို့က လုပ်ကီးဒရက်ဂွန်း ကုမ္ပဏီကို ပို့မှာ၊ လက်ဖက်ခြောက်သေတ္တာတွေလို့ ရေးထားတယ်”

တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာက သူ့နှာမည်ကို မမေးခင် လက်ထဲမှ ဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူသည် လမ်းတစ်ဖက်ရှိ စတိုးဆိုင်သို့ သွားကာ မီးခြစ်ဆံတစ်ထုပ်၊ ဆိုလိုတိပ်တစ်ခွေ၊ ခြင်ဆေးတစ်ထုပ်နှင့် စဉ်းထားသည့် အမဲသားနှစ်ကီလို ဝယ်သည်။

ထို့နောက် သူတည်းခိုရာ ကက်ပီတယ်ဟိုတယ်သို့ ပြန်လေသည်။ အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် လက်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးအသစ် ပြန်ထည့်သည်။ ပတ်တီးသစ် ပြန်ပတ်၏။ ဆေးတစ်လုံး ထပ်ထိုးသည်။ ထို့နောက် အိပ်ရာပေါ် လှဲ၍ အနားယူ၏။

သူအိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ ညစာစားဖို့နီးနေပြီ။ သူသည် ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်လဲသည်။ သူ့လက်မှနာကျင်မှုသည် အတော်ကြီး သက်သာ သွားခဲ့လေပြီ။

သူသည် ဓားတစ်ချောင်းဖြင့် မီးခြစ်ဆံခေါင်းများကို ဖြစ်၍ စက္ကူတစ်ရွက်တွင် ထည့်သည်။ စက္ကူကို စနစ်တကျထုပ်၍ ဆိုလိုတိပ်နှင့် ပိတ်လိုက်သည်။

ခြင်ဆေးခွေတစ်ခွေကိုယူ၍ မီးညှိပြီး စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်သည်။ ခြင်ဆေးခွေ၏ မီးလောင်နှုန်းကို သိလို၍ ဖြစ်သည်။ နှာရီဝက်လျှင် နှစ်လက်မ နှုန်းခန့် လောင်ကျွမ်းသွားနိုင်သည့် အခြေအနေကို သူသိရ၏။

သူသည် ခြင်ဆေးခွေအသစ် တစ်ခွေ ထုတ်ယူကာ ငါးလက်မခန့် ဖြတ်လိုက်သည်။ ဤမျှလောက် အရှည်ဆိုပါက မီးလောင်နှုန်းသည် တစ်နာရီကျော်ခန့်ကြာဖို့ ရှိလေသည်။

သူသည် ခြင်ဆေးခွေငါးလက်မကို မီးခြစ်ဆံပုံးတွင် စနက်တံအဖြစ် တပ်ဆင်လိုက်၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍ ညစာစားသည်။

ညစာစားအပြီးတွင် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ထဲ၌ ရှိနေသော ချက်တီဆင်း၏ နေအိမ်လိပ်စာကို ကူးယူသည်။ ထို့နောက်တွင်မူ သူသည် ဗောက်စံဝက်ဂွန်ဖြင့် ချက်တီဆင်း၏ စတိုးဆိုင်ကြီးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။ စတိုးဆိုင်ကြီးမှာ သူထင်ထားသည့်အတိုင်း မပိတ်သေး။ သူသည် လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ မောင်း၏။

လေဆိပ်မှ သူ၏ လင်ခရူစာပေါ်တက်ကာ ဆေးအိတ်ထဲမှ အိပ်ဆေးတောင့်များကို ယူသည်။ ထို့နောက် လမ်းမီးတိုင်အောက်၌ ရပ်ထားသည့် ဗောက်စံဝက်ဂွန်ပေါ်၌ ထိုင်ကာ အမဲသားပေါ်သို့ အိပ်ဆေးမှုန့်များ ဖြူးသည်။ အိပ်ဆေးအတောင့် ငါးဆယ်တိတိ သုံးထားခြင်းဖြစ်ရာ ဆင်ထီး တစ်ကောင်ကို ပင် သစ်တုံးတစ်တုံးသဖွယ် အိပ်မောကျသွားစေနိုင်သည့် အစွမ်းအာနိသင် ရှိ၏။

ထို့နောက်တွင်မူ သူသည် မြို့ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ချက်တီဆင်း၏ အိမ်သို့ ကားကို မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းထဲတွင် အကြီးကျယ် အခမ်းနားဆုံးသော အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်သည်။ မြေအကျယ်မှာ သုံးလေးဧကခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ သူသည် ကားကို လမ်းမီးမရှိသည့် နေရာတစ်နေရာ၌ မှောင်ရိပ်ခို၍ရပ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး နောက်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။

အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာသည့်အခါ ဝင်းတံခါးကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။ သံကြိုးနှင့်တွဲ၍ ခတ်ထားသည့် သော့ခလောက်သည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ဖွင့်ရမည့် အမျိုးအစားမဟုတ်။ စက္ကူတွဲသည် ကလစ်ကို သုံးသည့်တိုင်အောင် နှစ်မိနစ်မျှဖြင့် ပွင့်နိုင်ဖွယ်ရာရှိ၏။

အရေးကြီးသည်မှာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ဂျာမန် ရော့တဝေးလား ခွေးမျိုးများဖြစ်၍ ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ ခွေးနှစ်ကောင်သည် ခြံဝင်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေသော ဒင်နီယယ်အား မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်ကာ မာန်ဖိလျက် ရှိကြ၏။

မောင်ထွန်းသူ

သူသည် မောင်ရိပ်ကျနေသည့် ထောင့်ကို ရောက်သည်အခါ အိတ်ကပ်ထဲမှ အမဲသားကို ထုတ်၍ နှစ်ပိုင်းခွဲလိုက်၏။ ခွေးနှစ်ကောင်သည် သူ့အား စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ သူသည် လက်ထဲမှ အမဲသားတစ်ပိုင်းကို ခွေးတစ်ကောင်ဆီသို့ ပစ်ပေးသည်။ ခွေးသည် တစ်ချက်မျှ အနံ့ရှူကာ လောဘတကြီး ဝါးမျိုချလိုက်၏။ နောက်တစ်ပိုင်းကို ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။ နောက်တစ်ကောင်ကလည်း ဖျတ်ခနဲကောက်ယူမျိုချလိုက်သည်။

သူသည် ဗောက်စိဝက်ဂွန်ကို မြို့ထဲသို့ ပြန်မောင်းသည်။ ဆူပါမားကတ်ဈေးကြီးနှင့် တစ်လမ်းကျော်တွင် ကားကိုရပ်၏။ မီးခြစ်ဆံပုံးကြီးမှ စနက်တံခြင်ဆေးခွေကို မီးတိုသည်။ ထို့နောက် လမ်းထိပ်အမှိုက်ပုံးဆီသို့ လျှောက်သွားကာ ကတ်ဘူးတစ်ဘူးထဲသို့ အလိုက်သင့် ချထားခဲ့သည်။

ကားပေါ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ နာရီကိုကြည့်၏။ ဆယ်နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ လိုနေသေး၏။ သူသည် ကားကို လာလမ်းအတိုင်း ပြန်မောင်းကာ ချက်တီဆင်း၏ အိမ်နှင့်သုံးလမ်းကျော် လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ ထိုးလိုက်သည်။

သူ့လက်များကို သားရေလက်အိတ်များ စွပ်သည်။ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံအောက်မှ နှစ်လုံးပြူး ပြောင်းတိုသေနတ်ကို ယူသည်။ ထုပ်ထားသည့် တာပေါလင်ရွက်ထည်ကို ဖြေ၍ သေနတ်တစ်ခုလုံးကို အဝတ်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ပစ်သည်။ လက်ရာထင် ကျန်ရစ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သေနတ်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ချက်တီဆင်း၏ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသည့် ခွေးဟူ၍ တစ်ကောင်မှ မမြင်ရတော့ပေ။ ပို၍သေချာအောင် လေချွန်သံတိုးတိုး ပေးကြည့်သည်။ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

သူထင်ထားသည့်အတိုင်း ဂိတ်တံခါးကို ဖွင့်ရသည်မှာ နှစ်မိနစ်ပင် မကြာလိုက်။ အတွင်းရောက်သည့်အခါ ဝင်းတံခါးကို အနည်းငယ်မျှ ဟထားခဲ့ပြီး မြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ညစောင့် ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် သတိကြီးစွာ ထားလာသော်လည်း မတွေ့ရ။ ချက်တီဆင်းသည် လူအစောင့်ထက် ခွေးအစောင့်ကို ပို၍ယုံကြည်ကိုးစားဟန် ရှိ၏။

သူသည် အိမ်မကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေသော ကားရုံ နှစ်ရုံဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကားရုံတစ်ရုံ၏ အပေါက်များသည် ပွင့်နေသဖြင့် အတွင်းမှ ကားဒီလက်ကားကို မြင်နေရ၏။ ချက်တီဆင်း အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။

ဆင်ကုန်သည်

သူသည် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်၍ ကျည်နှစ်တောင့်ထည့်ကာ မောင်းထိန်းခလုတ်ကို ချပ်တံထားလိုက်၏။ နာရီကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။ မိနစ် ၂၀ ခန့်အတွင်း သူ့ထားခဲ့သော မီးခြစ်ဆံပုံးသည် ပေါက်ကွဲပေတော့မည်။ ထိုအခါ အမှိုက်များ မီးကူးကာ မီးခိုးငွေ့များနှင့် မီးတောက်များ ထွက်တော့မည်။ မီးလန့်ဥသြသံများသည် ထွက်ပေါ်လာမည်။

သူသည် ကားဒီလက်ကားရိရာသို့သွား၍ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ တံခါးအားလုံး လော့ချထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားဒီလက်၏ ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံဘက်မှ နံရံတွင် တံခါးတစ်ပေါက် ရှိသည်။ အိမ်မကြီးနှင့် ဆက်ထားသည့် တံခါးဖြစ်၍ ချက်တီဆင်း ဆင်းလာလျှင် ထိုတံခါးမှသာ ထွက်လာဖို့ရှိ၏။

မီးလန့်ဥသြသံများ ကြားရဖို့အတွက် သူသည် နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့် စောင့်ရလိမ့်ဦးမည်ဟု မှန်းသည်။ သူ့အဖို့တော့ စောင့်မျှော်နေရသည်မှာ ကြာလွန်းလှချေသည်။ သူ့စိတ်သည် ချာဝီဆီ ရောက်သွားလိုက်။ ချက်တီဆင်းထံ ပြန်လာလိုက် ဖြစ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူ့မိတ်ဆွေ အင်ဇောတို့ လင်မယားနှင့် ကလေးများကို သတိရကာ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကျုံးမရဖြစ်ခြင်းစသော ခံစားမှုများ ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူလာသည်အထိ ဒေါသစိတ်ဝင်လာသည်။

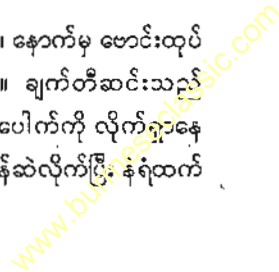
ဤပြဿနာသည် သူ့ရှောင်ပြေး၍ မဖြစ်သည့် ပြဿနာ။ သူ့မိတ်ဆွေ ပျန်နီအင်ဇောတို့ မိသားစုအတွက် လက်တုံ့မပြန်၍ မဖြစ်။ တရားမျှတမှုရှိအောင် အားမထုတ်၍ မရ။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်အပေါ်ဘက် တစ်နေရာမှ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားရသဖြင့် သတိပြန်ဝင်လာ၏။ သူသည် သေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်၏။

တံခါး၏ အတွင်းဘက်မှ ခြေသံများ ကြားရ၏။ သေဘုဗွင့်သံကိုပါ ထပ်၍ကြားရသည်။

အပြင်သို့ထွက်လာသည့် လူတစ်ယောက်...

ပထမသော် ဒင်နီယယ်သည် ထိုလူကို မမှတ်မိ။ နောက်မှ ဖောင်းထုပ်မပါဘဲ ထွက်လာသည့် ချက်တီဆင်းမှန်း သိရသည်။ ချက်တီဆင်းသည် ကားဒီလက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး တံခါးဖွင့်ရန် သေဘုပေါက်ကို လိုက်ရှာနေသည်။ ရုတ်တရက် မတွေ့သဖြင့် ပါးစပ်မှ တစ်ခွန်းမျှ ကျိန်ဆဲလိုက်ပြီး နံရံထက်မှ မီးခလုတ်ကို သွားဖွင့်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

မီးရောင်သည် ကားရုံထဲသို့ ဖြန့်ဆင်းလာသည်။ ချက်တီဆင်းသည် လက်ထဲမှ သော့ကို တံခါးသော့ပေါက်တွင်းသို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ဒင်နီယယ် သည် ချက်တီဆင်း၏ နောက်သို့ ကပ်သွားသည်။ သေနတ်ပြောင်းဖြင့် နောက်ကျောကို ထောက်ထားလိုက်၏။

“လူစွမ်းကောင်း မလုပ်ချင်နဲ့ မစ္စတာဆင်း၊ ခင်ဗျား ကျောရိုး ပြတ်ထွက် သွားလိမ့်မယ်”

ချက်တီဆင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တင်းသွားလေသည်။

“ကဲ...မစ္စတာဆင်း၊ ကားရဲ့ ဟိုဘက်တံခါးဆီကို သွားပါ။ အဲ...ဟုတ် ပြီ၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ...အထဲကိုဝင်”

ချက်တီဆင်း၏ မျက်နှာတွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စိုနေသည်။

“ရှေး...ကားသော့၊ ခင်ဗျား ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံပေါ် ပြောင်းထိုင်”

ချက်တီဆင်းက မော့ကြည့်၏။ သေနတ်ပြောင်းသည် သူ့မျက်နှာကို ချိန်ထားသည်။

သူသည် ယာဉ်မောင်းထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပြောင်းထိုင်သည်။ ဒင်နီယယ်က သူ့ဘေးရံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ကဲ...မစ္စတာဆင်း၊ ကားကို မောင်းထွက်”

ရှေးမီးနှစ်လုံးမှ အလင်းရောင်သည် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်သို့ ထိုးကျသွား သည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်၌ စန့်စန့်ကြီး လဲကျနေသော ခွေးတစ်ကောင်။

“ကျွန်တော့် ခွေးတွေကို ခင်ဗျား သတ်ပစ်လိုက်ပြီလား” ဟု ဆင်းက ရေရွတ်၏။

“ကျွန်တော့် သမီးတွေက သိပ်ချစ်တဲ့ ခွေးတွေ”

“ခင်ဗျား ခွေးတွေ မသေပါဘူး၊ အိပ်ဆေးမိနေတာပါ”

“ကျွန်တော့်ဆိုင် မီးလောင်နေပြီ၊ အဲဒါ ခင်ဗျား လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒေါ်လာ သန်းနဲ့ရှိပြီး မတည်ထားရတာ”

“မပူပါနဲ့၊ လောင်ချင်မှ လောင်မှာပါ၊ လောင်ရင်လည်း ခင်ဗျားထက် အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီက ပိုပြီးနစ်နာမှာပါ၊ ကဲ...မစ္စတာဆင်း၊ ကားကို ကုန်ရုံ ဘက်မောင်း”

“ဘယ်ကုန်ရုံလဲ”

“ဒီမနက်က ကျွန်တော်တို့ ဆုံခဲ့တဲ့ တုန်ရုံပေါ့”

ချက်တီဆင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ ပဲနဲ့နုနှင့် ကြက်သွန်ဖြူနဲ့များသည် ကားထဲတွင် ထောင်းထောင်းထနေသည်။ ဒင်နီယယ်

ဆင်ကုန်သည်

သည် လေအေးစက် ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ချက်တီဆင်းသည် နောက်ကြည့် မှန်ထဲသို့ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်လာနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ အကူအညီ မပိုင်မည့် အခြေအနေ မမြင်ရ။

လမ်းပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ချက်တီဆင်း၏ လက် တစ်ဖက်သည် သူ့ဘေးမှ ကားတံခါးခလုတ်ဆီသို့ သွားရန် တာရှည်သည်။

“မလုပ်နဲ့ မစ္စတာဆင်း” ဒင်နီယယ်က သေနတ်ပြောင်းဖြင့် နားထင်ကို “တုရှ် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို သတ်ဖို့ လက်မနှေးဘူးဆိုတာ နားလည်ပါ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ ဒေါက်တာ” ချက်တီဆင်းက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် မေးလေသည်။

“ကျွန်တော် ဘာကြောင့် အခုလိုလုပ်နေရတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိနေ တာပဲ”

“ဆင်စွယ်တွေက ခင်ဗျားနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းပါ ဒေါက်တာ”

“ဆင်စွယ်တွေကို ခိုးတယ်ဆိုတာဟာ တရားဥပဒေကို လေးစားတဲ့ လူတိုင်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ မစ္စတာဆင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အဖို့ အဲဒီအချက် ဟာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး”

“ချာစီနဲ့ လွတ်ပေးလိုက်တဲ့ ကိစ္စအပေါ် မကျေနပ်တာလား၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး အာသာတရှိလို့ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ဖန်တီးခဲ့တာပါ...ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ လုပ်ခဲ့ ရတာပါ၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့...ကျွန်တော်ဟာ လူချမ်းသာတစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော့် ပယောဂကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်နစ်နာတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လျော်ကြေးပေးဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး...ကဲဗျာ၊ ကျွန်တော် အမေရိကန် ဒေါ်လာ တစ်သောင်းပေးမယ်ဆိုရင် ဒေါက်တာကျေနပ်မလား”

“ဒါဟာ နောက်ဆုံးကမ်းလှမ်းချက်ပဲလား”

“ကဲလေ၊ နှစ်သောင်းငါးထောင် ထားလိုက်မယ်၊ အို...ဗျာ၊ ဒေါ်လာ ငါးသောင်းအထိ ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“ခင်ဗျား သိမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး” ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ပျန်နီအင်ဇောဟာ ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံး မိတ်ဆွေပါ၊ သူ့မိန်းမက ဇနီးအင်မတန် ချစ်စရာ ခင်စရာ ကောင်းပါတယ်...သူတို့မှာ သမီးလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သားလေး တစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သားလေးကို ကျွန်တော့်နာမည် ပူပြီး မှည့်ထားကြတာ”

မောင်ထွန်းသူ

“ဂျွန်နီအင်ဇော ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ” ချက်တီဆင်းက မေးသည်။

“ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူ့အတွက်လည်း ဒေါ်လာ ငါးသောင်းပေးမယ်၊ စုစုပေါင်း ဒေါ်လာ တစ်သိန်းပေါ့... ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပေးလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားက ဝေးရာကို ထွက်သွား၊ အခုဖြစ်ပြီးသမျှအားလုံးကို မေ့ပစ်ကြမယ်၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဒေါက်တာ”

“နောက်ကျသွားပြီ မစ္စတာဆင်း၊ ဂျွန်နီအင်ဇောဟာ ချင်ပီဝီ သဘာဝတောထိန်းဌာနရဲ့ စခန်းမှူးပါ”

ချက်တီဆင်း သက်ပြင်းချသည်။

“ကျွန်တော် သိပ်ကို ဝမ်းနည်းပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် အမိန့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ သတ်ဖြတ်မှုတစ်ခုလုံးဟာ ဟိုတရုတ်နဲ့ သက်ဆိုင်နေပါတယ်”

“အဲဒီ တရုတ်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို ပြောပြမလား”

“ကျွန်တော်က ပြောပြရင် ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ် မပြုပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိတော့ ပေးပါ”

ဒင်နီယယ်သည် အချိန်အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားချိန်ဆနေသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကုန်ဂိုဒေါင်အထိ သွားကြမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် နင်ချင်ဂွန်းအကြောင်း တစ်လုံးမကျန် ပြောပြပါ၊ ပြီးသွားရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

ချက်တီဆင်းက လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ယုံပါတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ကတိတည်ပါစေ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က မပျက်စေရပါဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း၊ တွေဟာ အတော့်ကို ကောင်းပုံပေါ်တယ်... အဲဒီအကျိုးအမြတ်တွေကို အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ စံစားသွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်သွားဖို့ လိုပါလိမ့်မယ်”

ကားသည် အမှောင်ထုထဲ၌ မားမားမတ်မတ် ရပ်နေသည့် ဂိုဒေါင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

“ဂိတ်တံခါးကို ခင်ဗျားဘက်က ဖွင့်ရမှာ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောကာ အီလက်ထရစ်သေ့ကတိပြားကို လှမ်းပေးသည်။

ဒင်နီယယ်က လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သေ့ကတိပြားကို သေ့ပေါက်ထဲ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ တံခါးသည် အပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ဆင်ကုန်သည်

ချက်တီဆင်းသည် ကားကို မောင်းဝင်လိုက်၏။ သူတို့ နောက်ဘက်မှ တံခါးတစ်ချပ် ပြန်ကျသွားသံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။

ဂိုဒေါင်ရှေ့ ရောက်သည့်အခါ ဒင်နီယယ်က ကားကို ရပ်ခိုင်းသည်။ ကားမျက်နှာကျက်မှ မီးလုံးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ကားရှေ့စီးများကို ပိတ်ခိုင်းသည်။

ချက်တီဆင်းသည် ဒင်နီယယ်ခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်သည်။ ချက်တီဆင်းသည် စောစောကလို မဟုတ်တော့။

သူ့မျက်နှာတွင် ရွေးသီးရွေးပေါက်များ မမြင်ရတော့။ စိတ်လည်း တည်ငြိမ် အေးဆေးလာပုံရ၏။ ဒင်နီယယ်ကတော့ သူ့အား လုံးဝအလစ်မပေး၊ သေနတ်ပြောင်းဖြင့် နံဘေးတစ်ဖက်သို့ ထိုး၍ ထောက်ထားဆဲ...။

နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာမျှ ငြိမ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဒင်နီယယ်က “ခင်ဗျား နင်ချင်ဂွန်းနဲ့ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လို တွေ့ခဲ့တာလဲ” ဟု မေးသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကမှ တွေ့ခဲ့တာပါ၊ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က သူ့အကြောင်း ပြောပြတယ်... ဆင်စွယ်တွေ စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်း၊ ပြီးတော့ တခြားကုန်ပစ္စည်းတွေ အပေါ်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်”

“တခြား ကုန်ပစ္စည်းတွေဆိုတာက ဘာတွေလဲ” ချက်တီဆင်းက ချက်ချင်းအဖြေမပေး၊ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်လျက် ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်က သေနတ်ပြောင်းဖြင့် တစ်ချက်ထိုးသည်။ “ကျွန်တော်တို့ အပေးအယူ လုပ်ထားတာကို သတိရပါ၊ ကတိလည်း တည်ပါ”

“စိန်တွေပါ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။ “နမ်မိဘီယာနဲ့ အင်ဂိုလာနိုင်ငံက ထွက်တဲ့ စိန်တွေပါ၊ ပြီးတော့ အင်ဝါနာက ထွက်တဲ့မြ၊ တန်ဖန်းနီးယားနိုင်ငံ အေရူရာ သတ္တုတွင်းတွေက ထွက်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေပါ”

“ခင်ဗျားကလည်း သူလိုချင်တာမှန်သမျှ ရအောင်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလား”

“ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ၊ ဒါကြောင့်လဲ မစ္စတာ နင်ချင်ဂွန်းနဲ့ ဆက်မိခဲ့တာပါ”

“နှစ်ယောက်စလုံး အကျိုးဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုပါတော့”

ချက်တီဆင်းက ပန်းများကို တွန့်သည်။ ဒင်နီယယ်က ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

“ချင်ပီပီစခန်းကို ဝင်တိုက်ဖို့ စိတ်ကူးတာကျတော့ ဘယ်သူစိတ်ကူးလဲ ဟု မေးသည်။

“မစ္စတာ နင်ချင်ဂွန်းရဲ့ စိတ်ကူးပါ ဒေါက်တာရယ်”

“ဒါကျတော့ ခင်ဗျားလိမ်တာပဲ၊ ချင်အနေနဲ့ အဲဒီစခန်းက ဆင်စွယ် ရိုဒေါင်အကြောင်း သူဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ...ဒါက အများသိအောင်ထားတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါမျိုးကို နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိနိုင်တာ ခင်ဗျားပဲ၊ အဲဒီတော့...”

“ကဲပါလေ..၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပါ့မယ်” ဟု ချက်တီ ဆင်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ရိုဒေါင်တွေအကြောင်း သိထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ အဲဒီတုန်း က မစ္စတာချင်က နောက်ထပ် ဆင်စွယ်များများ လိုချင်တယ်လို့ ပြောလာတယ်... သူလည်း နှစ်ဖွေလို့ ပြန်ရတော့မှာဆိုတော့ များများရနိုင်ရင် လိုချင်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်က အကြံပြုလိုက်မိတာပဲ”

“ဝင်တိုက်ဖို့ လူတွေလဲ ခင်ဗျားကပဲ ရှာပေးခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းကို သတ်ဖို့ မခိုင်းခဲ့ပါဘူး” ဟု ပြောသည်။

ချက်တီဆင်း၏ အသံသည် တုန်ယင်နေသည်။

“ကျွန်တော်အနေနဲ့ အဲသလို မဖြစ်စေချင်တာ အမှန်ပါ”

“လူတွေ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ခဲ့ရင် ရဲ့ကိုပြောမှာ ခင်ဗျား စိုးရိမ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်..၊ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ လုံးဝ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ အဲဒီအစီအစဉ်ဟာ နင်ချင်ဂွန်းရဲ့ စိတ်ကူးက လာတာပါ...ကျွန်တော်က စီးပွားရေးသမားသက်သက်ပါ၊ သတ်တာဖြတ်တာတွေကို မယုံကြည်ပါဘူး”

“ဒီလိုဆိုရင် ချာဝီနဲ့ ကျွန်တော့်ကို တောင်ကြားဘက် လွှတ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်ခိုင်းခဲ့တာလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ ဒါက ဒီလိုပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ တခြားရွေး စရာလမ်းမရှိတော့လို့ပါ၊ ဒေါက်တာ ကျွန်တော်အပေါ် နားလည်စေချင်ပါတယ်... ကျွန်တော်ဟာ စီးပွားရေးသမားပါ၊ လူဆိုးဓားပြတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး”

“ကဲပါလေ..၊ အဲဒါကို အသာထားလိုက်ဦး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ချင်နဲ့ ဆက်ပြီး အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားတာတွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား...သူ တရုတ်တိုင်း

ပေကို ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဆက်လုပ်ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြတဲ့ အစီအစဉ်တွေကို ပြောတာနော်”

“မရှိဘူး ဒေါက်တာ”

“ကျွန်တော့်ကို မလိမ်ပါနဲ့ မစ္စတာဆင်း၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောတူညီ မှုကို ချိုးဖောက်သလို ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒင်နီယယ်သည် သေနတ်ပြောင်းဖြင့် မစ္စတာဆင်း၏ နံကြားသို့ တအားထိုး၍ ထောက်ထားသည်။

“ဒီလောက်အထိ မလုပ်ပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒဏ်ရာ အနာ တရ ဖြစ်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ကျွန်တော် မပြောဘဲ မနေပါဘူး”

ဒင်နီယယ်က သေနတ်ပြောင်းကို အနည်းငယ်ရွာလိုက်ပြီး ဆင်း၏ မျက်နှာကို စူးစူးရဲ့ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် သတိပေးထားပါရစေ၊ အပေးအယူ လုပ်ထားတဲ့ သဘော တူညီချက်ကို ချိုးဖောက်ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က ဝမ်းသာစွာနဲ့ ချိုးဖောက် ဖို့ ရှိနေပါတယ် မစ္စတာဆင်း...ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ဂျွန်နီအင်ဇောမှာ သမီးလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သားလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်၊ အဲဒီကလေးတွေကို ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေက သတ်သွားခဲ့ပါတယ်...သားငယ်လေး ဒင်နီယယ်ဆိုရင် လေးနှစ်သားပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါတွေကို ပြန်သတိရလိုက်ရင် သဘောတူထားတဲ့ ကိစ္စကို ချက်ချင်း ပြန်ဖျက်ချင်တဲ့စိတ် ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်”

“ကျွန်တော် အဲဒါတွေကို နားမထောင်ချင်တော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သားသမီးတွေနဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲသလောက်အထိ ဖြစ်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိတာ...”

“ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ နင်ချင်ဂွန်းနဲ့ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးထားတာတွေတော့ ရှိပါတယ်” ချက်တီဆင်း ပြော၏။

“နင်ချင်ဂွန်း မိသားစုပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဟာ အာဖရိကမှာ အများကြီး ရှိနေပါတယ်၊ အခုနောက်ဆုံးတစ်ခေါက် ဆင်စွယ်တွေ ပို့ပြီးရင် နင်ချင်ဂွန်းရဲ့ အခန်းကဏ္ဍဟာ သူ့မိသားစုထံမှာ အမြင့်ဆုံးနေရာကို ရောက်သွား ဖို့ ရှိပါတယ်...ဒါဆိုရင် သူ့အဖေက သူ့ကို အာဖရိကဘက်က လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးဖို့ လွှဲပေးလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားပါသလား”

“အဲဒီတော့ သူ့နဲ့တွဲပြီး ဒါမျိုးတွေ ထပ်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ ချထားကြ သေးတယ် ဆိုပါတော့”

“မချပါဘူး”

“အမှန်အတိုင်းပြောပါ မစ္စတာဆင်း၊ ခင်ဗျားတို့ နောက်ထပ် ဘယ် နေရာကိုဝင်ဖို့ စီစဉ်ထားသလဲ”

ချက်တီဆင်းသည် ချက်ချင်းမဖြေ။ အတန်ကြာမျှ တွေငေးကာ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

ထို့နောက် ဒင်နီယယ်အား တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လေသည်။

“ယူဘိုမိုပါ” ပြောသည်။

“လပ်ကီးဒရက်ဂွန် ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲမှာ အရင်းအနှီးတွေ တိုးချဲ့မြှုပ်နှံဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

“ဘာ ယူဘိုမို” ဟု ဒင်နီယယ်က တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

“သမ္မတ အိုမီရူနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ဖို့လား”

ဒင်နီယယ်အဖို့တော့ ကြားလိုက်ရသော စကားသည် မယုံကြည်နိုင် စရာ ဖြစ်နေသည်။ အာဖရိကတိုက်တွင် ယူဘိုမိုနိုင်ငံသည်လည်း အောင်မြင်နေ သော နိုင်ငံအနည်းငယ်ထဲ၌ စာရင်းဝင်နေသည့် နိုင်ငံငယ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

မာလဝီနိုင်ငံကဲ့သို့ပင် ရေကန်များ၊ ရေအိုင်ကြီးများ၊ တောင်တန်းကြီး များ ထူထပ်ရာ နိုင်ငံဖြစ်၏။ ဂရိတ်ရစ်ဖ် တောင်ကြားအစွန်း၌ တည်ရှိပြီး ဆေး နား မြက်ခင်းပြင်နှင့် အိက္ခေတာ သစ်တောများ ပေါင်းဆုံရာ ဒေသတစ်ခု ဖြစ်၏။

အာဖရိကတိုက်၏ အရှေ့ပိုင်းတွင် ထူးခြားထင်ရှားသော နိုင်ငံငယ်တစ်ခု ဖြစ်၏။

ယူဘိုမိုနိုင်ငံ၏ သမ္မတအိုမီရူသည် မာလဝီနိုင်ငံ သမ္မတဟောစတင် တင်ဒါ ကဲ့သို့ပင် ပြည်သူကို အကျိုးပြုသော အာဏာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သူ၏ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော၊ ပြည်သူတို့ကို ကြင်နာလေးစားသော အုပ်ချုပ်မှုကြောင့် သူ့နိုင်ငံသည် ကြွေးမြီကင်းသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့ရုံမျှမက ပြည်သူအများတွင် စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေသည်။ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်။ လူမျိုးစုကြားတွင် သွေးကွဲမှုနှင့် မုန်းတီးမှုများလည်း မရှိ။

အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သော သမ္မတအိုမီရူသည် ကော့တီတ်ချ် ခေါ် အုတ်တိုက်သေးသေးကလေးတွင် နေ၏။ အမိုးမှာ သွပ်မိုးဖြစ်၏။ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား သူ့ကိုယ်တိုင်မောင်းသည့် ကားမှာ လင့်ရီဗာကား ဖြစ်၏။ သူ့တွင် ကျောက်ဖြူဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော နန်းတော်မရှိ။ မာစီဒီးကားမရှိ။ ကိုယ်ပိုင် ဂျက်လေယာဉ် မရှိ။

ရေခြားမြေခြား ခရီးသွားစရာရှိလာလျှင် သာမန်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီ ပိုင် ခရီးသည်တင်လေယာဉ်ဖြင့် သာမန်ခရီးသည်တစ်ယောက်လိုပင် ရိုးရိုးတန်း လက်မှတ်ဖြင့် ခရီးသွားတတ်သူ ဖြစ်၏။

သမ္မတ အိုမီရူသည် ရိုးသားဖြူစင်သူ ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ဖြစ်၏။ စည်းစိမ်ခံတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ကြီးပွား ချမ်းသာမှုကို မက်မောတွယ်တာခြင်း မရှိ။ သူ့လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် လပ်ကီးဒရက် ဂွန် ကုမ္ပဏီနှင့် လုံးဝတွဲ၍ ရနိုင်စရာ မရှိ။

“သမ္မတ အိုမီရူနဲ့ တွဲလုပ်ဖို့လား၊ ကျွန်တော် လုံးဝမယုံကြည်ဘူး၊ သူဟာ ခင်ဗျားတို့လက်တွဲနိုင်မယ့် လူစားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး” ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အိုမီရူက ‘မနေ့ကလူ’ ဖြစ်နေပြီ၊ သူက အိုလည်း အိုနေပြီ၊ လူပိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ မကြာခင် သူ့သွားရတော့မှာ၊ အားလုံးစီစဉ်ပြီး နေပြီ...ယူဘိုမိုနိုင်ငံမှာ မကြာခင် လူသစ်တစ်ယောက် တက်လာတော့မယ်၊ သွက်သွက်လက်လက် တက်တက်ကြွကြွ လူတစ်ယောက် လာတော့မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အသက်ကလည်း ငယ်ငယ်၊ လောဘကလည်း ကြီးကြီး၊ အာဏာကလည်း ရူးရူး လူငယ်တစ်ယောက် ဆိုပါတော့”

ဒင်နီယယ်က မလိုတမာသဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“အဲဒီတော့ ခင်ဗျားရဲ့လူ ချင်နဲ့ လက်ကီးဒရက်ဂွန်က ဒီပြဿနာကို ဘယ်လိုပုံနဲ့ စခန်းသွားမှာတဲ့လဲ”

“အသေးစိတ်တော့ မသိသေးဘူး၊ ချင်ကလည်း အဲသလောက်အထိ ဖွင့်ပြောလောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်မတဲ့လား...သူပြောတာက ကျွန်တော့်လူတွေကို ယူဘိုမိုမှာ ကြိုတင်ချထားဖို့နဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားဖို့ပဲ၊ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာမယ့်နေ့အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားဖို့သာ မှာတာ”

“အပြောင်းအလဲက ဘယ်တော့ဖြစ်မှာလဲ”

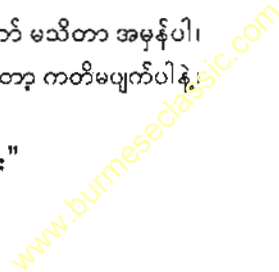
“ကျွန်တော် မသိသေးဘူး၊ မကြာခင် ဖြစ်လာဖို့ရှိတယ် လို့ ထင်ရတာပဲ”

“ဒီနှစ်အတွင်းမှာလား၊ လာမယ့်နှစ်ထဲမှာလား”

“ကျွန်တော်ပြောတာ ယုံပါဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် မသိတာ အမှန်ပါ၊ ကျွန်တော်သိသမျှ အကုန်ပြောပြီးပါပြီ...ခင်ဗျားဘက်ကတော့ ကတိမပျက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို အန္တရာယ်မပြုဖို့”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အန္တရာယ် ပြုခဲ့လို့လား”

“အခုထိတော့ မပြုသေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့...”

မောင်ထွန်းသူ

ချက်တီဆင်း စကားမဆုံးမီ ဒင်နီယယ်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ချက်တီဆင်း၏ ရင်ခွင်ပေါ်မှကျော်၍ ကားတံခါး လက်ကိုင်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

လုပ်လိုက်ပုံမှာ လျင်မြန်သွက်လက်လွန်းသဖြင့် ချက်တီဆင်း ဘာမှ မလုပ်နိုင်။ ဒင်နီယယ်၏ လက်ထဲမှ သေနတ်ကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျား သွားလိုရာကို လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်တယ် မစွတာဆင်း” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်က ချက်တီဆင်း၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်း၍ ကားထဲမှ ထုတ်လိုက်သည်။

ချက်တီဆင်းသည် ကုန်ဂိုဒေါင်၏ အင်္ဂတေကြမ်းပြင်ထက်သို့ ပက်လက်လန် လဲကျသည်။ သူသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာထား ဖြင့် ဒင်နီယယ်အား ကြည့်နေသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားဒီလက်တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပြီး အတွင်းမှနေ၍ သော့ခတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားရှေ့မီးများ ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

ပထမတွင် ဘာတစ်ခုမှ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာ။ သို့သော်လည်း တစ်ခဏမျှအကြာတွင် ဂိုဒေါင်အတွင်း တစ်နေရာမှ ကျားသစ်ဟိန်းသံ ကြားရ သည်။ ချက်တီဆင်းသည် လဲကျနေရာမှ အားယူထကာ ကားဘေးသို့ ပြေးလာ သည်။ ကားတံခါးကို ထုရိုက်ကုတ်ခြစ်၍ အော်သည်။

“ဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ဒေါက်တာ၊ ကျားသစ်ရှိနေပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျားသစ် ထွက်လာပါလိမ့်မယ်”

ဒင်နီယယ်ကတော့ မတုန်မလှုပ် အေးစက်စက်မျက်နှာထားဖြင့် ချက်တီဆင်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်စိထဲတွင် ဂျွန်နီတို့ မိသားစု အား ပြန်လည်မြင်ယောင်နေသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားသည်။

“ခင်ဗျားလိုချင်တာ ပေးပါမယ် ဒေါက်တာ” ဟု ချက်တီဆင်းက အော်ပြောသည်။

ကျားသစ်ဟိန်းသံကို အနီးကပ် ကြားလိုက်ရသည်။ ကြောက်အား လန့်အား လှည့်ကြည့်သည်။ မှောင်ရိပ်ထဲတွင် လှည့်ပတ် လှုပ်ရှားနေသည့် မည်းမည်းပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခု...

“ကျွန်တော် ပေါ်လာတစ်သန်း ပေးပါ့မယ်ဗျာ” ဟု အော်ပြောပြန်သည်။

“လိုချင်တာ အကုန်ပေးပါ့မယ် ဒေါက်တာ၊ ဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း မထားခဲ့ပါနဲ့”

ကျားသစ်ဆီမှ ဟိန်းသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။ ချက်တီဆင်း သည် ကားတံခါးကို ကျောနှင့်မှီပြီး မှောင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဆင်ကုန်သည်

“ဟေး...နန်ဒီ၊ သွား...သွား...ပြန်သွား၊ နင်လှောင်ချိုင့်ထဲ ပြန်ဝင်” ဟု အော်ငေါက်၍ အမိန့်ပေးသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးပင် ကျားသစ်ကို မြင်ကြရသည်။ ကားမီးရောင် ဖြင့် ကျားသစ်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။

ကျားသစ်သည် ချက်တီဆင်းအား စူးစူးရှဲရှဲ ကြည့်နေ၏။ အကြောက် လွန်နေပြီဖြစ်သော ချက်တီဆင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်စွမ်းမရှိ၊ အမှောင်ထဲမှ ဖြတ်ကာ ဂိတ်တံခါးဘက်သို့ ပြေးသည်။

ကားနှင့် ဂိတ်တံခါးသည် ပေ ၁၀၀ ခန့် ကွာသည်။ ချက်တီဆင်း၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျားသစ် ခုန်အုပ်လိုက်သည့်အခါ သူသည် ခရီးတစ်ဝက်ပင် မရောက်ပေ။

နောက်မှနေ၍ ခုန်အုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ချက်တီဆင်းသည် မမြဲပြင်ထက်သို့ မှောက်လျက် လဲကျသွား၏။ ချက်တီဆင်း၏ အော်ဟစ်သံများ နှင့် ကျားသစ်၏ ဟိန်းဟောက်သံများသည် သောသောညလျက် ရှိ၏။

ပထမတွင် လူနှင့်ကျားသစ်သည် မြေပေါ်တွင် အတန်ကြာမျှ လုံးထွေး ရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ လိမ့်နေသည်။ ထို့နောက် ချက်တီဆင်းသည် ကျားသစ်၏ လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားသည်။

သူသည် ခူးများထောက်၍ ထသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် ကျားသစ်သည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ခုန်အုပ်ပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျားသစ် သည် ချက်တီဆင်း၏ မျက်နှာကို ကိုက်ရန် အားထုတ်လျက်ရှိသည်။

ချက်တီဆင်းသည် သူ့တွင်ရှိသမျှ ခွန်အားဖြင့် ကျားသစ်အား ထိုးကြိတ်ကန်ကျောက်သည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ကျားသစ်၏ ပါးစပ် အတွင်း၌ ရောက်နေသည်။

နောက်ခဏမျှအကြာတွင် ပြန်လွတ်သွားသော်လည်း ကျားသစ်၏ လူးလိုမ့်ကိုက်ခဲခြင်းကို ဆက်၍ ခံနေရပြန်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ချက်တီဆင်း ၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုသည် အားပျော့လာသည်။ သူ့အော်ဟစ်သံများသည်လည်း တိမ်ဝင်လာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ ကျားသစ်သည် သူ့သား မကောင်အား မဲ၍ ကိုက်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့အမြီးသည် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့ကာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်သည် စက်ကို မသတ်ဘဲ ရှေ့မီးနှစ်လုံးကို အားကုန်ဖြင့်လိုက် ကာ ကားပေါ်မှအသားဆင်းသည်။ ကျားသစ်ဆီသို့ မျက်ခြည်မပျက်ကြည့်ကာ ဂိတ်တံခါးဆီသို့ လျှောက်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဂိတ်ဝဲသို့ သူရောက်သွားချိန်တွင် ကျားသစ်သည် သူနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်သာ ကွာသည်။ သို့သော်လည်း သားကောင် ရနေပြီဖြစ်သော ကျား သစ်သည် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေရုံမှတစ်ပါး ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု။

နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီယယ်သည် ဝင်းအပြင်သို့ ရောက်သွားသည်။ မနက်ဖြန်နံနက်ဆိုလျှင် ချက်တီဆင်း၏ အလောင်းကို တွေ့ကြပေ တော့မည်။ ထိုအခါ သူ့အား သူ့မွေးထားသည့် ကျားသစ်က သူ၏အမှားတစ်ခုခု ကြောင့် ကိုက်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြလိမ့်မည်။

မိမိနှင့် ပတ်သက်၍ ခြေရာကောက်စရာ သဲလွန်စဟူ၍ ကျန်ခဲ့စရာ အကြောင်းမရှိ။ မိမိ၏ လက်ရာများ ထင်မကျန်ရစ်အောင် အစစအရာရာ သတိ ထား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

နောက်မိနစ်သုံးဆယ်မျှအကြာတွင် ဒင်နီယယ်သည် ဗောက်စံဝက်ဂွန် ကားဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားကို လေယာဉ်ကွင်းသို့ မောင်းခဲ့ပြီး အငှား ဌာနသို့ ပြန်အပ်သည်။

ထို့နောက် သူ့လင်ခရူဇာကားနှင့် ကက်ပီတယ် ဟိုတယ်သို့ ပြန်သည်။ ဟိုတယ် ညတာဝန်ကျ စာရေးအား အခန်းပြန်အပ်ပြီးသော် ဟိုတယ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သိချင်စိတ်ကို မမျှသိပ်နိုင်သော ဒင်နီယယ်သည် ကားကို ချက်တီ ဆင်း၏ ဆူပါမားကတ် စတိုးဆိုင်ဘက်မှ ဖြတ်မောင်းခဲ့သည်။ မီးသည် ပင်မ အဆောက်အအုံကြီးကို လောင်ကျွမ်းခြင်း မရှိ။ အနောက်ဘက် အမှိုက်သရိုက်များ ထားရာ အခန်းကိုသာ လောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူဖြတ်လာခိုက်တွင် မီးသတ်သမား နှစ်ယောက်သည် မီးကြွင်းမီးကျန်များအား ရေနှင့်ဖျန်း၍ ငြိမ်းသတ်ဆဲ။

သူသည် လောင်စီမှ အပြီးထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်၍ ကားကို အနောက် ဈေးရုံးသို့ ဦးတည်ကာ ဇမ်ဘီယာနယ်စပ်သို့ မောင်းသည်။ ဤခရီးသည် သုံးနာရီခရီး ဖြစ်၏။

သူသည် ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ မာလဝီ အသံလွှင့်ဌာနမှ နံနက်သတင်းကို နားထောင်လို၍ ဖြစ်၏။ သာယာမြူးကြွသော တေးဂီတသံ သည် ကားထဲတွင် ပျံ့လွင့်လျက် ရှိသည်။ နယ်စပ်သို့ နီးကပ်လာနေချိန်တွင် ရေဒီယိုမှ နံနက်ခြောက်နာရီသတင်းကြေညာချက် စတင်ကြားရသည်။

ပထမဆုံးသတင်းမှာ ဘာလင်တံတိုင်းကို ဖြိုပစ်ပြီး အရှေ့ဂျာမနီမှ လူများ အနောက်ဂျာမနီသို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာသည့် သတင်း...။ ထို့နောက်...လီလောင်ဝီမြို့ပေါ်တွင် လူသိအများဆုံးသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်

ဆင်ကန်သည်

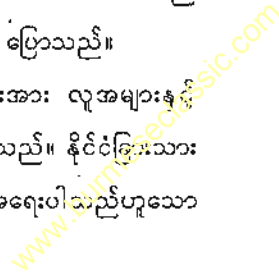
တစ်ဦးဖြစ်သည့် မစ္စတာချက်တီဆင်းသည် သူ့မွေးထားသည့် ကျားသစ် အကိုက် ခံရသဖြင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ရရှိသွားကြောင်း သိရပါသည်။ ယခုအခါတွင် မစ္စတာ ချက်တီဆင်းမှာ လီလောင်ဝီ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး အတွင်းလူနာဆောင်၌ ဆေးကုသမှုကို ခံယူနေရပါသည်။

ဆေးရုံ ပြောရေးဆိုခွင့်ရ ပုဂ္ဂိုလ်က မစ္စတာဆင်း၏ အခြေအနေသည် အလွန်စိုးရိမ်နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ကျားသစ်ကိုက်ခံရသည်ကို မသိရှိရသေးပါ။ ရဲတို့၏ စုံစမ်းချက်အရ မစ္စတာဆင်း၏ လူယုံတော် အလုပ်သမား မစ္စတာ ချာဝီဂန်ဝါနာ ဆိုသူ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း...၎င်းကိုရှာဖွေတွေ့ရှိပါက ယခုဖြစ်ပွားသည့် ကိစ္စ အတွက် အရေးကြီးသော အချက်အလက်များ ရနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ရ ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ မစ္စတာချာဝီအား တွေ့ရှိပါက နီးရာရစေခန်းသို့ သတင်း ပေးကြရန် ရဲအဖွဲ့က မေတ္တာရပ်ခံထားပါသည်...ဒင်နီယယ်သည် ရေဒီယိုခလုတ် ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကားကို မာလဝီ အကောက်ခွန်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံးရှေ့ ၌ ရပ်လိုက်သည်။ သတင်းအရဆိုလျှင် ချက်တီဆင်း မသေသေး။

သို့သော်လည်း စကားပြောနိုင်သည့် အခြေအနေရှိပုံ မရ။ အကယ်၍ စကားပြောနိုင်ခဲ့ပါမူ မိမိ၏နာမည်ကို ရဲအား မပြောဘဲနေမည် မဟုတ်။မည်သို့ ပင်ဖြစ်စေ မိမိအနေဖြင့် အဆိုးကိုတော့ မျှော်လင့်ထားသင့်သည်ဟု ယူဆသည်။ သူသည် သူ့နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ကိုယူကာ ရုံးခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြဿနာဟူ၍ ရင်မဆိုင်ရ။ အားလုံး အဆင်ပြေသည်။

“မာလဝီမှာ အပန်းဖြေရတာ စိတ်ချမ်းသာပါရဲ့လား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အမြဲတမ်းကြိုဆိုနေပါတယ်။ နောက်တစ်ခေါက် အလည် လာလိမ့်ဦးမယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ် ခင်ဗျာ” အရာရှိက ပြောသည်။

သမ္မတဟောစတင်ဘင်ဒါသည် ဝန်ထမ်းများအား လူအများနှင့် ဆက်ဆံရာ၌ ယဉ်ကျေးချောင်အောင် လေ့ကျင့် ပေးထားသည်။ နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်များသည် သူတို့နိုင်ငံ၏ စီးပွားရေးဘဝတွင် အရေးပါသည်ဟူသော

အချက်ကိုလည်း နားလည်လက်ခံအောင် သင်ကြားပေးထား၏။

နိုင်ငံခြားသား ခရီးသည်များအား ရန်လိုသည့် အပြုအမူမျိုး လုံးဝ မပေ့ရ။ ဇမ်ဘီယာနိုင်ငံဘက်ရောက်၍ အကောက်ဝန်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ရုံးသို့ သွားသည့်အခါ ငါးဒေါ်လာတန် တစ်ရွက်ကို နိုင်ငံကူးလက်မှတ် စာအုပ်ထဲ အလျင်ဆုံး ညှပ်လိုက်ရသည်။

စောစောက သူ့ရောက်ခဲ့သည့် နေရာနှင့် ကိုက်တစ်ရာ ခန့်သား ဝေးသည်။ သို့သော်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှုချင်းကား များစွာ ကွာခြားလှ၏။

ဤမှာဘက်သို့ ဝင်လာရခြင်းသည် 'အမှောင်ခေတ်' တွင်းသို့ ဝင်လာရသည့်နယ် ခံစားနေရလေသည်။

* * *

ဒင်နီယယ်သည် လူဆာကွာမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် တစ်နာရီအတွင်းမှာ ဝင် မိုက်ကယ်ဟာဂရိထံ ဖုန်းဆက်သည်။ မိုက်ကယ်ကလည်း ညစာလာစားရင်း စကားစမြည် ပြောကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

ညစာစားနေကြခိုက်တွင် မိုက်ကယ်၏ဇနီး ဝင်ဒီက “ရှင်ဒီတစ်ခါ ဘယ်ဘက်ကို ခရီးဆက်မလဲ” ဟု ပြောသည်။

“ရှင်လုပ်နေပုံကဖြင့် တကယ့်စွန့်စားခန်းခရီးတွေ ထွက်နေတာပါပဲ လား။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ရှင်အတွက် မိန်းမတစ်ယောက် ရှာပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်... ရှင် ခြေမငြိမ်တာကြည့်ပြီး ကျွန်မတို့ ယောက်ျားတွေပါ လှုပ်ရှားကုန်ရင် အားလုံးဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ အခုကော ရှင် ဒီမှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

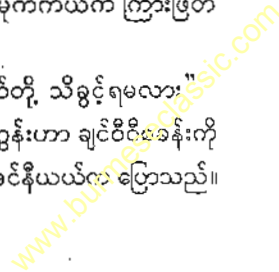
“အဲဒါက နင်ချင်ဂွန်း ဆိုတဲ့လူအပေါ်မှာ တည်နေတယ် ဝင်ဒီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“တကယ်လို့ သူ ဟာရာရီမှာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဟာရာရီကို သွားရမယ်။ မရှိဘူးဆိုရင်တော့လည်း လန်ဒန် ပြန်ချင်ပြန်မယ်။ တရုတ်တိုင်ပေကို ခရီးဆက်ချင် ဆက်မယ်”

“ခင်ဗျား သူ့နောက်ကို လိုက်နေတုန်းပဲလား” မိုက်ကယ်က ကြားဖြတ် မေးသည်။

“သူနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိခွင့်ရမလား”

“ကျွန်တော် သိထားရသမျှဆိုရင်တော့ နင်ချင်ဂွန်းဟာ ချင်ပီပီခန်းကို ဝင်တိုက်ပြီး ဆင်စွယ်ဂိုဒေါင်ဖောက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့တဲ့ လူပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား ဒင်နီရာ” ဟု မိုက်ကယ်ကတအံ့တပြောနေတာပါ။

“ခင်ဗျားဟာ သေချာရဲ့လား၊ နင်ချင်ဂွန်းဟာ သံအမတ်တစ်ယောက်၊ လူဆိုးမိုလ် မဟုတ်ဘူး”

“သူက နှစ်ခုလုံးလုပ်တယ်၊ သံအမတ်ရော၊ လူဆိုးမိုလ်ရော လုပ်တယ်၊ သူ့အကြံပေးက ချက်တီဆင်းတဲ့၊ လီလောင်ပီမြို့က စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး ရှိနေ တယ်...ဆင်စွယ်တင် မကဘူး၊ မူးယစ်ဆေးဝါးကစပြီး စိန်တွေ အထိပါတယ်”

“နေပါဦး၊ ဒီနာမည်ကို ကြားဖူးတယ်” ဟု မိုက်ကယ်က ရေရွတ်ကာ

တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟာ...ဟုတ်တယ်၊ ဒီမနက် ရေဒီယိုသတင်းမှာ ပါနေတာပဲ၊ သူ့မွေး ထားတဲ့ ကျားသစ် အကိုက်ခံရတယ်တဲ့...ဟုတ်လား”

မိုက်ကယ်၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။

“ခင်ဗျား လီလောင်ပီမှာ ရှိနေချိန်လောက်က ဖြစ်တာပဲ၊ တိုက်ဆိုင်မှုမှ ဟုတ်ရဲ့လား ဒင်နီရာ၊ ခင်ဗျားလက်မှာလဲ ပတ်တီးနဲ့ ကြိုးသိုင်းနဲ့၊ ပြီးတော့... ကျွန်တော် ချက်တီဆင်းနဲ့ စကားပြောခွင့်ရခဲ့တယ်၊ သူ့ကို ကျားသစ်မကိုက်ခင်က လေးမှာပဲ၊ သူ့ဆီက သတင်းတစ်ခု ရခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရတယ်”

ဝင်ဒီက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ရှင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြပါ၊ ကျွန်မ နောက်ဘေးမှာ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ သတင်းကို ပြောပါဦး” ဟု မိုက်ကယ်က စကားစသည်။

“ချက်တီဆင်း အဆိုကတော့ ယူဘိုမိုနိုင်ငံမှာ အာဏာသိမ်းလိမ့်မယ်၊ သမ္မတကြီး အိုမီရှကို ဖယ်ပစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

“ဟာ...ဟုတ်ရဲ့လားဗျာ၊ အိုမီရှက လူကေး ကြီးပါ၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ခင်ဗျား အသေးစိတ် သိခဲ့ရသလား”

“အသေးစိတ်တော့ မသိရဘူး၊ ဒီအရေးအခင်းမှာ နင်ချင်ဂွန်း ပါတာ တော့ သေချာတယ်၊ သူတို့က အားပေးအားမြှောက်ပြုနေတဲ့ သဘောပဲ၊ အာဏာ သိမ်းပြီးတဲ့နောက် ပေါ်လာမယ့် အထူးအခွင့်အရေးတွေကို သူတို့ယူမယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ထပြီးမြှောက်ပင့်ပေးကြတာပဲ”

မိုက်ကယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့၊ ယူဘိုမိုမှာ အရှင်သခင်အသစ် တက်လာတော့ ဝေစားမျှစား လုပ်ကြမှာပေါ့၊ ဘယ်သူ့ကို တင်မှာတဲ့လဲ”

ဆင်ကန်သည်

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ မကြာခင် ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ သိခဲ့ရတယ်၊ နောက်လ အနည်းငယ်အတွင်းဖြစ်ဖို့ အလားအလာ ရှိနေတယ်”

“ကျွန်တော်တို့က အိုမီရှကို ကြိုတင်သတိပေးဖို့ လိုလိမ့် မယ်၊ ဝန်ကြီးချုပ်ကလဲ လိုအပ်လာရင် တပ်အကူအညီ တောင်းပေးချင်ပေးမှာ...ယူဘိုမို နိုင်ငံဟာ ဗြိတိသျှ ဓနသဟာယအဖွဲ့ဝင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားကိုင်ရင် နင်ချင်ဂွန်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အချက်မှန်သမျှ ကျွန်တော် သိပါရစေလား”

“ခင်ဗျားလူ လစ်သွားပြီ ဒင်နီ၊ နင်က နှုတ်ဆက်ပွဲ လုပ်သွားသေးတယ်၊ သောကြာနေ့မှာ ပွဲလုပ်ပြီး စနေနေ့မှာ ပြန်တယ်...ကျွန်တော့် အယူအဆကတော့ သံအမတ်တစ်ယောက် ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်မလွယ်ဘူး ထင်တာပဲ”

“သူ့အခု သံအမတ် မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်တော် တရုတ်တိုင်ပေအထိ လိုက်သွားနိုင်တယ်”

“အဲဒါလည်း အရူးစိတ်ကူးပဲ ဒင်နီ၊ တရုတ်တိုင်ပေကျွန်းဟာ ချင်ရဲ့ ဇာတိ၊ သူ့မိသားစုရဲ့ ဩဇာလွှမ်းတဲ့နေရာ၊ ခင်ဗျား အဲဒီမှာသွားပြီး လက်စားချေ လို့ ဘယ်ရမလဲ...ခင်ဗျား စောစောကပြောခဲ့တဲ့ သတင်းတွေသာ မှန်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားရဲ့လူ ချင်ဟာ ဒီကို ပြန်လာမှာပဲ၊ ယူဘိုမိုဟာ ကြားနေနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ၊ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်ပြေနိုင်တယ်...အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်ဆီက အကူအညီကို ခင်ဗျား ရနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့က မြို့တော်ခါဟာလီမှာ ဖွင့်ထား တာ...ကျွန်တော် သိထားရသလောက် ပြောရရင် ကျွန်တော် ခါဟာလီမြို့ကို ပြောင်းချင်ပြောင်းရမှာ”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ရှေ့မှ ဖန်ခွက်ကို ငေးကြည့်နေ၏။ အခုလို ဆိုပြန် တော့လည်း သူ့တွင် စဉ်းစားစရာတွေ ရှိလာသည်။ သူသည် အချိန်အတော်ကြာမျှ ဝိုင်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည်သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်မိုက်” ဟု ပြောသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဒင်နီ” ဟု မိုက်ကယ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ခရီးမထွက်ခင် နင်နဲ့ဆင်းအကြောင်း သိထားသလောက် ပြောပြခဲ့ဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဒါမှလည်း ခင်ဗျား တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်က ဆက်လိုက်လို့ရမှာ”

“ကျွန်တော်အားလုံး ပြောပြခဲ့ပါမယ်၊ ကျွန်တော့် လင်ခရူဇကိုတော့ မင်ဗျားဆီမှာ ထားခဲ့ချင်တယ်၊ ဖြစ်မလား”

“သိပ်ကိုဖြစ်တာပေါ့၊ ဒင်နီရာ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ဟာ ခင်ဗျားအိမ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ကားဂိုဒေါင်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ကားဂိုဒေါင်”

နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်း မိုက်ကယ်ဟာဂရီ ရုံးမှ ပြန်လာပြီး နေ့လယ်စာ စားချိန်တွင် ဒင်နီယယ်နှင့် ဆုံကြ၏။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီက ရတဲ့သတင်း လန်ဒန်ကို ပို့ပြီးပြီ” မိုက်ကယ် က ပြောသည်။

“ကံအားလျော်စွာပဲ သမ္မတအိုမီရှလည်း လန်ဒန်မှာ ရောက်နေတယ်။ နိုင်ငံခြားရေးရုံးက ချက်ချင်းသူ့ကို အသိပေးတယ်။ သူက မယုံကြည်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို လူထုက ချစ်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ အဖေပဲ။ ဒါမျိုး မဖြစ်နိုင် ပါဘူးလို့ ပြောသတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပြီး ယူဘိုမို ချက်ချင်းတော့ ပြန်သွား တယ်တဲ့...”

“ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ပြောစရာသတင်းတစ်ခုရှိသေးတယ်” ဟု မိုက်ကယ်က ထပ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လီလောင်ဝီကို ဖုန်းဆက်ပြီး စုံစမ်းကြည့်ခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး ချက်တီဆင်း မသေဘူး...ဆေးရုံက စကားအရ ပြောရရင် အခြေအနေ ဆိုးရွားသော်လည်း အသက်အန္တရာယ်မစိုးရိမ်ရပေပါ့ဗျာ။ သူ့လက်တစ်ဖက်ကိုတော့ ဖြတ်လိုက်ရတယ်တဲ့။ ကျားသစ်က လက်ကို အတော်ကြာကြာဝါးသွားပုံရတယ်”

“လက်မဟုတ်ဘဲ ခေါင်းသာဖြစ်လိုက်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ အားလုံးတော့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ဒင်နီဇာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား လန်ဒန်ရောက်ရင် ဘယ်မှာ နေမှာလဲ...ဆက်သွယ်နိုင်အောင် လိပ်စာတော့ပေးခဲ့ဦး။ အလျင်နေခဲ့တဲ့ ချယ်လ်ဆီယာရပ်ကွက်က တိုက်ခန်းပဲလား”

“အဲဒါ တိုက်ခန်း မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဝင်ဒီက ဝင်ပြောသည်။

“နာမည်ဆိုးထွက်နေတဲ့ လူပျိုရိပ်သာပဲ”

“မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ မပြောပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ်” ဟု မိုက်ကယ် က ပြန်ပြောသည်။

“ဒင်နီက ဘုန်းကြီးပါ။ အဲဒီပစ္စည်းမျိုးကို လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပါဘူး” ဒင်နီယယ်က ပြုံး၍...

“ဟုတ်ပါတယ်။ အလျင်လိပ်စာ၊ အလျင်တယ်လီဖုန်း နဲ့ပါတ်ပါပဲ” ဟု ပြောသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မိုက်ကယ်တို့လင်မယားသည် ဒင်နီယယ်အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ ဒင်နီယယ်စီးလာသည့် ဘီအိုအေစီ လေယာဉ်သည် လန်ဒန်မြို့တော် ဟီးသရီး လေယာဉ်ကွင်းသို့ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ၇နာရီ တွင် ဆိုက်သည်။

* * *

ဒင်နီယယ် လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်သည့် ညခင်းတွင် လူဆာကာမြို့ရှိ မိုက်ကယ် ဟာဂရီထံမှ ဖုန်းဆက်သည်။

သူပြောခဲ့သည့် သတင်းမှန်ကြောင်း၊ ယူဘိုမိုတွင် အာဏာသိမ်းသည် ဟု ကြားသိရကြောင်း ပြောပြသည်။

“သမ္မတ အိုမီရှ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ သူ့နေရာကို တက်တဲ့လူသစ်က ဘယ်သူလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။

“အဲဒီမေးခွန်းနှစ်ခုလုံး အဖြေမရသေးဘူး ဒင်နီ၊ အခြေအနေက ဂျပ်ထွေးနေတုန်းပဲ၊ အသေးစိတ် သိရရင် မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်”

ဒင်နီယယ်ကတော့ ယူဘိုမိုနိုင်ငံသမ္မတ အိုမီရှအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗစ်တာအိုမီရှနှင့် လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ကတစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူး သည်။

ထိုစဉ်က ယူဘိုမိုနိုင်ငံသည် အဲလ်ဘတ်ရေအိုင်တွင်း၌ ငါးဖမ်းခွင့်ကိစ္စ အတွက် ဇိုင်ယာနိုင်ငံ၊ ယူဂန္ဒာနိုင်ငံတို့နှင့် အငြင်းပွားနေချိန် ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က သူသည် ယင်းအငြင်းပွားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သမ္မတအိုမီရှ၏ အမြင်ကို သွားရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အိုမီရှသည် ထူးထူးခြားခြား ရိုးသားပြီး ပြည်သူတို့အပေါ်၌ အလွန်လေးစား ကရုဏာထားသော ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည်ကို သူသိခွင့်ရခဲ့၏။

ဤပုဂ္ဂိုလ်မျိုး ဆုံးရှုံးရခြင်းသည် ယူဘိုမိုနိုင်ငံအတွက် ကြေကွဲစရာ အဖြစ်တစ်ခုဟု သူထင်သည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်မရှိတော့သည် နောက်ပိုင်းတွင် ယူဘိုမိုနိုင်ငံသည် အဆင်းရဲ ဆုံး၊ အနှိပ်စက်ခံရဆုံးနှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံး နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လာတော့မည်မှာ မလွဲပေ။

တနင်္လာနေ့ တစ်နေ့လုံး ဒင်နီယယ်သည် သူ့ဘဏ် မန်နေဂျာနှင့် သူ့ ကိုယ်စားလှယ်တို့အား သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ငွေကြေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက် သည်။ အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့သဖြင့် သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိလေ သည်။

သူ့တိုက်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ညကိုးနာရီခွဲနေလေပြီ။ သူ ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပင် လူဆာကာမှ တယ်လီဖုန်းလာသည်။

“ဟယ်လို ဒင်နီ၊ ယူဘိုမိုနိုင်ငံရဲ့ သမ္မတသစ်က အီဖာရီ တပ်ဖာရီတဲ့၊ အသက်က ၄၂ နှစ်၊ လန်ဒန် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်နဲ့ ဘူဒါပက် တက္ကသိုလ်တွေ မှာ ပညာသင်ခဲ့တယ်။ သူ့အကြောင်းက ဒါလောက်ပဲ သိရတယ်၊ နိုင်ငံကို ‘ယူဘိုမို ပြည်သူ့ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတ နိုင်ငံတော်’ လို့ အမည်ပြောင်းလိုက်ပြီ၊ ဒါက တော့ မကောင်းတဲ့အရိပ်လက္ခဏာတစ်ရပ်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အမေဓဝါဒက တော့ ကြီးစိုးတော့မှာသေချာနေပြီ၊ အလျင်အစိုးရအဖွဲ့...က လူတွေကို သတ်လွှား ဖြတ်လားတော့ လုပ်နေပြီ”

“သမ္မတ အိုမီရူကော” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။

“အတိအကျတော့ မသိရသေးဘူး၊ ထောင်ထဲ ထည့်ထားတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတော့ ထွက်နေတယ်”

“ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ချက်တီဆင်းနဲ့ နင်ချင်ဝွန်းတို့ အကြောင်းကြား ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဆီ ချက်ချင်း သတင်းပေးပါ မိုက်”

“စိတ်ချ ဒင်နီ၊ စိတ်ချ”

* * *

လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ဒင်နီယယ်သည် ယူဘိုမိုနိုင်ငံတွင်းမှ အဖြစ်များနှင့် ချက်တီဆင်းတို့၏ အဖြစ်များကို မေ့ပျောက်ထားလိုက်သည်။

သူသည် ရုက်ဖတ်ဘွတ်ရှ်ကုမ္ပဏီ စတူဒီယိုအတွင်း၌ သူရိုက်ကူး လာသည့် ဗီဒီယိုအခွေများကို တည်းဖြတ်သုတ်သင်သည့် အလုပ်ဖြင့် မအား မလပ် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

အမှန်တော့လည်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို တည်းဖြတ်သုတ်သင်ပြီး ဖြတ်ရတောက်ရသည့်အလုပ်မှာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းလွန်းလှသည် မဟုတ် ပါလား။

နံနက်ဆိုလျှင် အရုဏ်မတက်မီ အိပ်ရာမှထ၍ စတူဒီယိုသို့ အငှား ကားဖြင့် ပြေးရသည်။ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလုပ်ကိုစလုပ်သည်။

နေ့ခင်းနေ့လယ်စာကိုပင် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း စားရသည်။ ညနေ မိုးစုမ်း စုပ်ချုပ်သည့် အခါကျမှပင် အလုပ်ကိုရပ်ကာ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စွာဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာရ၏။

အငှားကားတစ်စီး ကျားကယာခေါ်၍ ဆလုံးလမ်းမှ ပက်ထရစ်ချ် ဆိုင်သို့ သွား၍ ညစာစား၏။

ထို့နောက် သူ့အခန်းသို့ ပြန်၍ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်သည်။

ဤမျှလောက် အလုပ်များနေသည့်ကြားမှပင် သူ့သူငယ်ချင်း ဂျန်နီ အင်စောနှင့် မိသားစုကိုသတိရသည်။

www.burmeseclassic.com

သူတို့၏ အဖြစ်မျိုးများကို ပြန်လည် မြင်ယောင်ကာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းဖြစ်ရ၏။ ရက်ရက်စက်စက်ပြုသွားသူများ အပေါ် မကျေမချမ်းနိုင်သောစိတ် ဖြစ်ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အလုပ်ကိုသူ စောက်ချ၍ လုပ်ခဲ့ရာ သုံးလမျှ အကြာတွင် သူ့ရိုက်လာခဲ့သည့် ကားလေးကားစလုံးကို အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် သူ့ကားများကို ရောင်းပေးနေကျဖြစ်သော ကိုယ်စားလှယ်အမျိုးသမီး အယ်လ်နာမတ်ဟမ်အား ခေါ်ယူပြသနိုင်ခဲ့၏။

အယ်လ်နာသည် သာမန်အရောင်းသမားတစ်ဦးမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားပေါ်တွင် စနစ်တကျ ဝေဖန်သုံးသပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က သူသည် အယ်လ်နာနှင့်အတူ သူ၏မှတ်တမ်းတင် ကားအား လုံးကို ကြည့်သည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ အယ်လ်နာက ဝက်စ်ဟောလ်ကင်းလမ်းမှ စားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်သွားပြီး နေ့လယ်စာကျွေးသည်။

ထိုအခါကျမှပင် အယ်လ်နာထံမှ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်ကို သူ့ကြားရသည်။

“အမ်းစထရောင်းရေ... အခု ကားတွေကတော့ ရှင့်ရဲ့အကောင်းဆုံးနဲ့ အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာတွေပါပဲ။ လေးကားစလုံးကို အမြန်ဆုံးမိတ္တူ လေးခုကူးပြီး ကျွန်မကိုအပ်ပါ” ဟု အယ်လ်နာက ပြော၏။

အယ်လ်နာသည် လေးကားစလုံးကို အီတလီများအား ပြသည်။

အီတလီများသည် အာဖရိကတိုက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသူများဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်၏ ကားများအတွက် အကောင်းဆုံးဈေးကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အီတလီများကလည်း လေးကားစလုံး ကြိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြသည်။ စာချုပ်ချုပ်သည့်နေ့တွင် စာချုပ်ကို အယ်လ်နာကိုယ်တိုင် ယူလာပြီး လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။

လက်မှတ်ထိုးပြီးသည့်အခါ နှစ်ယောက်သား နေ့လယ်စာစားရင်း စကားစမြည် ပြောကြသည်။

ဤတွင် အယ်လ်နာက သူနှင့် သူ့ ကင်မရာမင်း ဂျော့စ်တို့ ဘယ်လို ဖြစ်ကြတာလဲဟု စမေးသည်။

သူကလည်း အသေးစိတ် ပြန်၍မပြော။ သဘောချင်းမတိုက်ဆိုင်လို့ ပါဟုသာ အဖြေပေး၏။

“ရှင်နောက်တစ်ခေါက်ထွက်ရင် ကင်မရာမင်း ငှားရဦးတော့မှာပေါ့၊ ငှားဖို့ လူကောစဉ်းစားထားပြီးပြီလား” ဟုအယ်လ်နာက မေးသည်။

“မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ မင့်မှာ လူမရှိဘူးလား” အယ်လ်နာသည် တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေ၏။

“အမျိုးသမီး ကင်မရာမင်း တစ်ယောက်နဲ့ တွဲရမယ်ဆိုရင် ရှင်သဘောကျပါ့မလား” ဟု မေးသည်။

“သဘောမကျစရာမရှိပါဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်က ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အာဖရိကက ကြမ်းတမ်းတယ်၊ သွားရေးလာရေး ခက်တယ်၊ အဲဒါကို ခံနိုင်ရည်ရှိရင်ပြီးတာပဲ” အယ်လ်နာ ကပြုံးသည်။

“ကျွန်မ စဉ်းစားမိထားတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ ခံနိုင်ရည်တကယ်ရှိတဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ တော်လည်း သိပ်တော်တယ်...”

“မကြာသေးခင်ကမှ အာတီတ်ဒေသက အက်စကီမိုးတွေနဲ့ ဆင်နူ အင်ဒီယန်းတွေအကြောင်း မှတ်တမ်းတင်ပြီး ပြန်ရောက်လာတာ”

“သူရိုက်ထားတဲ့ မှတ်တမ်းတင်ကား ကြည့်ခွင့်ရမလား” “ကော်ပီရှိတယ်၊ လာပို့ ပေးမယ်”

နောက်တစ်နေ့တွင် အယ်လ်နာထံမှ ဗီဒီယိုအခွေ ရောက်လာ၏။ ဒင်နီယယ်သည် အလုပ်များနေခိုက်ဖြစ်၍ အခွေကိုသူ စားပွဲအံဆွဲထဲ ထည့်ထားလိုက်ပြီး မေ့သွား၏။

သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အဖြစ်အပျက်များတွင် စိတ်ဝင်စားနေမိသဖြင့် ထိုအခွေကိုသတိမရတော့။

ဤရက်များအတွင်း လူဆာကာမြို့ရှိ မိုက်ကယ်ဟာဂရီထံမှ တယ်လီဖုန်းဆက် ပြန်သည်။

“ဟေ့လူ...ဒင်နီ၊ ခင်ဗျားရဲ့မိတ်ဆွေကြီး ချက်တီဆင်းဆေးရုံက ဆင်းပြီလို့ သတင်းရတယ်” ဟုပြောပါသည်။

“အခြေအနေ အတော်ကောင်းသွားပြီးလို့ ပြောကြတယ်၊ လက်တစ်ဖက်

မရှိတာကလွဲပြီး အားလုံး အိုကေလို့...အလုပ်ပြန်လုပ်နေပြီတဲ့..."

"သူ့ဆီကို နောက်ထပ် ကျားသစ်တစ်ကောင် ခရစ္စမတ်အမိ ပို့ပေးဖို့ တော့ လိုမလား မသိဘူး" ဒင်နီယယ်က ရယ်သည်။

"ချင်အကြောင်းကော ဘာမှမကြားရတော့ဘူးလား"

"မကြားရတော့ဘူး"

သူနှင့်မိတ်တို့ ပြောကြရသည်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်၏။ သူကတော့ လန်ဒန်တွင် နောက်ထပ်နှစ်လလောက် နေရလိမ့်ဦးမည်ဟု အသိပေးလိုသည်။

သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အကိုင် အယ်လ်နာသည် သူ၏ 'အသက်ငင် နေသော အာဖရိက' ဟု အမည်ပေးထားသည့် မှတ်တမ်းတင် ဗီဒီယိုကားကို အထူးပွဲပြသရန် စီစဉ်သည်။

"ရှင် လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိသွားအောင် ဥရောပနဲ့ မြောက် အမေရိကက ရုပ်မြင်သံကြား ပိုင်ရှင်တွေကိုရော၊ အတတ်ပညာရှင်တွေကိုပါ ကျွန်မ ဖိတ်ထားတယ်" ဟု အယ်လ်နာက ပြောသည်။

အထူးပွဲပြမည့်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်ရာ စနေနေ့တွင် အယ်လ်နာက ဖုန်းထပ်ဆက်ပြီး သူပေးထားသည့် အခွေကို ကြည့်ပြီးပြီလားဟု မေးသည်။

"ဘယ်အခွေလဲ"

"ရှင်မေ့နေပြီ ထင်တယ်၊ အမျိုးသမီး ကင်မရာမင်း 'ဘွန်နီမာတွန်' ရိုက်ထားတဲ့ 'အာတိတ်အိပ်မက်' ဆိုတဲ့ အခွေလေ"

"ဪ...ကိုယ်မအားလို့ မကြည့်ဖြစ်သေးဘူး"

"ကျွန်မ သူ့ကို အထူးပွဲတတ်ဖို့ ဖိတ်ထားတယ်၊ ရှင်နဲ့ လည်းမိတ်ဆက် ပေးမလို့၊ အခွေကိုကြည့်ထားလိုက်ရင်ကောင်းမယ်"

ထိုအခါကျမှပင်ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီမာတွန်၏ လက်ရာအခွေကို ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဘွန်နီမာတွန်သည်ထက်မြက်သောကင်မရာမင်း တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို သူကောင်းစွာ သတိပြုမိသည်။

ရိုက်ကွင်း ရိုက်ကွက် ရွေးပုံ၊ အလင်းအမှောင် ရွေးပုံများသည် သာမန် ကင်မရာသမားတစ်ဦးနှင့် မတူ...ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လှသည်ကိုလည်း သူ့သတိ ထားသည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း အထူးပွဲကို တနင်္ဂနွေနေ့တွင် အယ်လ်နာ၏ အိမ်၌ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရာသီဥတု သာယာကောင်းမွန်သော ညတစ်ည ဖြစ်သဖြင့် ဧည့်ပရိသတ် တော်တော်များများ လာကြသည်။

ခြောက်လကြာမျှ လူအများနှင့် ကင်းဝေးနေခဲ့ရသော ဒင်နီယယ်အဖို့ တော့ စိတ်ပျော်စရာ ပါတီပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်နေသည်။ မိတ်ဟောင်းများနှင့်လည်းတွေ့ သည်။ မိတ်သစ်များလည်းရသည်။

ဤကြားထဲမှပင် ဗီဒီယိုကားပေါ်မှ ရိုက်ကွင်းရိုက်ကွက်များကို ကြည့်ရ သည့်အခါ သူ၏ ထူခြားသော စိတ်ကူးနှင့် ပြောင်မြောက်သော အတွေးအခေါ် များကိုအားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ အံ့သြချီးမွမ်းကြသည်။

ပြချိန် လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ ကြာသော ဗီဒီယိုအခွေသည် ပရိသတ် အားကောင်းစွာ ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခဲ့၏။ ပြပွဲပြီးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပရိသတ်သည် ဒင်နီယယ်အား ဝိုင်းအုံလျက်ရှိသည်။

နှုတ်ဆက်၊ ချီးမွမ်းစကားပြောကြနှင့် လက်မလည်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ထို့နောက်တော့ သောက်ကြ စားကြ စကားပြောကြ။

ဒင်နီယယ်သည် တစ်ခဏမျှ လူတွေကြားမှ လွတ်မြောက်လိုသော စိတ် ဆန္ဒ ပေါ်လာသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဆင်ဝင်ဘက် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆင်ဝင်ရှေ့ ပရန်တာ၌ရပ်ကာ မည်းမှောင်နေသော သိမ်းမြစ်ဆီသို့ ငေးမောသည်။

အာဖရိကကို ပြန်လည်သတိရ လွမ်းဆွတ်ခြင်း ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ သူ့သူငယ်ချင်း ပျန်နီအင်ဇောတို့ မိသားစုကိုပါ သတိရသည်။

အလုပ်များလွန်း၍ မေ့ပျောက်နေသော ပျန်နီအင်ဇောသည် သူ့စိတ် အာရုံတွင် ပြန်လည်ထင်ဟပ်လျက် ရှိပြန်လေပြီ။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့လက်မောင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လာထိသည်။ သူ့ဘေး၌ ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...။ ဆံပင်နီနီ၊ အရပ်မြင့်မြင့်...။

"ကျွန်မ ရှင်နဲ့ တွေ့ဖို့ ကြိုးစားနေတာ၊ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်" ဟု ပြောပါသည်။

"အယ်လ်နာက ကျွန်မတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့တော့ ပြောထားပါ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ စောင့်ရတာ ကြာလွန်းလို့ စိတ်မရှည်တော့ဘူး၊ ကျွန်မ နာမည်က ဘွန်နီမာတွန်ပါ”

“အို...ဟုတ်တယ်၊ မင်းရိုက်ထားတဲ့ တိပ်ခွေ ကိုယ့်ဆီရောက်လာတယ်၊ ကြည့်ပြီးပြီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောကာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“မင်း အတော့်ကို တော်ပါတယ်၊ မြင်တတ်တဲ့ မျက်စိရှိတယ်၊ အလင်း ရောင်ရွေးတတ်တယ်၊ မြင်ကွင်း ထူးအောင်ရိုက်တတ်တယ်”

မာဟွန်က ပြုံးသည်။

“ကျွန်မကလည်း ရှင်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ကြည့်ချင်ပါတယ်”

* * *

ထိုညက ဒင်နီယယ်နှင့် ဘွန်နီမာတွန်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အကဲခတ် နေကြသည့်အချိန်တွင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ရပ်နေသည့် နေရာနှင့်ခိုင်အတော် ဝေးဝေး တစ်နေရာ၌ လူတစ်ယောက်သည် ရုပ်မြင်သံကြားမှ ထုတ်လွှင့်လျက် ရှိသည့် ‘အသက်ငင်နေသော အာဖရိက’ ပထမပိုင်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လျက် ရှိသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဆာမိတာ ‘တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်’ ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

သူသည် ‘ဗြိတိသျှနိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားလာရေး သင်္ဘောကုမ္ပဏီ’ တွင် အစုရှယ်ယာ အများဆုံးပိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ရုံမက ကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။

အတိုကောက်အားဖြင့် ‘ဘော့စ်’ ဟုခေါ်သော ဤကုမ္ပဏီသည် လန်ဒန် စတော့ရှယ်ယာဈေးကွက်၌ သင်္ဘောကုမ္ပဏီတစ်ခုအဖြစ် လူသိများနေသော် လည်း တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ဩဇာ ကုမ္ပဏီအပေါ် လွှမ်းမိုးလာချိန်မှစ၍ လုပ်ငန်း သဘာဝသည် မသိမသာ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေ၏။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူ့အိမ်တတိယထပ်ရှိ စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ထိုင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် ပေါ်ဂင်၏ ပန်းချီကားနှစ်ချပ်နှင့် ပီကာဆို၏ ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

အပြင်အဆင်များမှာ ထည်ဝါခုံညားလှ၏။ အဝင်တံခါးတွင် ကြို့ချို တစ်ခု ချိတ်ထား၍ နှစ်ချောင်းစလုံးမှာ အမြဲတစေ ပွတ်တိုက်ပေးနေသဖြင့် ဝင်းလက်တောက်ပြောင်နေသည်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ဤအခန်းထဲသို့ အဝင်အထွက်လုပ်တိုင်း ဤကြံ့ချိုများကို လက်နှင့်ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အယုသီးသော ယုံကြည်သက်ဝင်မှုအရ လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ဤကြံ့ချိုများသည် သူ့အတွက် ကံကောင်းစေသည်ဟု သတ်မှတ်ထား သည် မဟုတ်ပါလား။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ်၊ လက်ထဲတွင် ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိ၊ ဆာလောင် ငတ်မွတ်မှုကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲနေရသော တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကောင်းတစ်လက်နှင့် ကျည်ဆန် လက်တစ်ဆုပ်စာမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိ။

သူသည် ဆူဒန်သဲကန္တာရထဲ၌ ကြွတီးတစ်ကောင်နောက် လိုက်လာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။ နိုင်းမြစ်ကမ်းပါးနှင့် မိုင် ၃၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်သောအခါ သူသည် ကြံ့၏ဦးနှောက်တွင်းသို့ ကျည်ဆန်တစ်ထောင့် ပစ်သွင်းနိုင်ခဲ့သည်။

ကြံ့၏ဦးခေါင်းမှ သွေးများသည် သဲကန္တာရမြေပေါ်သို့ ဒလဟော ထိုးသွန်ကျလာနေသည်။ သူသည် ဤသွေးများစီးရာ နေရာအနီး၌ ခပ်တိမ်တိမ် လက်ယက်တွင်းကလေးတစ်တွင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုတွင်း၏အောက်ခြေတွင်မူ အရောင်တပြောင်ပြောင်တလက်လက် ထွက်နေသော ကျောက်တုံးတစ်တုံးတွေ့လေသည်။ သူကောက်ယူလိုက်သည့် အခါ ကျောက်တုံးသည် သူ့လက်ဖဝါးနှင့်အပြည့် ဖြစ်နေသည်။

ထိုစိန်တုံးသည်သူ့ဘဝ၏အစပင် ဖြစ်သည်။

ကြံ့ကိုရသည့်နေ့မှစ၍ သူ့ကံသည် ပြောင်းလဲလာခဲ့သဖြင့် ကြံ့ချိုများ တဖြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းလာခဲ့ရာ ယနေ့အချိန်ထိပင် ဖြစ်သည်။

ကြံ့ချိုများနှင့် လက်လှမ်းမီသည့်နေရာသို့ ရောက်တိုင်းလည်း ဤကြံ့ချို များကို မထိဘဲ မကိုင်ဘဲ မနေနိုင်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် လီဗာပူးမြို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်၌ မွေးဖွား ခဲ့သူဖြစ်၍ သူ့ဖခင်သည် ဈေးတစ်ဈေးမှ ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား အရက် သမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ၁၆ နှစ်သားတွင် အိမ်မှထွက်ပြေးကာ သင်္ဘော သား လုပ်သည်။ ရက်စက်ယုတ်မာသော သင်္ဘောပထမအရာရှိ ရန်ကြောင့် တစ်နေ့တွင်သင်္ဘောပေါ်မှ ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရာမှ လျှို့ဝှက်နက်နဲ သာယာလှပ သော သူ့အတွက် အလားအလာကောင်းများရှိသော အာဖရိကသို့ ဆိုက်ရောက် သွားခဲ့သည်။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းပါသည်ဟု ပြောနေသော အာဖရိကမှ သူသည်

ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုများကို ရရှိခဲ့ပြီး တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ အချမ်းသာဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ရာ ထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ယခုလည်း သူသည် အာဖရိကတိုက်အပေါ် စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ ရုပ်မြင်သံကြား မှန်သားပေါ်မှ အသက်ငင်နေသော အာဖရိက မှတ်တမ်းတင်ကားကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်လျက်ရှိသည်။

ဇာတ်လမ်းပြီးသွားသည့် အခါတွင်မူ သူသည် ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကို ပိတ်ကာ အချိန်အတော်ကြာမျှ သူ့နေရာတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ရွှေမင်တံကို ယူ၍မှတ်စုစာအုပ် ပေါ်၌ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းဟူသော အမည်ကို ရေးလိုက်သည်။

ထိုနောက် စာအုပ်စင်ထက်မှ စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ဖိတ်ကြားမှုကို အယ်လ်နာမတ်ဟမ်မှတစ်ဆင့် ရရှိခဲ့သော ဒင်နီယယ်သည် သူ့တိုက်ခန်းမှနေ၍ ဟော်လန်ပန်းခြံရပ်ကွက်ရှိ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ နေအိမ်သို့ ခြေကျင်ပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

နွေဦးပေါက်တော့မည်ဖြစ်၍ ရာသီဥတုမှာ သာယာကြည်လင်လှပေ ၏။ ပန်းခြံများအတွင်းရှိ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်အားလုံးသည် စိမ်းမြမြ အရောင်ကို လှမ်းမြဲထားကြသည်။

ကြည်လင်နွေးထွေးသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဝတ်အထည် ပါးပါး လွှာလွှာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် မိန်းမချောကလေးများ ပျားပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ကို သူမြင်တွေ့နေရ၏။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်နှင့် သူ့အတွေးကတော့ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ဆီ ရောက်နေ၏။ ဟယ်ရစ်ဆန်သည် အာဖရိကတွင် ကျော်ကြားထင်ရှားသူ ဖြစ်၏။

အီဂျစ်နိုင်ငံမှနေ၍ လင်ပိုပိုမြစ်ကမ်းပါးအထိ ဒေသတစ်လျှောက်လုံး တွင် ဟယ်ရစ်ဆန်၏ နာမည်ကို မကြားဖူးသူ မရှိသလောက် ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်သည် အာဖရိကတိုက် ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်တွင် တာခါနာ သို့မဟုတ် ရှိနာ သို့မဟုတ် ကီယူယူ မိခင်နှင့်လူဖြူတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသော အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများကို တွေ့ခဲ့ဖူး၏။

သူတို့၏စကားကို အခိုင်အမာထောက်ခံသည့် သက်သေအထောက် အထား မရှိသော်လည်း သူတို့လူစုသည် သူတို့နေထိုင်ရာ ဒေသအတွင်း၌ ဩဇာ ကြီးကြသည်ကိုမူကား သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ဟယ်ရစ်ဆန် အာဖရိကတိုက်သို့ အလည်လာသည့် သတင်းများကို သတင်းစာများ၌ မကြာခဏ ပါလာလေ့ မရှိ

သော်လည်း သူပိုင်ခရီးသည်တင် ဂျက်လေယာဉ်ကိုမှ လူဆာကား၊ သို့မဟုတ် ကင်ရှာဆာ၊ သို့မဟုတ် နိုင်ရီဘီမြို့များ၏ လေယာဉ်ကွင်းများ၌ ရပ်ထားသည် ကို မကြာခဏ မြင်ကြရသည်။

ကောလာဟလသတင်းများအဆိုအရ ဟယ်ရစ်ဆန်သည်မိဘူတူ၏ နန်းတော်၊ သို့မဟုတ် ကက်နက်ကွန်ဂူ၏ သမ္မတအိမ်တော်များ၌ အထူးစည်သည် တော်အဖြစ် နေထိုင်လေ့ရှိသည်ဟု သိရ၏။

သူသည် မိုဇမ်ဘစ်နိုင်ငံတွင်းမှ ရိနာပို ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များထံနှင့် အင်ဂိုလာနိုင်ငံတွင်းရှိ ဆာဗင်တီစခန်းမှ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များထံသို့လည်း ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

ယင်းပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များက ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေသော တရား ဝင် အစိုးရများကလည်း သူ့အားတရင်းတနီးလက်ခံကြသည်ဟု ပြောကြသည်။

ဒင်နီယယ် ကြားသိထားရသမျှ ဆိုပါက တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ပွဲစား လည်းဖြစ်သည်၊ ဆက်သားလည်းဖြစ်သည်၊ အကြံပေးလည်းဖြစ်၍ ငွေထုတ် ချေးနေသည့် ဘဏ်သူဌေးလည်းဖြစ်သည်။

အောင်သွယ်တော်လည်းဖြစ်၍ စေ့စပ်ရေးသမားလည်း ဖြစ်၏။ အာဖရိကတိုက်ထဲတွင် သူသည် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်နေသည့်သဘော ရှိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒင်နီယယ်သည် ဟယ်ရစ်ဆန်အား တွေ့လိုသည့် စိတ် အမြဲတစေ ရှိခဲ့သည်။ ယခင်က သူနှင့် တွေ့နိုင်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူး သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ချေ။

အခုကျတော့လည်း ဟယ်ရစ်ဆန်ကိုယ်တိုင်က မိတ်ကြားခံရသည့် ဧည့်သည်တစ်ဦးအဖြစ်ဖြင့် သူ့အိမ်၏တံခါးဝ၌ ရောက်နေခဲ့ရလေပြီ။

အိမ်ရှေ့တံခါးဝမှ ဘဲလ်ကိုနိုပ်လိုက်သည့်အခါ အတွင်းမှ လူမည်း တစ်ယောက်ထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒင်နီယယ်က ဆွာဟီလီ ဘာသာ စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါ တည်ငြိမ်တင်းမာနေသော လူမည်း၏ မျက်နှာသည် ပြုံးဖော်ရယ်ဖော်ရလာသည်။

လူမည်းသည် သူ့အား ကျောက်ဖြူလှေကားအတိုင်း ဦးဆောင်၍ ခေါ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်းဆီသို့ ဝိုင်းပေးသည်။

သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသည့်အခါ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည်စားပွဲနောက် တွင် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ပြီး ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။

ဟယ်ရစ်ဆန်သည်အရိုးအဆစ်ကြီးသော လူထွားကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် ၏။ ထိပ်ပြောင်နေပြီဖြစ်၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်ရှိ ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဆံပင်များသည် ငွေရောင်သန်းနေကြ၏။

အသားအရေမှာ အပူပိုင်းဒေသ နေဒဏ်ကို မကြာခဏခံထားဟန် တူ၏။ ညိုမောင်းမောင်းအဆင်းကို ဆောင်နေသည်။ မျက်လုံးအကြည့်သည် စူးစူးရှရှ ရှိလှ၏။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ် အမ်းစထရောင်း” ဟု ပြောကာလက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်း လက်ဖက်ရည်သောက်တယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးကာ သူ့ တပည့်ဘက်လှည့်၍...

“ဟေ့.... ဆီလီဘီ” ဟုခေါ်ကာ မျက်ရိပ်မျက်ကဲ ပြလေသည်။

သူ့တပည့်က လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေးနေခိုက်တွင် ဒင်နီယယ်သည် ဝင်တံခါးပေါက် အနီးရှိ နံရံပေါ်မှ ကြွချိုများကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။

ဟယ်ရစ်ဆန်သည် စားပွဲနောက်တွင် ရပ်နေရာမှ ထွက်လာပြီး ကြွချို များဆီသို့ လျှောက်သွား၏။

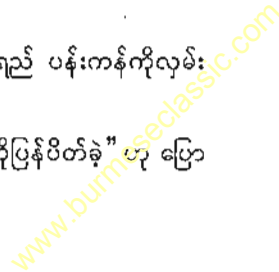
“ဒီလို အမှတ်တရပစ္စည်းမျိုးကို တွေ့မြင်ရဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ကြွချိုများကို ကိုင်၍ပြော၏။

“ဒီကြံကို ပစ်တုန်းက ငါငယ်ငယ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီကောင်ကြီးနောက် ကို လိုက်တာ ဆယ့်ငါးရက်တောင် ကြာတယ်....နီဝင်ဘာလဆိုတော့ နေ့ခင်း အပူချိန်က အရိပ်ထဲမှာတောင် ၁၂၀ ဒီဂရီ ရှိတယ်။ ကြာတဲ့ရက်က ဆယ့်ငါးရက်၊ လိုက်ရတဲ့ခရီးက သဲကန္တာရထဲမှာ မိုင် ၂၀၀၊ ငယ်သေးတဲ့အရွယ်က တို့လုပ်ခဲ့တဲ့ မိုက်မဲမှုတွေပေါ့”

“မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အသက်တွေ ကြီးလာတော့လည်း မိုက်မဲမှု တွေကို လုပ်ကြတာပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောလိုက်သည့်အခါ ဟယ်ရစ်ဆန်က ရယ်သည်။

ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူ့တပည့်ထံမှလက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကိုလှမ်း ယူလိုက်ပြီး...

“ကျေးဇူးပဲ ဆီလီဘီ၊ မင်းသွားတော့၊ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ခဲ့” ဟု ပြော သည်။

သူသည်လက်ဖက်ရည်ကိုတစ်ခုံမျှ သောက်လိုက်ပြီး ဒင်နီယယ်အား လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟိုညက ငါမင်းရဲ့ မှတ်တမ်းတင်ကားကို ကြည့်လိုက်ရတယ်” ဟု ပြောသည်။

“မင်းတင်ပြတဲ့ အချက်အလက်တွေကလည်း မှန်တယ်၊ ကောက်ချက်ချ တာလည်း မှန်တယ်၊ မင်းက အာဖရိကရဲ့ အခြေခံပြဿနာတွေကို အတိအကျ တင်ပြသွားတာပဲ...လူမျိုးစုပြဿနာနဲ့ လူဦးရေတိုးတက်မှု ပြဿနာတွေ၊ မသိ နားမလည်မှုနဲ့ အကျင့်ပျက်မှု၊ ဒါတွေဟာအမှန်တွေပဲ”

“မင်းဘာမှ မဝေဖန်နဲ့၊ ပါးစပ်ပိတ်ထား” ဟု ဒင်နီယယ်က သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ သတိပေးသည်။

“သူဖြီးနေတာနဲ့တော့ စိတ်ပျော့မသွားနဲ့၊ သူကမင်းကို ခြင်္သေ့အိုကြီး တစ်ကောင်လုပ်သလို ဟန်ရေး ဝါရေးပြနေတာ၊ သတိထား” ဟုလည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ပြောနေမိသည်။

“မင်းလို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ လူတွေရဲ့ သဘောထားအမြင်ကို ပြောင်းလဲ သွားစေနိုင်တဲ့ ဩဇာရှိနေတယ်” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြောသည်။

“မင်းကို နိုင်ငံတကာ ရုပ်မြင်သံကြား ပရိသတ်က သိကြတယ်၊ မင်းလို ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ အမြင်ကို ပရိသတ်က ယုံကြည် လက်ခံကြတယ်...ဒါဟာ အလွန်ကို ကောင်းတာပဲ၊ ဒီလိုလူစားကျတော့ ငါက ကူညီချင်တယ်၊ အားပေးချင်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

ဝမ်းထဲက ကျိတ်၍လည်း ပြုံးမိသည်။ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ထံမှ အကြောင်း တစ်ခုတစ်ရာ မရှိဘဲ ဤစကားမျိုး ထွက်လာစရာ မရှိ။

ကူညီအားပေးမည် ဆိုပါကလည်း သူ့အတွက် ထိုက်သင့်သော အစ ကြေးငွေ မရဘဲ ကူညီအားပေးတတ်သူ မဟုတ်ပါ။

“မင်းကို တရင်းတနှီး ခေါ်ချင်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ကြမလဲ၊ ဒင်နီယယ်လို့ ခေါ်သလား၊ ဒင်နီလို့ခေါ်သလား”

“ဒင်နီလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့ကိုတော့ ရင်းနှီးတဲ့ လူတွေက ‘တပ်’ လို့ ခေါ်ကြ တယ်၊ တို့နှစ်ယောက် အာဖရိကတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြင်ချင်းလည်း တူတယ်။

သံယောဇဉ်လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ တို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သင့်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်” ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြုံးသည်။

“မင့်မှာသံသယ ဖြစ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ ငါကလည်း နာမည်ရှိနေတဲ့ လူ တစ်ယောက်မဟုတ်လား...ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အရည်အသွေးကို နာမည်ကြီးတာ တစ်ခုတည်းနဲ့ ဆုံးဖြတ်လို့ မသင့်ဘူးဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်”

“မှန်ပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြုံး၍ပြောသည်။

“ကဲပါ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီက ဘာလိုချင်သလဲပြောပါ”

“ငါက မင်းကို သဘောကျတယ်၊ တို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှု ရှိနေပြီလို့လည်း ထင်တယ်၊ မင်းနဲ့ငါ အာဖရိကကို ချစ်တဲ့ လူတွေပဲ...ငါ့စိတ်ထဲမှာကတော့ အာဖရိကချစ်တဲ့လူတွေဟာ အာဖရိကမှာ ရှိနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို ဖယ်ရှားပစ်သင့်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်... ငါ့အနေနဲ့ကတော့ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ တချို့အပိုင်းတွေမှာ ရှိနေတဲ့ ဆင်းရဲ ငတ်ပြတ်မှုတွေကို ဖယ်ရှားပစ်နိုင်တဲ့အား ရှိနေတယ်...ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ အရင်းအနှီး ဖြန့်ခွဲမှုနဲ့ အာဖရိကတိုက်သားတချို့ရဲ့ ဘဝတိုးတက်မှုကို ငါကလုပ်ပေးနိုင် တယ်...မင်းကတော့ အာဖရိကမှာ တည်ရှိနေတဲ့ မသိနားလည်မှုနဲ့ အသိဉာဏ် နည်းမှုတွေကို မင်းရဲ့စွမ်းရည်နဲ့ တိုက်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ကား...”

“ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး တိတိကျကျ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောမယ် ဆိုရင် ပိုကောင်းမှာပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ကြားဖြတ် ပြောသည်။

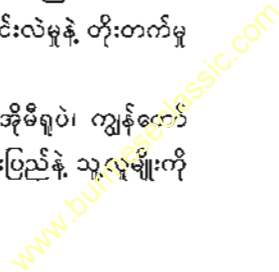
“အေးပါ...ငါပြောပါမယ်” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြောသည်။

“မင်း ယူဘိုမိုနိုင်ငံအကြောင်း သိတယ် မဟုတ်လား”

“ယူဘိုမိုကို ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နိုင်ငံအကြောင်းသိသင့် သလောက်လည်း သိတယ်၊ ပါရဂူတစ်ယောက် သိသလိုမျိုးတော့ မသိဘူး”

“မြီတိသျှလက်အောက်က လွတ်လပ်ရေး ရပြီးကတည်းက အာဏာ ရှင် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်က အုပ်ချုပ်နေတဲ့ နိုင်ငံပဲ၊ ပြောင်းလဲမှုနဲ့ တိုးတက်မှု ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး”

“ခင်ဗျားပြောတဲ့ အာဏာရှင်ဆိုတာက ဗစ်တာအိုမီရပ်၊ ကျွန်တော် သူနဲ့ တစ်ကြိမ်တွေ့ဖူးတယ်၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ သူတိုင်းပြည်နဲ့ သူ့လူမျိုးကို တော့ ချစ်သားပဲ”

“ဟုတ်တယ်...လူ့အရည်အချင်းက အဲဒါတစ်ခုပဲ ရှိတာပဲ” ဟု ဟယ်ရစ် ဆန်က ပြောသည်။

“ဒါပေမယ့် သူက အခြေခံမူအားဖြင့် ပြောင်းလဲတိုးတတ်မှု ဟုသမျှကို ဆန့်ကျင်တယ်...ရှေးရိုးအစဉ်အလာဟောင်းတွေကို သာ...ဖက်တွယ်ပြီး နေချင်တယ်။ ပြည်သူ့ပြည်သားတွေကို မသိနားမလည်မှုနဲ့ မတိုးတက် မဖွံ့ဖြိုးမှု တွေကြားထဲမှာပဲ နှစ်ထားချင်တယ်။ အခုတော့ သူမရှိတော့ဘူး...အတွေးအခေါ် အယူအဆတက်မှာ ဖျတ်လတ်တက်ကြွတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် သူ့နေရာကို တက်လာပြီ...သမ္မတအသစ် အက်ဖ်ရစ်တပ်ဖာရိုကတော့ နိုင်ငံတံခါးကို ဖွင့်ပေး မှာ သေချာတယ်။ သူ့နိုင်ငံသားကိုလည်း နှစ်ဆယ်ရာစုခေတ်ထဲ ဝင်လာအောင် လုပ်ပေးတော့မှာလည်း သေချာတယ်”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ယူဘိုမိုနိုင်ငံမှာ ငါးတွေသာ မကဘူး၊ တခြား အဖိုးတန် သယံဇာတပစ္စည်းတွေလည်း အများကြီး ရှိနေသေးတယ်။ သစ်မျိုးစုံ၊ သတ္တုမျိုးစုံရှိတယ်...ငါ သမ္မတဟောင်း အိုမီရှူကို ဒီပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ရှိသွားပြီ။ လုံးဝလက်မခံဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ အဘိုးကြီးက ခေါင်းမာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို သဘောကျတယ်”

“ဟုတ်တယ်...လူပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ အင်မတန် ခင်စရာကောင်းတယ်” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ထောက်ခံသည်။

“ဒါကတော့ ထားလိုက်ပါတော့၊ အရေးကြီးတာက တို့ ကုမ္ပဏီဘော့စ် အနေနဲ့ အခုလို အချိန်မှာ ရှေးအကျဆုံးကနေပြီး အရင်းအနှီးတွေ မြှုပ်နှံသွားဖို့ လိုအပ်မယ်လို့ ယူဆတယ်”

“ဒီကိစ္စက ကျွန်တော့် အကူအညီကို လိုမယ် မထင်ပါဘူး” ဟယ်ရစ် ဆန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး ဒင်နီ၊ ကိစ္စက မင်းထင်သလောက် မလွယ်ဘဲ ဖြစ်နေ တယ်” ဟု ပြောကာ သူ့စားပွဲနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။

“သမ္မတအိုမီရှူ လက်ထက်တုန်းက ယူဘိုမိုနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်နေ တဲ့ အမျိုးသမီးသိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ဆက်ပြောသည်။

“သူနဲ့ အိုမီရှူက အတော်ရင်းနှီးတယ်။ တခြားသတင်းစာ ဆရာတွေ နဲ့ သုတေသနသမားတွေ မရတဲ့ အခွင့်အရေးကိုတောင် အဘိုးကြီးက ပေးထား

ခဲ့တယ်...သူက ယူဘိုမိုနိုင်ငံရဲ့ တောတွင်းနေ လူမျိုးစုတစ်ခုအကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်ရေးခဲ့တယ်။ မင်းတို့ ငါတို့က ‘ပစ်ဂမီ’ လို့ ခေါ်နေတဲ့ လူမျိုးစုအကြောင်း ပေါ့၊ စာအုပ်နာမည်က....”

ဟယ်ရစ်ဆန်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။ ဒင်နီယယ် က ကြားဖြတ်၍ ထောက်ပေးသည်။

“စာအုပ်နာမည်က ‘သစ်ပင်မြင့်များကြားမှ လူမျိုး’ တဲ့၊ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်”

“မင်း သူ့ကို လူချင်းကော တွေ့ဖူးလား”

“မတွေ့ဖူးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တွေ့ဖူးချင်တယ်။ သူက စာရေးကောင်းတယ်”

“သူက ပြဿနာရှာနေတဲ့ မိန်းမပဲ” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က မနှစ်မြို့သည့် လေသံဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဘယ်လို ပြဿနာရှာတာလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြမှပဲ သိရမှာ” ဟု ဒင်နီယယ်က သူ့စိတ်ကို ထိန်း၍ ပြော၏။

“ဒီလိုကွ၊ သမ္မတတပ်ဖာရိုက သူ့အာဏာရလာတော့ ဒီမိန်းမကို ခေါ်တွေ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ဒီမိန်းမက တောထဲမှာ အလုပ်လုပ်နေတုန်းပေါ့....

“တပ်ဖာရိုက တိုင်းပြည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးအောင် လုပ်မယ့် အစီအစဉ် တွေကို ပြေပြေပြီး သူ့ကို ထောက်ခံအားပေးဖို့နဲ့ကူညီဖို့ ပြောတယ်....

သူတို့တွေဆုံဆွေးနွေးပွဲက အအောင်မြင်ဘူးကွ၊ ဒီမိန်းမကယ်လီကင် နိုးယားက သမ္မတဟောင်း အဘိုးကြီးအပေါ် သစ္စာရှိနေတယ်။ သမ္မတသစ်ရဲ့ ပွဲဦးထွက် လက်ကမ်းမှုအပေါ် လက်မခံဘူး

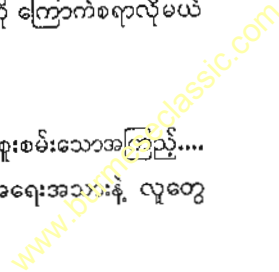
နောက်ဆုံးမှာ သူက ယူဘိုမိုနယ်စပ်ဒေသမှာ သမ္မတသစ် ဆန့်ကျင် ရေးတွေ လုပ်တယ်။ တိုတိုပြောရရင် အစိုးရသစ်ကို တိုက်ခိုက်လာတယ်။ သမ္မတ သစ်ကလည်း သူ့ကို မောင်းထုတ်တယ်...အဲဒီတော့ ဒီကိုပြန်လာရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက လုံးဝအလျှော့မပေးဘူး၊ ဒီကနေပြီး ယူဘိုမို အစိုးရဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ငန်းတွေကို ဆက်လုပ်နေတုန်းပဲ”

“ဘော့စ်ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ကြောက်စရာလိုမယ် ဝယ်ပါဘူး” ဟု ဒင်နီက ပြော၏။

ဟယ်ရစ်ဆန်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

သူ့ကို နောက်ပြောင်ပြီး ပြောလိုက်တာလားဟု စူးစမ်းသောအကြည့်....

“ဒီလိုတော့ ပြောလို့မရဘူး၊ ဒီမိန်းမက သူ့အရေးအသားနဲ့ လူတွေ

အပေါ် ဩဇာညောင်းတာ...မမှန်တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုတောင်မှ မှန်လေဟန် လုပ်ကြံပြီး ရေးတတ်တဲ့ သတ္တိလည်းရှိတယ်...မင်းပြောသလိုပဲ၊ ဒီလို မိန်းမသား မျိုးကို သိပ်ကြောက်နေစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အနှောင့်အယှက်ကတော့ ဖြစ်တာပဲ...အခုဆိုရင် ငါတို့ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီက ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲမှာ အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံဖို့ စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတော့ သိတော့မယ်၊ သိရင် သူနဲ့ သူထောက်ခံသူ တွေက ဟိုရေးဒီရေးလုပ်လာတော့မယ်...တို့မှာကလည်း ရှယ်ယာဝင်တွေ အများ ကြီး ရှိနေတာ၊ မကြာခင်မှာဘဲ အစုရှယ်ယာရှင်တွေရဲ့ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေး လုပ်ရတော့မယ်...အစည်းအဝေးမှာ ကုမ္ပဏီဘက်က တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မေးလာသမျှ မေးခွန်းတွေကို ငါက ဒိုင်ခံဖြေရမှာ၊ အခုငါသိထားရ သလောက်ဆိုရင် ဒီမိန်းမက ဘော့စ်ကုမ္ပဏီရဲ့ အစုရှယ်ယာ တော်တော်များများ ဝယ်ယူထားတဲ့လူ ဖြစ်နေတယ်...အစည်းအဝေးကို သူတက် ခွင့်ရှိတယ်၊ တက်လာ ရင်လည်း ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်အောင် လုပ်မှာသေချာတယ်၊ သူ့မှာက 'ကမ္ဘာမြေ ကြီး၏ မိတ်ဆွေများ' လို့ နာမည်တပ်ထားတဲ့ အရူးတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရနေ တာဆိုတော့ တို့က လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ နေလို့မရဘူး”

“တော်တော်ခွကျတဲ့ ကိစ္စပါလား” ဟု ပြောကာ ဒင်နီယယ်က ပြုံး သည်။

“ကျွန်တော်က ဘယ်လိုကူညီရမှာလဲ” ဟုလည်း မေးသည်။

“ဒီမိန်းမနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် အများပြည်သူလူထုနဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ လောကမှာ မင်းရဲ့ဩဇာက ပိုပြီးကြီးပါတယ်၊ မင်းပေါ်မှာ အများက လေးစား ကြည်ညိုနေတဲ့ အနေအထားရှိတယ်...အာဖရိကတိုက်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်းရဲ့အမြင်ကို ပိုပြီးယုံကြည်လေးစား လက်ခံကြတဲ့သဘော ရှိပါတယ်...အဲဒီ တော့ ဒီကိစ္စမှာ ငါအကြံပြုချင်တာက မင်းယူဘိုမိုကို သွားပါ၊ ဒီကင်နီးယားဆိုတဲ့ မိန်းမ တင်ပြနေသမျှ အချက်အလက်အားလုံး မှားတယ်လို့ ပြန်ချေပနိုင်မယ့် မှတ်တမ်းတစ်ခု လုပ်ပါ...ဒါဆိုရင် ကင်နီးယားဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ လွှင့်ထွက်သွား မှာ သေချာတယ်...ဒီခေတ်လူထု ဆက်သွယ်ရေး လုပ်ငန်းမှာ ပုံနှိပ်ထားတဲ့ စာလုံးထက် ရုပ်မြင်သံကြားကားတစ်ကားက ပိုပြီးထိရောက်တဲ့အချိန် ဖြစ်နေပြီ၊ မင်းလုပ်ပေးဖို့က အဲဒါပဲ”

ဒင်နီယယ်သည် စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ နားထောင်နေရသော်လည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ထားရသည်။ အကယ်၍ ရယ်လိုက်ပါကလည်း သူ့အား စော်ကားသလို ဖြစ်ရပေတော့မည်။ ဤလူကြီးသည် မိမိအား ရောင်းကုန်ပစ္စည်း

တစ်ခုအဖြစ် မြင်နေသည်မှာ သနားစရာကောင်းလှချေသည်။ အဘိုးကြီးကတော့ ယူစကားကို ဆက်သည်။

“မင်းသွားရင် ယူဘိုမိုသမ္မတအသစ်က မင်းလိုချင်တာအားလုံးပေးမှာ ပဲ၊ သွားရေး လာရေးအတွက်လည်း ရဟတ်ယာဉ်၊ မော်တော် အကုန်ရစေရမယ်... မင်းသွားချင်တဲ့ နေရာသွားပြီး၊ မင်းတွေ့ချင်တဲ့ လူနဲ့တွေ့၊ မေးချင်ရာမေး၊ အတား အဆီး အပိတ်အပင် မရှိစေရဘူး၊ ငါအာမခံတယ်”

“ထားပါတော့၊ အခု ခင်ဗျားပြောသမျှကို လက်ခံတယ်ဆိုပါတော့” ဟု ဒင်နီယယ်က စကားစသည်။

“အဲဒီ မှတ်တမ်းတင်ကား ထုတ်လုပ်ပြီးတဲ့အထိ ကုန်ကျစရိတ်ကို ဘယ်သူက ပေးမှာလဲ၊ စရိတ်က အများကြီးကုန်မှာ...ကျွန်တော် အခု ခန့်မှန်းလို့ ရသလောက်ဆိုရင် ဒေါ်လာနှစ်သန်းလောက်တောင် ကုန်ကျဖို့ရှိတယ်... ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခင်ဗျားလိုချင်တာက ပထမတန်းစား ကားမျိုး လိုချင်တာ မဟုတ်လား၊ စရိတ်ကို ဘယ်သူကပေးမှာလဲ၊ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီကလား”

“စရိတ်စကကိစ္စက အပြင်ကပေးဖို့ ငါစီစဉ်ထားတယ်၊ စရိတ်ငွေကို အရှေ့တိုင်းကုမ္ပဏီတစ်ခုက တာဝန်ယူသွားလိမ့်မယ်...အဲဒီကုမ္ပဏီက အခု ပဏာမအဆင့်မှာ သီးခြားရှိနေပေမဲ့ ငါတို့ ကုမ္ပဏီနဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်က ရှိထားပြီးပြီ...လောလောဆယ်မှာတော့ တို့နဲ့ လူသိရှင်ကြား မတွဲသေးဘူး၊ သူတို့ ဟည်ထောင်ထားတဲ့ ဟောင်ကောင်ရပ်ရှင် ကုမ္ပဏီနာမည်နဲ့ အခုကိစ္စကိုလုပ်မှာ”

“ဒါဆိုရင် သူ့မိခင် ကုမ္ပဏီရဲ့ နာမည်ကဘာလဲ၊ ဘယ်မှာအခြေစိုက် သလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။

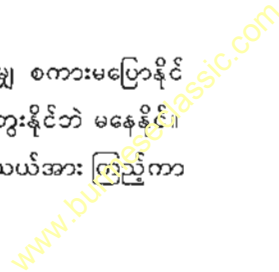
“မိခင် ကုမ္ပဏီက တရုတ်တိုင်ပေမှာ အခြေစိုက်မယ်၊ လူသိမများသေး ပေမဲ့ သိပ်ချမ်းသာတယ်၊ ပထမတန်းစားလူတွေ”

“ကုမ္ပဏီ နာမည်ကကော”

“လက်ကီး ဒရက်ဂွန်း ကုမ္ပဏီ”

ဒင်နီယယ်သည် အံ့အားသင့်ကာ အတန်ကြာမျှ စကားမပြောနိုင် ဖြစ်သွားသည်။ ဆန်းကြယ်လွန်းလှသည့်အဖြစ်ဟု သူမတွေ့နိုင်ဘဲ မနေနိုင်။

ဟယ်ရစ်ဆန်သည် အခြေပျက်သွားသည့် ဒင်နီယယ်အား ကြည့်ကာ စူးစူးစူးစူး ရ ခက်သလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒင်နီ”

“ဟာ...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာပါ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“မူအားဖြင့် ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညှိနှိုင်းစရာအချက်တွေ အများကြီးရှိနေပါသေးတယ်...ဥပမာ...အမြတ်ထဲက ကျွန်တော်ရချင်တဲ့ ရာခိုင်နှုန်း၊ ကြော်ငြာခ ကုန်ကျစရိတ် ကျခံရေး၊ ကျွန်တော် နှစ်သက်တဲ့လူတွေ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့် စတဲ့အချက်အလက်တွေဟာ အရေးကြီးပါတယ်၊ နောက်ဆုံးကား တည်းဖြတ်ပိုင်ခွင့်အထိ ညှိကြရမှာ”

“အသေးစိတ်တွေ ရေးဆွဲတဲ့အခါမှာလည်း ငါတို့ ပြေလည်လိမ့်မယ်လို့ ငါကတော့ ယုံကြည်ထားတယ်” ဟု ပြောကာ ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြုံးသည်။

“အေးလေ၊ အဆင်ပြေပြီဆိုရင် မင်းကိုယ်စားလှယ်ကို ငါ့ဆီ အမြန်ဆုံး ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ”

* * *

ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီမာတွန်အား ကင်မရာမင်းအဖြစ် ငှားရေး အတွက် ဘွန်နီနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ညှိနှိုင်းသည်။

အခြေခံမူအားဖြင့် သူ့ဘက်က အခကြေးငွေကို နာရီနှင့်မပေးနိုင်၊ အချိန်ပိုလုပ်ခ မပေးနိုင်။ သွားစရာရှိလာလျှင် သွားရမည်၊ လုပ်စရာ ရှိလာလျှင် အချိန်မရွေး လုပ်နိုင်ရမည်စသော အချက်များမှစ၍ လိုအပ်သည့် အချက်အလက် အားလုံးကို ပြောပြသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ပတ်ကို နှစ်ထောင်ရမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ဘွန်နီက ပြောသည်။

“ဒေါ်လာ နှစ်ထောင်လား”

“ဒါ...နယူးယောက်မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒါ...လန်ဒန်...ကျွန်မ ပြောတာ ပေါင်နှစ်ထောင်”

“မများလွန်းဘူးလားကွာ”

“မများပါဘူး၊ ရှင်က အမြတ်ငွေထဲက ရာခိုင်နှုန်း နှစ်ဆယ်ထိရမှာပဲ”

“တစ်ပတ်ကို ပေါင် ၁၂၀၀ ထားပါလား” ဟု ဒင်နီယယ်က ဈေးဆစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် တစ်ပတ်လျှင် ၁၅၀၀ ပေးရန်နှင့် အမြတ်ငွေထဲမှ နှစ်ရာခိုင်နှုန်းပေးရန် သဘောတူကြသည်။ ရိုက်ကွင်းကြေးအဖြစ် တစ်နေ့လျှင် ပေါင် ၂၀၀ ခန့် ပေးရန်လည်း သဘောတူကြသည်။

ထို့နောက်စာချုပ်မှုကြမ်းကို ရေးဆွဲကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငြင်းကြ ရုံကြနှင့် သုံးနှာရီခန့် ကြာသည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ ချက်ချင်း အချောပြန်လုပ်ပြီး လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည်။

* * *

ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ၏ ရုံးချုပ်သည် လန်ဒန်မြို့တော်၊ ဘလက်ဖရိုင်ရာ ရပ်ကွက်တွင်း၌ တည်ရှိသည်။

ဒင်နီယယ်နှင့် ဘွန်နီတို့သည် ဘူတာဂိတ်တံခါးမှ ထွက်လာလျှင် ထွက်ချင်း မြင်နေရသည့် ကုမ္ပဏီ အဆောက်အအုံကို တစ်ခဏမျှ ရပ်ကြည့်နေ ကြသေးသည်။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက်လာကြကာ လှေကားမှ တက်ခဲ့ကြ သည်။

ကုမ္ပဏီ၏ ပြန်ကြားရေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိသည် သူတို့အား ဧည့်ကြိုကောင်တာမှ စောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်။ သူတို့အား မြင်လိုက်သောအခါ

“ဟယ်လို...ကျွန်တော့်နာမည်က ပင်ကာရင်ပါ...ဒေါက်တာ အမ်း ထရောင်းနဲ့ မစ္စမာတွန်တို့ဖြစ်မယ် ထင်ပါတယ်” ဟု ဆီး၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က ယူဘိုမိုနိုင်ငံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒေါက်တာ သီလိုတာ မှန်သမျှ ပြောဖို့ တာဝန်ပေးခံရတဲ့ လူပါ ခင်ဗျား”

သူတို့သည် ပင်ကာရင် ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက် ဆုံးတွင် စည်းဝေးခန်းမတစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည်။

အခန်းထဲမှ စောင့်နေကြသူများမှာ လေးဦး။ ပင်ကာရင်က အမ်းထရောင်းတို့အား ထိုပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။

“ဒါက ဂျော့အန်ဒါဆင်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ယူဘိုမိုနိုင်ငံ သတ္တု ဟူးဖော်ရေးလုပ်ငန်း တာဝန်ခံ ဘူမိဗေဒအရာရှိပါ...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သူ့

လက်ထောက် ဂျက်ဖ်အစ်ကင်းစ်ပါ။ ဟောဒီဘက်ကပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ သစ်နဲ့ ငါး ဖမ်းလုပ်ငန်းတွေကို တာဝန်ယူမယ့် ဆစ်ဒနီဂရင်း ဖြစ်ပါတယ်...ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ ဥပဒေအကြံပေး နီးဗီးလီးလောရင်စ်ပါ...”

ထို့နောက် ပင်ကာရင်ကပင် ဦးဆောင်၍ ဧည့်သည်အားလုံးကို အဖျော် ယမကာဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ဧည့်ခံပွဲမှာ ဆယ်မိနစ်ခန့်သာ ကြာ၏။

“ကျွန်တော်ကို ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ဒီနေ့ အစည်းအဝေး မှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးကြဖို့ပါ” ဟု ပင်ကာရင်က စကားစသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက ယူဘိုမိုနိုင်ငံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် အရင်းအနှီးတွေ မြှုပ်နှံပြီး ကူညီသွားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်...ဘော့စ်ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ ယူဘိုမိုနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုအတွက် အဓိကအပိုင်းကြီး လေးပိုင်းမှာ ပါဝင်ဆောင်ရွက်သွားဖို့ အစီအစဉ် ချမှတ်ထားပါတယ်...ပထမပိုင်းက ဓာတ် သတ္တု တူးဖော်ရေး လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယပိုင်းကတော့ သစ်နဲ့ စိုက်ပျိုး ရေးပိုင်း ဖြစ်ပါတယ်...နောက်ဆုံးပိုင်းကတော့ ဟိုတယ်နဲ့ ခရီးသွားလာရေး လုပ်ငန်း ဖြစ်ပါတယ်...ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအပိုင်းတစ်ပိုင်းစီကို တာဝန်ခံပုဂ္ဂိုလ် တွေက ရှင်းမပြခင် ယူဘိုမိုနိုင်ငံအကြောင်းကို နောက်ခံအဖြစ် တင်ပြပါရစေ”

နံရံပေါ်ရှိ ပိတ်ကားပေါ်တွင် ယူဘိုမိုနိုင်ငံ မြေပုံကြီးပေါ်လာသည်။ “ယူဘိုမို ပြည်သူ့ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံဟာ အာဖရိကတိုက် အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသအတွင်းက အဲလ်ဘတ် ရေအိုင်ကြီးနဲ့ အက်ဒ်ဝပ် ရေအိုင်ကြီး နှစ်ခုကြားမှာ တည်ရှိပါတယ်” ဟု ပင်ကာရင်က ပြောပါသည်။

“ယူဘိုမိုရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ အလျင်က ဘယ်လ်ဂျီယံကွန်ဂိုလို့ခေါ် တဲ့ ဇိုင်ယာနိုင်ငံနဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ ယူဂန္ဒာနိုင်ငံ တည်ရှိပါတယ်။ မြို့တော်က ခါဟာလီ ဖြစ်ပါတယ်...သန်းခေါင်စာရင်း မကောက်ရသေးပေမဲ့ ခန့်မှန်းခြေအား ဖြင့် လူဦးရေ လေးသန်းလောက် ရှိပါတယ်။ လူမျိုးစု အများအပြား နေထိုင်ကြ ပါတယ်...လက်ရှိသမ္မတ တပ်ဖာရီနဲ့ သူ့နောက်လိုက်တွေဟာ ဟီတာလူမျိုးစု တွေပါ။ လူမျိုးစု ၁၁ မျိုးရှိတဲ့အနက် လူဦးရေအနည်းဆုံး လူမျိုးစုက ဘင်ဘူတီလို့ ခေါ်တဲ့ ဂမ်ဂမ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်”

ပင်ကာရင်သည် သူ့အလုပ်တွင် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၏။ အများက စိတ် ဝင်စားလာအောင် ပြောပြနိုင်စွမ်း ရှိလေသည်။

ဒင်နီယယ်အဖို့ကတော့ အထူးတလည် နားစွင့်နေစရာမလို၊ သူသိပြီး သားတွေ ဖြစ်၏။ ဘွန်နီကတော့ သူသိလိုသော မေးခွန်းအနည်းငယ်ကို မေးသည်။

ပင်ကာရင်၏ တာဝန်ပြီးသွားသည့်အခါ ကျန်လူစုက ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ ၏ စီးပွားရေး စိစစ်ကိန်းများကို သူ့အပိုင်းနှင့်သူ ရှင်းလင်းတင်ပြကြသည်။

တစ်ပိုင်းစီတွင် ဒင်နီယယ်က သူသိလိုသမျှကို မေးသည်။ သို့သော် လည်း ကုမ္ပဏီနှင့်ဆန့်ကျင်မည့် မေးခွန်းများကိုမေး။ တတ်နိုင်သမျှ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်း၍ ရှောင်၏။ မရှောင်သာ၍ မေးရသည့်အခါ...

“ကျွန်တော်က ယူဘိုမိုကိုသွားပြီး ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေအပေါ်မှာ အမြင် ကြည်လင်အောင်လုပ်ရမှာမို့ ရှင်းသွားအောင် မေးထားရတာပါ” ဟူသော စကား မျိုးပလ္လင်ခံထားခြင်းအားဖြင့် ထိပ်တိုက်မဖြစ်အောင် ရှောင်တတ်သည်။

အစည်းအဝေးကြီး ပြီးသွားသည့်အခါ ပင်ကာရင်ကပင် ဒင်နီယယ်တို့ အား လိုက်ပို့သည်။ အခန်းထဲမှ အထွက်တွင် ပင်ကာရင်က....

“ခင်ဗျားနဲ့ မစ္စမာတွန်ကို ခဏတွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တယ်လို့ ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်က မှာထားပါတယ်” ဟု အသိပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီယယ်နှင့် ဘွန်နီမာတွန်တို့သည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန် အား သူ့ရုံးခန်းတွင်း၌ ဝင်တွေ့ကြရသည်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူတို့အား တရင်းတန်း ဆီးကြိုနှုတ်ဆက် သည်။ အထူးသဖြင့် ဘွန်နီမာတွန်အား သိသိ သာသာ အကဲခတ်သည်ကို ဒင်နီယယ် သတိထားမိသည်။

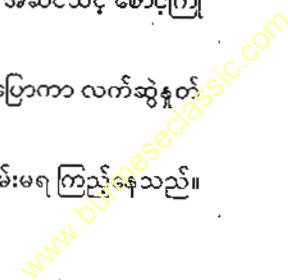
စောစောက အစည်းအဝေးတွင်လည်း ပြန်ကြားရေးအရာရှိ ပင်ကာရင် သည် ဘွန်နီမာတွန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို ဒင်နီယယ် မြင်ခဲ့ရပြီးပြီ။

ဒင်နီယယ်သည် ဤထူးခြားမှုအပေါ်တွင် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကုမ္ပဏီ အဆောက် အအုံ အပြင်ဘက်ရောက်သည့်အခါ အငှားကားတစ်စီးဖြင့် အဆင်သင့် စောင့်ကြို နေသော ပင်ကာရင်ကို တွေ့ကြရသည်။

“ကားခကို ကုမ္ပဏီက ကျခံထားပါတယ်” ဟု ပြောကာ လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်သည်။

သူ့မျက်လုံးများကတော့ ဘွန်နီမာတွန်အား အငမ်းမရ ကြည့်နေသည်။

ဘွန်နီမာတွန်သည် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူ့ဆီကို ဖုန်းဆက် ခဲ့သော အတွင်းရေးမှူး အမျိုးသမီးကတော့ ကားတစ်စီးလွှတ်၍ ခေါ်မည်ဟု ဆိုထားသည်။

အခုချိန်ထိတော့ ကားမရောက်သေး။ သူသည် လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ၇ နာရီခွဲတိတိ ရှိနေပြီ။

ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် အချိန်အတိအကျသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။ သူသည်တံခါးဝဆီသို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်သည်။ သူ ကြိုတင်၍ မှာထားသော အစောင့်သည် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

“ကားရောက်လာပါပြီ မဒမ်” ဟု အစောင့်က လှမ်းပြောသည်။

လမ်းဘေး၌ ရပ်ထားသည်မှာ ရိုးလ်ရွိုက်စံကားကြီး ဖြစ်သည်။ ဘွန်နီ လျှောက်သွားသည့်အခါ ခပ်ချောချော ယာဉ်မောင်းလူငယ်က ဆီး၍...

“မစ္စဘွန်နီမာတွန်ပါလား ခင်ဗျာ” ဟု မေးသည်။

နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

“မင်္ဂလာညပါ မစ္စဘွန်နီ” ဟု နှုတ်ဆက်သည့် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင် အေးခနဲဖြစ်ကာ ကျောထဲတွင် စိမ့်ဝင် သွားသည်။

“မင်္ဂလာညပါ ဆာပီတာ” ဟု ဘွန်နီမာတွန်က ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“မင်း... ငါ့ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ကို ခံနိုင်ရဲ့လား”

“ခန့်ခိုင်းပါတယ်၊ အကောင်းစား ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့ဆိုရင် ကျွန်မက သဘောကျပါတယ်၊ အခုဟာ ဒေဗီဒေါ့ဖ် ဆေးပြင်းလိပ် မဟုတ်လား”

ဘွန်နီသည် မျက်စိစူးသူ ဖြစ်၏။ ဤအရည်အသွေးကြောင့်လည်း ဓာတ်ပုံပညာရှင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အောင်မြင်မှုရနေခြင်းပေတည်း။

“ချက်ဖိနီကို ကိုမောင်း” ဟု တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က သူ့ယာဉ်မောင်းအား အမိန့်ပေးသည်။

“ကျွန်မ ချက်ဖိနီကို ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ နေရာတစ်နေရာ ရဖို့လည်း မလွယ်ဘူး...နေရာရရင်လည်း စရိတ်က ကြီးလွန်းလို့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မနေရာရဖို့ကလည်း တစ်ပတ်လောက်ကြိုပြီး စာရင်းပေးထားရတယ်လို့ ပြောကြ တယ်၊ အဲဒါဟုတ်သလား”

“တချို့လူတွေကတော့ လိုလိမ့်မယ်” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြော၏။

“ငါလည်း အတိအကျမသိပါဘူး၊ ငါကတော့ ငါ့အတွင်းရေးမှူးကို စီစဉ်ခိုင်းတာပဲ”

ချက်ဖိနီကို စားသောက်ဆိုင်သည် နာမည်ကြီးနေသည့်အတိုင်း အခင်း အကျင်း အပြင်အဆင်များမှာ အံ့အားသင့်လောက်အောင် ခမ်းနားလှသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ဝင်သွားသည့်အခါ ဘေးစားပွဲများမှ လူအများက စိတ်ဝင်တစား လှမ်းကြည့်နေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့ချင်း တီးတိုးပြောနေကြသည်ကို လည်းကောင်း ဘွန်နီ သတိထားမိ၏။

တကယ်တော့ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်ထဲမှ ဓာတ်ကောင် တစ်ကောင်သဖွယ် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ညစာစားချိန်တွင် စကားများများ မပြော။ ဘွန်နီက မေးသလောက်ကိုသာ ပြောလေသည်။ သူ၏ ငယ်စဉ်ဘဝ အာဖရိက တိုက်တွင် နေခဲ့ရစဉ်က အကြောင်းများကို မေးသည့်အခါတွင်မူ စိတ်ပါလက်ပါ ပြောပြ၏။

ဘွန်နီသည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်မိသည်။ သူ့ခမာ အိုလှပြီ။ ပါးရေ နားရေတွေ တွန့်နေပြီ။ သို့သော်လည်း သန်းပေါင်း သုံးရာကျော်ကျော်ခန့် ချမ်းသာသည်ဟု ဆန်းဒေးတိုင်းမိမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖတ်ခဲ့ရဖူး

လေသည်။ ဤမျှလောက်ချမ်းသာသူ တစ်ဦးကိုသာ ရမည်ဆိုပါက အနည်းငယ် မျှ ပါးရေနားရေတွေနဲ့ခြင်းကို ခွင့်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု သူထင်သည်။

ညစာစားပြီးကြသည့်အခါ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က....

“ကော်ဖီကိုတော့ ဟော်လန်ပတ်အိမ် ကျမှပဲ သောက်ကြတာပေါ့၊ ငါ မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးစရာလေး ရှိနေလို့” ဟု ပြော၏။

ဘွန်နီကလည်း အလွယ်တကူပင် လက်ခံလိုက်သည်။ အိမ်ရောက်သွား သည့်အခါတွင်လည်း ဘွန်နီသည် အိမ်၏ ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုများကို ကြည့်၍ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ရပြန်၏။

ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်မိကြသည့်အခါ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ကော်ဖီကို သူကိုယ်တိုင် ထည့်ယူလာပြီး ဘွန်နီအား ပေးသည်။

“ဒီကော်ဖီက ကင်ညာဘလူးလို့ ခေါ်တယ်” ဟုပြော၏။

“အာဖရိကတိုက် ကင်ညာနိုင်ငံထဲက ကင်ညာတောင် ဆင်ခြေလျှောမှာ ရှိတဲ့ ငါပိုင် ကော်ဖီခြံက ထွက်တာ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့တပည့်အား အပြင်ထွက်ခိုင်းပြီး ဆေးပြင်း လိပ်တစ်လိပ် မီးညှိ၏။

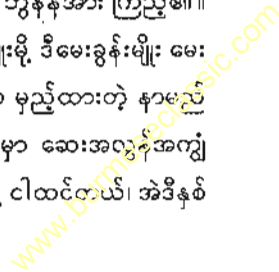
“ငါမင်းကို တစ်ခုမေးချင်တယ်” ဟု တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က ဆေးလိပ်ခိုး များကို မျက်နှာကျက်သို့ မှုတ်ထုတ်ရင်း စကားစသည်။

“မင်း ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းနဲ့ အိပ်နေပြီမဟုတ်လား၊ ငါ့ကို အမှန် အတိုင်း ပြောပါ”

လုံးဝမမျှော်လင့်သော မေးခွန်းဖြစ်၏။ အလွန်ကြမ်းတမ်းရိုင်းရိုင်းသော မေးခွန်းလည်း ဖြစ်၏။ ဘွန်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်လောက်အောင်ပင် အံ့အားသင့်ကာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် ရှိ၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လိုအစားမျိုးထင်လို့ ဒီမေးခွန်းကို မေးရတာလဲ” တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က မျက်ခုံးများ ပင့်လိုက်ပြီး ဘွန်နီအား ကြည့်၏။

“ငါက သယ်လိမာစမစ်လိုခေါ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုးမို့ ဒီမေးခွန်းမျိုး မေး တာပဲ၊ မင်းမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား...မင့်ကို မွေးတုန်းက မှည့်ထားတဲ့ နာမည် လေး ဖအေအမည်မသိ၊ မအေက ၁၉၇၅-ခုနှစ်အတွင်းမှာ ဆေးအလွန်အကျွံ သုံးလို့ သေတယ်...သူသုံးတဲ့ဆေးက ဘိန်းဖြူ ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ အဲဒီနှစ်

မှာပဲ ဒုစရိုက်ကောင်မတစ်ယောက် မြို့တော်ကြီးထဲ ရောက်လာပြီး မွေးတော့တာပဲ”

ဘွန်နီ၏ နဖူးတွင် ချွေးများ စို့လာသည်။ သူသည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်အား မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေ၏။

“မင်းအမေလိုပဲ မင်းဘဝက ငယ်ငယ်ကတည်းက ပျက်လာတယ်။ အသက် ဆယ်လေးနှစ်မှာ ခိုးမှုနဲ့ ဆေးခြောက်မှုကြောင့် အမျိုးသမီး သက်ငယ် အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကျောင်းကို ရောက်သွားတယ်...ဆယ်ရှစ်နှစ်မှာ ခိုးမှုနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမှုကြောင့် ထောင်ကိုးလ ကျခဲ့တယ်။ အမျိုးသမီးထောင်ထဲ နေရတုန်းမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်တာ ဝါသနာပါသွားတယ်...အပြစ်ဒဏ်က ကိုးလကျပေမဲ့ သုံးလပဲ ထောင်ထဲမှာ နေရတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းလို့ ပြန်လွတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ။ အခု ငါပြောတာတွေထဲမှာ အမှားပါရင် ပြင်နိုင်တယ်”

ဘွန်နီ တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေသွားသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်နေရင်းကြိုးပြတ်ကျသွားသည့် အရုပ်တစ်ရုပ်နှင့် တူနေ၏။

“ထောင်က လွတ်တော့ နာမည်ပြောင်းတယ်။ ကနေဒါနိုင်ငံ ပက်တာဆင် ရုပ်မြင်သံကြားဌာန၊ ဓာတ်ပုံဌာနမှာ အလုပ်ရတယ်...၁၉၈၁-ခုနှစ်မှာ ဗွီဒီယိုပစ္စည်းတွေ ခိုးရောင်းလို့ အလုပ်ပြုတ်တယ်။ ကုမ္ပဏီက လူသိရှင်ကြား တရားမစွဲဘူး...အဲဒီနောက် ကောင်းကောင်းနေလာတယ်။ အကျင့်ကောင်းသွားတာလား၊ သို့မဟုတ် ပိုပြီးပါးနပ်လာတာလား ဆိုတာတော့ မသိဘူး...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...ငွေရမယ်ဆိုရင် အကျင့်ပျက်ဖို့ ဝန်မလေးဘူးလို့တော့ သတ်မှတ်ထားရမှာပဲ”

“နွားအိုကြီး...နင်က ငါ့ကို သိမ်းသွင်းဖို့ ကြံစည်နေတာလား” ဟယ်ရစ်ဆန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ငါက အဘိုးအိုကြီးဆိုတော့ ဟိုတုန်းကလို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ မင်းလို အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမမျိုးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထီချင်တော့ဘူး...မင်းထက် အသက်လည်း ကြီးရမယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့ရမယ်။ အဆင့်အတန်း ရှိရမယ်။ အဲဒါမျိုးကိုမှ ငါက ပိုပြီး သဘောကျတာ”

“မျိုးမစစ်ကောင်ကြီး၊ နင်...ငါ့ကို စော်ကားနေတာ...”

“စော်ကားဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိတာ အမှန်ပါ။ ငါက တို့နှစ်ယောက်

အချင်းချင်း နားလည်သွားစေချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတယ်...ငါက မင်းခန္ဓာကိုယ်ထက် အရေးကြီးတာ တစ်ခုလိုချင်နေတယ်။ မင်းက ငွေလိုချင်တယ်...အဲဒီတော့ ငါတို့ချင်း အပေးအယူတစ်ခု လုပ်နိုင်မယ်။ စီးပွားရေးဆန်ဆန် သဘောကလွဲလို့ တခြားဘာမှမရှိဘူး...ကဲ...ပထမမေးခွန်းကို ပြန်သွားကြရအောင်။ မင်းဒင်နီယယ် အမ်းစထရောင်းနဲ့ အိပ်နေတယ် မဟုတ်လား”

“အိပ်တယ်...အိပ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ချစ်လို့ အိပ်တာလား၊ ဒီကိစ္စမှာ အဲသလောက်တော့ မပါဘူး ထင်တယ်”

“ကျွန်မ ချစ်တဲ့လူဟာ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ရှင်ရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ ချစ်တယ်”

“အင်မတန် ရိုးသားဖြူစင်တဲ့ စကားပါပဲ” ဟု ဟယ်ရစ်ဆန်က ပြောကာ ပြုံးသည်။

“မင်းက သူနဲ့ အိပ်ပေးနေတာဆိုတော့ သူ့ အပေါ်အထိုက်အလျောက်တော့ ဩဇာညောင်းမှာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ငါ အလုပ်လုပ်လို့ရပြီ...ဒီအတွက် ပေါင် ၂၅၀၀၀ ပေးမယ်။ မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲ”

ကမ်းလှမ်းလိုက်သည့် ငွေမှာ ဘွန်နီအဖို့ အံ့အားသင့်စရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ရဲဆေးတင်လိုက်ကာ....

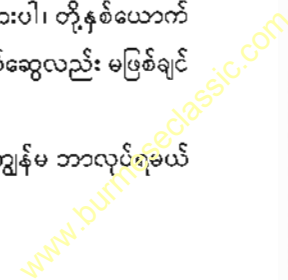
“ရှင် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ရင် အခု ပေးတဲ့ငွေထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပေးတယ်ဆို”

“မင်းကိုမင်း အဲဒီလားစပ်မြည်းမတွေ့ထဲ စာရင်းသွင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ” ဟုပြောသည်။

ဘွန်နီ ဂျူးဂျူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်သောအခါ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြပြီး တားသည်။

“စိတ်မဆိုးနဲ့၊ ဒါဟာ နောက်ပြောင်ပြောတဲ့ စကားပါ။ တို့နှစ်ယောက် စီးပွားဖက်ပဲ ဖြစ်ချင်တယ်...ချစ်သူလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ မိတ်ဆွေလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဈေးနှုန်းကို အလျင်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ အလျင်ဆုံး ရှင်းပြပါ”

ဘွန်နီ၏ မျက်နှာတွင် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် အရိပ်အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာသည်။ ထိုအခါကျတော့လည်း ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ရင်ထဲတွင် ဘွန်နီ အား လေးစားလို စိတ်ပြန်ဝင်လာသည်။

“အလွန်ကို လွယ်တဲ့ ကိစ္စကလေးပါ” ဟု ရေရွတ်သည်။
ထို့နောက် သူ့အတွက် လုပ်ပေးစေချင်သည့် ကိစ္စကို ပြောပြသည်။

* * *

ထိုသီတင်းပတ်ထဲတွင် ဒင်နီယယ်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဗြိတိသျှပြတိုက် စာကြည့်ခန်းထဲတွင် အချိန်ဖြုန်းသည်။ ယူဘိုမိုနိုင်ငံနှင့် ကွန်ဂိုနယ်အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်စာတမ်းများ ဆောင်းပါးများကို လေ့လာဖတ်ရှုသည်။

သူ့လေ့လာသည့်အထဲတွင် ရစ်စ်တောင်ကြားနှင့် ရေအိုင်ကြီးများ အကြောင်း၊ အီကွတာသစ်တောအကြောင်းများလည်း ပါသည်။ သူဖတ်ရှုသမျှ စာအုပ်များထဲတွင် ကယ်လီးကင်နီးယား၏ ‘သစ်ပင်မြင့်များကြားမှလူမျိုး’ စာအုပ်လည်း ပါသည်။ အဖုံးမာစာအုပ်၏ စက္ကူဖုံးအတွင်းဘက်မှ စာရေးသူ၏ ဓာတ်ပုံကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ အလွန်လှသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်း ရေးထားသည့် စာများထဲတွင် မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို ဖော်ပြမထား။ သူ့ရခဲသည့် ဘွဲ့များနှင့်အတူ ဆုများအကြောင်းသာ ရေးသား ထားသည်။ သူသည် ဆေးပညာဘွဲ့ရဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်၍ မနုဿဗေဒဘာသာ ဖြင့် ပီ၊ အိပ်ချ်၊ ဒီ ဘွဲ့ ရထားသော ဒေါက်တာလည်း ဖြစ်၏။

“ဒေါက်တာ ကင်နီးယားသည် သူ့တေသနလုပ်ငန်းများ ရပ်နားထား ချိန်တွင် ကွန်ဝေါနယ်ရှိ သူ့နေအိမ်၌ ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင်ကို အဖော်ပြု၍ အနားယူလေ့ရှိသည်” ဟုလည်း ရေးသားထားသည်။

ဓာတ်ပုံမှာ အပူပိုင်းဒေသ သစ်တောအတွင်း၌ ရပ်နေသည့်ပုံ ဖြစ် သည်။ မည်းနက်သော ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ခွ ကျစ်ကာ ပရုံးပေါ်မှ ကျော်၍ ရှေ့ဘက်တွင် တွဲလောင်းချထား၏။

မောင်ထွန်းသူ

ယောက်ျားရှုပ် အင်္ကျီဝတ်ထားသဖြင့် သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အနေအထားကို ခန့်မှန်း၍ မလွယ်။ ကြည့်ရသည်မှာ ပိန်ပိန်ပါးပါး သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုပင် ယူဆရသည်။ လည်တိုင်ကြော့ကြော့နှင့် လှပသော မျက်နှာပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

မေးရိုးကားကား ပါးရိုးကြီးကြီးဖြစ်၍ အမေရိကန် အင်ဒီးယန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ နှာတံစင်းစင်းနှင့် တင်းကျပ်စွာ စေ့နေသော ပါးစပ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။

သူ့မျက်နှာသည် ခေါင်းမာမည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေသည်။ ကင်မရာဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးလှလှအစုံသည် အေးစက်စက် မာကျောကျော။ ဤဓာတ်ပုံ ရိုက်ကူးချိန်က သူ့အသက်သည် ၃၀ တွင်းဝင်စ အရွယ် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် စာအုပ်ခိခါန်းတွင် ရေးသားထားသည့် ပစ်ဂမီနှင့် ပတ်သက်၍ ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသော ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းပါ အချက်အလက်များကို ပြန်၍ ဖတ်ကြည့်သည်။

ယင်းအချက်အလက်များမှာ အီဂျစ်ခေါင်းဆောင် ဟတ်ခ်ဟပ်ဖ်ဆိုသူက သူ၏ ဖာရိုးဘုရင် နက်ဖ်ကာဖာထံ တင်ပြသည့် အစီရင်ခံစာမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြချက်များ ဖြစ်သည်။

ခရစ်တော် မမွေးဖွားမီ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၅၀၀ က ဟတ်ခ်ဟပ်ဖ်သည် လေ့လာရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်၍ နိုင်းမြစ်အစကို ရှာဖွေရန် တောင်အရပ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့၏။

သူသည် လစန္ဒာတောင်တန်းကြီးများ၏ အနောက်ဘက်တွင် အလွန်ကြီးမားကျယ်ပြန့်သည့် သစ်တောကြီးများကို တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုသစ်တောကြီးများအတွင်း၌ ဘုရားသခင်ကို ကခုန်၍ သီချင်းတဟိုဟိုဆို၍ ပူဇော်ပသနေကြသော လူပုကလေးများကို မြင်တွေ့ရ၏။ သူတို့၏ ဘုရားမှာ သူတို့နေထိုင်ရာ သစ်တောကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အကနှင့်ပူဇော်ပသပုံများမှာ ထူးဆန်းလွန်းလှသဖြင့် ဖာရိုဘုရင်က လူပုကလေးများအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာရန်ပင် အမိန့်ပေးခဲ့သည် ဟုဆို၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဤစာအုပ်ကို ယခင်ကလည်း ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလည်း ယူဘိုမိုနိုင်ငံ၏ သစ်တောကြီးများအတွင်းမှ ပစ်ဂမီလူမျိုးစုတစ်စုကြား၌ သုံးနှစ်တိတိ အတူနေခဲ့သော စာရေးဆရာ၏ ဘဝအကြောင်းကို ထပ်မံ၍ ဖတ်မိ

ဆင်ကန်သည်

ပြန်သည်။ ထိုအပိုင်းသည် ပျော်မြူးစရာကောင်းသည့် အပိုင်းတစ်ပိုင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

တကယ်တော့ ကယ်လီကင်နီးယားမှာ စာရေးကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ လေးနက်ပြီး ခြောက်သွေ့သွေ့နိုင်လှသော ဘာသာရပ်များကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ရေးနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဤအမျိုးသမီးနှင့် တွေ့ချင်စိတ် စကားပြောချင်သော ဆန္ဒသည် သူ့ရင်တွင်း၌ ပြင်းပျလျက်ရှိ၏။ သူ့သိထားရသလောက်ဆိုလျှင်တော့ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ အစုရှယ်ယာရှင်များ၏ နှစ်ပတ်လည် အစည်းအဝေးကို သူ့ယူဘိုမိုသို့ မထွက်သွားမီ သီတင်းတစ်ပတ်အလိုတွင် ပြုလုပ်မည် ဖြစ်သည်။

ထိုအစည်းအဝေးသို့ မိမိနှင့် ဘွန်နီတို့ပါ တက်ရောက်လေ့လာရန် ဖိတ်ကြား၏။ ကယ်လီကင်နီးယား တစ်ယောက်လည်း ထိုနေ့ကျလျှင် ရောက်လာမည်မှာ မလွဲ။

သို့ဆိုလျှင်....

* * *

အစုရှယ်ယာရှင်များ၏ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးကို ထုံးစံအတိုင်း ဘလက် ဖရိုင်ယာ ရပ်ကွက်တွင်းရှိ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ကုမ္ပဏီကပွဲခန်းမကြီးအတွင်း ဌ် ကျင်းပ၏။

ခန်းမအဝင် တံခါးပေါက်တွင် တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများဖြင့် လူအဝင်အထွက်ကို စစ်ဆေးခြင်း ပြုသည်။ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က အစည်းအဝေး ထဲသို့ သူ မလိုလားသော လူများ ဝင်မလာစေရန် အမိန့်ထုတ်ထား၍ ဖြစ်သည်။

ဒင်နီယယ်တို့ စည်းဝေးခန်းမသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ ဆာပီတာ သို့မဟုတ် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ကုမ္ပဏီ၏ ယမန်နှစ်က လုပ်ငန်းများအကြောင်း တင်ပြနေပြီ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤပွဲသည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ပွဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် လှုပ်ရှားမှု အမျိုးမျိုးဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်အား ညှို့ယူလျက် ရှိ၏။ သူ တင်ပြနေသမျှ အားလုံး အကောင်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ လောကကြီးတွင် မကောင်းတာ ဟူသရွေ့ မရှိဟုပင် ထင်ရလောက်၏။

ကုမ္ပဏီက လုပ်သမျှ အကုန်အောင်မြင်သည်၊ တိုးတတ်သည်၊ အကျိုး အမြတ်ဖြစ်ထွန်းသည်။ ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကို တစ်ချက် မြှောက်ကြည့် လိုက်သည်။ အောင်မြင်မှုတွေချည်း ပြောနေခဲ့သည်မှာ မိနစ် ငါးဆယ်ပင် ရှိသွားပြီ။ တော်လောက်ပြီထင်၏။

သူသည်ကုမ္ပဏီမှ ချမှတ်ထားသည့် ရှေ့လုပ်ငန်းစဉ်များအကြောင်း ပြောသည်။ ကုမ္ပဏီမှ ယူဘိုမိုနိုင်ငံ၏ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို ရှေးရှု၍ အရင်း အနှီးများ မြှုပ်နှံလုပ်ကိုင်ရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း...။

ယူဘိုမိနိုင်းမှ ခေတ်နောက်ကျနေသော၊ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလောက်အောင်၊ အကျိုးမဲ့နေကြရရှာသော ပြည်သူလေးသန်း အလုပ်အကိုင်ရရှိရေးနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝရေးတို့အတွက် မိမိတို့ကုမ္ပဏီမှ လျာထားသည့် လုပ်ငန်းများ အကြောင်းကို တခမ်းတနား ပြောသွားလေသည်။

ထို့နောက်....

“စည်သည်တော်များခင်ဗျား၊ မေးစရာရှိတာမေးဖို့နဲ့ ဝေဖန်ဆွေးနွေးသင့်တာ ဆွေးနွေးဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ကုမ္ပဏီရဲ့ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက တတ်နိုင်သလောက် ရှင်းလင်းဖြေကြားပါလိမ့်မည်” ဟူသော စကားဖြင့် သူ့အခန်းကို နိဂုံးချုပ်၏။

“သဘာပတိကြီးကို ကျွန်မ မေးစရာတစ်ခု ရှိနေပါတယ်”

အမျိုးသမီးအသံ ဖြစ်သည်။ ကြည်လင်ပြတ်သားပြီး သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသောအသံ ဖြစ်၏။ အသံက ကျယ်လွန်းသဖြင့် ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်၏ မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွား၏။

ဒင်နီယယ်သည် ဒေါက်တာကင်နီးယား ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိသဖြင့် ကပျာကယာထ၍ မျက်စိရှာသည်။ သဘာပတိ ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်နှင့် ခြေလှမ်းသုံးဆယ် အကွာလောက်တွင် ရပ်နေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ မိန်းမချောတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပေးပတ်ပတ်လည်မှ ပရိသတ်က သူ့အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။ ချက်ချင်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည် အခန်းထဲတွင် လွှမ်းခြုံသွားသည်။

“သဘာပတိကြီးရှင့်... ဒီဘော့စ်ကုမ္ပဏီမှာ ရှင်... ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်လာတာ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ် ရှိသွားပါပြီ၊ ဒီကာလအတွင်းမှာ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြွေးကြော်သံဟာ ‘ရသမျှတူး’ ‘ရသမျှစုတ်’ ‘ရသမျှပစ်’ ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကိုပဲ လက်ကိုင်ပြုထားတာ တွေ့ရပါတယ်”

စောစောကပြုံးနေကြသော ပရိသတ်၏ မျက်နှာထားများ ပြောင်းသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် ဝေခွဲမရသည့် အသွင်များ ထင်ဟပ်လာ၏။ ဒေါက်တာကယ်လီကင်နီးယားကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ပြောလိုသည့် စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

ဘော့စ်ကုမ္ပဏီဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ မုဆိုးတွေ ငှားပြီး အာဖရိကတိုက်ထဲက တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေကို ထောင်နဲ့သောင်းနဲ့ချီပြီး သတ်ဖြတ်လာခဲ့ကြတာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပါပြီ... ရသမျှအသားတွေကို ကုမ္ပဏီအလုပ်သမားတွေ စားခဲ့သောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါဟာ ‘ရသမျှပစ်’ ဆိုတဲ့ ဒဿနိက အမြင်နဲ့ လုပ်နေခဲ့ကြတာပါ... ‘ရသမျှတူး’ ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီအရ အာဖရိက မြေပေါ်က ရသမျှ ဓာတ်သတ္တုပစ္စည်းတွေနဲ့ သယံဇာတပစ္စည်းတွေကို တူးဖော်ယူခဲ့ကြတာလည်း နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် ရှိခဲ့ပါပြီ... ပြီးတော့ ဝါဂွမ်း၊ မြေပဲနဲ့ တခြားငွေရတဲ့ သီးနှံတွေ စိုက်ဖို့ဆိုပြီး သဘာဝသစ်တောတွေကို ခုတ်ပစ်နေကြတာလည်း မနည်းတော့ပါဘူး... ဒီကြားထဲမှာ နိုက်ထရိုတ် ဓာတ်မြေဩဇာတွေသုံးလွန်းလို့ သစ်ပင်တွေရော မြေတွေပါ အဆိပ်မိပြီး ပျက်သုဉ်းကုန်ရတာလည်း များလှပါပြီ။ ဒါဟာ ရှင်တို့ကုမ္ပဏီရဲ့ ‘ရသမျှစုတ်’ ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီအရ ဖြစ်ပါတယ်”

ကယ်လီကင်နီးယား၏ မျက်နှာသည် စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် နီရဲနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်ယင်လှုပ်ရှားနေသည်။

“စိုက်ပျိုးထားသမျှသီးနှံတွေကိုလဲ ဒီမြေပေါ်မှာနေတဲ့ လူတွေမစားကြရပါဘူး၊ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီက မြို့ကြီးပြကြီးတွေကိုပိုပြီးရောင်းပစ်ခဲ့ကြပါတယ်... ဒီလူတွေဟာ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီရဲ့ လောဘဇောတိုက်မှုဒဏ်ကို ခါးစည်းပြီး ခံနေကြရပါတယ်”

ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်သည် ကုမ္ပဏီအတွင်းရေးမှူးဆီသို့ မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်၍ ကြည့်သည်။ အတွင်းရေးမှူးသည် ဗြဟ္မစင်္ခယရပ်လိုက်ပြီး....

“ခင်ဗျားနာမည်ကို သိပါရစေ၊ မေးခွန်းကိုလည်း တိုတိုနဲ့လိုရင်းကို မေးပါ” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်မနာမည် ဒေါက်တာကယ်လီကင်နီးယား၊ ကျွန်မ အခု မေးခွန်းမေးနေတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ရပိုင်ခွင့်ကို မပေးချင်ဘူးလား”

“အခု ခင်ဗျားပြောနေတာ မေးခွန်းမဟုတ်ဘူး၊ တရားဟောနေတာ”

“ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပါ” ဟု ကယ်လီက လေသံမာမာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့ အစုရှယ်ယာဝင်တွေရဲ့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုအတွက် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့ဒေသက အပူပိုင်းသစ်တောတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ သဘာဝပစ္စည်းတွေ ပျက်သုဉ်းပြီး လူတွေအားလုံးဆင်းရဲဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရကြရပါတယ်... ဘော့စ်ကုမ္ပဏီရဲ့ အိတ်ထဲကို ငွေတွေ အပြည့်အသိပ်ရလာဖို့အတွက်...”

“ခင်ဗျား စည်းကမ်းမဲ့ပြောဆိုနေတာကို အခုချက်ချင်းရပ်လိုက်ပါ”

ဟု အတွင်းရေးမှူးက အော်ဟစ်ပြီးတားသည်။

“ခင်ဗျားမေးခွန်း မေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ အခု မေးခွန်းမေးမယ်၊ ကျွန်မတို့ အခု ဒီမှာလာပြီး ထိုင်နေကြတဲ့အချိန်မှာ ယူဘိုမိုနိုင်ငံရဲ့ အပူပိုင်းသစ်တောတွေ ပျက်စီးနေတာကို ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီးသိပါသလား”

“ဟေ့ ထိုင်၊ နောက်ထပ်ဘာမှမပြောနဲ့” ဟူသော အော်ဟစ်သံတစ်သံသည် ပရိသတ်ကြားထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကယ်လီကင်နီးယားကတော့ လုံးဝ မရပ်၊ သူပြောစရာရှိသမျှကို ဆက်ပြောသည်။

“ဟေ့ ထိုင်၊ ခွေးစုတ်မ”

“ဒေါက်တာ ကင်နီးယား၊ ခင်ဗျားလုပ်တာ လွန်နေပြီ” ဟု အတွင်းရေးမှူးကအော်သည်။

“ခင်ဗျား အစည်းအဝေးကိုပျက်အောင် လုပ်နေတာပါ”

“ကျွန်မ ဥက္ကဋ္ဌကြီးကို စွဲချက်တင်ပါတယ်၊ ရှင်နဲ့ ရှင်ရဲ့ကုမ္ပဏီဟာ မုဒိမ်းမှု ကျူးလွန်ကြပါတယ်”

“ဒီမိန်းမ အရူးမပဲ၊ အခန်းထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်”

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အော်သံများ ကြားလာရသည်။ လူတစ်ယောက်ကယ်လီအား ဆွဲထုတ်ရန်ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ သို့သော်လည်း ကယ်လီအား ဝိုင်းထားသည့် လူငယ်ဒါဇင်ဝက်က ဆီး၍ တားကြသည်။

“ကျွန်မဟာ အစုရှယ်ယာဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် ဝေဖန်ပိုင်ခွင့်၊ ပြောပိုင်ခွင့်ရှိနေပါတယ်” ဟု ကယ်လီက ပြန်အော်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ သူပြောချင်တာ ပြောပါစေ”

“မပြောစေနဲ့ကွာ...ဒီကောင်မကို ဆွဲထုတ်ကြ”

ကယ်လီကင်နီးယားသည် ဆာပီတာ ဟယ်ရစ်ဆန်အား လှမ်းအော်သည်။

“ကျွန်မမေးတာကိုဖြေပါ”

“လုံခြုံရေးအဖွဲ့သားတွေ ဒီကို အမြန်လာကြပါ” ဟု အတွင်းရေးမှူးက အော်သည်။

အခန်းထောင့်များမှ ယူနီဖောင်းဝတ်များသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည့်နေရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ လုံခြုံရေးတစ်ဦးသည် ဒင်နီယယ်အား တံတောင်နှင့် တွက်၍ဘေးသို့ တွန်းပစ်သည်။ ဒင်နီယယ်က ခြေတစ်ဖက် ထိုးခံလိုက်ရသဖြင့် သူ့အားတွန်းသူသည် ခြေကားရား လက်ကားရားဖြစ်ကာ ရှေ့သို့ မှောက်လျက်လဲ၏။

အော်သံ ဟစ်သံ ဆဲဆိုသံများနှင့် ကုလားထိုင်များ လဲသံ၊ ကျိုးသံများ ကြားရသည်။ သတင်းစာဆရာများအကြိုက် မြင်ကွင်းသည် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း သုံးဦးသည် ကယ်လီကင်နီးယားအား ဝိုင်းထားသည့် လူများကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားကာ တိုးလာကြသည်။ ကယ်လီအား ဆွဲထုတ်သွားရန် ဟန်ပြင်ကြလေသည်။

“ငါ့ကိုမထိနဲ့” ဟု ကယ်လီကအော်ကာ သူ့လက်ထဲမှ အော်လန်ဖြင့် ဆီး၍ ရိုက်၏။ အော်လန်ကျိုးပဲ့ဘူးသောအခါ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက သူ့အား ဝင်ဖမ်းကြ၏။

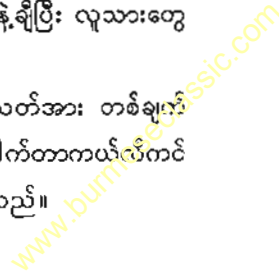
ဖမ်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။

ကယ်လီကတော့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိတ်ဆိတ် လိုက်ပါသွားသည် မဟုတ်။ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်သည်၊ လက်သည်းများဖြင့် ကုတ်သည်၊ ပါးစပ်ဖြင့် ကိုက်သည်။

ပရိသတ်သည် လဲကျနေသည့် ကုလားထိုင်များကို ပြန်ယူပြီး ထိုင်ကြသည်။ သူတို့တွင် ဒဏ်ရာအနာတရဖြစ်မဖြစ် ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်၏ စကားကို နားစွင့်ကြ၏။

“ဒေါက်တာ ကယ်လီကင်နီးယားဟာ အင်မတန် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် လုပ်တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လို့ နာမည်ဆိုးထွက်နေသူပါ။ အခု သူ့လုပ်သွားတာကို ဧည့်သည်တော်များ မြင်တွေ့ခဲ့ကြပြီးပါပြီ...အထူး ပြောစရာ မလိုတော့ပါဘူး...အခုလို ဆိုးရွားသောင်းကျန်းမှုကြောင့်ပဲ သူ့ကို ယူဘိုမိုနိုင်ငံက နှင်ထုတ်ခဲ့ရပါတယ်...သူ့လို လူစားတွေဟာ သစ်ပင်တစ်ပင် လှဲတာ၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သေတာလောက်ကို ပုံကြီးချဲ့ ပြောပြီး ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ချီပြီး လူသားတွေ ငတ်နေတာကို ရက်စက်စွာ ကြည့်နေရက်တဲ့ လူတွေပါ”

ဆာပီတာသည် စကားကို ခဏမျှရပ်ကာ ပရိသတ်အား တစ်ချက် အကဲခတ်သည်။ ထို့နောက် စောစောက ပြောသွားသည့် ဒေါက်တာကယ်လီကင်နီးယား၏ စကားများကို ချေပရန် ဆက်လက်အားထုတ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီဟာ အကျိုးအမြတ်ရရှိရေးတစ်ခုတည်းကိုမကြည့်ပါဘူး...ဒီကမ္ဘာကြီးပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ အပင်တွေ အတွက် ပတ်ဝန်းကျင် လေ့လာရေး စီမံကိန်းတွေ ချမှတ်ဆောင်ရွက်နေပါတယ်... ဒီလုပ်ငန်းတွေအတွက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပေါင်တစ်သိန်းကျော် အကုန်အကျခံပြီး လုပ်နေပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝနဲ့ ရှေ့ကို ဆက်လက်ချီတက်ကြပါစို့လို့ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်”

အခန်းထဲတွင် အစုရှယ်ယာဝင်များနှင့် ဧည့်သည်တော်များ၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံများသည် သောသောညံသွားလေသည်။

* * *

လန်ဒန် ဟီးသရိုး လေယာဉ်ကွင်းမှ ယူဘိုမိုနိုင်ငံ ခါဟာလီမြို့တော်သို့ လေယာဉ်တိုက်ရိုက်ပျံသန်း၍ မရပေ။ ခါဟာလီရှိ လေယာဉ်ကွင်းကို ‘အက်စ်ရမ်တပ်ဖာရီ နိုင်ငံတကာလေယာဉ်ကွင်း’ ဟု အမည်ပြောင်းလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

သမ္မတသစ် အာဏာရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမ္မတသစ်၏ အမည်ကိုယူ၍ အမည်သစ်ပေးလိုက်ခြင်းပေတည်း။ သို့သော်လည်း လေယာဉ်ကွင်းကတော့ အခုအချိန်အထိ အပြီးမသတ်နိုင်သေးပေ။ လေယာဉ်ကွင်း တိုးချဲ့ရေးဟူသော စီမံကိန်းအမည်ဖြင့် သမ္မတသစ်သည် ကမ္ဘာ့ဘဏ်မှ ဒေါ်လာနှစ်ဆယ့်ငါးသန်း ချေးယူခဲ့၏။

သို့သော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ နောင်နေ့ကြန့်ကြာမှုပေါင်း အမြောက်အမြား ပေါ်ပေါက်ကာ ဘာတစ်ခုမှ မည်မည်ရရ အပြီးမသတ်နိုင် ဖြစ်နေရ၏။

မူလချေးငွေမှာလည်း ရေခိုးရေငွေ သဖွယ် ပျောက်ပျောက်သွားသဖြင့် အခြေအနေသည် ပို၍ဆိုးလာခဲ့ရ၏။ ခါဟာလီမြို့တွင်း လမ်းများပေါ်၌ လွင့်မျောနေသည့် ကောလာဟလသတင်းများအရဆိုလျှင် ကမ္ဘာ့ဘဏ်၏ ချေးငွေများသည် သမ္မတသစ်၏ ဆွစ်ဇာလန်ဘဏ်၌ ဝင်သွားပြီ ဖြစ်၏။ နောက်ထပ် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ့်ငါးသန်း ထပ်မံချေးသည့်အခါ ကမ္ဘာ့ဘဏ်က အာမခံချက်များ တောင်းမိနေသဖြင့် အခုအချိန်အထိ မရသေး။ ဤသို့ဖြင့် ယူဘိုမိုသို့ သွားလိုသူများသည် နိုင်ရိုဘီမှတစ်ဆင့် ဖြတ်သွားကြရလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒင်နီယယ်နှင့် ဘွန်နီတို့သည် ဘီအိုအေစီ လေယာဉ်ဖြင့် နေရိုဘီသို့ လာခဲ့ကြပြီး ထိုမှတစ်ဆင့် ခါဟာလီသို့ ယူဘိုမိုလေကြောင်းပိုင် လေယာဉ်ဖြင့် လာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမနေ့ တွင် ယူဘိုမိုလေယာဉ်ကို မမိလိုက်သဖြင့် နိုင်ရိုဘီနော်ဖော့ ဟိုတယ်၌ တစ်ရက်တည်းနေကြရသေးသည်။ နိုင်ရိုဘီ၌ နားနေ ခိုက်တွင် ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီ လုပ်ပုံကိုပုံများကို သိလိုမြင်လိုသဖြင့် နိုင်ရိုဘီ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ဗီဒီယိုရိုက်ကူးစေခဲ့သည်။

ဘွန်နီ၏ သွက်လက် လျင်မြန်မှုများကို သူ သတိမပြုမိဘဲ မနေနိုင်၊ ကင်မရာ ကိုင်တွယ်ပုံ ကျွမ်းကျင်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းများကိုလည်း အသိအမှတ် မပြုဘဲ မနေနိုင်။ ထိုနေ့က ဟိုတယ်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီ ရိုက်ကူးလာခဲ့သည့် အခွေကို ကြည့်သည်။

ဘွန်နီမာတွန်ကို ငှားမိလိုက်ခြင်းသည် မိမိအတွက်ကံကောင်းသည်ဟု ဒင်နီယယ်က တွက်သည်။ ဘွန်နီ၏ဟန်၊ ဘွန်နီ၏ အမြင်နှင့် အယူအဆ၊ အလင်းအမှောင်ရွှေပုံ စသည်များသည် တစ်ဘာသာထူးခြားသည်ဟုထင်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီအား ချက်ချင်းမချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

“မင်းသိပ်တော်တယ် ဘွန်နီ” ဟု ပြောမိသည်။

ဘွန်နီက ရယ်၍....

“ဒါ အစပဲ ရှိသေးတယ်၊ လက်စွမ်းကုန် မပြသေးဘူး” ဟု ပြောသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ဒင်နီယယ်နှင့်ဘွန်နီတို့သည် ဟိုတယ် ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ အေးမြသော ကင်ညာ နေဝင်ဆည်းဆာရှုခင်းကို ကြည့်ကြသည်။ အခြား ဧည့်သည်များသည် သူတို့လိုပင် အပြင်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူတို့အနီး ရှိ ရပ်နေသူတစ်ဦးကို သတိမထားမိ။

“နောင်ယုက်မိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ရှင် ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်း မဟုတ် လား” ဟု မေးသံကြားခါမှ လှည့်ကြည့်မိသည်။

“ဟင်...ဒေါက်တာ ကယ်လီကင်နီးယားပါလား” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွှတ်လိုက်မိသည်။

“ကိုယ် မင်းကို ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးမှာ မြင် ခဲ့သေးတယ်”

“ဪ...အစည်းအဝေးမှာ ရှင်လည်း ရှိသကဲ့” ဟု ကင်နီးယားက ပြောပြီး ရယ်သည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်ကို သတိမထားမိခဲ့ဘူး”

“ဒါပေါ့၊ အဲဒီအချိန်ကတော့ မင်းက ဒေါ်ပွနေတာကိုး” ဟု ဒင်နီယယ် က ပြောပြီးပြုံးသည်။

“မင်းရဲ့အော်လန်ကော ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ”

“ဂျာမန်လုပ် ပစ္စည်းပဲ၊ ဘယ်ခိုင်မလဲ၊ ခေါင်းကို နှစ်ချက်ပဲ ရိုက်လိုက် ရသေးတယ်၊ တစ်စစီ ဖြစ်သွားတာပဲ”

ဒင်နီယယ်က ရယ်သည်။

“ဟောဒါ ကိုယ့်ရဲ့လက်ထောက် ဘွန်နီမာတွန်ပါ” ဟု မိတ်ဆက်ပေး သည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်မလက်ထောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကင်မရာမင်းပါ” ဟု ဘွန်နီက ပြောသည်။

“ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ရှင် ရိုက်ထားတဲ့ ‘အာတိတ်အပ်မက်’ ကို ကျွန်မ ကြည့်ဖူးတယ်၊ တော်တော်ကောင်းတာပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကတော့ ရှင့်စာအုပ်ကို မဖတ်ဖူးဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မဖတ်ဖူးတဲ့လူတွေ သန်းပေါင်းများစွာထဲမှာ တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်ရုံကလွဲပြီး တခြားဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကယ်လီသည် ဒင်နီယယ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

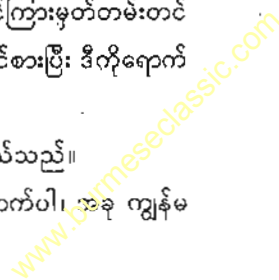
“ကျွန်မ ရှင်ထုတ်ခဲ့သမျှ ဗီဒီယိုကားတွေကို ကြည့်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်မ အာဖရိကကို စိတ်ဝင်စားသွားတာဟာ ရှင့်ပယောဂနဲ့ မကင်းဘူး....

ကျွန်မ ဘွဲ့ရတော့ ဘိုနီယိုကျွန်းကို သွားတယ်၊ ပီနီလူမျိုးစုတွေကြား မှာ သွားပြီး သုတေသနလုပ်နေတယ်

အဲဒီတုန်းက ရှင်ထုတ်လွှင့်လိုက်တဲ့ ရစ်ဖိုတောင်ကြားမှတ်တမ်းတင် ကားကို ကြည့်မိရာက ကျွန်မစိတ်ဟာ အာဖရိကကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဒီကိုရောက် လာတာပဲ”

ကယ်လီသည် စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ရယ်သည်။

“အမှန်တော့ ကျွန်မဟာ ရှင့် ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ၊ အခု ကျွန်မ

ဒီကိုရောက်လာတာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး...ရှင် နိုင်ရီဘီကို ရောက်နေ
တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ တွေ့လို့တွေ့ပြော လာကြည့်တာ၊ ကျွန်မ ရှင်နဲ့
စကားပြောစရာ ရှိလို့။”

“ဒါဆိုရင် မင်းနော်ဖော့ ဟိုတယ်မှာ တည်းသလား။”

“မတည်းပါဘူး၊ ကျွန်မကရှင်လို အောင်မြင်ကျော်ကြားနေတဲ့ ရုပ်မြင်
သံကြားဇာတ်ကား ထုတ်လုပ်သူမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလို ဟိုတယ်မျိုးမှာ တည်းနိုင်ပုံ
မလား...ကျွန်မက ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတဲ့ ဆင်းရဲသား သူတေသီ
တစ်ယောက်ပဲ၊ အစားတောင် မြေပဲနဲ့ ငါးခြောက်ကိုပဲ အမှီပြုနေရတာ”

“ကဲပါလေ...အစားတစ်ခုခု သွားစားကြရအောင်” ဟု ဒင်နီယယ်က
ပြောကာ စားသောက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။

“ရှင် အခုလာတာ ကင်ညာမှာ မှတ်တမ်းတင်ကား ရိုက်ဖို့လား” ဟု
ကယ်လီက မေးသည်။

“အခု နိုင်ရီဘီမှာ ဘာလုပ်စရာ ရှိသေးသလဲ ဒေါက်တာအမ်းစထ
ရောင်း”

“မင်း...ကိုယ့်ကို ဒင်နီလို့ပဲ ခေါ်ပါ၊ ကိုယ်တို့ ယူဘိုမိုကို သွားကြမှာ”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ အခုအချိန်မှာ ရှင်အတွက်
အကောင်းဆုံး အကြောင်းအရာတစ်ခုပဲ၊ ယူဘိုမိုနိုင်ငံအကြောင်းကတော့ ကျွန်မ
အများကြီး ပြောပြနိုင်ပါတယ်”

သူတို့သည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ဒင်နီယယ်သည်
အစားအသောက်စားရင်း ကတ်ပြားကို ကြည့်နေသော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်
အား ကြည့်၍ နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်နေမိသည်။

ဘွန်နီသည် အရပ်ခြောက်ပေခန့်မြင့်၍ ကယ်လီက သူ့ထက် ခြောက်
လက်မခန့် နိမ့်လိမ့်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ဘွန်နီသည် ရဲရဲတင်းတင်း ရှိလွန်းသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ ကယ်လီကတော့ မိန်းမပီသသည်။ သတ္တိကောင်းပုံရ၏။

ဘင်တူတီလူမျိုးစုများကြား၌ အကြောက်အရွံ့ကင်းမဲ့စွာ တစ်ယောက်
တည်း နေပုံခြင်းသည် ထူးခြားသော အရည်အသွေးတစ်ခုဟု သူထင်သည်။

ကယ်လီသည် အစားအသောက်စားရင်း ကတ်ပြားကို ချထားလိုက်ပြီ။

ဒင်နီယယ်အား မောကြည့်သည်။

“ရှင် ယူဘိုမိုကို ဘယ်တော့သွားမှာလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန်သွားကြမှာ” ဟု ဘွန်နီက ဝင်ဖြေသည်။
ကယ်လီကတော့ ဘွန်နီအား လှမ်းမကြည့်။

“သမ္မတ အပြောင်းအလဲဖြစ်ပြီးမှ ယူဘိုမိုကို ရောက်ပြီးပြီလား”

“မရောက်သေးဘူး”

ဤအခိုက်တွင် စားပွဲထိုးရောက်လာပြီး အစားအသောက်များ ချပေး
နေသဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး စကားဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားကြသည်။ စားပွဲထိုး ထွက်
သွားခါမှပင် ဒင်နီယယ်က စပြောသည်။

“အခု ယူဘိုမိုမှာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ”

“မကောင်းဘူး” ဟု ကယ်လီက ဖြေသည်။

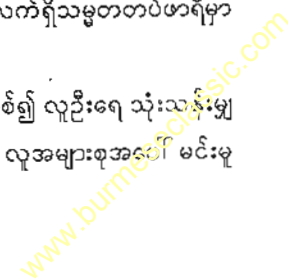
“အလျင်သမ္မတ အိုမီရူ လက်ထက်မှာတုန်းကလည်း ပြဿနာတွေ
ရှိခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုလောက်တော့ မဆိုးဘူးလို့ ထင်တယ်...အခုလူ တပ်ဖာရီ
ကတော့ တစ်ပါတီစနစ်တို့၊ ရာသက်ပန်သမ္မတတို့ ဆိုတာတွေ လုပ်နေတာ၊
အကျင့်ပျက်ပြားမှုတွေကလည်း ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ၊ ပြည်တွင်းစစ်ကတော့
ဖြစ်တော့မှာ သေချာသလောက်ပဲ”

ဒင်နီယယ်က ယူဘိုမိုနိုင်ငံတွင်းရှိ လူမျိုးစုများ ပြဿနာကို မေးပြန်
သည်။ ကယ်လီက သူသိထားသလောက် ရှင်းပြသည်။

သူ့အဆိုအရ လူဦးရေ လေးသန်းတွင် သုံးသန်းနီးပါးသည် ယူဟာလီ
လူမျိုးများ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့သည် လယ်ယာလုပ်သားများနှင့် တံငါလုပ်သား
များ ဖြစ်ကြသည်။

ဒုတိယအများဆုံး လူမျိုးစုမှာ ဟီတာများဖြစ်ကြ၍ ပစ်ဂမီများ
ပုသလောက် သူတို့က အရပ်ရှည်ကာ ထွားကျိုင်းကြသည်။ ယင်းတို့သည်
စစ်အတိုက်အခိုက် ဝါသနာပါသူများ ဖြစ်ကြသည်။ လက်ရှိသမ္မတတပ်ဖာရီမှာ
ဟီတာလူမျိုး ဖြစ်သဖြင့် အာဏာရှင်ဆန်သည်။

ရာသက်ပန် သမ္မတအဖြစ် ခံယူထားခြင်းဖြစ်၍ လူဦးရေ သုံးသန်းမျှ
သာရှိသော ဟီတာတို့က လူဦးရေ သုံးသန်းမျှရှိသော လူအများစုအပေါ် မင်းမူ
သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။

“မင်းရဲ့ ဘင်ဘူတီတွေ အကြောင်းကော ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။

“ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်လာပြီး ဘင်ဘူတီတွေရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေး ဘဝကိုမှတ်တမ်းတင်မယ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းပဲဘူးလား” ဟု ကယ်လီက ပြန်မေးသည်။

“ဟာ... အဲဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သမ္မတတပ်ဖွဲ့ရဲ့က မင်းကိုမုန်းနေတယ် မဟုတ်လား၊ သူ့မြေပေါ် မင်းခြေချရင် မင်းကို ဖမ်းပြီး နီးရာသစ်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချ သတ်လိမ့်မယ်”

ကယ်လီက ရယ်သည်။

“ကျွန်မ တောထဲမှာ ငါးနှစ်နီးပါး နေလာခဲ့တာ၊ တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အာဏာ စက်ဟာ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေအနား ရောက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်မမှာ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တပ်ဖွဲ့ရဲ့မှာက ရန်သူတွေချည်းပဲ”

“ကိုယ်က မင်းနဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရမလဲ”

“ကျွန်မက ဆက်သွယ်ပါ့မယ်”

“ဘာပြုလို့ အသက်စွန့်ပြီး ဒီနိုင်ငံထဲ ပြန်ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးနေရတာလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးမိသည်။

“မင်းမှာ သုတေသနလုပ်ဖို့ ငွေကြေးအထောက်အပံ့လည်း မရှိဘူး၊ အားပေးကူညီမှုလည်း မရှိဘူး၊ အဆင်မသင့်ရင် အဖမ်းခံရမယ်၊ အသတ်ခံရမယ်၊ မင်းအလုပ်က ဘယ်လောက်များ အရေးကြီးလို့ ဒီလောက်စွန့်စားနေရတာလဲ”

ကယ်လီ၏ မျက်နှာထားသည် တည်ငြိမ်သွားသည်။

“တောထဲမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အခုလောလောဆယ် မှာ ဘင်ဘူတီလူမျိုးရဲ့ ဇီဝဗေဒကို ကျွန်မသုတေသန လုပ်နေတယ်...အထူးသဖြင့် ပစ်ဂမီတွေရဲ့ အရပ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို လေ့လာဆန်းစစ်တာပဲ၊ ဘာကြောင့်သူတို့ အရပ်ပုဂ္ဂိုလ် တာလဲ၊ ဖွံ့ဖြိုးမှု နှေးကွေးတုံ့ဆိုင်းနေရတာ ဘာကြောင့်လဲ...ဒီသုတေသနလုပ်ငန်းကို ကျွန်မက စလုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက ရှုထောင့်တစ်မျိုးက လုပ်တာ ပါ...အလျင်က လေ့လာသူတွေဟာ ဟော်မုန်းဓာတ် ဖွံ့ဖြိုးမှုအပေါ် အဓိကထားပြီး လေ့လာနေတာ”

ဒင်နီယယ်သည် ညစာ စားပြီးသွားသဖြင့် ကော်ဖီ မှာသည်။ ကယ်လီကတော့ သူ၏သုတေသနလုပ်ငန်း အကြောင်းကို ဆက်ပြောနေသည်။

ဘွန်နီကတော့ ဒင်နီယယ်၏ ကယ်လီအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် အရေးပေးမှုများကို ကြည့်ကာ မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

“ရှင် သုတေသနလုပ်ငန်းက စိတ်ဝင်စားဖို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ပစ်ဂမီတွေကို ဆေးထိုးပြီး ဟိတာလူမျိုးတွေလို အရပ်ရှည်လာအောင် လုပ်ပေးဖို့ ထိုးဆေးကော ထွင်မယ်လို့ စိတ်မကူးဘူးလား” ဟု ဘွန်နီက ခပ်တည်တည် မေးသည်။

ကယ်လီက ဘွန်နီစကားပေါ် တုံ့ပြန်ခြင်းမပြု။

“ကျွန်မ သုတေသန လုပ်နေတာ နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်” ဟု ဆက်ပြောသည်။

“ဘင်ဘူတီလို့ခေါ်တဲ့ ပစ်ဂမီတွေဟာ အပင်တွေနဲ့ အပင်တွေရဲ့ အာနိသင်တွေကို သိပ်သိတယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆေးဝါးအဖြစ် သုံးလို့ရတဲ့ အပင်တွေရဲ့ အာနိသင်တွေကို သိပ်နားလည်ကြတယ်...ကျွန်မတွေ့ထားတာကတော့ ဒီသစ်တောကြီးတွေအထဲမှာ အပင်အမျိုးပေါင်း သန်းဝက်ကျော်ကျော်လောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီအပင်တွေအထဲမှာ လူကိုအကျိုးပြုနိုင်တဲ့ ဓာတ်တွေ အများကြီးပါတာ သတိထားနေမိတယ်...အခု လတ်တလောကတော့ ပစ်ဂမီမကြီးတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ သစ်ပင်မျိုးစုံရဲ့ အရွက်တွေ၊ အခေါက်တွေနဲ့ အမြစ်တွေ စုဆောင်းထားတာ အများကြီး ရနေပြီ...သူတို့ကို ဓာတ်ခွဲပြီး ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာကြည့်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကလဲ ထရုံက သက်ငယ်မိုးတံဆိုတော့ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေလှဘူး”

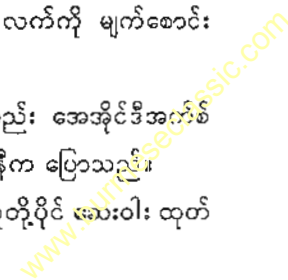
“ကိုယ် လိုက်ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှင် ကျွန်မနေတဲ့ ဝှန်ဒါလာကို လာခဲ့ပါလား”

သူ့လုပ်ငန်းအပေါ် ဒင်နီယယ် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို ကြည့်၍ အားတက်လျက်ရှိသော ကယ်လီသည် ဒင်နီယယ်၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်ထားပြီး ပြောသည်။ ဘွန်နီက ကယ်လီ၏ လက်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးကြည့်သည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်ကလည်း အေအိုင်ဒီအက်စ် ရောဂါအတွက် ဆေးဖော်ဖို့ စိတ်ဝင်စားမှာပဲ” ဟု ဘွန်နီက ပြောသည်။

“ဖော်လိုရရင်လည်း ဘော့စ်ကုမ္ပဏီအနေနဲ့ သူတို့ပိုင် ဆေးဝါး ထုတ်

လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီကတစ်ဆင့် ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်ကို တင်ပို့နိုင်ပါတယ်။ အမြတ်က တော့ ဘီလီယံနဲ့ချီပြီး...”

ကယ်လီသည် သူ့လက်ကိုဖျတ်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ဘွန်နီအား လှည့်ကြည့်သည်။

“ဘော့စ်ကုမ္ပဏီဟာ ဘာလဲ၊ ဆာပီတာက ဘာဆိုလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ဆိုင်တာပေါ့၊ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က ငွေထုတ်ပေးလို့ ဒင်နီယယ် ဒီရောက်လာတာပဲ၊ ယူဘိုမိုအကြောင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး ဘော့စ်ကုမ္ပဏီအတွက် ကမ္ဘာကို ဖြန့်ပေးရမှာ၊ ‘ယူဘိုမို အာဖရိက၏ အနာဂတ်သို့ သွားရာလမ်း’ ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဗီဒီယိုအခွေတွေ ထုတ်ပေးရမှာ...”

ကယ်လီသည် ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီပန်းကန်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ကော်ဖီခွက်သည် ဒင်နီယယ်၏ ရင်ခွင်ကို ထိမှန်ကာ အောက်သို့ ကျသွားသည်။

“ရှင်....ရှင်”

ကယ်လီသည် ဒင်နီယယ်အား ဒေါသကြီး ကြည့်နေသည်။

“ရှင်က ဟယ်ရစ်ဆန်လို သတ္တဝါကြီးနဲ့ တွဲနေတာကိုး...၊ ရှင်ဟာ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ ကောင်ပါလား”

ကယ်လီသည် စားသောက်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ကပျာကယာ ထ၍ နောက်မှ အပြေးလိုက်သွားသည်။

အပြင်ရောက်သောအခါ လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ၂၅၀ စီစီတွန်ဒါ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်နေသည့် ကယ်လီအား လှမ်းမြင်သည်။

“ကယ်လီ” ဟု ဒင်နီယယ်က လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

“နေပါဦး၊ ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေဦး”

မော်တော်ဆိုင်ကယ်သည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် အငှားကားတစ်စီးဖြင့် နောက်မှလိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်သေးသည်။

သို့သော်လည်း မိဖို့ မလွယ်သည့်အဖြစ်ကို သတိရကာလက်လျှော့လိုက်သည်။ ဟိုတယ်ဘက်သို့ နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လျှောက်လာသည်။ ဘွန်နီအပေါ်တွင်လည်း ဒေါသဖြစ်၍ မဆုံး။

သို့သော်လည်း ဟိုတယ် ဝင်ပေါက်အနီး ရောက်သည့်အခါ ဘွန်နီနှင့်

ရန်ဖြစ်၍ အကျိုးမထူးနိုင်သည့်အဖြစ်ကို မြင်လာသည်။ လောလောဆယ် ဘွန်နီနှင့် မပြေမလည်ဖြစ်ပါက ကင်မရာမင်းကောင်းတစ်ယောက် လက်လွှတ်ရမည်မှာမလွဲ။

ဤအရပ် ဤဒေသတွင် လူစားထိုးဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ ဤပြဿနာသည် ဘော့စ်ကုမ္ပဏီနှင့် စာချုပ်ပျက်သည်အထိ ဖြစ်သွားနိုင်စရာရှိ၏။

သို့ဆိုလျှင် လပ်ကီးဒရက်ဂွန် ကုမ္ပဏီနှင့် နင်ချင်ဂွန်းနောက်လိုက်ရန် ရည်ရွယ်ထားသမျှ အစီအစဉ် အားလုံးပျက်ပြားသွားဖို့သာ ရှိတော့၏။

သူသည် ဘွန်နီနှင့် ရင်မဆိုင်ဘဲ ရှောင်နေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဟိုတယ်နှင့် အနီးဆုံး ဘားတစ်ခုသို့သွားကာ ဝီစကီသောက်ရင်း တစ်နာရီနီးပါးမျှ အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။

သူ့အခန်းထဲ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဘွန်နီ အိပ်ပျော်နေပြီ။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဟိုတယ်ခံ ငွေရှင်းသည့်အခါ ဘွန်နီ၏ တယ်လီဖုန်းဆက်ခံ ကင်ညာ သျှိုလင် ၁၂၀ ကိုပါ ပေးရသည်။

“မင်း မနေ့ညက ဘယ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်သလဲ”

“အမေ့ဆီ ဆက်တာ” ဟု ဘွန်နီ ဖြေသည်။

သူ့မျက်နှာထား မူမမှန် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ကာ ဒင်နီယယ် စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘွန်နီအား နောက်ထပ်မမေးတော့။ ဘွန်နီကတော့ သူ့ဗီဒီယိုပစ္စည်းများ ကားပေါ်တင်နေသည်ကို သွားကြည့်ဦးမည်ဟု ပြောကာ ရှေ့မှထွက်သွားနှင့်သည်။

ဘွန်နီထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီယယ်သည် ဟိုတယ်တယ်လီဖုန်း အော်ပရေတာဆီ ဆက်သည်။ ညကဘွန်နီဆက်သော ဖုန်းနံပါတ်ကို မေးသည်။

“လန်ဒန် ၇၀၇၆၄၆ ပါ ခင်ဗျား”

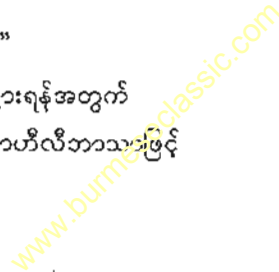
“အခုတစ်ခါ အဲဒီဖုန်းကို ထပ်ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

တစ်ဖက်မှ အသံကြားရသည်။

“မင်္ဂလာနံနက်ပါ....၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ ခင်ဗျား”

ဒင်နီယယ် အသံကို မှတ်မိသည်။ ပို၍သေချာသွားရန်အတွက်

“အခု စကားပြောတာ ဆီလီဘီလား” ဟု ဆွာဟီလီဘာသားဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဆီလီဘီပါ၊ လူကြီးမင်း သခင်ကြီးနဲ့ စကား ပြောချင်လို့လား။”

ဒင်နီယယ်က တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်သည်။ ဆီလီဘီသည် တပ် ဟယ်ရစ်ဆန်၏ လူယုံတော်တပည့် ဖြစ်၏။ ဘွန်နီသည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ တိုက်ခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာကိစ္စနှင့် ဆက်ရသနည်း.....။

“တော်တော်ကို ထူးဆန်းတာပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ရေရွတ်သည်။

* * *

ဒါဟာလီသို့ ပျံသန်းသည် ယူတိုမိုလေကြောင်းဌာနပိုင် လေယာဉ်တွင် ထိုင်ခုံ တိုင်း လူပြည့်နေသည်။

ခရီးသည် အများစုသည် စီးပွားရေးသမားများဖြစ်၍ နိုင်ငံရေးသမား ခရီးသည်ဟူ၍ အနည်းငယ်သာ ပါသည်။ လေယာဉ်မယ်သည် ဟိတာအမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။

မကြာမီ လေယာဉ်သည် အဲလ်ဘတ် ရေအိုင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်သန်း လာသည်။ ဤရေအိုင်ကို ယခုအခါတွင် ‘မိုဘူတူ’ ရေအိုင်ဟု အမည် ပြောင်းထား သည်။ ဒင်နီယယ်ကတော့ ဤရေအိုင်၏ သမိုင်းနောက်ကြောင်းကို မပျောက် မပျက်စေနိုင်၍ မူလအမည်ကိုသာ နှစ်သက်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိ၏။

သူသည် လေယာဉ်ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်ဘက်ရုခင်းများကို ကြည့်ကာ အတွေးရေလျှင်ကြောတွင် နစ်မြောလျက် ရှိသည်။ ဘွန်နီကတော့ ပီကေကို ဝါးကာ အပေါ်စားသိပွဲဝတ္ထုတစ်အုပ် ဖတ်နေသည်။

တကယ်တော့ ယူတိုမိုဟူသော အမည်သည် လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကောင်း ၍ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၏ အမည်ဟု သူထင်မိသည်။ ဤ ဒေသသို့ ရောက်လာခဲ့သော စပီကီသည် ဤလမ်းမှ ဖြတ်၍ အာဖရိကတိုက် တွင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့နောက်တော့ စတန်လေဆိုသူနှင့် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဗုဆိုးများ၊ ကျွန်ရှာဖွေဖမ်းသူများ၊ စစ်သားများနှင့် စွန့်စား ရှာဖွေသူများသည် ဤလမ်းကိုပင် ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြ၏။

တချို့ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ခန့်မှန်းချက်အရ ဤဒေသတစ်ဝိုက်မှ လူပေါင်း ငါးသန်းခန့် အဖမ်းခံခဲ့ရပြီး တိရစ္ဆာန်များသဖွယ် သံကြိုးကြီးများနှင့် ချည်နှောင်ကာ ကွဲအုပ်၊ နွားအုပ် မောင်းသလို မောင်း၍ ဤရေအိုင်ကမ်းခြေသို့ သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသည်။

ထို့နောက် လေ့ကြီးများပေါ်သို့ တင်ဆောင်ကာ ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ ပို့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ရပ်ဝေးမြေခြားနိုင်များသို့ ပို့သည်။ ထိုစဉ်က ရှေးခေတ်အာရပ်တို့၏ ရွက်သင်္ဘောကြီးများပေါ်တွင် ဆင်စွယ်များနှင့် ငါးပိငါးချဉ် သိပ်သလို အပြည့်အကျပ် တင်လာသော လူမည်းကျွန်းများကိုသာ တွေ့ကြရသည်။

တကယ်တော့ ထိုရှေးဟောင်းခေတ်အခါက အာဖရိကတိုက်၏ အဓိကထွက်ကုန်နှစ်မျိုးမှာ လူမည်းကျွန်းများနှင့် ရွှေဖြူဟုခေါ်နေကြသော ဆင် စွယ်များသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလော....။

ထိုစဉ်က လေတိုက်နှုန်း ကောင်းပါက နှစ်ရက်နှင့် သုံးညအကြာတွင် လိုရာခရီးသို့ ရောက်နိုင်ကြသည်။ အာရပ် ကျွန်းကုန်သည်ကြီးများသည် သူတို့ဖမ်းလာသည့် အာဖရိကန်လူမည်းများအား ငါးသေတ္တာထဲ ငါးများထည့်သလို ထည့်၍ တင်လာကြခြင်းဖြစ်၍ အသေအပျောက် အလွန်များသည်။

သို့သော်လည်း ကုန်သည်များအဖို့ ကျွန် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် ကျန်လျှင် တွက်ခြေကိုက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဂရုမစိုက်လှပေ။

ဤရေအိုင်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်သည့်အခါလူသေအား လုံးကိုမိကျောင်းများ၏ အစာအဖြစ်ရေထဲသို့ ပစ်ချပေးလိုက်ကြပြီ။ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့သူများကို ဆက်လက်သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

တကယ်တော့ အာဖရိက၏ အဖြစ်သည် ရင်နာစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ယခုအချိန်ထိ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှု ဖြစ်မလာသေး။ အာဖရိကသည် တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေသော ကမ္ဘာကြီးထံ ငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ အကူအညီ တောင်းခံလျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကမ္ဘာကြီးအနေဖြင့် မည်ကဲ့သို့သော အကူအညီမျိုး ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

အကယ်၍ ပေးလာသည် ဆိုဦးတော့၊ အာဖရိကအစိုးရများ၊ အာဏာရှင်များနှင့် လက်တစ်ဆုပ်စာမျှသော ခေါင်းဆောင်ဆိုသူများသည် အသိဉာဏ်ပညာကင်းမဲ့ခြင်း၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာတရား နည်းပါးခြင်း၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ခြင်း စသောနည်းလမ်းများကိုသာ အမြဲတစေကျင့်သုံးနေကြသည်ဖြစ်ရာ ပြည်သူများအတွက် အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာဖွယ်ရာ မရှိဟုပင်

ယူဆရပေလိမ့်မည်။

ဒင်နီယယ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ သူ့ဘေးမှ ဘွန်နီအား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အတွေးများကို ဆွေးနွေးပြောပြလို၍ ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘွန်နီ၏အပြုအမူမှာ ဤပြဿနာမျိုးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမည့်ပုံမျိုး မတွေ့ရ။ ဒင်နီယယ်သည် မျက်နှာကို လေယာဉ်ပြတင်းဘက် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။

လေယာဉ်ခရီးမှာ လေးနာရီမျှသာ ကြာသည်ဖြစ်ရာ ယခုတစ်ကြိမ်အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ယူဘိုမိုကမ်းခြေကိုပင် မြင်နေရပြီ။ အောက်မှကလေးသူငယ်များသည် လေယာဉ်ဆီသို့ လက်များ ရှေ့ယမ်းပြနေကြ၏။

ထို့နောက် “ကျေးဇူးပြု၍ ခါးပတ်များ ပတ်ထားကြပါရှင်” ဟူသော လေယာဉ်မယ်၏ အသံ....။

လေယာဉ်သည် တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ဘီးများနှင့် မြေပြင် ထိတွေ့ပွတ်တိုက်သံများ ကြားရသည်။ လေယာဉ်သည် ပြေးလမ်းအတိုင်း ရွေ့လျားနေရာမှ ငြိမ်ခနဲဖြစ်ကာ ရပ်သွားသည်။

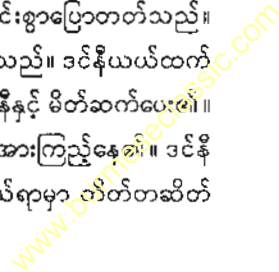
လေယာဉ်တံခါး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အပြင်မှ အပူရှိန်သည် ဒလဟော ထိုးပြေးဝင်လာသည်။ လေယာဉ်တွင် အဆောက်အအုံများဆီသို့ မရောက်မီမှပင် သူတို့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရွှဲနေကြလေပြီ။

ဟီတာလူမျိုး စစ်အရာရှိတစ်ဦးသည် ခရီးသည်များကြားမှ ဒင်နီယယ်အား လက်မြောက်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ လူချင်းဆုံမိသောအခါ “ဒေါက်တာကို စာအုပ်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံတွေ့ဖူးခဲ့တယ်” ဟု ပြော၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကာဂျီပါ၊ ဒေါက်တာ ဒီမှာနေတဲ့ အချိန်ကာလအတွင်း လမ်းညွှန်လုပ်ရမယ့်လူပါ။ သမ္မတကြီးက ကျွန်တော့်ကို မှာလိုက်ပါတယ်...ဒေါက်တာကို ကြိုဆိုပါတယ်တဲ့၊ လိုအပ်သမျှ အကူအညီတွေကို ပေးသွားပါ့မယ်တဲ့...ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန်ဟာ သမ္မတကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ဒေါက်တာနဲ့ တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်”

ဗိုလ်ကြီးကာဂျီသည် အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။ ဟီတာလူမျိုးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ အရပ်ကလည်း မြင့်သည်။ ဒင်နီယယ်ထက် နှစ်လက်မခန့်ပိုမြင့်သည်။ ဒင်နီယယ်က ကာဂျီအား ဘွန်နီနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

ဘွန်နီသည် မချိုမချဉ် မျက်နှာပေးဖြင့် ကာဂျီအားကြည့်နေ၏။ ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီ၏ အပြုအမူကို မနှစ်သက်။ သူ့ကွယ်ရာမှာ တိတ်တဆိတ်

ကျိတ်၍ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ထံ ဖုန်းဆက်သည်ကို သိရကတည်းက သဘောမကျ
ဖြစ်နေခဲ့သော စိတ်သည် အခုလို အပြုအမူကို မြင်ရသည့်အခါ တိုး၍လာသည်။

ထို့အပြင်လည်း ဘွန်နီအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချမှုက မရှိသလောက်ပင်
ကင်းမဲ့သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

* * *

လဆန်းရက်ဖြစ်သည်။ ကြယ်များသည် လင်းလက်တောက်ပနေကြသည်။

လနှင့်ကြယ်များ၏ အရိပ်သည် ရေပြင်တွင် ထင်ဟပ်နေကြသည်။
ကယ်လီကင်နီးယားသည် လှေဦးပိုင်း၌ထိုင်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေးမောနေ၏။
သူသည် ကြယ်များကို မော့ကြည့်ကာ နက္ခတ်အမည်များကို ရေရွတ်ကြည့်နေ
သည်။ သူတောထဲ ရောက်နေပြီဆိုလျှင် ကြယ်များကို မြင်ချင်၍ မမြင်ရ။ ကြယ်
များရော ကောင်းကင်ပါ ထိပ်ဖျားချင်း ထိနေကြသည့် သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီး၏
နောက်တွယ်၌ ရောက်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွက်လှေပဲ့ကိုင်သည် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ထပ်တလဲလဲ သီဆိုလျက်
ရှိသည်။ ရေအိုင်စောင့်နတ်နှင့် လေနတ်သားတို့အား တိုင်တည့် ကန်တော့နေ
သည့် သီချင်းဖြစ်၏။ ကယ်လီ၏ စိတ်သည် လေနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည်။
ကျသည့်အခါ ကျလိုက်၊ တက်သည့်အခါ တက်လိုက်နှင့် တည်ငြိမ်ခြင်း မရှိ။

သူ သံယောဇဉ်တွယ်နေသော လူများထံ ပြန်လာရသည့်အတွက်
ဝမ်းသာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်နေရသော်လည်း သူ့ရှေ့တွင် ကာဆီးနေသည့်
အန္တရာယ်များကို တွေးကြောက်နေရသဖြင့် စိတ်လွတ်လပ်မှု မရှိ။

သမ္မတအသစ် တက်လာသည်မှာ နှစ်အနည်းငယ်မျှသာ ရှိသေး၏။
သို့သော်လည်း နေရာတိုင်းတွင် ပျက်စီးမှုများကို တွေ့မြင်နေကြရပြီ။

သူ့အင်္ဂလန်နှင့် ဥရောပဘက်သို့ ပြန်ခဲ့စဉ်က အားပေးကူညီမှုများကို
ရခဲ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်ခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း ယင်းအားပေးမှုများမှာ
နှုတ်၏ စောင်မမှုများသာလျှင် ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ငွေအားဖြင့် ကူညီအားပေးခြင်း၊ ထောက်ပံ့ခြင်း စသည်များကိုကား ရခဲ့သည်မဟုတ်။ ရုတ်တရက် သူ့အတွေးသည် ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းထံ ရောက် သွားသည်။ စိတ်မချမ်းမြေ့ခြင်းသည် ချက်ချင်းဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဒေါသအရှိန်လည်း တစ်မဟုတ်ချင်း တက်လာသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ်အား အထင်အမြင်ကြီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ဒင်နီယယ်၏ ဗီဒီယိုကားများ၊ စာအုပ်များ၊ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဆောင်းပါးများကို ဖတ်၍ လေးစားကြည်ညိုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ လူချင်းမတွေ့မီက ကြည်ညိုခဲ့သမျှသည် လူချင်းတွေ့လိုက်သည့်အခါ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဟိုတစ်ချိန်က သူသည် ဒင်နီယယ်ထံ စာနှစ်စောင် ရေးခဲ့ဖူး၏။ ရုပ်မြင်သံကြား ကုမ္ပဏီမှတစ်ဆင့် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာများမှာ ဒင်နီယယ်ထံ မရောက်၍လား...သို့မဟုတ် ရောက်ပါလျက်နှင့် သတိမေ့၍လားတော့ မပြော တတ်။ ပြန်စာ မရခဲ့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူချင်းတွေ့လိုက်သည့်အခါ ကယ်လီသည် ဒင်နီ ယယ်အပေါ် ပို၍အထင်အမြင်ကြီးခဲ့သည်။ အသိဉာဏ်အဆင့်အတန်းလည်း မြင့်၏။ ဝါသနာနှင့် စိတ်ဝင်စားမှုများလည်း တူ၏။ သဘောသကန်လည်း ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ပို၍အထင်အမြင်ကြီးကာ ယုံကြည်ကိုးစားမိခဲ့၏။

အမှန်အားဖြင့် ကယ်လီသည် သူ့ အံ့ဩလောက်အောင် အသိဉာဏ် ရှိသော ယောက်ျားသားများကိုသာ အထင်ကြီးတတ်သူ၊ ခင်မင်တွယ်တာတတ်သူ၊ ချစ်ခင်တတ်သူ ဖြစ်လေသည်။

သူ ပထမဆုံးချစ်ခဲ့သော ယောက်ျားမှာ သူ့ထက် အသက်နှစ်ဆယ် ငါးနှစ်မျှကြီးသော ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ ဖြစ်သည်။ ထိုပါမောက္ခမှာ အခုအချိန်ထိ မိတ်ဆွေဘဝ၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ နောက်နှစ်ဦးမှာ ကျောင်းနေဖက် များဖြစ်၍ စတုတ္ထလူမှာ နောက်ဆုံး သူနှင့်လက်ထပ်ခဲ့သောလူ ဖြစ်၏။

ပေါလ်သည် သူ့လိုပင် ဆေးဘွဲ့ ရပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်၍ သူတို့ လက်ထပ်အပြီးတွင် အာဖရိကသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အာဖရိကသို့ ရောက်ပြီး ခြောက်လခန့် အတွင်းမှာပင် ပေါလ်သည် တောထဲ၌ မြေကိုက်၍ သေဆုံး ခဲ့ရသည်။

အခုအချိန်အထိ အခါအခွင့်သင့်တိုင်း ယူဘိုမိုမြစ်ကမ်းပါး အလွန် နက်ခေါင်သော တောကြီးအတွင်းရှိ ပိုးစာပင်ခြေရင်းမှ ပေါလ်၏မြေပုံဆီကို သူသွားနေဆဲ ဖြစ်၏။

နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်နှစ်နှစ်အတွင်း ချစ်သူလေးဦးမျှ ရှိခဲ့ဖူးသော ကယ်လီအဖို့ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းသည်လည်း မက်မောတွယ်တာစရာ လူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း...

ဒင်နီယယ်သည် လူသတ်သမား၏ အငှားသေနတ်တစ်လက် ဖြစ် နေသည်။ သူလုံးဝ မထင်သောအရာဖြစ်၍ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့စိတ်ထဲမှ မေ့ပျောက်သွားရန် ကြိုးစားသည်။

သို့သော်လည်း မလွယ်လှသည့် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။ ရွက် လှေပဲ့ပိုင်းဆီမှ လှေသူကြီးသည် သူ့အား တီးတိုးလေသံဖြင့် လှမ်းခေါ်ပြီး အရှေ့ ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ မိုင်ဝက်ခန့်အကွာမှ ကမ်းခြေကို မြင်နေရပြီ။

ကြယ်ရောင်များအောက်တွင် ကမ်းခြေဆီသို့ ပြေးသွားနေသည့်လှိုင်း လုံးဖြူများ...သူ့အိမ် သူ့ယာလို့ ဖြစ်ခဲ့ရသော ယူဘိုမိုသို့ သူ့ရောက်ရပေဦးတော့ မည်။

ရုတ်တရက် လှေသူကြီး၏အော်သံကို ကြားရသည်။ လှေသမားနှစ်ဦး သည် အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ရွက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်သည်။

ကပျာကယာလီပံ၍ လှေဝမ်းထဲသို့ ချလိုက်ကြသည်။ လှေသည် မှောင်မည်းနေသော ရေပြင်ထက်ဝယ် ရွက်မပါဘဲမျောလျက် ရှိ၏။

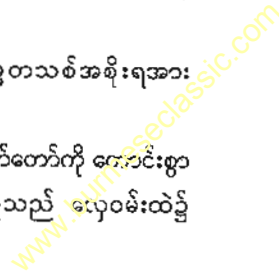
“ဘာလဲ” ဟု ကယ်လီက ဆွာဟီလီဘာသာဖြင့် တိုးတိုးမေးသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မော်တော်သံကို ကြားလာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွားသည်။ လှေသမားများသည် ယူဟာလီလူမျိုးများ ဖြစ်၏။ သူတို့ သည် အသက်ကို စွန့်၍ ညမထွက်ရ အမိန့်ကို ဖောက်ဖျက်ကာ သူ့အား လိုက်ပို့ နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့သည်လှေဝမ်းထဲ၌ ဝပ်ကာ အမှောင်ထုဆီသို့ မျှော်ကြည့်ကြ သည်။ မော်တော်စက်သံသည် ပို၍ကျယ်လာသည်။ ဤကင်းလှည့်မော်တော် သည် လက်နက် တပ်ဆင်ထားသည်ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်ပြုနိုင်သော အခြေအနေ ရှိ၏။

ရေနံသူဌေး အာရပ်စော်ဘွားတစ်ဦးက သမ္မတသစ်အစိုးရအား လက်ဆောင်ပေးထားသည့် မော်တော်ပေတည်း။

ကယ်လီသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လာနေသော မော်တော်ကို ကောင်းစွာ မြင်နေရသည်။ တောင်ဘက်မှ လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် လှေဝမ်းထဲ၌

မောင်ထွန်းသူ

၂၆၄
ဝပ်ကာ အခြေအနေကို စဉ်းစားသည်။ အခုလမ်းကြောင်းအတိုင်းသာ ဆက်လာမည်ဆိုပါမူ...သူတို့လှေနှင့် ထိပ်တိုက် တွေ့တော့မည်မှာ မလွဲ။

မိမိအား တွေ့ပါက အစစ်အဆေးအမေးအမြန်းမရှိဘဲ ပစ်သတ်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မတတပ်ဖွဲ့အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်အရ ဤအလုပ်သည် တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သော အလုပ်ဖြစ်သဖြင့် ဘာမျှ ပြောပိုင်ခွင့်မရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိမိအား အသက်စွန့် ကူညီနေကြသူများကိုတော့ သူကကွယ်ပေးသင့်သည်ဟု ထင်၏။ အကယ်၍ ဤလှေပေါ်၌ သူ့ကို မတွေ့ရပါမူ လှေသူကြီးနှင့် လှေသမား ယူဟာလီလူမျိုးအား ရိုက်ပုတ်ကြမည်။

ရောင်းချ စားသောက်ရနိုင်မည့် ပစ္စည်းများကို လှယူမည်။ ထို့နောက် ယူဟာလီများအား ဒကာငွေရိုက်ကာ ရွက်လှေကို သိမ်းမည်။ အသက်သေရမည့် ဘေးကတော့ လွတ်မြောက်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။

သူသည် ကျောပိုးအိတ်ကိုယူကာ အထဲမှ လေမွေ့ရာကို ထုတ်သည်။ လေပြန်ပေါက်ကို ပါးစပ်ဖြင့်ငုံ့၍ အားရှိသလောက် လေမှုတ်သွင်းသည်။ မော်တော်သည် သူတို့ဆီသို့ ဦးတည်၍ လျင်မြန်စွာ လာနေပြီ။ လူသည် လေကို ပြည့်အောင်ခွတ်ဖို့ အချိန်မရတော့။ ရသလောက်နှင့်ပင် ရပ်ကာ လေပြန်ပေါက်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

သူသည် ဝပ်နေရာမှ ထရပ်လိုက်ပြီး လှေသူကြီးဘက်သို့ လှည့်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ရှင်တို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အာလာဟု သခင်က ရှင်တို့ကို စောင့်ရှောက်ပါစေ...”

ဤရေအိုင် ပတ်ပတ်လည်၌ နေထိုင်ကြသည့် ယူဟာလီများသည် မွတ်စလင်များ ဖြစ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား...။

လှေသူကြီးကလည်း ကယ်လီအား ပြန်၍နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အသံတွင် စိတ်အေးသွားသည့် သဘောနှင့် ကယ်လီအား ကျေးဇူးတင်သည့် အရိပ်အငွေ့ ပါနေသည်။

ကယ်လီသည် လှေလက်ရန်းပေါ်၌ ထိုင်ကာ ခြေထောက်များကို တွဲလောင်းချလိုက်သည်။ လေမွေ့ရာကို ရင်ဘတ်၌ကပ် အသက်ကိုတစ်ချက်မျှ ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်ပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရေထဲသို့ နစ်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူသည် ရေပေါ်၌ ပေါလောတင်နေသည့် လေမွေ့ရာပေါ်သို့ ကိုယ်

ဆင်ကန်သည်

တစ်ပိုင်း တင်လိုက်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် ရေကိုယက်၍ ကူးခပ်သည်။ နောက်သို့ တစ်ချက်မျှ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်သည်။ ရွက်လှေသည် သူနှင့် အတော်ဝေးကွာသည့် နေရာ၌ ကျန်ခဲ့သည်ကို မြင်ရ၏။

သူ့လေမွေ့ရာသည် ရေစီးထဲတွင် အလွန်လျင်မြန်စွာ မျောပါသွားခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ရွက်လှေရော မော်တော်ပါ အမှောင်ထုထဲ၌ ကွယ်ပျောက်သွားခဲ့လေပြီ။

သူသည် ခြေနှစ်ဖက်ကို အငြိမ်မထားဘဲ ကူးခပ်မြဲကူးခတ်သည်။ တအားကုန် ကူးခပ်ခြင်းတော့မပြုရဲ။ ဤရေအိုင်ထဲတွင် မိကျောင်းများ ရှိတတ်သည် မဟုတ်ပါလော...။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

လေမွေ့ရာကတော့ မျောမြဲတိုင်း မျောပါလျက် ရှိ၏။ အတန်ကြာသောအခါ လှိုင်းဖွေးဖွေးများကို မြင်ရသည်။ ထိုလှိုင်းလုံးများသည် ကမ်းတက်လှိုင်းလုံးများ ဖြစ်သည်ကို သူသိနေသဖြင့် အားသစ်ဝင်လာသည်။

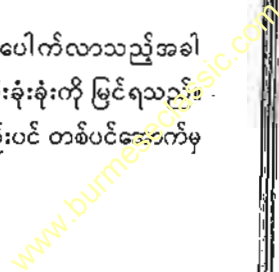
တဖြည်းဖြည်း ကူးခတ်ရင်းနှင့်ပင် သူ့ခြေထောက်များသည် သဲပြင်ပေါ်ထောက်မိလာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူ့ခြေထောက်များသည် ခိုင်မြဲစွာ ရပ်နိုင်လာသည်။

လှိုင်းလုံးတစ်လုံးသည် သူ့အား နောက်မှနေ၍ ဝင်ရိုက်သည်။ သူသည် သောင်ပြင်ပေါ် မှောက်လျက်လဲကျသည်။ အတင်းအားယူ၍ ပြန်ထကာ ကျူပင်များကြားသို့ တိုးဝင်ခဲ့သည်။ လက်မှ ရိုးလက်စံနာရီကို ကြည့်သည်။ လေးနာရီ ထိုးပြီးပြီ။ မကြာခင် အလင်းရောင်ဝင်လာတော့မည်။

ကင်းမော်တော်မှ မြင်သွားပါမူ သူ့အား လာဖမ်းမည်မှာ သေချာသည်။ သို့သော်လည်း ခဏတစ်ဖြုတ်တော့ မနား၍မဖြစ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့် နှမ်းနယ်ကာ အသက်ပင် မှန်မှန်မရှူနိုင်လောက်အောင် မောဟိုက်လှပြီ။

နောက်ခဏမျှ အကြာတွင် မှောက်လျက်လှဲနေရာမှ ထထိုင်သည်။ ကျောပိုးအိတ်ကို ပြန်လွယ်သည်။ ရေအိုင်ကမ်းပါးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားသည်။

တစ်နာရီခန့် လျှောက်မိ၍ နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာသည်အခါ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင်အောက်မှ ဗလီတစ်ခု၏ ခေါင်မိုးခုံးခုံးကို မြင်ရသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများသည် သွက်လာသည်။ မကြာခင် မန်ကျည်းပင် တစ်ပင်အောက်မှ မီးဖိုကို မြင်သည်။

မီးဖိုဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေကြသည့် လူနှစ်ယောက် ...။

“ပက်ထရစ်”

မီးဖိုဘေးမှ လူတစ်ယောက်သည် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထပြီး ကယ်လီဘက် သို့ ပြေးလာသည်။

“ဒေါက်တာ ကယ်လီ”

“ကင်း မော်တော်နဲ့ တွေ့လာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သေနတ်သံတွေလည်း ကြားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားကို မိသွားပြီလို့ ထင်တာ”

ပက်ထရစ်အိုမီရူသည် သမ္မတဟောင်းအိုမီရူ၏ တူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ယူဘိုမိုသို့ ရောက်ကတည်းက ကယ်လီနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်လာခဲ့သော မိတ်ဆွေ တစ်ဦးပေတည်း။

“မီးဖိုကို ငြိမ်းပစ်လိုက်” ဟု ပက်ထရစ်က သူ့ညီအား လှမ်းပြောသည်။

သူတို့သည် ကယ်လီအား နှစ်ယောက်ညှပ်၍ တွဲကာ ဗလီ၏ နောက်ဘက် သရက်ပင်ကြီးအောက်၌ ရပ်ထားသော ထရပ်ကားဆီသို့ ခေါ်သွားပြီး ကားပေါ်တင်ပေးသည်။ ရွက်ထည်ကြီးတစ်ထည်ဖြင့် အုပ်ပေးသည်။ ထရပ်ကားပေါ်တွင် ငါးခြောက်များ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ခဏမျှအကြာတွင် ကယ်လီသည် အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးနှင့်ပင် ကြုံရကြပြီ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နိုင်သည့် အကျင့်ကို သူ ရထားခဲ့သည်မှာ ယူဘိုမိုသစ်တော်ကြီးများထဲသို့ ရောက်ကတည်းကဖြစ်၍ နှစ်နှင့်ပင်ချီ၍ ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား...။

* * *

အိပ်ရာမှ နိုးလျှင်နိုးချင်း လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည်။ နံနက် ၉ နာရီထိုးပြီ။

သူသည် အုပ်ထားသည့် တာပေါလင် ရွက်ထည်နှင့် ငါးခြောက်အိတ်များကြားမှ အပြင်သို့ မထွက်ရဲ။ စကားပြောသံများ ကြားနေရ၏။

ပက်ထရစ် ကားပေါ်တက်လာပြီး ရွက်ထည်ကို ဖယ်ပေးသည်။

“တို့ ဘယ်ရောက်နေကြတာလဲ ပက်ထရစ်” ဟု ကယ်လီက မေးသည်။

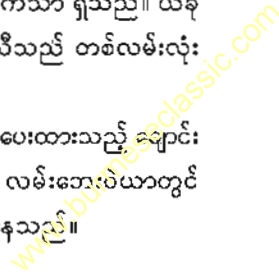
“ခါဟာလီမြို့ဟောင်း၊ ဒီမှာကတော့ လုံခြုံသင့်သလောက် လုံခြုံပါတယ်” ဟု ပက်ထရစ်က ပြောသည်။

ကယ်လီသည် ကားပေါ်မှ ခဏဆင်း၍ ပက်ထရစ်၏မိန်းမ ပြင်ပေးသော အစားကို စားသည်။ သမ္မတဟောင်းအိုမီရူ၏ ဆွေမျိုးယောက်ျားများသည် သူ့အားလာ၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

စကားစမြည် ပြောကြသည်။ ကယ်လီ အင်္ဂလန် ပြန်နေသည့် အတောအတွင်း ယူဘိုမိုသ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို ပြောပြကြသည်။ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြသည်။

ညပိုင်းတွင် ထရပ်ကားသည် ငါးခြောက်ခြင်းကြီးများတင်၍ ခရီးဆက်သည်။ ခြင်းများအောက်တွင် ကယ်လီအတွက် ပုန်းစရာနေရာတစ်ခု လုပ်ပေးထားသဖြင့် လိုက်လာရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။ ယခု ထွက်လာသည့် ခရီးသည် မိုင် ၃၀၀ မျှ ရှိသည်။ ကယ်လီသည် တစ်လမ်းလုံး အိပ်၍ လိုက်လာခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့လည်း သူ့အတွက် ဖောက်ပေးထားသည့် ချောင်းကြည့်ပေါက်ကလေးမှနေ၍ အပြင်သို့ ကြည့်မိသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာတွင် သစ်ပင်ဟူ၍ မရှိ။ လွင်တီးခေါင်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

အပူရှိန်ကလည်း ပြင်းလှပါဘိခြင်း...။

ယူဘိုမိတွင် အပူရှိန်သည် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုး၍သာ လာနေသည်ဖြစ်ရာ မကြာမီ ဆာဟာရသဲကန္တာရ အငယ်စားလေး ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။

သစ်တောများမှာလည်း ယခင်ကလို မဟုတ်။ အခုတစ်လှဲ များလွန်းသဖြင့် ပြောင်သလင်းခါလျက် ရှိနေပေပြီ။ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ပျက်စီးမှုများကို ကြည့်ကာ ကယ်လီသည် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ရုတ်တရက် ထရပ်ကားသည် ရပ်သွားသည်။ ကယ်လီက ချောင်းကြည့်သည်။ လမ်းဘေး စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပက်ထရစ်နှင့် သူညီသည် ကားပေါ်မှ ငါးခြောက်ခြင်းကြီးများ ချသည်။

ကယ်လီအား အဆင်သင့် ပြင်ထားရန်လည်း မှာလေသည်။ ဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်ထားသည့် သစ်လုံးတင် ထရပ်ကားကြီး ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပက်ထရစ်သည် ကားဆီသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဒေါက်တာကယ်လီ အခုနေတုန်း မြန်မြန်ဆင်းပြီး မြန်မြန်သွားပေတော့၊ မကြာခင်မှာ ကင်းလှည့် စစ်သားတွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ စတိုးဆိုင်ရှင်က ပြောတယ်။”

ကယ်လီသည် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာပြီး ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပက်ထရစ်တို့ ညီအစ်ကိုအား ကပျာကယာ နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းဘေးငှက်ပျောခြံကြီး တစ်ခြံသို့ ဝင်၏။

ထိုမှတစ်ဆင့် ခြံစည်းရိုးတစ်ပေါက်ကို ဖြဲထွက်ကာ သစ်တောကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကယ်လီသည် မရပ်မနား လျှောက်လာခဲ့သည်။ တောထဲခြေချမိသည့် အချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝသည် လုံခြုံမှု ရှိသွားခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဘာကိုမျှ တွေးတောခြင်း မပြုတော့။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် မိုးသည်ထန်စွာ ရွာလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် မိုးခိုရန် စိတ်မကူး။ မိုးရေထဲမှာပင် သီချင်းတအေးအေးနှင့် ဆက်လျှောက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးပြီး နေဝင်သွားလေသည်။

ထိုညအဖို့ ကယ်လီသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ခြေရင်းရှိ ဂူတစ်လုံးထဲ၌ ဝင်၍ စခန်းချသည်။ ပစ်ဂမီများနှင့် အနေကြာလာခဲ့သော ကယ်လီသည် အကြောက်အရွံ့မရှိ။ မီးဖိုတစ်ဖိုနှင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် နားသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် သူသည် ခရီးဆက်ရပြန်၏။ နေ့ခင်းပိုင်း

ဆင်ကုန်သည်

တွင် သူသည် လမ်းတစ်ခုမှနေ၍ အနောက်တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်သည်။ စမ်းချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည့်အခါ တစ်ခဏမျှထိုင်၍ အမောဖြေသည်။ ရေချိုးသည်။

သူနေထိုင်ရာ ‘ပွန်ဒါလာ’ သည် မဝေးတော့။

နောက်နာရီအနည်းငယ်မျှ ကြာလျှင် ရောက်ပေတော့မည်။ သူသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဘီးကိုထုတ်၍ ဆံပင်ကို ဖြိုးသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အသံတစ်သံ သူကြားလိုက်ရသည်။

သူသည် ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏ အသံက လန့်စရာကောင်းသည်။ ဘာသံပါလိမ့်။ ကျားသစ်သံနှင့် တူသလိုလိုရှိ၏။

သို့သော်လည်း ကျားသစ်ဆိုသည့် သတ္တဝါသည် ညဉ့်သတ္တဝါဖြစ်၏။ အခုလို နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် အပြင်သို့ ထွက်၍ ကျက်စားလေ့မရှိ။

အသံကို ထပ်၍ကြားရပြန်၏။ ကျားသစ်သံမှ ကျားသစ်သံအစစ်။ အသံသည် စောစောကထက် နီးကပ်လာ၏။ ကယ်လီသည် ဦးခေါင်းကိုထောင်၍ နားစွင့်၏။ ထူးဆန်းလှသည့် အသံဟု သူထင်၏။

သူသည် ထိုင်နေသည့် သစ်တုံးပေါ်မှဆင်း၍ ဘေးနားတွင်ကပ်ပြီး ဝပ်နေ၏။ လမ်းလျှောက်တုတ်ကိုလည်း လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်တအားဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

တစ်တောလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိ၏။ ကျားသစ်၏အသံကို နားစွင့်နေကြသည်ဟုပင် ထင်ရသည်။ နောက်ထပ် အော်သံကြားရပြန်သည်။ အသံသည် နီးကပ်လွန်းလှ၏။ သူဝပ်နေသော နေရာနှင့် ပေ ၅၀ ခန့်အကွာကမ်းပါးအထက်မှ လာခြင်းဖြစ်၏။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကယ်လီ၏ ရင်ထဲ၌ သံသယဝင်လာသည်။

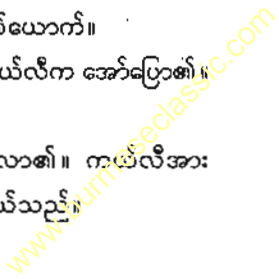
ကျားသစ်သံအပေါ်တွင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဝပ်နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း အသံလာရာဆီသို့ တွားသွားသည်။ အနီးရောက်သည့်အခါ သတ္တဝါပုန်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင်သည့် ချုံပင်များကို လက်ထဲမှ တုတ်ဖြင့် တအားလွှဲ၍လွှဲ၍ ရိုက်၏။

ချုံထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် လူပုကလေး တစ်ယောက်။

“တော်တော်အကျင့်ယုတ်တဲ့ အဘိုးကြီး” ဟု ကယ်လီက အော်ပြော၏။

“သက်သက်မဲ့ လူကို လန့်အောင်လုပ်တယ်”

လူပုကလေးသည် ချုံများကြားမှ တိုးထွက်လာ၏။ ကယ်လီအား ကြည့်ပြီး ရယ်သည်။ ကယ်လီကလည်း အားရပါးရ ရယ်သည်။

“ဆီပူး...ရှင်ဟာ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူကြီးပဲ” ဟု ကယ်လီက ပြော၏။
 သူတို့သည် ဆွာဟာလီ၊ ယူဟာလီနှင့် ဟီတာ ဘာသာစကားသုံးမျိုး၊
 ရောနေသည့် ‘ဝါဇွန်ဂူးဘာသာ’ စကားဖြင့် စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။
 ဘင်ဘူတီဟု ခေါ်နေကြသော ပစ်ဂမီလူမျိုးစုများတွင် သူတို့၏
 ကိုယ်ပိုင်ဘာသာစကား ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။
 သူတို့ ယခုပြောနေကြသည့် ဘာသာစကားမှာ သူတို့နှင့် အထိအတွေ့၊
 အဆက်အဆံ ရှိလာခဲ့သော ဆွာဟာလီ၊ ယူဟာလီနှင့် ဟီတာလူမျိုးများ၏
 ဘာသာစကားများကို ရော၍ပြောဆိုနေကြသည့် ထူးဆန်းသော စကားတစ်မျိုး
 ဖြစ်သည်။

“အဘိုးကြီး ဆီပူးက ခြောက်လို့ ကာရာကီ ကြောက်သွားတယ်” ဟု
 ဆီပူးက ပြောသည်။

ကာရာကီဟူသောအမည်မှာ ကယ်လီအား ပစ်ဂမီများက မှည့်ထား
 သော နာမည်ဖြစ်သည်။ ‘မကြောက်တတ်သူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။

ဆီပူးက သူ ယနေ့နံနက် မျောက်တစ်ကောင်ကို မြားနှင့်ပစ်၍ ရလာ
 ကြောင်း၊ မျောက်သားကို ဆားနှင့် နယ်ထားကြောင်း၊ ကားလမ်းဘေးမှာ ထိုင်၍
 ရောင်းရန် စိတ်ကူးထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ထို့နောက် သူသည် ထင်းခြောက်
 များနှင့် မီးဖိုကာ ပါလာသည့် မျောက်သားကို ကင်၏။

မျောက်သားတင်ကို စားရင်း စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြပြန်၏။
 ကယ်လီက ဆီပူးအား သူ့ဆွေမျိုးများနှင့် သူ့မိန်းမ ပင်ဘာ အကြောင်း မေး၏။
 “ငါ့မိန်းမကတော့ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားက မျောက်မတစ်ကောင် အော်သကဲ့သို့
 မြည်တွန်တောက်တီးနေတာပဲ ကာရာကီ၊ တစ်ခါတလေကျရင်တော့ ဟိုးမိုးပေါ်
 က မိုးခြိမ်းသံလို အသံမျိုး ထွက်ထွက်လာတယ်ကွယ်” ဟု ဆီပူးက ပြော၏။

ဆီပူးသည် အိမ်ထောင်သက် အနှစ်လေးဆယ်မျှရှိပြီ ဖြစ်ခဲ့ရာ သူ့မိန်းမ
 အဘွားကြီး ပင်ဘာကို အလွန်သံယောဇဉ်ကြီး၏။ အခုလည်းသူသည် ပင်ဘာ
 အကြောင်းပြောရင်း တစ်စုံတစ်ခု တွေးမိဟန်ဖြင့် ပြုံးနေ၏။

* * *

“ငါ့မိန်းမက အလွန်ဆိုးတဲ့ အဘွားကြီးကွ၊ ငါက ကောင်မငယ်ငယ် ချောချော
 လေးတစ်ယောက် ရှာယူမယ်ပြောတော့ ဘာပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ၊ နှင့်လို
 ရွတ်တွဲကြီးကို ယူချင်လောက်အောင် မိုက်လုံးကြီးတဲ့ ကောင်မရှိမှာလားတဲ့...” ဆီပူး
 သည် သူ့ပြက်လုံးကို သဘောတူကာ အားရပါးရရယ်သည်။ လက်တွင် ပေနေ
 သည့် မျောက်သားမှ အဆီများကို သူ့ပေါင်နှစ်ဖက်တွင် ပွတ်၍သုတ်သည်။

“တခြားလူတွေကော နေကောင်းကြရဲ့လား” ဟု ကယ်လီကမေးသည်။

“အဆင်ကောပြေကြရဲ့လား၊ ရှင့်အစ်ကို ပီရီကော ဘယ်လိုလဲ”

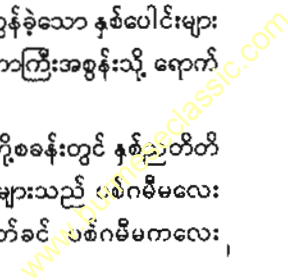
ပီရီအကြောင်းမေးခြင်းသည် သူတို့အုပ်စုထဲ၌ပင် ပဋိပက္ခတစ်ခုခု ရှိနေ
 သလားဟု သွယ်ဝိုက်၍ စုံစမ်းလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်၏။ သူတို့ အုပ်စုထဲတွင်
 ဆီပူးနှင့်ပီရီ ညီအစ်ကိုသည် မအေတူဖအေကွဲ ပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်၏။

သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးနှင့် အတော်ဆုံး မုဆိုးကျော်
 များ ဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ ယင်းအရည်အချင်းများကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်
 သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အလွန်ရင်းနှီးကြဖို့ကောင်းသည်။

သို့သော်လည်း စိတ်ချင်းမတူ၊ ဆီပူး၏ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ပီရီသည် ပစ်ဂမီ
 အစစ်မဟုတ်။

ပီရီ၏ အဖေသည် ဟီတာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ
 စွာက အပျိုစင်မလေးဖြစ်သော သူတို့မိခင်သည် သစ်တောကြီးအစွန်းသို့ ရောက်
 သွားခဲ့ရာ ဟီတာမုဆိုးအဖွဲ့နှင့် ဆုံမိသည်။

ယင်းတို့က ပစ်ဂမီမလေးအား ဖမ်းဆီးပြီး သူတို့စခန်းတွင် နှစ်ညတိတိ
 သိပ်ထားသည်။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်းဆိုပါက ဟီတာများသည် ပစ်ဂမီမလေး
 အား သတ်ပစ်ဖို့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့မသတ်ခင် ပစ်ဂမီမလေး

လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းဖြစ်ရပ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပီရိုကိုမွေးဖွားလာခဲ့ရာ သူတို့လူမျိုးအုပ်စုထဲတွင် အရပ်အမြင့်ဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

အသားအရောင်ကလည်း တခြားလူတွေလို သိပ်ပြီးမမည်း။ ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းသည် ဟိတာလူမျိုးနှင့် တစ်ထေရာတည်း တူသည်။ အကျင့်စရိုက်ကျ တော့လည်း များစွာခြားနား၏။ ပီရိုသည် နိုင်ထက်ကလူပြုချင်တတ်ရုံမက သိလိုမြင်လို စူးစမ်းလိုသော စိတ်လည်း ရှိသည်။

ဆီပူးနှင့် ကယ်လီတို့သည် နေအလင်းရောင်ပျောက်ချိန်အထိ စကား ကောင်းနေကြဆဲ...။ လေထဲတွင် မိုးနံ့များပါလာနေသည်ကို သူတို့သတိထားမိ ကြသည်။ ဤမိုးသည် ပြင်းထန်ကြီးမားမည့် လကွဏာရှိသည်ကိုလည်း သိနေကြ သည်။ ဆီပူးနှင့် ကယ်လီတို့သည် ပစ်ဂမီများ လုပ်နေကျအတိုင်း အနီးအနားရှိ သစ်ရွက်များနှင့် အမိုးအကာများရက်ကာ ယာယီတဲလေးတစ်လုံး ထိုးကြသည်။ ထိုတစ်ည ထိုတဲမှာပင် မိုးခိုကြသည်။

ထိုညက ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်ကြသဖြင့် နှစ်ဦးသားစကားလက်ဆုံ ကျ ပြန်သည်။ ဆီပူးက သူတို့နတ်ဘုရားများ၏ သွေးများစီးဆင်းနေသည့် မြစ်များအကြောင်း ပြောပြသည်။

ကယ်လီကလည်း ထိုမြစ်ကို သူကြည့်လိုသည်ဟု ပူဆာ၏။ နောက် တစ်နေ့နံနက် အရက်တက်တွင် သူတို့သည် ဝှန်ဒါလာသို့ မပြန်သေးဘဲ ပစ်ဂမီ များက 'တက်ဝါမြစ်' ဟု ခေါ်သော မြစ်ဆီသို့ ခရီးဆန်ကြသည်။

တက်ဝါမြစ်မှာ ယူဘိုမိုမြစ်၏ မြစ်လက်တက်တစ်ခု ဖြစ်၍ပေ ၅၀ ကျယ်၏။ ကမ်းပါးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သစ်တောကြီးများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိ၏။

ဆီပူးပြောသည့်အတိုင်းပင် မြစ်ရေသည် အနီရောင်ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း သွေးရောင်မဟုတ်။ နီညိုညိုအသွေးရောင် ဖြစ်၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အခုလို ဖြစ်နေတာလဲ” ဟု ကယ်လီက မေးလေသည်။

“ငါလည်း မသိဘူး” ဟု ဆီပူးက ဖြေသည်။

“အဘ ဟိုး...မြစ်ညာအထိ တက်သွားပြီး ကြည့်ဖူးသလား”

“မကြည့်ဖူးဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ကြရအောင်”

နှစ်ယောက်သား မြစ်ညာသို့ ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နှစ်ရက်ကြာမျှ သွားမိသောအခါ အဖြေကို တွေ့လာသည်။ မြစ်ညာရှိ မြေများသည် အနီရောင် များ ဖြစ်သည်။ ထိုမြေနီများကို တိုက်စားပြီး စီးဆင်းလာရသော မြစ်ရေသည် အဘယ်မှာလျှင် မနီဘဲ နေပါမည်နည်း။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် လမ်းခရီးတွင် မကြန့်ကြာသင့်ဘဲ ကြန့်ကြာ ခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ နောက်ငါးရက်အကြာမှာပင် ဝှန်ဒါလာသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

* * *

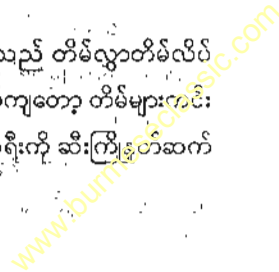
ဝှန်ဒါလာ၏ တည်နေပုံသည် ထူးခြားသည်။ သစ်ပင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိသော ဆင်ပို မြက်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုဖြစ်၏။ အကျယ်မှာ ဧက ၁၀၀ နီးပါးခန့် ရှိ၏။

မြေကွက်လပ်၏ တောင်ဘက်စွန်းတွင် သစ်တောများ လွှမ်းခြုံနေသည့် တောင်ကုန်းများ တည်ရှိသည်။ ဤသစ်တောမှ သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များသည် တစ်နေ့ လုံးလိုလိုပင် မြေကွက်လပ်ပေါ် ကျရောက်နေသဖြင့် အပူပိုင်းဒေသ၏ နေရောင် ကို တိုက်ရိုက်မခံရပေ။

ဤမြေကွက်လပ်ကို စမ်းချောင်းနှစ်ခုက ရံထားသည်။ တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောများသည် အနောက်မြောက်ဘက်သို့ နိမ့်ဆင်းနေကြသည်။ ဤ နေရာသည် ယူဘိုမိုချိုင့်ဝှမ်းဒေသတွင် အမြင့်ပိုင်း၌ တည်ရှိနေသဖြင့် အပေါ်စီး ရထားသော နေရာဖြစ်သည်။

ပြန်ပြူးသော ကွင်းပြင်ဖြစ်၍အေးမြသော လေကိုရသည်။ နက်ရှိုင်း သော သစ်တောထဲလောက် စိုစွတ်ထိုင်းထိုင်းခြင်း မရှိ။ ကယ်လီသည် တောအုပ် အစွန်၌ ရပ်ကာ မိုင် ၁၀၀ ခန့် အကွာမှ တောင်ထိပ်များဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေ သည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုပါက လူစန္ဒာတောင်ထိပ်များသည် တိမ်လွှာတိမ်လိပ် များအောက်၌ ပုန်းကွယ်နေလေ့ရှိသော်လည်း ယနေ့နံနက်ကျတော့ တိမ်များကင်း စင်ကာ လှပထည်ဝါလျက် ရှိသည်။ ကယ်လီ အိမ်အပြန်ခရီးကို ဆီးကြိုဖြတ်ဆက် နေသည်ဟုပင် ထင်ရလောက်၏။

သူသည် မြေကွက်လပ်အတွင်းမှ သူ့အိမ်နှင့် သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ သစ်လုံးများ ရွံ့စေးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၍ အမိုးမှာ သက်ငယ် ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက် အဆောက်အအုံကိုပင် သူသည် သုံးနှစ်ကြာမျှ အချိန်ယူ၍ တည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တောင်စောင်းအောက်ခြေပိုင်းများတွင် စိုက်ပျိုးခြံများရှိ၍ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ခြံစည်းရိုးများ ခတ်ထားသည်။ စိုက်ပျိုးခြံများအတွင်းတွင် စမ်းချောင်းများမှ ရေးသွင်းယူ၍ စိုက်ပျိုးထားသည့် ဟင်းသီး ဟင်းခင်းများရှိ၏။

ယင်းတို့သည် ဝှန်ဒါလာ အုပ်စုအတွင်းမှ လူများ၏ စားရေးအတွက် တည်ရှိရာ စိုက်ခင်းများပေတည်း။ သစ်တောထဲမှ ထွက်လာသော ကယ်လီတို့အား စိုက်ခင်းထဲရှိ အလုပ် လုပ်နေကြသည့် မိန်းမတချို့က မြင်သည်။ ကယ်လီအား နှုတ်ဆက်ရန် ပြေးလာကြ၏။ တချို့မှာ ဘင်ဘူတီ (ပစ်ဂမီ) များ ဖြစ်ကြ၍ အများစုမှာ ယူဟာလီများ ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံမျိုးစုံ စကတ်များဝတ်ထားကြသည်။

သူတို့သည် ကယ်လီအား ဝိုင်းအုံနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ပေါက်အထိ လိုက်လာကြသည်။ ဓာတ်ခွဲခန်းအတွင်းမှ အပြင်ဝရန်တာသို့ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ဆံပင်များမှာ စတန်လေတောင်တန်းပေါ်၌ အုပ်နေသည့် ဆီးနှင်းများသဖွယ် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေကြသည်။ အပြာရောင် ဝတ်စုံဝတ်ကာ ညှပ်ဖိနပ်စီးထားသည်။ အဘိုးသည် ကယ်လီအား ချက်ချင်း မှတ်မိ၏။

“ကယ်လီ”

ကယ်လီက အဘိုးအိုထံ ပြေးသွားသည်။ သူ့ဆီသို့ ဆန့်တန်းထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်၏။

“ငါ မင့်အတွက် စိတ် စိတ်ပူနေတာ၊ မင်းရောက်သင့်တာ လေးငါးရက် မကတော့ဘူး ကယ်လီ” ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။

“ကျွန်မ သမ္မတကြီးကိုသိပ်သတိရတာပဲ၊ ကျွန်မမှာ ပြောစရာတွေ အများကြီးပါလာတယ်၊ များလွန်းလို့ ဘယ်ဟာက စပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး”

သမ္မတဗစ်တာအိုမီရူသည် အသက် ၇၀ ကျော်ပြီ။ သို့သော်လည်း သန်စွမ်းဆံပင် ဖြစ်၏။ သူသည် ကယ်လီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ဓာတ်ခွဲခန်းထဲသို့ ခေါ်သည်။

“မင်းမရှိတုန်း မင်းဓာတ်ခွဲခန်းကို ငါပစ်မထားဘူးဆိုတာ သိစေချင်တယ်၊ ငါဟာ နိုင်ငံရေးသမားမဖြစ်ဘဲ သိပ္ပံပညာရှင်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်လိုက်

ရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့ ခဏခဏ တွေးမိတယ်”

သမ္မတဗစ်တာအိုမီရူသည် လူငယ်ဘဝကလန်ဒန်၌ ပညာသင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ အိလက်ထရစ်ကယ်အင်ဂျင်နီယာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည့်အခါ ယူဘိုမိုသို့ ပြန်လာပြီး ကိုလိုနီအစိုးရလက်ထက်တွင် နှစ်အနည်းငယ်မျှ အလုပ်လုပ်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အလုပ်မှထွက်ကာ ယူဘိုမိုနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဦးဆောင်ခဲ့၏။ သူသည်ယခုအချိန်အထိ သိပ္ပံပညာဘာသာရပ်တွင်စိတ်ဝင်စားနေဆဲဖြစ်၏။

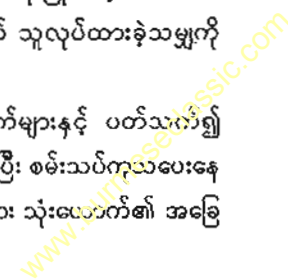
သူ့လက်ထဲမှ အာဏာကို အက်ဖ်ရပ်တပ်ဖာရီက သိမ်းယူလိုက်သည့်အခါ ဗစ်တာအိုမီရူသည် သူ့သစ္စာတော်ခံ လူလက်တစ်ဆုပ်စာဖြင့် ကယ်လီကင်နီးယားနေထိုင်ရာ ဝှန်ဒါလာသို့ ထွက်ပြေးလာပြီးရှိလှခဲ့၏။ သူ့ရောက်လာပြီး ဆယ်လကျော်ကျော်ခန့်အကြာတွင် ဤနေရာ ဤ ဌာနသည် တပ်ဖာရီအာဏာရှင်အစိုးရအား ဆန့်ကျင်နေသည့် ယူဟာလီ တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှု ဗဟိုဌာန ဖြစ်လာခဲ့၏။

ကယ်လီမှာလည်း အိုမီရူ၏ စိတ် အချရဆုံးသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများ နည်းပါးချိန်တွင် အိုမီရူသည် ကယ်လီ၏ ဓာတ်ခွဲခန်း၌ ကယ်လီ၏အဖိုးမဖြတ်နိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိသော လက်ထောက်တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ ကယ်လီသည် သမ္မတ အိုမီရူ၏ ကူညီထောက်ပံ့မှုကိုရယူကာ သူ့ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်ငှက်ဖျားရောဂါနှင့် အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါများ တိုက်ဖျက်ရေးအတွက် ဆေးဝါးများ စူးစမ်းရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အိုမီရူအာဏာမဲ့သွားသည့်အခါ ကယ်လီ၏ လုပ်ငန်းသည် အားပြတ်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခုအခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အားစိုက်မှုဖြင့် ငှက်ဖျားရောဂါကို အမြစ်ပြတ်စေနိုင်သည့် ဓာတ်တစ်ခုကို ဆီလီဗီပင် အစေးထဲ၌ တွေ့နေရပြီးဖြစ်၏။ ထိုအပင်မှာ ပစ်ဂမီတို့က သူတို့တံများ ဆောက်လုပ်ရာ၌ လည်းကောင်း၊ အဖျားရောဂါကုသရာ၌ လည်းကောင်း အသုံးပြုလာခဲ့သောအပင် ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အိုမီရူသည် ကယ်လီ မရှိခိုက် သူလုပ်ထားခဲ့သမျှကို ပြောပြလျက် ရှိသည်။

ကယ်လီကလည်း အိုမီရူ၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်များနှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ဆွေးနွေးခြင်း ပြုလေသည်။ စခန်းတွင် လက်ခံပြီး စမ်းသပ်ကုသပေးနေသည့် အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါသည် ယူဟာလီ အမျိုးသား သုံးပေပက်၏ အခြေ

အနေကိုလည်း သူတို့ချင်း တိုင်ပင်နှီးနှောကြသည်။

ကယ်လီအဖို့တော့ ဤအဘိုးအိုနှင့် ပြန်လည်ဆုံမိရသည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာသည်။ ပညာဉာဏ်ကြီးမားပြီး ကိုယ်ချင်းစာ တရားထားတတ်သော သူလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် စကားပြောရသည်မှာ ကြည်နူးစရာကောင်းသည်။

တကယ်တော့ ဗစ်တာအိုမီရူသည် သူ လေးစားကြည်ညိုသော၊ ချစ်မြတ်နိုးသော၊ အထင်ကြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

* * *

‘ဖော်မိုဆာ’ ဟူသောစကားလုံးသည် ‘လုပ်သော’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤစကားလုံးသည် ပေါ်တူဂီဘာသာစကား ဖြစ်၏။ အခုတော့လည်း ဖော်မိုဆာဟူသော အမည်ထက် ‘တရုတ်တိုင်ပေကျွန်း’ ဟူသောအမည်ကိုသာ လူသိများနေကြလေပြီ။

လေယာဉ်ပြတင်းမှနေ၍ တရုတ်တိုင်ပေကျွန်း၏ အလှကိုကြည့်နေသော တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ဦးနှောက်သည် အေးမြကြည်လင်လျက်ရှိ၏။ သူ လေယာဉ်သည် အပူပိုင်းဒေသလွင်ပြင်၏ အထက်ဘက်ကောင်းကင်းတွင် ပေပေါင်း ၄၀၀၀ ကျော်၌ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အောက်ဘက်မှ ဖော်မိုဆာ ရေလက်ကြား၊ တိုင်ဝမ်ကျွန်းနှင့် တိုင်ပေမြို့တို့ကို မြင်တွေ့ရပြီ ဖြစ်၏။ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန် အဖို့တော့ ကိုယ်လိုသည့်ခရီးကို ကိုယ်ပိုင်ဂျက်လေယာဉ်ဖြင့် သွားရခြင်းသည် စိတ်ချမ်းသာစရာအကောင်းဆုံးအလုပ်တစ်ခုဟု ထင်သည်။

တပ်အနေဖြင့် ယခုတစ်ခေါက် လန်ဒန်မှထွက်လာခဲ့သည့်ခရီးတွင် အဘူဒါဘီ၊ ဘာရိန်း၊ ဘရူနိုင်းနှင့် ဟောင်ကောင်စသည့် နေရာများ၌ တစ်ရက် နှစ်ရက်နေခဲ့သည်။ သူဟောင်ကောင်၌ ရပ်နားခဲ့သည့် ကာလအတွင်းတွင် လုပ်ငန်းရှင် အတော်များများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရုံမျှမက ပေါင်သန်းရှစ်ဆယ်ခန့် ရင်းနှီးမြုပ်နှံရန် စာချုပ်နှစ်ခု ချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့၏။

မကြာမတင်မှာပင် လေယာဉ်သည် တိုင်ပေလေယာဉ်ကွင်းသို့ ဆင်းသည်။ မြေပြင်ရှိလေယာဉ်ထိန်းသိမ်းရေးမှူးများသည် တပ်၏လေယာဉ်ကို ကာသေးပစ်ဖိတ်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီပိုင် လေယာဉ်များထားရာ ကွင်းထဲ၌ ရပ်နားခိုင်းသည်။

လေယာဉ်ကွင်းထဲမှ တပ်ထွက်လာသည့်အခါ နှစ်မိသားစုလပ်မှ အငယ်ဆုံးသားနှင့် ဆုံမိသည်။ ရိုးရွှဲကပ်ဖော်တော်ကားနှင့် သူ့အား လောကြံခြင်းပေ

မောင်ထွန်းသူ

တည်း။ သူ့ကိုင်ဆောင်လာသည့် သံတမန်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကြောင့် အကောက်ခွန်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးဌာနတွင် ကြာကြာအစစ်ဆေး အမေးမြန်းမခံရ။

သူ၏အနီရောင် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ထဲ၌ တံဆိပ်ရိုက်ပေးခြင်းအတွက် ငါးမိနစ်ခန့်မျှသာ အချိန်ကုန်သည်။ သူ့ပစ္စည်းများကို ရိုးရွှဲကိစ္စကားပေါ် သယ်တင်ရသည့်အတွက်သာ အနည်းငယ်စောင့်ရသည်။ စောင့်ရသည့်အချိန်မှာလည်း ပြောပလောက်သည် မဟုတ်။ သူ့လေယာဉ်ဆိုက်ပြီး အချိန်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်မျှအတွင်း ရိုးရွှဲကိစ္စကားသည် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလာနိုင်ခဲ့၏။

တပ်သည် သူ့ငယ်စဉ်က ခရီးသွားလာခဲ့ပုံများကို သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က အာဖရိကတိုက်ထဲ၌ ခြေကျင့်တစ်မျိုး၊ စက်ဘီးနှင့်တစ်သွယ် ခရီးသွားခဲ့ရ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘတ်စ်ကားစီး၍ သွားခဲ့ရ၏။ သူ့ ပထမဆုံး ကိုယ်တိုင် မောင်းခဲ့ရသည့် ကားသည် ဖို့ဒ်ဗိုအိပ်ထရပ်ကားဖြစ်၍ ကားရှေ့မှနှုတ်ကာ များသည် ဆင်နားရွက်များနှင့်တူနေသည်။

သူ့အတွေးနှင့်သူ့ ငြိမ်ဆိတ်လာသော တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် သူ့အား ကြိုလာသည့် နင်ချင်ဂွန်းအား လှည့်ကြည့်ပြီး ပြေး၏။ သူ သိထားသလောက်ဆိုပါက နင်ချင်ဂွန်းသည် အဖေအချစ်ဆုံးသား ဖြစ်၏။ အသက်ကြီးလာမှယူသည့် တတိယမယား အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးမှ မွေးဖွားလာသော သားဖြစ်၏။

ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် အရှေ့တိုင်းနှင့် အနောက်တိုင်းသွေးရောနေသည့် လူတစ်ယောက်တွင် နှစ်ဖက်မိဘ၏ ကောင်းသော အကျင့်စရိုက်နှင့် အရည်အသွေးများ ပါလာတတ်၏။ ဤလူငယ်ကတော့ ဘယ်လိုအမျိုးအစား ဖြစ်သည်ကို သူမသိ။

သူ့ရထားသည် မှတ်တမ်းများအရ ဆိုပါက အဘိုးကြီးနင်ဟင်ဆူးသည် သူ့သားငယ်အား ဂရုတစိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့၏။ တက္ကသိုလ်မှ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းထွက်လာခဲ့သော နင်ချင်ဂွန်းအား စစ်မှုထမ်းဥပဒေအရ စစ်တပ်ထဲ ဝင်စေခဲ့၏။ သူ့သားတပ်မှ ထွက်သည့်အခါတွင် ဗိုလ်ကြီးအဆင့် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤလူရွယ်သည် ငယ်စဉ်ကအမည်းစက် တစ်စက် ရှိခဲ့ဖူး၏။ တိုင်ပေမြို့ရှိ နာမည်ကြီးပြည့်တန်ဆာအိမ်မှ သူခေါ်သွားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အစအနပင်ရှာမရအောင် ပျောက်သွားခဲ့သည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်၏။

ယင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲကသူ့အားစစ်ဆေးခြင်း ပြုခဲ့သော်လည်း အမှုဖွင့် အရေးယူသည် အထိကား မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့နောက်တော့ နင်ချင်ဂွန်းသည် ဖခင်၏ အရှိန်အဝါကြောင့် သံတမန် နယ်ပယ်တွင်းသို့ ရောက်သွားခဲ့လေသည်။ လုပ်သက် လေးငါးနှစ်မျှ ကြာသောအခါ သံအမတ်ရာထူးကို ရခဲ့သော်

ဆင်ကုန်သည်

လည်း သူ့သွားရောက် တာဝန်ယူရသည့် နိုင်ငံမှာ အာဖရိကတိုက်ထဲမှ မထင်ရှားသော နိုင်ငံငယ်လေးတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း လူမည်းမလေးတစ်ယောက် ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အပေါ် သံသယမကင်းစရာများ ရှိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က နင်ချင်ဂွန်းသည် ဇမ်ဘီဇီမြစ် တောင်ဘက်ကမ်းပါးထဲကမှ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုတွင် တည်းနေ၏။

သူတည်းခိုနေသည့် ရိပ်သာအနီးတွင် ရွာလေးတစ်ရွာရှိရာ တစ်ညနေခင်းတွင် ထိုရွာထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် နင်ချင်ဂွန်း၏ တည်းခိုရိပ်သာထဲ ဝင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရသည်။ ထို့နောက်တော့ မိန်းကလေး ပျောက်သွားသည်။ ပြန်တွေ့သည့်အခါ ဇမ်ဘီဇီမြစ်တွင်းမှ ဖြစ်၏။

တံငါသည်များ၏ ပိုက်ကွန်တွင်ငြိပြီး ပါလာခြင်းဖြစ်၍ အလောင်းမှာ မိကျောင်းကိုက်ထားသဖြင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေလေပြီ။ ထူးခြားမှုတစ်ခုမှာ အလောင်းတွင် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ တွေ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသံလွန်စကြောင့် ရဲများသည်အမှုကို ဆက်လက်စုံစမ်းခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

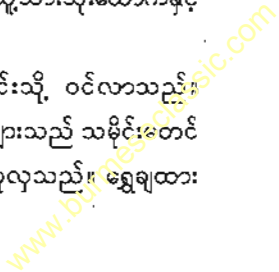
သို့သော်လည်း တရားခံကို ဖော်ထုတ်ခြင်းကား မပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေ။ ဤကား ဒုတိယအမည်းစက် ဖြစ်လေသည်။ ဤသည်တို့ကား နင်ချင်ဂွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ရထားသည် စုံစမ်းတွေ့ရှိချက်များ ဖြစ်သည်။

အခုကျတော့လည်း နင်ချင်ဂွန်းသည် သံတမန်အလုပ်မှ ထွက်ကာ တရုတ်တိုင်ပေသို့ ပြန်၍ သူ့အဖေ၏ လုပ်ကီးကုမ္ပဏီကို ဦးစီးနေခဲ့လေပြီ။ သူ့အဖေကတော့ သူ့သားအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားသော စိတ်ဖြင့် သူ့ကုမ္ပဏီတွင် ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌအဆင့်ကိုပင် ပေးအပ်ထားခဲ့သည်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် နင်ချင်ဂွန်းအပေါ်များစွာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ဤမျှကြီးလေးသော တာဝန်ကို ယူနိုင်သည့်အတွက် အံ့သြခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။

ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် အပျင်းထူလှသော သူ့သားသုံးယောက်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နေမိ၏။

မော်တော်ကားသည် နင်မိသားစုခြံဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာသည့်အခါ အဝင်တံခါးဝ တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ တရုတ်နဂါးရုပ်ကုကြီးများသည် သမိုင်းတော်မိခေတ်ဆီက ထူးခြားဆန်းပြားသော သတ္တဝါကြီးနှင့် တူလှသည်။ ရွှေချထားသဖြင့် အရောင်က ဝင်းလက်နေ၏။

ကောက်ကွေးကွေး ခြေသည်းကြီးများ၊ တစ်ဖက်လျှင် ပေ ၅၀ ခန့် အကျယ် ရှိသည့် အတောင်ကြီးများ၊ မီးလုံးသဖွယ် ရဲရဲတောက်နေသည့် မျက်လုံးကြီးများ နှင့် ဟထားသည့်ပါးစပ်ကြီးထဲမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အစွယ်ကြီးများ....။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က နဂါးရုပ်ကြီးများကိုကြည့်ပြီး ဘုရားတသည်။ ချင်က တအံ့တဩဖြစ်သွားသော တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ကို ကြည့်၍ရယ်၏။

“ကျွန်တော့်အဖေက နည်းနည်းတော့ကြောင်တယ်” ဟု ချင်ကပြောသည်။

“နဂါးရဲ့ သွားတွေက ဆင်စွယ်တွေကို လုပ်ထားတာ၊ မျက်လုံးနှစ်လုံးက သီရိလင်္ကာခိုင်ငံထွက် ပတ္တမြားအတုတွေ...”

“နှစ်လုံးပေါင်း အလေးချိန် ငါးကီလို လေးတယ်၊ သူတို့ နှစ်လုံးကတင် ဒေါ်လာတစ်သန်းကျော်လောက် တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်ခြံဝမှာ လက်နက်ကို အစောင့်တွေချထားရတယ်”

ထိုအခါကျမှပင် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ဂိတ်တံခါးဖွင့်ပေးသူ နှစ်ဦးကို သတိထားမိ၏။ နှစ်ဦးစလုံး ယူနိုဖောင်းဝတ် လက်နက်ကိုင်များ ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ အဘိုးကြီး နင်ဟင်ဆူးသည် သန်းကြွယ်သူဌေးကြီးဘဝ မရောက်မီက ဒုစရိုက်မှုပေါင်း အမြောက်အမြားတွင် ဓမ္မလျော်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

သူကြားဖူးထားသမျှ ဆိုပါက နင်ဟင်ဆူးသည် အလွန်တန်ခိုးဩဇာကြီးမားခဲ့သော လျှို့ဝှက်ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းကြီးတစ်ဂိုဏ်းကိုပင် ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

အခုအချိန်မှာတော့ သူသည် အနုပညာတွင် စိတ်ဝင်စားသည့် ပန်းချီပညာရှင် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်၊ ကဗျာစာဆိုတစ်ဦး ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မည်။

သို့သော်လည်း အခုဘာတွေပဲ ဖြစ်နေနေ ဟိုတစ်ချိန်ကတော့ လူဆိုးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ အဘိုးကြီး၏ အတိတ်သမိုင်းကြောင့် အထင်သေးစရာ မနှစ်မမြို့စရာ မလိုဟု တပ်က ယူဆသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်တွင်လည်း ငယ်စဉ်ဘဝက ဤလျှို့ဝှက်မှုမျိုးတွေ အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

သူငယ်စဉ်ဘဝက အချိန်အတော်ကြာမျှ လူဆိုးလုမိုက်၊ လူသတ်သမားများနှင့် တွဲခဲ့ရဖူးသည် မဟုတ်လော။ သူ့အနေဖြင့် လူ့ဘဝကို သူတွေ့ထားသည့်အတိုင်းသာလျှင် လက်ခံချင်၏။ ထို့ထက်ပို၍ ဆင်ခြင်လိုသော ဆန္ဒမရှိ။

မော်တော်ကားသည် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်၌ ရပ်၏။ ချင်က တပ်အတွက် စီစဉ်ထားသည့် အခန်းသို့ လိုက်ပို့၏။ အစစအရာရာ လိုအပ်သမျှကို လုပ်ကိုင်ပေးရန်အတွက် မိန်းကလေးအစေအပါးများရှိကြောင်း ရေခိုးချိုးပြီးလျှင် အနားယူဖို့ အချိန်တစ်နာရီ ပေးထားကြောင်း၊ မွန်းလွဲ ၁၂ နာရီခွဲတွင် သူ့အဖေနှင့် နေ့လယ်စာစားရန် စီစဉ်ထားကြောင်း စသည်များအသိပေးကာ သူ့အခန်းထဲမှထွက်သွားသည်။

* * *

အဘိုးကြီး နင်ဟင်ဆူးသည် အိုမင်းရင့်ရော်လှပြီ။ သူ့ထက်အသက် ဆယ်နှစ်မက ကြီးလိမ့်မည်ဟု တပ်က ယူဆသည်။

အသားအရေသည် ပိန်လီခြောက်ခန်းလျက် ရှိ၏။ ဘယ်ဘက်ပါးတွင် လူအိုများ၌ ပေါက်လာတတ်သည့် မဲ့ကြီးတစ်လုံး ရှိသည်။

ထိုမဲ့ပေါ်တွင် အမွှေးများ ပေါက်နေသည်ကိုလည်း သတိထားမိ၏။ မျက်နှာတွင် ပေါက်လာသည့် မဲ့ပေါ်၌ အမွှေးအမျှင်များ ပေါက်နေလျှင် ကံအလွန်ကောင်းသည်ဟူသော အယူအဆသည် တရုတ်လူမျိုးတို့၌ ရှိတတ်သည်။

နေ့လယ်စာစားပွဲသို့ နင်ဟင်ဆူး၏ သားများအားလုံး လာကြသည်။ သူတို့သည် ဖခင်အဘိုးကြီး၏ နောက်တွင် ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်တန်းစီ၍ ရပ်နေကြ၏။

အကြီးသားသုံးယောက်နှင့် အငယ်ဆုံးသား ချင်တို့ ဖြစ်သည်။ အဘိုးကြီးက တပ်အား သူ့သားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။ အာလာပသလ္လာပစကား ပြောသည်။

“ကျုပ်သား ချင်က ပြောတယ်၊ မစ္စတာတပ်က ကျုပ်စုဆောင်းထားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေကို ကြည့်ချင်တယ်ဆို” ဟု မေးသည်။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ” ဟု တပ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေဟာ ဗေဒင်နှင့် နက္ခတ်ပညာအပေါ်မှာ ယုံကြည်စွဲလမ်းမှု ရှိကြတယ်၊ အဆောင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ယုံကြည်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆင်စွယ်ဟာ ကျုပ်တို့အတွက် အကောင်းဆုံး အဆောင်တင်ပုံပဲ”

ထို့နောက် သူ့သား အငယ်ဆုံးအား လက်ယမ်းပြသည်။ သူ့အား ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထုပေးရန် စေခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်ထွန်းသူ

အဘိုးကြီးက တပ်ဘက် လှည့်၍ “ကြွပါ...ဆာပီတာ” ဟု ပြောသည်။ သူ စုဆောင်းထားသည့် ဆင်စွယ်ပစ္စည်းများထားရာ ပြတိုက်သို့ သွားရန် ခေါ်လိုက်ခြင်းပေတည်း။

ပြတိုက်သည် အိမ်မကြီးနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ တည်ရှိ၍ ပန်းခြံတွင်းမှ ဖြတ်သွားရသည်။ ပြတင်းပေါက်ဟူ၍ တစ်ပေါက်မျှ မရှိသော်လည်း အတွင်းဘက်၌ တပ်ဆင်ထားသည့် လျှပ်စစ်မီးများကြောင့် ခင်းကျင်းထားသည့် အရာဝတ္ထုများကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်နေရ၏။

“ဆာပီတာကို ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်တယ်၊ လောဘသာမရှိရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်နေရာမှာရှိမယ် ထင်သလဲ”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ သင့်တင့်မျှတတဲ့ လောဘဟာ အရင်းရှင်စနစ်ရဲ့ လိုအပ်တဲ့ လောင်စာ ဖြစ်ပါတယ်” ဟု တပ်က ပြန်ပြောသည်။

အဘိုးအိုက ခေါင်းငုံ့တတ်သည်။

“တခြားလူတွေရဲ့ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့ပြီး မိုက်မဲတဲ့ လောဘကြောင့် ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ချမ်းသာလာရတယ်ဆိုရင်ကော မှန်မယ်ထင်သလား”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“တကယ်တော့ ကျုပ်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို လောဘတကြီး စုဆောင်းခဲ့တဲ့အတွက် အခုလို တခမ်းတနား ထားနိုင်ခဲ့တာပါ ဆာပီတာ” ဟု အဘိုးအိုက ပြောသည်။ တပ်ကလည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်ပြီး ထောက်ခံသည်။

အဘိုးအိုသည် သီးသန့်အခန်းငယ်တစ်ခုအတွင်း၌ လှပစွာ ချထားသည့် ဆင်စွယ်ကြီးတစ်စုံကို ပြသည်။

“ဆာပီတာ...ဒီဆင်စွယ်ကို မြင်ဖူးခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါသလား” ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ၊ တော်လှန်ရေးဆိုတဲ့ အရေးအခင်းတစ်ခု မဖြစ်ခင်က ဇင်ဇီဘာနိုင်ငံ စူလတန်စော်ဘွားရဲ့ နန်းတော်ကို ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တာပါ”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

“စူလတန်ကို ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးလိုက်ပြီးနောက် ၁၉၆၄ ခုနှစ်မှာ ကျုပ်ဝယ်လိုက်တာပါ။ ဒီဆင်စွယ်တွေကို ကျုပ်ပိုင်တယ်ဆိုတာ လူနည်းနည်းပဲ သိတယ်”

ဆင်ကုန်သည်

ဤဆင်စွယ်များသည် တကယ့်အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ကို တပ်သိသည်။ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းလျှင် ဆယ်ပေခန့် ရှည်သည်ဖြစ်ရာ ဆင်စွယ်တစ်ချောင်းလျှင် လူလေးယောက်သယ်မှ ရနိုင်သည်။

အာဖရိကသမိုင်းကို လေ့လာခဲ့ဖူးသော တပ်သည် ဤဆင်စွယ်များ အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်က ကီလီမန်ဂျေရီးတောင်တန်း တောင်ဘက် ဆင်ခြေလျှောမှ ဆီနော့စီအမည်ရှိ ကျွန်တစ်ယောက် ရလာခြင်း ဖြစ်၏။

ဆီနော့စီ၏ ပိုင်ရှင်သခင်မှာ နာမည်ကြီးလူဆိုး ရွန်ဒီဆိုသူ ဖြစ်သည်။ ရွန်ဒီသည် အရက်စက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံးနှင့် အညစ်ပတ်ဆုံးသော ဆင်ကုန်သည်တစ်ဦးအဖြစ် အာဖရိက အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သမိုင်းအဆိုအရ ကျွန်တစ်ဦးဖြစ်သော ဆီနော့စီသည် ဤဆင်အိုကြီးကို မြင်ရသည့်အခါ အလွန်အမင်း အံ့ဩလျက်ရှိသည်။ ပါလာသည့် တူမီးသေနတ်ဖြင့် ရုတ်တရက် မပစ်ရဲ။ အံ့မခန်းဖြစ်လောက်အောင် ကြီးမားလွန်းသည့် ဆင်ကြီးကို လေးစားသနားသော စိတ်ဖြင့် နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်သည်အထိ ချောင်းကြည့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဆင်ကြီးကို ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကာ နှလုံးဆီသို့ ချိန်၍ ပစ်လိုက်သည်။ ဆင်ကြီးသည် ကိုက် ၁၀၀ ကျော်ကျော်ခန့်အထိ လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ မော့လိုက်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဤဆင်စွယ်ကို ရွန်ဒီက ဇင်ဇီဘာရှိ ဆင်စွယ်ဈေးသို့ တင်ပို့ရောင်းချခဲ့ရာ ဆင်ကုန်သည်အားလုံးသည် ဤဆင်စွယ်ကြီးများကို ကြည့်၍ ရင်သပ်ရုံမော အံ့ဩခဲ့ကြရ၏။

ဆင်စွယ် အစုအဆောင်း ဝါသနာရှိသော စူလတန် စော်ဘွားသည် ရွန်ဒီထံမှ စတာလင်ပေါင် တစ်ထောင်ပေး၍ ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုခေတ်အခါက စတာလင်ပေါင်တစ်ထောင်ဆိုသည်မှာ အဆမတန်များပြားပြီး အဖိုးအလွန်တန်သည့် ငွေဖြစ်၏။

တကယ်တော့ ဤဆင်စွယ်ကြီးများသည် အာဖရိကတိုက်၏ သမိုင်းပင် အစဉ်အလာကြီးသော ရတနာများဟု ထင်သည်။ ဆင်စွယ်များကို သူ့လက်ဖြင့် အသာအယာ ထိတွေ့ပွတ်သပ်ကြည့်နေသော တပ်၏ စိတ်ထဲတွင်

ဤဆင်စွယ်ကြီးများသည် အာဖရိကတိုက် တစ်တိုက်လုံး၏ အသက်ဟု ယူဆပါကလည်း မမှားနိုင်ဟု ထင်နေမိ၏။

အဘိုးအို စုဆောင်းထားသည့် ဆင်စွယ်ပစ္စည်းများသည် များပြားလှ၏။ ဆင်စွယ်ဘီး၊ ဆင်စွယ်ဆံထိုး၊ ဆံညှပ်မှသည် ဆင်စွယ်ရုပ်တုအမျိုးမျိုးအထိ ရှိသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ၊ ဟိန္ဒူဘာသာ၊ ခရစ်ယာန်ဘာသာနှင့် မွတ်စလင်ဘာသာနှင့် စပ်ဆိုင်သော ဘုရား၊ နတ် စသည့်ရုပ်တုပေါင်းစုံလည်း ရှိလေ၏။

လူ့အသုံးအဆောင် ကြယ်သီး၊ ဘီး၊ ဆံထိုး၊ ဆံညှပ် စသည်များမှာလည်း သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းတွေက များသည်။ အဘိုးအို၏ ပြောပြချက်အရ ဆင်စွယ်ဆံထိုးတစ်ချောင်းမှာ ရှာဖွေနိုင်ငံမှ ကက်သရင်းဘုရင်၏ ပစ္စည်းဟု ထင်ရလေသည်။

“ကျုပ် စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ အမျိုးပေါင်း တစ်သောင်းကျော် ရှိပါတယ် ဆာပီတာ” ဟု နင်ဟင်ဆူးက ပြောလေ၏။

“တချို့ပစ္စည်းတွေဟာ ကျုပ် ငယ်ငယ်က ကိုယ်တိုင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ။ ကျုပ်ပြန်ဝယ်ထားရတာပါ... အခုအချိန်ထိ ကမ္ဘာပေါ်က ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေကို ကျုပ်လက်ရာ ဆင်စွယ်ရုပ်တွေတွေ့ရင် ပြန်ဝယ်ပြီး ပို့ပေးဖို့ မှာထားပါတယ်။ ကျုပ်... သိရသလောက် ကျုပ်လက်ရာ ပစ္စည်းတစ်ရာ ကျော်လောက်တော့ ကျန်နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ခဲရီးသွားရင်းနဲ့ ဆာပီတာတွေ့ရင်လည်း ဝယ်ပေးစေချင်ပါတယ်။ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဒေါ်လာတစ်သောင်းအထိ ကျုပ်ပေးပါ့မယ်”

တပ်သည် အဘိုးအို၏ ပြခန်းထဲတွင် အချိန်နှစ်နာရီကျော်မျှ ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ရတနာပြခန်းဂေဟာမှ ပြန်ထွက်ကာ အိမ်မကြီးဆီသို့ ပြန်လာကြသည်။ အဆင်သင့်ပြင်ထားသည့် အဖျော်ယမကာများ သောက်ကြ၏။

ထိုအချိန်ကျမှပင် တကယ့်အလုပ်ကို စတင်ဆွေးနွေးကြသည်။ လန်ဒန်၌ အဘိုးအို၏ သားကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းထားခဲ့သော ကိစ္စကို အဘိုးအိုကြီးနှင့် ထပ်မံဆွေးနွေးပြီး အတည်ပြုသည်။ အသင့်လုပ်ထားသည့် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ ထို့နောက် သူ့အား ချင်ကပင် ဧည့်ဂေဟာသို့ ပြန်ပို့ပေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် နင်ဟင်ဆူးနှင့် ခုမ္ဘာယအကြိမ် တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးသဘောတူထားသည့် လုပ်ငန်းအကြောင်းကို ထပ်မံ၍ ဆွေးနွေးကြသည်။ ထို့နောက်တော့...

“ကျုပ် ဆာပီတာနဲ့ မှာစရာတစ်ခုရှိနေပါတယ်” ဟု နင်ဟင်ဆူးက ပြောသည်။

“မှာနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက် လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆင်ကိစ္စပါ။ ဆင်စွယ်ကိစ္စဆိုရင်လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်ကို ပြောပြမယ်ဆိုရင်...”

“ဒီလိုပါ ဆာပီတာ၊ ယူဂန္ဓာနိုင်ငံမှာ အာဏာရူး အိုင်ဒီအေမင်း အုပ်ချုပ်နေတုန်းက အာဖရိကတိုက်ရဲ့ အကြီးဆုံးဆင်တွေဟာ ယူဂန္ဓာသဘာဝတိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဘေးမဲ့ပေးထားခဲ့ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီအချိန်က ရောက်လို့ ဆင်ကြီးတွေ တစ်ဒါဇင်လောက်ကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဆင်တွေကို အိုင်ဒီအေမင်းရဲ့ လူယုံတော်တစ်ယောက်က တိတ်တဆိတ် ခိုးသတ်ပြီး ဆင်စွယ်တွေကို ထုတ်သွားခဲ့တယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ဆင်အားလုံး ရမသွားပါဘူး ဆာပီတာ” ဟု နင်ဟင်ဆူးက ပြောသည်။

“တချို့ အကောင်တွေဟာ လွတ်မြောက်သွားကြပါဘယ်။ နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲ ဝင်သွားတယ်လို့ သိရတယ်... သူတို့ဟာ လစန္ဒာတောင်တန်းတွေရဲ့ ဆင်ခြေလျှော တောအုပ်တွေထဲမှာ အခုအချိန်အထိ ကျက်စားနေတုန်းပါ”

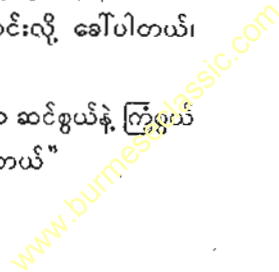
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်လောက်တာ မဟုတ်ဘူး ဆာပီတာ၊ အကယ်၍ ဖြစ်ခဲ့တာပါ” ဟု အဘိုးအိုက အခိုင်အမာ ပြောသည်။

“ကျုပ်သားရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက် ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ယောက်ပါ... ကျုပ်တို့လုပ်ငန်းနဲ့ အတော်များများ တွဲလုပ်နေတဲ့ လူပါ။ သူ့နာမည်က ချက်တီဆင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဆာပီတာ သူ့ကို သိပါသလား”

“ကျွန်တော် ကြားဖူးသလိုတော့ ရှိပါတယ်။ သူက ဆင်စွယ်နဲ့ ကြံ့ရွယ်တွေ မှောင်ခိုတဲ့ကိစ္စမှာ အဆက်အစပ်ရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က ချက်တီဆင်းဟာ ယူဘိုမိုသစ်တောထဲ ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တောထဲမှာ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရ ပါတယ်...အစွယ်တွေက ကျုပ်ဒီနေ့ ခင်ဗျားကို ပြခဲ့တဲ့ စုလတန်ရဲ့ ဆင်စွယ်တွေ လောက်ကို ကြီးတယ်လို့ သိရပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲ”

“ကျုပ် အဲဒီဆင်စွယ်တွေကို ရချင်နေပါတယ် ဆာပီတာ” ဟု နင်ဟင် ဆူးက ပြောသည်။

“အဲဒီတောတွေထဲမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်နဲ့ သတ္တုတွေထဲက ဆင်စွယ်တွေကို ပိုပြီး လိုချင်နေပါတယ်”

“ဒီကိစ္စမှာ ချက်တီဆင်းဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူပါ။ ဆင်စွယ်တွေကို သူရ အောင် ယူနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်။ သူယူလို့ရထားပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ လေယာဉ်နဲ့ ယူဘိုမိုက သယ်ပြီး လာပို့ပေးနိုင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆာပီတာ၊ ဒီအတွက် အတုံ့အပြန် သဘောနဲ့ ကျုပ်ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ အားနာဖို့ မလိုပါဘူး၊ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ” ဟု ပြောကာ တပ်က ကိုယ်ကို ရှေ့ဘက်သို့ ကိုင်းလိုက်သည်။

“တစ်ခုတော့ လုပ်ပေးစေချင်တာ ရှိပါတယ်”

“ပြောပါ”

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီဟာ လုပ်ကိစ္စဒရက်ဂွန်နဲ့ ပေါင်းပြီး ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲမှာ အရင်းအနှီးတွေ မြှုပ်နှံပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်...အဲဒါကို မလိုလားတဲ့ အုပ်စုတစ်စု ရှိလာပါတယ်။ ဒီအုပ်စုက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကြောင့် ယူဘိုမိုနိုင်ငံမှာ ပြဿနာတွေ ရှိလာနိုင်တယ်လို့ ဝါဒဖြန့်နေကြပါတယ်...ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူတို့ စွပ်စွဲတာ မမှန်ကြောင်း ပြန်ပြီး တုံ့ပြန်နေကြရပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဥရောပ နဲ့ အမေရိကမှာ လူသိများပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ရုပ်မြင်သံကြား ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တစ်ဦးကို ငှားထားရပါတယ်...အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်တော့် ကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကြောင့် ယူဘိုမိုနိုင်ငံ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနိုင်ပုံတွေကို ရုပ်ရှင် ရိုက်ပြီး ကမ္ဘာကို ဖြန့်ပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ဘက်က စနစ်တကျ တုံ့ပြန်ဖို့ လုပ်ထားတဲ့ တိုက်ကွက်တစ်ကွက်ပါ”

အဘိုးအိုက သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့က ဘယ်နေရာက ဝင်ပြီး ပါပေးရမှာလဲ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းသာ ပြောပါ” ဟု မေးသည်။

“ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ” ဟု တပ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လုပ်ကိစ္စဒရက်ဂွန်ဟာ လုပ်ငန်းအားလုံးကို တွဲလုပ် နေကြရမှာပါ...အဲဒီတော့ ယူဘိုမိုမှာ လုပ်နေသမျှ လုပ်ငန်းအားလုံးကို လုပ်ကိစ္စ ဒရက်ဂွန်က ဟန်ပြတာဝန်ယူထားပေးမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ကို မဲနေတဲ့ အုပ်စု ဟာ အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်...ဒါကြောင့် မစ္စတာ နင်ဟင်ဆူး အနေနဲ့ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရွေးပြီး ယူဘိုမိုကို လွှတ်ပေးဖို့နဲ့ အဲဒီလူ က လုပ်ငန်းအားလုံးကို တာဝန်ယူပြီး စီမံခန့်ခွဲပေးသွားဖို့ စီစဉ်ပေးစေချင်ပါ တယ်...သဘောကတော့ အများရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီမရှိစေချင်ပါ ဘူး”

နင်ဟင်ဆူးက ရယ်သည်။

“ဆာပီတာက ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေချင်တယ်ဆိုပါတော့” ဟု ပြော၏။

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က ပုံမှန်တွေ့ဆုံပြီး ကန်လန်ကာနောက်ကွယ်က စီမံခန့်ခွဲသွားကြမှာပါ။ အဲဒီတော့ ယူဘိုမိုကို လူလွှတ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကို လွှတ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပါသလဲ”

နင်ဟင်ဆူးသည် ပါးတစ်ဖက်ရှိ မွဲ့ပေါ်မှ အမွေးကလေးကို အသာ အသာ ဆွဲကာ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ သူ့သားများသည် သူတို့အဖေ၏ မျက်နှာ ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြသည်။

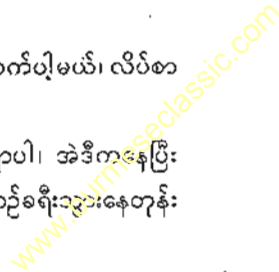
“ဒီကိစ္စမှာ စဉ်းစားချိန်ဆရာတွေ အများကြီး ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ် ဆာပီတာ” ဟု နင်ဟင်ဆူးက ပြောသည်။

“ကျုပ်ကို သီတင်းတစ်ပတ်လောက်တော့ အချိန်ပေးပါ”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ လိမ္မာပါးနပ်ပြီး အားကိုးနိုင်လောက်တဲ့ လူဖြစ်ဖို့ လိုပါတယ်၊ ပြီးတော့ သတ္တိရှိရှိနဲ့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆာပီတာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက်ပါ့မယ်၊ လိပ်စာ ကိုသာ ပေးထားခဲ့ပါ”

“ကျွန်တော် မနက်ဖြန်မနက် ဆစ်ဒနီကို သွားရှာပါ။ အဲဒီကနေပြီး နေ့ရှိဘိနဲ့ ခါဟာလီကို ခရီးဆက်ရမှာပါပဲ။ အဲဒီတော့ လေယာဉ်ခရီးသွားနေတုန်း”

ဖုန်းဆက်ရင် ရပါတယ် လေယာဉ်ပေါ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးခဲ့ပါမယ်”

နင်ဟင်ဆူးက ပြုံး၏။

“ခေတ်သစ်ရဲ့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲတဲ့ တိုးတက်မှု တစ်ခုပါပဲ ဆာပီတာ”

ဟု ပြောသည်။

“ကျုပ်လို လူအိုကြီးတစ်ယောက်အဖို့ ခေတ်နဲ့အမီ လိုက်ဖို့ မလွယ်ပါ။

လာ” ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

“ကျွန်တော့် အမြင်ကတော့ မစွတာနင်ဟင်ဆူးဟာ အသက်ကြီးပေမဲ့

အတွေ့အကြုံနဲ့ သတ္တိမှာတော့ ငယ်ရွယ်နုပျိုတုန်းပဲလို့ ထင်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု

တပ်က ပြန်ပြောသည်။

* * *

အလွန်လိမ္မာပါးနပ်သည့် နင်ချင်ဝုန်းသည် အာဖရိကမှ ရလာသည့် ပစ္စည်းများကို သူ့အဖေလက်သို့ မပေးသေး။ ပေးသင့်ပေးထိုက်သည့် အချိန်ကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည်။

ထိုကာလအတွင်းမှာပင် လန်ဒန်မှ ဆာပီတာဟယ်ရစ်ဆန် ဆိုက် ရောက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုဆိုလျှင် ဆာပီတာ ပြန်သွားသည်မှာ သီတင်းနှစ် ပတ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ယူတိုမိုသို့ စေလွှတ်ဖို့ လူမရွေးသေး။ ချင်ကတော့ ရည်မှန်း ချက်ကြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ယူတိုမိုသို့ သွားလိုစိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။ ဆာပီတာ ပြန်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ သူကောင်းစွာ မအိပ်နိုင်။

သူတို့ ညီအစ်ကိုများထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်မှာတော့ သေချာ၏။ ထိုတစ်ဦး သည် မိမိသာ ဖြစ်လိုက်လျှင် မည်မျှကောင်းပါမည်နည်း။

သူခန့်မှန်း၍ ရသလောက်ဆိုပါက သူ့အဖေသည် သူနှင့်သူ၏ ဒုတိယ အစ်ကိုဝူးတို့ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်ကို ရွေးလိမ့်မည်ထင်၏။ အကြီးဆုံး အစ်ကိုဖင်းသည် ခက်ထန်မာကျောသူဖြစ်၍ လိုအပ်လာလျှင် ရက်စက်တတ်သော အကျင့်စရိုက်ရှိသည်။

သို့သော်လည်း အလုပ်တစ်ခုကို ဦးဆောင်နိုင်သည့် အရည်အသွေးက နည်းသည်။ တတိယအစ်ကိုလင်းကတော့ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်ခြင်း မရှိ။ လိမ္မာ ပါးနပ်မှုရှိသည်မှာ မှန်သော်လည်း အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ လွယ်လွယ်နှင့် အရှုံးပေးချင်တတ်၏။ သို့ဆိုလျှင် မိမိနှင့်ဝူးတို့ နှစ်ယောက်အနက် မည်သူသည် နံပါတ်တစ် ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

တကယ်တော့လည်း ဂူးသည် သူငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက သူ့ပြိုင်ဘက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သတိရမိ၏။ မိခင်အင်္ဂလန်အမျိုးသမီး ရှိစဉ်တုန်းကတော့ မိခင် ဖြစ်သူက သူ့အား ဖအေတုမအေကွဲအစ်ကိုများ၏ ရန်မှ အမြဲတစေ ကာကွယ်ပေး ခဲ့သဖြင့် သူ့ဘဝသည် လုံခြုံမှု ရှိခဲ့၏။

သူ့အမေ ကွယ်လွန်သွားပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူကား သူသည် အစ်ကိုများ၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်နေခဲ့ရသဖြင့် များစွာမှပင်မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခုပေါ်လာသည့် အခွင့်အရေးသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဟု သူထင်သည်။ အခုဆိုလျှင် သူ့အဖေ သည် အိုလှပြီ။ သေခြင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည့်အရွယ် ရောက်နေပြီ။

အကယ်၍သာ သူ့အဖေ ရုတ်တရက် သေသွားမည်ဆိုပါက ဘယ်လို အခြေအနေမျိုးအထိ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်သနည်း။

ယင်းအတွေးဝင်လာသည့် အခွင့်အရေးကို သူ့ရအောင် ဘယ်လိုလုပ်၍ ယူရပါမည်နည်း။ အခွင့်အရေးကိုသာ သူရလိုက်မည်ဆိုပါက သူ့ဘဝသည် များစွာလုံခြုံမှု ရှိသွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူ အာဖရိကမှ ရလာသည့် ပစ္စည်းများကို သူ့အဖေအား လက်ဆောင် အဖြစ် ပေးမည်ဆိုပါက အခုအချိန်သည် အသင့်တော်ဆုံးအချိန် ဖြစ်လိမ့်မည် ထင်၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် သူ့အဖေအား လက်ဆောင်တစ်ခု ပေးလိုပါသည်ဟု ဖွင့်ပြောသည်။

သူ ဖွင့်ပြောသည့် နံနက်က သူ့အဖေသည် ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာစ ဖြစ်၍ စိတ်နှလုံး အေးချမ်းကြည်လင်နေချိန် ဖြစ်၏။ သူ့စကားကြားသည့်အခါ ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“လက်ဆောင်က ဒီယူလာလို့ မဖြစ်ဘူး အဖေ၊ အဖေ ကိုယ်တိုင် ကားနဲ့ လိုက်လာပြီး ကြည့်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူ့အဖေ မျက်နှာသည် တည်ငြိမ်သွား၏။ ချင်အား အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီး ခေါင်းအသာအယာ ညိတ်ပြ၏။

ရိုးလ်ရွိုက်စကားသည် လုပ်ကီးဒဂရက်ဂွန်ကုမ္ပဏီဂိုဒေါင်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ထွက်လာခဲ့၏။ ဂိုဒေါင်ဝင်းအတွင်း ရောက်သည့်အခါ ချင်သည် သူ့အဖေအား တယုတယတွဲ၍ ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ခေါ်သွား၏။ အသင့်စိမ့်ထားသည့် ရေခန်းကြမ်းဖြင့် ဧည့်ခံကာ ခဏတစ်ဖြုတ် နားစေသည်။ ထို့နောက် သေတ္တာများ ကို ပြသည်။

“ကျွန်တော် အာဖရိကက အဖေအတွက် ယူလာတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေဟာ ဒီသေတ္တာတွေပါပဲ အဖေ” ဟု ချင်က ပြောသည်။

ဟင်က ပြုံးသည်။

“လက်ဖက်ခြောက်သေတ္တာတွေ ဒီလောက်များတော့ အဖေမသေခင် အဝ အပြဲ သောက်သွားရမယ့်သဘောပဲ၊ အင်မတန်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင်ပါပဲကွယ်”

“သေတ္တာတွေကို ကျွန်တော် ဖွင့်ပြပါရစေ အဖေ” ဟု ချင်က ခွင့် တောင်းသည့်အခါ ဟင်က ပြုံးရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။

သေတ္တာထဲမှပစ္စည်းများကိုမြင်လိုက်သည့်အခါတွင်မူ ဟင်၏ မျက်လုံး များသည် ပြူးသွားသည်။ ချင်က ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အလုပ်သမား နှစ်ယောက် သည် ပထမဆုံးဖွင့်သည့်သေတ္တာထဲမှ ဆင်စွယ်ကို ထုတ်ချလိုက်သည်။

ဆင်စွယ်၏ အရှည်သည် ခုနစ်ပေကျော်ကျော်ခန့် ရှိသည်။ ဟင်၏ မျက်နှာသည် ချက်ချင်းပင် ကြည်လင်ရွှင်လန်းလာသည်။ ဆင်စွယ်ကို သူ့ရှေ့သို့ ယူလာရန် အမိန့်ပေးသည်။ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့်အခါ အသေအချာ ကိုင်ကြည့်သည်။

ဆင်စွယ်အပေါ်မှ ရိုက်နှိပ်ထားသည့် တံဆိပ်ကို မြင်သည့်အခါ အံ့အား သင့်နေသည်။

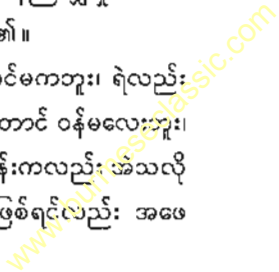
“မင်း ဒါတွေ ဘယ်က ယူလာသလဲ” ဟု ဟင်က မေးသည်။

ချင်က ဖြေရန်ဟန်ပြင်သည့်အခါ ဖျတ်ခနဲ လက်ပြု၍ တားကာ အလုပ် သမားများကို နှင်ထုတ်ခိုင်းသည်။ ထိုနောက် နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့်...

“ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံက အစိုးရ ဆင်စွယ်တွေကို ဆင်စွယ်မှောင်ခိုဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းက ထုတ်ယူသွားတယ်လို့ သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ စခန်း နာမည်က ချင်ဝီဝီလို့ ခေါ်တယ်၊ ဂိုဏ်းဝင်တွေအားလုံး သေကုန်ပေမယ့် ဆင်စွယ် တွေကို ပြန်မရတော့ဘူး၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား ငါ့သား” ဟု ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ်” ဟု ချင်က ပြန်ပြောကာ မျက်လွှာကို ချ၍ ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ နှစ်ဦးစလုံး အတန်ကြာမျှ နှုတ်ဆိတ် နေကြသည်။ ထို့နောက် ဟင်ထံမှ စကားပြောသံ ကြားရ၏။

“အဲဒီကိစ္စကို စီစဉ်ခဲ့တဲ့သူဟာ လိမ္မာပါးနပ်ရုံတင်မကဘူး၊ ရဲလည်း ရဲတယ်၊ သူလိုချင်တာကို ရအောင်ယူဖို့အတွက် သတ်ရမှာတောင် ဝန်မလေးဘူး၊ အဲသလို လူမျိုးကို အဖေ ချီးကျူးတယ်၊ အဖေ ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း အဲသလို လူစား ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်၊ အဲသလို လူစားဟာ အဖေသားဖြစ်ရင်လည်း အဖေ

ဂုဏ်ယူဖို့ ဝန်မလေးဘူး၊ ကဲ...ငါ့သား...မင်းရဲ့ လက်ဆောင်အားလုံးကို အဖေ့ကို ပေးနိုင်ပြီ။”

ဟင်သည် သူ့သား ချင်ပေးသည့် လက်ဆောင်များကို နှစ်နာရီကျော် ကြာမျှ အချိန်အကုန်ခံ၍ ကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက် သားအဖနှစ်ယောက် ကားနှင့် ပင် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အဘိုးအိုသည် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ခုံကို မှီ၍ မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားသည်။ သူ၏ ပိန်လိုသေးကွေးသော လက်ချောင်းများဖြင့် သူ့သား ချင်၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

“အဖေက သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး ငါ့သား” ဟု ဟင်က လေသံ တိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“အဖေ စုဆောင်းထားခဲ့သမျှအားလုံး မလိမ္မာ မပါးနပ်သူတွေရဲ့ လက်ထဲရောက်ပြီး ပျက်စီးကုန်မှာကိုသာ ကြောက်တာ၊ မင်းအစ်ကိုဝူးဟာ စိတ်ဓာတ်လည်း ခိုင်မာတယ်၊ လိမ္မာပါးနပ်မှုလည်း ရှိတယ်...ဒါပေမဲ့ အဖေ့ စိတ်မျိုး မရှိဘူး...အဖေ့လို အလှအပကို မမြတ်နိုးတတ်ဘူး၊ သူဟာ ကဗျာကိုရော၊ ပန်းချီကိုရော၊ ဆင်စွယ်ကိုရော မချစ်တတ်ဘူး”

ဟင်သည် မှိတ်ထားသည့် မျက်လုံးများကို ဖွင့်လိုက်၏။ သူ့သား ချင်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“အဖေ့စိတ်မျိုး မင်းမှာ ရှိတယ်ဆိုတာ အဖေသိတာ ကြာပြီ ချင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကျမှ အတိအကျ ဆုံးဖြတ်လို့ရတယ်...မင်းနဲ့ဝူး ဘယ်သူ့ကို ရွေးရရင် ကောင်းမလဲလို့ အဖေစဉ်းစားနေတာကြာပြီ၊ အဖေက မင်းမှာ စစ်သူရဲကောင်းလို ပြင်းထန်မာကျောတဲ့စိတ် ရှိနေတယ်လို့ သံသယဝင်နေတဲ့အတွက် ဘဝင်မကျ ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ...ဒီနေ့တော့ အဲဒီအတွေးဟာ ပျောက်သွားတယ်၊ မင်းပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေကို မင်းဘယ်လိုရလာတယ်ဆိုတာ အဖေသိတယ်၊ ချယ်ရီသီးရဲ့ အရည်ကို ရချင်ရင် ညှစ်ယူရမှာပဲဆိုတာ အဖေနားလည်ပါတယ်”

ဟင်သည် သူ့သား၏ လက်ကို ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်။ ထို့နောက် အလွန်အေးဆေးတည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် ...

“အဖေ မင်းကို လုပ်ကိးဒရက်စွန်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ယူဘိုမိုကို လွှတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ” ဟု ပြောသည်။ ချင်သည် သူ့အဖေ၏ လက်ကို အသာအယာ ဆွဲကိုင်ပြီး နမ်းသည်။

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျေပါစေမယ် အဖေ” ဟု ပြောသည်။ ဝမ်းသာ လွန်း၍ ထွက်လာသော မျက်ရည်များထဲမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက်သည် သူ့အဖေ၏ လက်ပေါ်သို့ သက်ဆင်းသွားသည်။

* * *

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နင်ဟင်ဆူးသည် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သူ့သားများ အား ပြောသည်။ ချင်သည် သူ့အစ်ကိုများ၏ မျက်နှာကို ဂရုတစိုက် အကဲခတ် သည်။

အားလုံး မျက်နှာပျက်နေကြသည်ကို သူသတိထားမိ၏။ အထူးသဖြင့် ဝူး၏ မျက်နှာသည် နီရဲနေသည်။ ချင်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အကြည့်သည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှချေသည်။ ဖခင်၏စကား ဆုံးသွားသည့်အခါ အားလုံး ငြိမ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် ဝူးကပင်...

“ကျွန်တော်တို့ သားတွေအနေနဲ့ကတော့ အဖေဆုံးဖြတ်ချက်ဟူသမျှ မှန်တယ်လို့ပဲ ယူဆကြပါတယ်” ဟု ပြောသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ မျက်နှာများသည် သာသာယာယာ မရှိကြ။

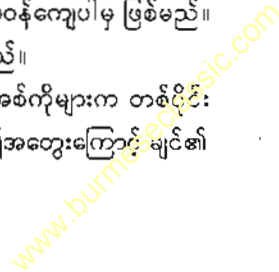
ချင်အား အလွန်မနှစ်မြို့သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ မှန်းတီးရွံ့ရှာခြင်းကိုလည်း သိသာထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေကြသည်။

သူတို့ အမူအရာများကို ကြည့်ကာ ချင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး အေးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်သောစိတ်သည် ချင်၏ ရင်ထဲတွင် ကိန်း အောင်းလျက်ရှိ၏။

သူ့အနေဖြင့် ယူဘိုမိုနိုင်ငံသို့ ရောက်လျှင် တာဝန်ကျေပါမှ ဖြစ်မည်။ ပေးသမျှ တာဝန်ကို အောင်မြင်အောင် လုပ်ပါမှ ဖြစ်မည်။

အကယ်၍ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါမူကား သူ့အစ်ကိုများက တစ်ဦး တစ်စစ် ဖြစ်သွားအောင် ဆုတ်ဖြုတ်ပစ် ကြပေလိမ့်မည်။ ဤအတွေးကြောင့် ချင်၏ စိတ်သည် အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

* * *

ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းနှင့် ဘွန်နီတို့အား ခေါ်လာသည့် လင့်ရီဗာကား ဆိုက်
ရောက်သွားချိန်တွင် အစိုးရအိမ်တော်၏ ဝန်ထောက်တစ်ယောက်နှင့် ရှေ့မျက်နှာစာ
မြက်ခင်းများပေါ်တွင် ဧည့်ပရိသတ်များဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေလေပြီ။

သူတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူတို့အား လေဆိပ်ထိ
ဆင်းကြိုခဲ့သော ဗိုလ်ကြီးကာဂျီသည် သူတို့ထံ ရောက်လာသည်။ သမ္မတ
တပ်ဖာရီထံ ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်...ဒေါက်တာ” ဟု သမ္မတက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့်
နိုင်ငံအကြောင်း ကမ္ဘာက သိအောင်ပြဖို့အတွက် ဒေါက်တာ့ကို ရွေးတာဟာ
အင်မတန်မှ မှန်ကန်သင့်မြတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အလယ်ခေတ်က အတွေး
အခေါ် အယူအဆတွေကို ဖက်တွယ်ပြီး ဘုရင်တစ်ဆူလုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ယူဘိုဖိုနိုင်ငံကို တိုးတက်ခေတ်မီလာအောင် ကျွန်တော်
တို့ လုပ်နေကြပါတယ်...အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက
စိတ်ဝင်စားလာအောင် ဒေါက်တာက အစွမ်းကုန် ကူညီစေချင်တယ်”

“ကျွန်တော် အစွမ်းကုန် ကူညီသွားပါ့မယ် သမ္မတကြီးခင်ဗျာ” ဟု
ဒင်နီယယ်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒင်နီယယ်နှင့် စကားပြောနေသော်လည်း တပ်ဖာရီ၏ မျက်လုံးများ
သည် ဘွန်နီအပေါ်၌သာ စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။ ဒင်နီယယ်ကလည်း အလိုက်သိ
စွာပင် သမ္မတအား ဘွန်နီနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ သမ္မတတပ်ဖာရီသည်
ချက်ချင်းပင် ဘွန်နီနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် တပ်ဖာရိထံမှ ခွင့်တောင်းကာ သူတို့အနားမှ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ပရိသတ်များကြားတွင် သူ့မိတ်ဆွေကို ရှာသည်။ တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားကာ လက်ကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဟေ့...ဒင်နီ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ရှာနေတာ” ဟု မိုက်ကယ်ဟာဂရီက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့စာ ရရဲ့လား”

ဒင်နီယယ်က ခေါင်းခါသည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားရာထူးတက်တာ ဝမ်းသာတယ် ဆာမိုက်ကယ်၊ ခင်ဗျား သံအမတ်ဖြစ်သင့်နေတာ ကြာပြီ” ဟု ပြောသည်။

မိုက်ကယ်က ပြုံးသည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်နှာထားသည် ပြန်၍ တည်သွားသည်။

“ခင်ဗျား ယူဘိုမိုကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်က ကျွန်တော်တို့ဆီ သတင်းပို့ထားတယ်” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဟယ်ရစ်ဆန်ကို သိသလား”

“အာဖရိကမှာ ဟယ်ရစ်ဆန်ကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး ဒင်နီ၊ သူက ခင်ဗျားကို စောင့်ကြည့်ပေးပါလို့ ကျွန်တော့်ကို မေတ္တာရပ်ခံထားတယ်။ ခင်ဗျားကို ပေးထားတဲ့ တာဝန်က ဘော့စ်ကုမ္ပဏီ လုပ်သမျှ ကောင်းကြောင်း ဗီဒီယိုသတင်းကား ရိုက်ပြဖို့လို့ ပြောတယ် ဟုတ်သလား”

ဒင်နီယယ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီတစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်သေးဘူး မိုက်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ဘက်က ပညာ ကိုယ်ပိုင်အကြောင်းတွေ ရှိတယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းကြီးအကြောင်းကော သိပြီးပြီလား”

“ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ”

“လပ်ကီးဒရက်ဂွန် ကုမ္ပဏီက ဒီမှာရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဦးစီးဖို့ ခင်ဗျားလူ နှင်ချင်ဂွန်းကို လွှတ်ထားတယ်”

‘နှင်ချင်ဂွန်း’ ဟု ဒင်နီက ရေရွတ်သည်။ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နေပြီ။ သူ ယူဘိုမိုသို့ လာခဲ့ခြင်းသည် နှင်ချင်ဂွန်းနှင့် ဆုံမိလိမ့်မည်ဟု ခင်၍ ဖြစ်သည်။

“နှင်ချင်ဂွန်းက လာမယ့်အပတ်မှာ ရောက်မယ်၊ တပ်ဖာရီကလည်း သူ့ကို ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ ဧည့်ခံပွဲ လုပ်လိမ့်ဦးမယ်၊ တပ်ဖာရီက ပါတီပွဲလုပ်ဖို့ ဝါသနာသိပ်ကြီးတယ်”

ဒင်နီယယ်ကတော့ ငြိမ်နေသည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် ဒဏ်ရာများဖြင့် လဲကျသေဆုံးနေကြသည့် အင်ဖောနွာတို့ လင်မယားနှင့် သူတို့ရဲ့ ကလေးများကို မြင်ယောင်လျက် ရှိသည်။

ပြင်းထန်သော ဒေါသလှိုင်းသည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လာသည်။ သူ နှင်ချင်ဂွန်းအကြောင်းကို အခုလောလောဆယ် မတွေးချင်။

“ကျွန်တော့်ကို တပ်ဖာရီနဲ့ ယူဘိုမိုအကြောင်းတော့ ပြောပြပါဦး” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ခင်ဗျား သံရုံးကို လာခဲ့လေ၊ အသေးစိတ် ပြောပြမှာပေါ့၊ ဖိုင်တွေ ကြည့်ချင်ရင်လည်း ကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မနက်ဖြန် ကွင်းဆင်းပြီး ရိုက်စရာရှိတာ ရိုက်ထားရမယ်၊ ညပိုင်းကျမှပဲ သံရုံးကို လာနိုင်မယ်”

ဒင်နီယယ်သည် မိုက်ကယ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ဘွန်နီအား လိုက်ရှာသည်။ ဧည့်ပရိသတ်များကြားတွင် ဘွန်နီကို ရှာမတွေ့။ သူသည် ဗိုလ်ကြီးကောဂျီထံသွား၍ မေးသည်။ အရက်မူးနေသော ကောဂျီက စပ်ဖြဲဖြဲလုပ်၍ ဘွန်နီ ပြန်သွားတာ မြင်လိုက်သည်ဟု အဖြေပေးသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူတည်းခိုရာ အစိုးရဂေဟာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဧည့်ဂေဟာတွင်လည်း ဘွန်နီကို ရှာမတွေ့။ ဘွန်နီ၏ လုပ်ပုံကိုငုံ့များသည် စည်းကမ်းမဲ့လွန်းရုံမျှမက အောက်တန်းကျလွန်းသည်ဟု တွေးမိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘွန်နီလို မိန်းမစားသည် ထိန်း၍ ရနိုင်စရာမရှိဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မည်မျှကြာကြာ အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ၊ ဧည့်ဂေဟာရှေ့တွင် ကားတစ်စီးရပ်သံနှင့် စကားပြောသံများ ကြားသဖြင့် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသည်။

သူသည် ခုတင်ဆားမှ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖိနပ်များကိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် အိတ်ကိုဆွဲ၍ ဝင်လာသော ဘွန်နီကို မြင်ရလေသည်။

ဘွန်နီသည် အခုအချိန်အထိ အမူးပြေသေးဟန်မတူ။ ဒင်နီယယ်သည် စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းချုပ်ကာ ဘွန်နီအား မောင်းထုတ်သည်။

မောင်ထွန်းသူ

“မင်းအတွက် ဟိုတယ်မှာ အခန်းတစ်ခန်း လုပ်ထားပြီးပြီ၊ ငါ့အခန်းထဲမှာ မင်းကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းလည်းပုံတွေက မိန်းမရွှင်ထက် ဆိုးတယ်...အခု မင်းရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ အသေ ရိုက်ကွဲ၊ အေဒိုင်ဒီအက်စ် ရနိုင်တဲ့ နေရာ၊ ကဲ...မယ်မင်းကြီးမ...ကြွပေတော့” ဟု ပြောသည်။

ဘွန်နီသည် ဒင်နီယယ်အား ပမာမခန့် မျက်နှာထားဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သူ့အိတ်နှင့် ပိဏ္ဍပ်များကို ယူကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် စည့်ဂေဟာ ဝရန်တာရို စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်ကာ နံနက်စာစားလျက် ရှိသည်။ သူ့စားပွဲသို့ ဘွန်နီ ရောက်လာချိန်တွင် သူသည် နံနက်စာစားပြီးနေပြီ။

သူသည် ဘွန်နီအား မော့မကြည့်၊ ဘွန်နီကလည်း သူ့အား နှုတ်မဆက်ဘဲ သူနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ နံနက်စာကို စားနေသည်။

ဘွန်နီသည် လုပ်ငန်းခွင်တွင် ဝတ်လှေရှိသည့် ဂျင်းအင်္ကျီနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ဝတ်ထားသည်။ စားသောက်အပြီးတွင် ဘွန်နီက ဒင်နီယယ်အား မော့ကြည့်သည်။

“ကဲ...ဘယ်လိုလဲ” ဟု စကားစသည်။

“စာချုပ်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့၊ ရိုက်စရာရှိတာ ရိုက်ပေးရမယ် ဒါပဲ”

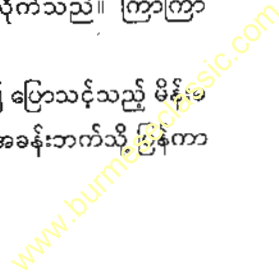
“ရှင့်အနေနဲ့ ကျွန်မကိုတော့ လိုအပ်သေးတယ် ဆိုပါတော့”

“ကင်မရာမင်းအဖြစ်တော့ လိုနေသေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းနဲ့ငါ ဆက်ဆံရေးဟာ အလုပ်သဘော ဆက်ဆံရေးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ကောင်းပါတယ်” ဟု ဘွန်နီက မခန့်တရနဲ့လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ကြာကြာ ထိုင်နေလျှင် ဤမိန်းမနှင့် စကားများကြွလိမ့်ဦးမည်။

တကယ်တော့ ဤမိန်းမသည် စကားဖက်ပြိုင်၍ ပြောသင့်သည့် မိန်းမစားမျိုးမဟုတ်။ သူသည် ဘွန်နီအား နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အခန်းဘက်သို့ ပြန်ကာ အဝတ်အစားလဲသည်။

မကြာမီ ဗိုလ်ကြီးကာဂျီတို့အဖွဲ့ ရောက်လာသည်။ ဗီဒီယိုနှင့် ပစ္စည်းများကို လင့်ရိုဗာကားပေါ်သို့ တင်သည်။ ဒင်နီယယ်က ဘွန်နီအား ကားရှေ့ခန်းထဲ၌ ထိုင်ခိုင်း၍ သူကတော့ အစောင့်စစ်သားများနှင့်အတူ နောက်ခန်းထဲမှ လိုက်လာသည်။

လင့်ရိုဗာကားသည် ခါဟာလီမြို့တွင်းမှ ဖြတ်လာသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် စည်ကားလျက်ရှိသော်လည်း လူအများ၏ မျက်နှာမှာ သာယာရွှင်လန်းခြင်း မရှိကြ။

နိုင်ငံခြားခရီးသည်များကိုလည်း အနည်းငယ်မျှသာ မြင်ရသည်။ သူနောက်ဆုံး ရောက်ခဲ့စဉ်က မြင်တွေ့ခဲ့ရသည့် အခြေအနေနှင့်မတူတော့သည်ကို ကား ဒင်နီယယ် သတိထားမိ၏။

ရေတပ်မှ စစ်သင်္ဘော အငယ်စားတစ်စင်းသည် ဆိပ်ခံတံတားမှနေ၍ သူတို့အား စောင့်ကြိုလျက် ရှိသည်။ သင်္ဘောကက်ပတိန်သည် ဒင်နီယယ်၏ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဒေါက်တာသွားချင်တဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပို့ပေးရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးထားပါတယ်” ဟုလည်း ပြောသည်။

သင်္ဘောသည် ဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ မြောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်ပြီး ထွက်သည်။ ဒင်နီယယ်သည် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်၌ ရပ်ကာ ရေအိုင်၏ ဝဲယာရှိ ကမ်းခြေများကို မျှော်ကြည့်လာ၏။

ပြာလဲ့လဲ့ရေပြင်၊ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော သစ်တော၊ ဖြူဖွေးလှပသည့် တောင်တန်းများနှင့် တောင်ထိပ်များ။

ဤရှုခင်းများကို မြင်ရပြန်တော့လည်း ဒင်နီယယ်၏ စိတ်သည် ကြည်လင်လန်းဆန်းလာသည်။ သူ့ကင်မရာမင်း ဘွန်နီကတော့ သင်္ဘောစထွက်ကတည်းက သူ့ဘာသာသူ ရိုက်ကွင်းများရှာကာ ဆိုနီကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်လျက် ရှိသည်။

ဘွန်နီ လုပ်နေပုံမှာ ဝတ်ကျောတမ်းကျေ မဟုတ်။ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုလုပ်နေခြင်းဖြစ်၍ အားရစရာကောင်းလှသည်။ အခုလိုကျပြန်တော့လည်း တကယ့်ကင်မရာမင်း ပီသလွန်းနေသဖြင့် သူ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။

သူသည် သင်္ဘောဦးခန်းထဲသို့ သွားကာ မြေပုံကို ကြည့်သည်။ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ကီးဒရက်ဂွန်ကုမ္ပဏီတို့က အဆောက်အအုံများဆောက်ရန် ရွေးချယ်ထားသည့် နေရာများကို လေ့လာမှတ်သားသည်။

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်တို့ ရွေးချယ်ထားသည့် နေရာများသည် နေရာကောင်းတွေချည်း ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားသား အပန်းဖြေခရီးသည်များ အလွန် သဘောကျမည့်နေရာတွေ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း...မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့တာဝန်မှာ ဤနေရာများကို မှတ်တမ်းတင်၍ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိသွားအောင် ဗီဒီယိုအခွေ ထုတ်လုပ်ပေးရန်သာ ဖြစ်၏။

သူသည် ဘွန်နီအားခေါ်၍ သူ့လေ့လာထားသမျှကို ညွှန်ပြသည်။ ရိုက်ကွင်းကတော့ ဘွန်နီ ကြိုက်သလို ရွေးချယ်ပြီး ရိုက်ယူသွားရန် လွတ်လပ်ခွင့်ပေးလိုက်၏။

ဒင်နီယယ်က ကက်ပတိန်အား ယူဘိုမိုမြစ်ဝရှိ ကျွန်းငယ်ဆီသို့ သင်္ဘောကို ကပ်ခိုင်းသည်။ သင်္ဘောကပ်မိသည့်အခါ ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီနှင့်အတူ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်လေသည်။ မြေပုံပေါ်မှ မှတ်သားလာခဲ့သည့် နေရာများကို လှည့်လည်သွားလာပြီး ရိုက်ကူးသည်။

ဘွန်နီသည် ဒင်နီယယ် ပြောထားသည့် နေရာများကိုသာမက သူမြင်တွေ့နေရသည့် အထူးအဆန်းမှန်သမျှကိုပါ ရိုက်ယူသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ကျွန်းပေါ်၌ နာရီပေါင်း အတော်ကြာမျှ အချိန်ကုန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်းပေါ်မှ ပြန်တော့မည့် ပြုသည့်အခါ ဒင်နီယယ်က...

“တို့ သဘောနဲ့ ရိုက်ယူထားတဲ့ တိပ်ခွေ ငါ့ကိုပေး၊ သူတို့က စစ်လား ဆေးလားလုပ်လို့ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် ပြဿနာဖြစ်မယ်” ဟု ဘွန်နီအား ပြော၏။

ဘွန်နီက ချက်ချင်းပင် တိပ်ခွေကို ထုတ်ပေးသည်။ သူတို့ သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ မိုးချုပ်နေလေပြီ။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဒင်နီယယ်သည် နံနက်စာ စားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ သွားရန် စီစဉ်သည်။

ဘွန်နီကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ဖွင့်ပြောသည်။

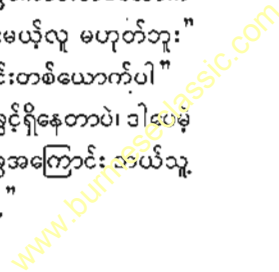
“တို့ သဘောနဲ့ ရိုက်လာတဲ့ တိပ်ခွေကို သံရုံးမှာ အပ်ထားမလို့၊ အဲဒါမှလည်း စိတ်ချရမှာ...အဲဒီနေရာထက် လုံခြုံတဲ့နေရာကတော့ မရှိဘူး၊ မင်းကောဘယ်လိုလဲ၊ ငါနဲ့ လိုက်မလား”

“ကျွန်မမှာ ချိန်းထားတာတစ်ခု ရှိနေတယ်” ဟု ဘွန်နီက ပြော၏။

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ၊ တကယ်လို့ မင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းအသစ်နဲ့ ချိန်းတွေ့တာဆိုရင်တော့ သတိထားဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ အကြံပေးတာပါ၊ မင်းလူကတော့ သိပ်ပြီးကောင်းမယ့်လူ မဟုတ်ဘူး”

“တပ်မာရီဟာ ဂုဏ်သရေရှိတဲ့ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပါ”

“ဒါကတော့ မင်းယုံကြည်ချင်တဲ့ဟာကို ယုံကြည်ခွင့်ရှိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုငါ တစ်ခုတော့ သတိပေးရလိမ့်မယ်၊ ဟောဒီ တိပ်ခွေအကြောင်း သာယူကိုမှ မပြောပါနဲ့၊ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ကိုတောင် မပြောပါနဲ့”

ဘွန်နီ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်အား ကြည့်နေသည့် သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်။

“ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။

“ဒါတွေ လုပ်မနေပါနဲ့ ဘွန်နီ၊ နိုင်ရီဘီမှာတုန်းက နော်ဖော့ဟိုတယ်က နေပြီး မင်း ဘယ်သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါသိပြီးပြီ...မင်း တပ်ဟယ်ရို၊ ဆန်ဆီ သတင်းပို့တာ မဟုတ်လား၊ ငါ့ကို ထောက်လှမ်းဖို့အတွက် မင်းကို သူက ဘယ်လောက်ပေးထားသလဲ”

“ရှင် ရူးနေပြီ”

“အေး...ဟုတ်တယ်၊ ရူးချင်လည်း ရူးမှာပေါ့၊ မင်းကိုတောင် သဘောကျခဲ့မိတာပဲ...ဒါပေမဲ့ ဒီတိပ်ခွေအကြောင်း တပ်ကို ပြောရင် မင်းရူးလို့သာဖြစ်မှာပဲ သတိထားပေါ့...”

ဒင်နီယယ်သည် ကားကို ဗြိတိသျှသံရုံးသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ သံအမတ် မိုက်ကယ်ဟာဂရီသည် ဒင်နီယယ်အား ကိုယ်တိုင် ထွက်၍ ကြိုကာ သူ့ရုံးခန်းထဲ သို့ ခေါ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားကို သတင်းပေးစရာရှိတယ် ဒင်နီ၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ နင်ချင်ဂွန်၊ တော့ ဒီနေ့မနက်ပဲ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီပိုင် ဂျက်လေယာဉ်နဲ့ ရောက်လာပြီ...သူ တရုတ်တိုင်ပေးနေပြီး လာတာ၊ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီရဲ့ တာဝန်ကို သူချက်ချင်၊ ယူလိမ့်မယ်။ တပ်ဖာရီကလည်း သူ့ကို ကြိုဆိုတဲ့အနေနဲ့ ပါတီပွဲတစ်ပွဲ လုပ်လိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဆီလည်း ဖိတ်စာလာလိမ့်မယ်”

“စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုပေါ့လေ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

“မတွေ့ရဘဲ မနေပါဘူး၊ တွေ့ရတော့မှာပဲ” ဟု မိုက်ကယ်က ပြော၏။

“ကဲ...ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော့်နေ့လယ်စာ စားပွဲတစ်ပွဲ တက်စရာ ရှိနေတယ်၊ ခင်ဗျားနေခဲ့တော့...ခင်ဗျားဖတ်ချင်တဲ့ ဖိုင်တွေ ကျွန်တော့် အတွင်းရေးမှူးဆီမှာ ထားခဲ့တယ်၊ ဖတ်ရုံပဲ ဖတ်ပါ၊ ကူးမယူနဲ့၊ ဖိုတိုကော်ပီ မဆွဲနဲ့၊”

“ကျေးဇူးပဲ မိုက်ကယ်၊ နောက်တစ်ခုတော့ ကူညီပါဦး”

“ဘာလဲပြော...ပြော”

“ဟောဒီတိပ်ခွေကို ခင်ဗျားရဲ့ မီးခံသေတ္တာထဲ သိမ်းထားပေးပါ”

မိုက်ကယ်က ချိတ်ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး သူ့သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဒင်နီယယ်အား နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသည်။

* * *

...စောင့်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဆီမှ အချက်ပေးဥသြသံသည် မြို့တွင်း လမ်းမပေါ်၌ ယှဉ်စွာ မြည်လျက်ရှိ၏။

ဤအသံကြောင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် ပလက်ဖောင်းများပေါ်၌ လျှောက်သွားနေကြသော လူများသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ကြသည်။

မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါလာသည့် မော်တော်ကားသည် အနက်ရောင် မာစီဒီးကား ဖြစ်၏။ မကြာသေးခင်ကမှ သမ္မတကပ်ဖာရီ ရထားသော လက်ဆောင်ဖြစ်၏။ ကားပေါ်လိုက်ပါလာသူမှာ ကပ်ဖာရီ၏ အထူးနည်းသည်တော် နင်ချင်ဂွန်း ဖြစ်၏။

သမ္မတ ကပ်ဖာရီနှင့် နှစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံရန် ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်၏။ နင်ချင်ဂွန်းသည် ကားအတွင်းမှနေ၍ လမ်းဘေးဝဲယာကို စိတ်ဝင်စား ကြည့်လာနေသည်။

ယူဘိုမိုနိုင်ငံ၏ အခြေအနေသည် လမ်းများနှင့် ထိုလမ်းများပေါ်၌ ယွားလာလှုပ်ရှားနေကြသူများထံမှ အရိပ်ထင်နေသည်ဟုပင် သူယူဆသည်။ ဤကဲ့သို့သော ဆင်းရဲမှုမျိုးကို အာရှတိုက်၏ နိုင်ငံများမှ မြို့များတွင်လည်း သူ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးခဲ့ပြီဖြစ်၍ အဆန်းမဟုတ်တော့။

လူအများ၏ ဆင်းရဲပွဲတေမှုသည် သနားစရာအကြောင်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဟု သူ ယူဆသည်။

“လူတွေမရှိရင် အမြတ်ဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူး” ဟု သူ့အဖေက ပြောခဲ့ဖူး၏။ “လူများများ ရှိလေလေ တို့အတွက် ကောင်းလေလေပဲ၊ လူတွေကို ဈေးပေါ

www.burmeseclassic.com

ပေါနဲ့ အသုံးချနိုင်ပြီဆိုရင် ငါတို့ စီးပွားတက်ပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့၊ လူတွေဟာ ငါတို့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ အခြေခံကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုဆိုတာ မေ့မပစ်နဲ့။ ဟုလည်း သူ့အဖေက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ချင်သည် သူ့အဖေ၏ ပညာဉာဏ် ကြီးမားမှုကို မအံ့သြ၊ မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်။ တကယ်တော့ သူ့အဖေ၏ စကားသည် လက်တွေ့ဘဝအပေါ် အခြေခံသည့် စကားများဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အစိုးရအိမ်တော်ရှေ့သို့ မော်တော်ကား ရောက်သွားသည့်အခါ အိမ်တော်ရှေ့ ဝရန်တာမှရပ်၍ ကြိုနေသော တပ်ဖာရီကို လှမ်းမြင်ရသည်။ တပ်ဖာရီသည် ချင်၏ လက်ကို အားရပါးရဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကာ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်၌ နေရာပေးသည်။

ချင်သည် တပ်ဖာရီက ကမ်းလှမ်းသည် ရှန်ပိန်ကို လက်မခံ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်ကာ လိမ္မော်ရည်ကို တောင်းသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဆုံကြတာဟာ မိတ်ဆွေအဖြစ် နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံကြတာပါ” ဟု တပ်ဖာရီက ပြုံးချိုသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြော၏။

“ဒါကြောင့်မို့ မစ္စတာနင်ချင်ဂွန်းအနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေစေချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမ္မတကြီးခင်ဗျာ” ဟု ချင်က ပြန်ပြောသည်။

“အခုလို နှစ်ဦးတည်း တွေ့ဆုံခွင့် ပေးတဲ့အတွက်လည်း သမ္မတကြီးကို ကျွန်တော် ပိုပြီး လေးစားမိပါတယ်”

တပ်ဖာရီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆာမီတာဟယ်ရစ်ဆန်က သမ္မတ နင်ချင်ဂွန်းကို သိပ်လေးစားပါတယ်။ သူပြောပြထားလို့ မစ္စတာနင်ချင်ဂွန်းရဲ့ အရည်အသွေးကို ကျွန်တော် သိထားပါတယ်... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဟာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စလုံးအတွက် အများကြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းစရာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်ပါတယ်”

သူတို့သည် အချိန်အတော်ကြာမျှ လုပ်ငန်းများအကြောင်း ဆွေးနွေးကြသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းများကို သွယ်ဝိုက်၍ ဝေဖန်သုံးသပ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နင်ချင်ဂွန်းသည် သူ၏ အဖြူရောင်ဝိုးသား ဝတ်စုံအိတ်ထဲမှ ချိပ်ပိတ်ထားသည့် စာအိတ်တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်အဖေနဲ့ ကျွန်တော်က သမ္မတကြီးအတွက် ပေးတဲ့ အထူးလက်ဆောင်ပါ။ လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ချင်က သူ့လက်ထဲမှ စာအိတ်ကို တပ်ဖာရီ၏ လက်သို့ တစ်ဖန်ပေးသည်။

ဤစာအိတ်ထဲတွင် တပ်ဖာရီအား ပေးရန် သဘောတူထားသည့် ငွေဒုတိယအရစ် ပါသည်။ ပထမအရစ်ကို လွန်ခဲ့သော ဆယ်လခန့်က ပေးခဲ့ပြီးပြီဖြစ်၏။

တပ်ဖာရီသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်၍ အတွင်းမှ ချက်လက်မှတ်ကို သေချာစွာ ကြည့်သည်။ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ဆယ်သန်းတန် ချက်ဖြစ်၏။ ဤငွေသည် ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံရှိ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ငွေများထားရာဘဏ်သို့ သွင်းရမည့်ငွေ မဟုတ်ပါလော။

* * *

ဒင်နီယယ်နှင့် ဘွန်နီတို့သည် ဗိုလ်ကြီး ကာဂျီနှင့်အတူ ခါဟာလီမှ ခရီးထွက်
ကြပြန်သည်။ မိုင် ၂၀၀ ဝေးသော ခရီးဖြစ်ရုံမျှမက တစ်လမ်းလုံး ဗီဒီယို
မှတ်တမ်းတင်ကာ ရိုက်ကူးသွားနေရသဖြင့် နှစ်ရက်မျှ ကြာသည်။

ပြောင်းလဲမှုရှိနေသော ကျေးလက်တောရွာများနှင့် လူမျိုးစုများ၏ရိုးရာ
ဓလေ့ထုံးစံများကို ရိုက်ကူးသွားကြရခြင်းဖြစ်၍ စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ ကောင်းလှ
၏။ ဆက်သွယ်ရေးတာဝန်ခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးနေသော ကာဂျီကြောင့်
လုပ်ကိုင်ရသည်မှာ အဆင်ပြေသည်။

ပထမနေ့တွင် တစ်နေ့လုံးလိုလို ဟီတာလူမျိုးစုရွာများသို့ ဝင်သည်။
ရေခပ်နေကြသည့် မိန်းကလေးများ၊ အဝတ်လျှော်ကြ၊ ရေချိုး လုပ်နေကြသည့်
ရွာသူများ၊ ကျွဲကျောင်းနေကြသည့် ကျွဲကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားများ၊ ကျွဲ
အုပ် နွားအုပ်များ စသည်ဖြင့် အကြောင်းအရာမျိုးစုံကို ရိုက်ကူးကြရခြင်း
ဖြစ်သည်။

တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် သွားကြရခြင်းဖြစ်၍ အချိန်ကတော့ ကုန်၏။
ဒုတိယနေ့တွင်မူ သူတို့သည် ကူးတို့ဖြင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ကူးကြသည်။
တစ်ဖက်ကမ်းရှိ သစ်တောကြီးများကို ကြည့်ကာ ဘွန်နီသည် ရင်သပ်ရှုမော
အံ့သြခြင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သည်တောကြီးများမှာ ထူထပ်သိပ်သည်းလွန်းရုံမျှမက အဆမတန်
ကြီး၍ အဆမတန် မြင့်မားကြသည်ကို မြင်တွေ့ရခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

“သူတို့၏ လင့်ရိုဗာကားသည် တောအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်လာ၏။
တောအုပ်အလယ်ရှိ ခုတ်ထွင်းရှင်းလင်းထားသော မြေကွက်လပ်ကြီးတစ်ခု

မောင်ထွန်းသူ

အတွင်းသို့ ဝင်လာကြ၏။ မြေပေါ်တွင် အလုပ်သမားတန်းလျားများ၊ စက်မှု အလုပ်ရုံများနှင့် ရုံးများ ဆောက်လုပ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ လင်ရိုဗာသည် ရုံး အဆောက်အအုံရှေ့ ရပ်၏။ အားလုံးကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။

ကာဂျီက ဒင်နီယယ်ဘက် လှည့်၍...

“ဒါဟာ ဆင်ဂျီ...ဆင်ဂျီစခန်းပဲ ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို ယူဒီစီမန်နေဂျာနဲ့ အလျင်ဆုံး မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ယူဒီစီဆိုတာက ဘာလဲ”

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြသည့် အချိန်တွင် ဘွန်နီက မေး၏။

“ယူဒီစီဆိုတာ ယူဘိုမိုတိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကော်ပိုရေးရှင်းကို အတို ကောက် ခေါ်တာ” ဟု ကာဂျီက ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ရုံးခန်းတစ်ခုအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။

ကာဂျီအား လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။

ယူဒီစီ မန်နေဂျာပေးတည်း။ သူသည် ကာဂျီဆီသို့ လျှောက်လာရင်း...

“ဆင်ဂျီ...ဆင်ဂျီစခန်းက ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မနေ့က ရောက်မယ်လို့ ထင်တာ”

အရပ်ခြောက်ပေ ခြောက်လက်မ အမြင့်ရှိသော ကာဂျီက ရှေ့မှ ပတ်၍ ရပ်ထားသဖြင့် ဒင်နီယယ်သည် မန်နေဂျာကို မမြင်ရ။ ကာဂျီက ဘေးသို့ ဖယ်ပေး၍ ရပ်လိုက်ကာမှပင် မန်နေဂျာ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။

“မစ္စတာ ချက်တီဆင်းပါလား” ဟု ဒင်နီယယ်က ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ထပ်ပြီး တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့ ဘူး၊ အခုလို တွေ့ရတာ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

“ဟာ...ခင်ဗျားတို့ချင်း သိကြသလား” ဟု ကာဂျီက တအံ့တဩ ပြောသည်။

“သိတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီးတွေပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့က တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေ လေ့လာတာ ဝါသနာပါကြ တယ်၊ အထူးသဖြင့် ဆင်နဲ့ကျားသစ်တွေကို လေ့လာချင်ကြတယ်”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့လက်ကို ချက်တီဆင်းထံသို့ ဆန့်တန်းပေးသည်။

“ကျန်းမာပါရဲ့လား မစ္စတာဆင်း၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် နောက်ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အချိန်က ခင်ဗျားမှာ ဘာလဲ မသိဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဆင်ကုန်သည်

ချက်တီဆင်း၏ မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

‘သို့သော်လည်း သူသည် သူ့စိတ်သူ များစွာ အားထုတ်၍ ချုပ်တည်း လျက် ရှိသည်။’

ဒင်နီယယ်အား စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးများသည် ဝင်းဝင်း တောက်နေကြသည်။ သူ့အား ခုန်အုပ်ပြီး အသေကိုက်လိုက်လိမ့်မည်ဟုပင် ဒင်နီယယ်က ထင်မိသည်။

ကိုနောက်တော့ သူသည် ဒင်နီယယ်၏ ဟန်ဆောင်မှုကို လက်ခံကာ ပြန်၍ ပြုံးပြသည်။ သူပြုံးပုံသည် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သွားဖြဲပြသည်နှင့် တူလှ ချေသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ် ကမ်းပေးနေသည့် လက်ကို ဆွဲ၍ ခါသည်။ သို့သော်လည်း သူသုံးနိုင်သည့်လက်မှာ ဘယ်ဘက်....။

ညာဘက်လက်သည် ရုပ်အင်္ကျီလက်ထဲ၌ ပုန်းကွယ်နေသည်။ ဖြတ် ထားသည်မှာ တံတောင်ဆစ်အောက်နားမှ ဖြစ်၏။ ကျားသစ်သည် ထိုအပိုင်းကို ပြန်၍ ဆက်မရအောင် မှုန်မှုန်ညက်ညက် ကြေသည်အထိ ဝါးပစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် ယခင်ကလို ဝဲဖြိုးစိုပြည်ခြင်းမရှိ၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေသည်။

“ယခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ် ဒေါက်တာ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာတဲ့အတွက် သိပ်ကို ပျော်နေပါတယ်၊ ဒီလက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားတာတစ်ခုက လွဲလို့ ပြောစရာမရှိလောက်အောင် ကျန်းမာလာပါပြီ...ဒီလက် ဆုံးရှုံးမှုအတွက်လည်း တာဝန်ရှိတဲ့ လူဆီက လျော်ကြေး ပြန်ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မျှော်လင့်နေပါတယ်”

ချက်တီဆင်းသည် ဘွန်နီနှင့် ကာဂျီတို့အား လှည့်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ရွင်ပြုံးသော မျက်နှာထားဖြင့် စကားပြောသည်။

ထို့နောက် ဒင်နီယယ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ပြုံးရယ်ခြင်း မရှိတော့။ သူ့ကြည့်ပုံသည် စပါးကြီးမြွေတစ်ကောင်က ယုံတစ်ကောင် ကို ကြည့်နေသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လာသည်။

ချက်တီဆင်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိရခြင်းသည် ဒင်နီယယ်အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းနေသည်။ သူ့စိတ်ဆွေ မိုက်ကယ်က သူ့အား ချက်တီ ဆင်း မသေဟု သတင်းပေးခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်ကတော့ သူ့စိတ်သည် ဤမျှလောက် အထိ တုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့။ ယခု မမျှော်လင့်သောနေရာ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံမိကာမှ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားလာရခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ချက်တီဆင်းနှင့် နင်ချင်ဂွန်းတို့ကြားတွင် ခိုင်မာသော အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခု ရှိနေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သူတို့ချင်း အဆက်ပြတ်ဖို့ မလွယ်။ နင်ချင်ဂွန်းအနေဖြင့် ယူဘိုမိုရို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းများကို တာဝန်ယူရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့လူ ချက်တီဆင်းအား တာဝန်ပေးလိမ့်မည်မှာ မလွဲ။

ဤတစ်ချက်ကို သူကြိုတင်ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ ကောင်း၏။ အခုပုံအတိုင်း ဆိုပါက ချက်တီဆင်းသည် မိမိအား လက်စားချေတော့မည်မှာ မလွဲ။

ချက်တီဆင်း၏ မျက်လုံးများသည် မိမိအပေါ် ရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်းများကို ထင်ရှားစွာ ဖော်ပြနေကြ၏။ ချက်တီဆင်းသည် မိမိအား သတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပေးတော့မည်။

ဤနေရာသည် သူ့ဩဇာညောင်းသောနေရာ ဖြစ်သည်။ ခိုင်းစရာ လူတွေကလည်း အများကြီး ရှိ၏။ သူ့အဖို့ အချိန်နှင့်နေရာသာ ရွေးချယ်ဖို့ လိုတော့သည် မဟုတ်ပါလော။ ချက်တီဆင်းသည် ကာဂျီနှင့် ဘွန်နီတို့အား လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဒင်နီယယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“ဒီနေ့တော့ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ပြဖို့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ နောက်ခဏနေရင် မိုးချုပ်တော့မယ်” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျားတို့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ သတင်းလေးတစ်ခုတော့ ပေးလိုက်ရဦးမယ်။ အခု မိနစ်ပိုင်းအတွင်းကပဲ ဒါဟာလိမြို့ အစိုးရအိမ်တော်က ပို့လိုက်တဲ့ သတင်းပါ...မနက်ဖြန် မနက်ကျရင် သမ္မတတပ်ဖွဲ့ရဲ့ ရဟတ်ယာဉ်နဲ့ ဒီကိုလာလိမ့်မယ်။ သူနဲ့အတူ ယူဒီစီတာဝန်ခံအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စတာ နင်ချင်ဂွန်း လည်း လိုက်လာလိမ့်မယ်...သူဟာ ကုမ္ပဏီမှာ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ။ သူကလည်း ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြား မှတ်တမ်းတင်ကား ထုတ်လုပ်ရေးမှာ အကြံကောင်းတွေ ပေးနိုင်ကောင်း ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

* * *

အရှေ့အရပ်မှ လာနေသော ရဟတ်ယာဉ်အသံကို ကောင်းစွာ ကြားနေရသည်။ မကြာမီ ရဟတ်ယာဉ်သည် တောအုပ်ကြီးပေါ်မှ ကျော်ဖြတ်ကာ ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

တစ်ပတ်မျှ ဝဲပျံပြီး ကွင်းပြင်ထဲသို့ ဆင်းသည်။ ရဟတ်ယာဉ်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံလုပ် ဖူးမားအမျိုးအစား ဖြစ်သည်။ ယူဘိုမိုရိုနိုင်ငံသို့ မရောက်မီ နှစ်ပေါင်းများစွာ သုံးစွဲထားပြီးဖြစ်ကြောင်း အသံကြားရုံ မြင်ရုံမျှဖြင့် သိနိုင်သည်။

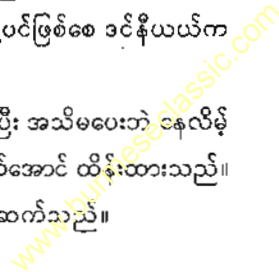
ကြော့မော့နေအောင် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသော တပ်ဖာရီသည် ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းမှ ဆင်းလာသည်။ ကင်မရာမင်းဘွန်နီသည် ကြိုဆိုနေသော လူအုပ်ကြားမှ ရှေ့သို့ ထွက်ကာ တပ်ဖာရီအား ကင်မရာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်သည်။

သူ့နောက်မှ ဆင်းလာသူမှာ နင်ချင်ဂွန်း။

သူ့မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အရေးတကြီး ရှာဖွေနေ သည့်အလား လျင်မြန်သွက်လက်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ သူသည် ကြိုဆိုနေသူ များ၏ နောက်နားတွင် ရပ်နေသော ဒင်နီယယ်ကို မြင်သည်။ တစ်ချက်မျှ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းမျက်နှာလှဲသွားသည်။

မှတ်မိသည့် လက္ခဏာကို မဖော်ပြ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒင်နီယယ်က တော့ အခြေအနေကို သိသည်။

ချက်တီဆင်းသည် သူ့လူ ချင်အား ကြိုတင်ပြီး အသိမပေးဘဲ နေလိမ့် မည် မဟုတ်။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အခြေမပျက်အောင် ထိန်းထားသည်။ တပ်ဖာရီက နှုတ်ဆက်သည့်အခါ ထူမြေမပျက် နှုတ်ဆက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါက်တာဟု တပ်မာရီက ရွှင်မြူးသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒေါက်တာတို့ ရိုက်မည့်ကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုနေပေးရမလဲ၊ ကြိုက်သလိုသာပြော၊ လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တကယ်တမ်း ရိုက်မယ် ဆိုရင် ငါးမိနစ်လောက် ကြာမှာဆိုတော့...”

ချက်တီဆင်းက ကြားမှ ဖြတ်ပြောသည်။

“ဒေါက်တာ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ ယူဒီစီရဲ့ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ မစ္စတာချင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ”

ဒင်နီယယ်က ချင်၏ လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ချင်း သိကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဇင်ဘာတွေမှာ ခဏ ဆုံမိခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခင်ဗျားမှတ်မိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ဟု ချင်က ပြောသည်။

“ကျွန်တော် လူတွေအများကြီးနဲ့ ဆုံခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့ကျတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး”

ချင်သည် ဒင်နီယယ်အား လုံးဝမမှတ်မိလော့နဲ့ဆောင်ထား၏။

ဒင်နီယယ်ကလည်း သူ့စိတ်သူထိန်းချုပ်ကာ အပြုံးမပျက်အောင် ကြိုးစားသည်။

သူ့စိတ်အာရုံတွင် သူ့သူငယ်ချင်း ပျန်နီ၏ အလောင်းကို မြင်လာပြန်သည်။ ပြီးတော့ သူ့မိသားစု...စိတ်ထိခိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ဒေါသအရှိန် တက်လာသည်။ ချင်အား ချက်ချင်းထ၍ သတ်လိုစိတ် ပြင်းပြလာ၏။

ဒင်နီယယ်သည် မျက်နှာကို ကပျာကယာလွှဲလိုက်သည်။ ကြာကြာ ကြည့်နေလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်စွမ်း ရှိချင်မှရှိမည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် အနှေးနှင့်အမြန် ဆိုသလို သူနှင့်ချင်ဂွန်းကို သတ်ရမည်။ နင်ချင်ဂွန်းကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေရင်း နင်ချင်ဂွန်း၏ အသတ်ကို ခံချင်ခံရမည်။ သေချင်လည်း သေပါစေ...သူ့သူငယ်ချင်း၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့သည့် အချိန်က သတ်သွားသောသူအား လက်စားချေပါမည်ဟု သူ သစ္စာဆိုထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

* * *

လင့်ရိုဗာနောက်ဘက် ခြေနင်းခုံပေါ်၌ ထိုင်နေသော ချက်တီဆင်းသည် တစ်ဖက်တည်းသောလက်ဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို သူ့ပေါင်ပေါ်တင်၍ ဖြန့်ဖတ်နေ၏။

“ဒီစာရွက်ကလေးရတာ ဟန်ကျတာပဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက ရေရွတ်သည်။

“ဒါလေးကြောင့် ကျွန်တော် ပျော်ရတော့မှာ သေချာနေပြီ”

“ဒီစာရွက်က ပျော်စရာရာဖို့ မဟုတ်ဘူး” ဟု ချင်က လေသံမာမာဖြင့် ပြော၏။

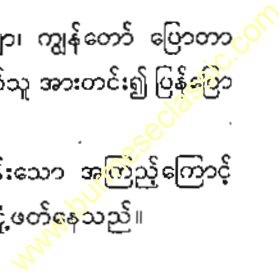
“ကျွန်တော့်အဖေအတွက် ပေးလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်၊ ဒီစာရွက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရမှာ၊ ပျော်စရာရာဖို့ မဟုတ်ဘူး”

ချက်တီဆင်းက မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ ချင်ကတော့ ပြုံးရယ်ခြင်း မပြု။ အခုတစ်ခေါက် တိုင်ပေမှ ပြန်လာကတည်းက ချင်သည် သိသာထင်ရှားစွာ ပြောင်းလဲသွားခဲ့၏။

သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အားသစ် မာန်သစ် ယုံကြည်မှုအသစ်များ ရယူပိုင်ဆိုင်လာသည့် အရိပ်လက္ခဏာအပြည့်ရှိနေ၏။ ချက်တီဆင်းသည် ချင်အား ကြောက်ရွံ့သည့် စိတ်ပင် ဝင်လာသည်။

“အလုပ်လည်းလုပ်၊ ပျော်လည်းပျော်ပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက သူ့ကိုယ်သူ အားတင်း၍ ပြန်ပြော၏။

သို့သော်လည်း ချင်၏ တည်ငြိမ်စူးရှလှန်းသော အကြည့်ကြောင့် ရွံ့စိတ်ပြေမသွား။ သူသည် ပေါင်ပေါ်မှ စာရွက်ကို ငုံ့ဖတ်နေသည်။

ယူဘိုမို ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံတော်
သမ္မတ၏ တထူးသားကောင်ပစ်ခွင့်
တမိန့်

ဤခွင့်ပြုမိန့်ကိုင်ဆောင်သူ မစ္စတာနှင့်ချင်ဂွန်း သို့မဟုတ်
ယင်းက လွှဲအပ်သော ကိုယ်စားလှယ်အား ယူဘိုမိုနိုင်ငံတွင်းရှိ
မည်သည့်အရပ်ဒေသ၌မဆို နိုင်ငံ၏ ဥပဒေဖြင့် အကာအကွယ်
ပေးထားသော ဆင်များကို အမဲလိုက်ခြင်း၊ ထောင်ချောက်ဖြင့်
ဖမ်းဆီးခြင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်း စသည်များကို လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေး
လိုက်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ဆင်မှရရှိသော အရေများ၊ အရိုးများ၊
အစွယ်များနှင့် အသားများအား သုတေသနပြုရန်လည်းကောင်း၊
အခြားနည်းဖြင့် အသုံးပြုရန် လည်းကောင်း လက်ဝယ်ထားခွင့်၊
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်၊ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားခွင့်နှင့် ပြည်ပသို့ တင်ပို့
ခွင့်များကို အချုပ်အချယ် အတားအဆီးမရှိ လွတ်လပ်စွာ
လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးအပ်လိုက်သည်။

ပုံ - အတိမ်ရစ်တပ်ဖာရီ
နိုင်ငံတော် သမ္မတ

“အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဆင်မှောင်ခိုကုန်သည်တစ်ယောက်ပဲ” ဟု
ချက်တီဆင်းက ပြော၏။

“အာဖရိကမှာတော့ အတော်ဆုံး မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက်ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ဒီစာရွက်ကလေး လက်ထဲရောက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး တရားဝင်
ကုန်သည်ဖြစ်သွားပြီ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ ကုန်သည် မဟုတ်တော့ဘူး၊
သာမန်ကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ၊ လက်ထောက် သားသတ်သမား
လို ခေါ်ရင်လည်း မမှားနိုင်ပါဘူး”

ချက်တီဆင်း၏ ပြက်လုံးကို ချင်က သဘောကျသည့် လက္ခဏာမပြ။
စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် လမ်းဘေးတစ်ဖက်မှ တောအုပ်များကို
ကြည့်နေ၏။ အတန်ကြာသည့်အခါ သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားလူက အတော်နောက်ကျတာပဲ” ဟု ရေရွတ်သည်။
“သူက ဘယ်အချိန်ရောက်လာမှာလဲ”

ချက်တီဆင်းက ပခုံးတွန့်သည်။ ပေါင်ပေါ်မှ လိုင်စင်စာရွက်ကို ခေါက်
လိုက်သည်။

“အချိန်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ နားလည်သလို နားလည်တဲ့လူ
မဟုတ်ဘူး၊ သူက ပစ်ဂမီလူမျိုးတစ်ယောက်၊ သူ အဆင်ပြေတဲ့အချိန် ရောက်လာ
မှာပဲ၊ အခုဆို သူရောက်ချင်လည်း ရောက်နေမယ်၊ တစ်နေရာမှာ ပုန်းပြီး
ကျွန်တော်တို့ကို ချောင်းကြည့်ချင် ကြည့်နေလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဘူး၊ လုပ်စရာတွေ ရှိသေးတယ်”

“ခင်ဗျားအဖေနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်မဟုတ်
လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ သည်းခံရမှာပဲ”

ချင်သည် ကားဘေးမှ ကွေ့ပတ်၍ လျှောက်ကာ ချက်တီဆင်း၏ ရှေ့၌
လာရပ်၏။

“ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းဆိုတဲ့ကောင်ကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ” ဟု
မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကောင်ကို လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ညတိုင်း အိပ်မက်မက်လာခဲ့
တာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ သူ့အတွက် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် တာဝန်ထားပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ သူ ဒီမှာရှိနေတုန်း လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့
ထင်တယ်။ သူ့ကို ဒီကနေပြီး အရှင်ပြန်လွှတ်ဖို့ မသင့်ဘူး”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သေသေသပ်သပ် လုပ်နိုင်ဖို့က အရေးကြီးတယ်၊
အချိန်တော့ ယူရမှာပေါ့”

“ခင်ဗျား အချိန်သိပ်ဆွဲနေလို့ကတော့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်တော် သိထားရသလောက်ဆိုရင် သူတို့ ဒီစခန်းမှာတင် ရပ်ရှင်
ရိုက်ဖို့ ငါးရက်ကြာမယ်၊ ငါးရက်ဆိုတာ အချိန်မနည်းပါဘူး”

ချက်တီဆင်းသည် ချင်အား ရှင်းပြနေရာမှ ဦးခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲထောင်
ပြီး နားစွင့်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ လူတော့ ရောက်နေပြီလို့ ထင်တယ်” ဟု ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ” ဟု ချင်က တီးတိုးလေသံဖြင့်
မေးသည်။

“နားထောင်လေ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ငှက်သံတွေ မကြားဘူးလား”

“ကျွန်တော်တော့ မကြားဘူး”

ချက်တီဆင်းသည် ထိုင်ရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ တောအုပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား ပြောတာလည်း မမှားပါဘူး၊ ပြန်ငြိမ်သွားပြီ” ဟု ချက်တီ ဆင်းက ပြောသည်။

သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ရှေ့သို့ အနည်းငယ် လျှောက်သွားပြီး ဆွာဟီလီဘာသာဖြင့်...

“သစ်တောရဲ့ သားကြီး အပြင်ကို ထွက်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေအဖြစ် စကားပြောကြရအောင်” ဟု တောအုပ်ဆီသို့ လှမ်းပြောသည်။

ပစ်ခတ်တစ်ယောက်သည် တောအုပ်တွင်းမှ ဘွားခနဲ ထွက်လာသည်။ “မုဆိုးကျော် ပီရီကို ကြိုဆိုပါတယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးမှုန့်ယူလာခဲ့သလား” ဟု ပီရီက ဆွာဟီလီစကားဖြင့် မေးသည်။

ချက်တီဆင်းက ရယ်၍ သူ့လက်ထဲမှ ဆေးတံသောက်ဆေးဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ ပီရီသည် ဘူးကို ဖွင့်ကာ နမ်းကြည့်သည်။

“ဒီကောင်က တခြား ပစ်ခတ်တွေလောက် အရပ်မပုဘူး၊ အသားလည်း သိပ်မမည်းဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ” ဟု ချင်က မေးသည်။

“ဒီကောင်က ပစ်ခတ်အစစ် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖေက ဟီတာလူမျိုးလို ပြောကြတယ်”

“ဒီကောင် အမဲလိုက်နိုင်ပါ့မလား” ဟု ချင်က သံသယဖြစ်နေသော လေသံဖြင့် မေးသည်။

“ဆင်တစ်ကောင်ကို သတ်နိုင်ပါ့မလား” ချက်တီဆင်းက ရယ်သည်။

“သူတို့မျိုးစုထဲမှာ အတော်ဆုံး မုဆိုးတစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ သူ့မှာ သူ့လူမျိုးစုထဲက တခြားလူတွေ မပိုင်ဆိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်နေတယ်...ဒီခြားနားမှုဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ပစ်ခတ်သွေး မစစ်လို့”

“တခြား အရည်အချင်းတွေက ဘာတွေလဲ”

“သူက ငွေတန်ဖိုးကို နားလည်တယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ရှင်းပြ

သည်။

“တခြား ပစ်ခတ်တွေအဖို့ ငွေကြေးနဲ့ ပစ္စည်းဟာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ သူ့မှာတော့ တန်ဖိုးရှိနေတယ်...လောကအကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်တဲ့ အထိ ယဉ်ကျေးတိုးတက်နေတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ”

ပီရီသည် သူတို့ ပြောသမျှကို နားထောင်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို တော့ သူနားလည်သည် မဟုတ်။

သို့သော်လည်း နှစ်ဦးစလုံးကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။ ဆေးတံသောက်ဆေး အနည်းငယ်ကို ယူ၍ ပါးစပ်ထဲထည့်ပြီး ဝါးနေသည်။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သစ်ခေါက်နံ့ငယ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းသာ ဝတ်ထား သည်။ သူ့လေးနှင့် မြားများသည် သူ့ပခုံးနောက်တွင် ထောင်လျက်ရှိနေသည်။

“ဒီ ဝါရန်ရူးက ဘယ်သူလဲ” ဟု ပီရီက ဆွာဟီလီစကားဖြင့် မေးကာ ချင်အား လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“သူက သိပ်ချမ်းသာတယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။ ပီရီသည် ကွတကွတဖြင့် လျှောက်သွားကာ ချင်၏ ရှေ့တွင်ရပ်၍

ချင်အား စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေသည်။ “သူ့အသားက ငှက်ဖျားရောဂါအရောင်ပဲ၊ မျက်လုံးတွေက မြေပွေး

မျက်စိတွေနဲ့တူတယ်” ဟု ပြောသည်။ ဆွာဟီလီစကား အနည်းငယ်တတ်သော ချင်က ပီရီ၏ စကားကို

နားလည်သည်။ “ဒီကောင် လောဘအကြောင်း သိချင်သိမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရိုသေလေးစားရ

မှန်းတော့ မသိဘူး” ဟု ချင်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ “ပစ်ခတ်တွေဟာ ဒီလိုပါပဲ မစွတာချင်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြန်ပြော

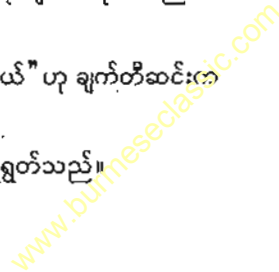
သည်။ “သူတို့ဟာ မသိနားမလည်တဲ့ ကလေးသူငယ်တွေလိုပါပဲ၊ သူတို့ခေါင်း

ထဲ ဝင်လာတဲ့အတိုင်း ပြောတတ်ကြပါတယ်” “သူ့ကို ဆင်အကြောင်း မေးကြည့်စမ်းပါ” ဟု ချင်က ခိုင်းသည်။

ချက်တီဆင်းက ပီရီအားကြည့်၍ ပြုံးသည်။ “ကျုပ်-ခင်ဗျားကို ဆင်အကြောင်း မေးချင်တယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက

လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောသည်။ “အား...ဆင်အကြောင်းလား” ဟု ပီရီက ရေရွတ်သည်။

“ငါက ဆင်အကြောင်း ဘာသိရမှာလဲ”

“ခင်ဗျားဟာ ဘင်ဘူတီလူမျိုးတွေထဲမှာ အတော်ဆုံး ဗုဒ္ဓါကြီးပါ။ တောထဲက လှုပ်ရှားနေတာမှန်သမျှ သိတဲ့လူပါ”

“ဟုတ်တယ်” ဟု ပီရိုက ပြောကာ ချင်အား ကြည့်နေပြန်လေသည်။

“ငါ သူ့လက်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ လက်ကောက်ကို ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ဆင်အကြောင်း မပြောခင် အဲဒီလက်ကောက် ငါ့ကို ပေးသင့်တယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ လက်ပတ်နာရီကို သူလိုချင်နေတယ် မစွတာချင်...” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ဒီကောင်က မခန့်လေးစားပုံမျိုးနဲ့၊ ဘာကောင်လဲ၊ သူ့လို လူရိုင်းတစ်ကောင်က ရွှေရောင် ရိုးလက်နာရီကို ဘာလုပ်မှာလဲ”

“သူ့ရရင် လမ်းဘေးက စောင့်ပြီး ထရပ်ကားသမားတစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာ တစ်ရာလောက်နဲ့ ရောင် ချင်ရောင်းပစ်မှာပေါ့”

“မပေးဘူးလို့ ပြောလိုက်ဗျာ”

ချက်တီဆင်းက ပခုံးများကို တွန့်သည်။

“ပြောစေချင်ရင်လည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအဖေအတွက် သူ့ဆီက ဘာမှရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ချင်သည် တစ်ခဏမျှ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေ၏။ ထို့နောက် နာရီကို ဖြုတ်၍ ပစ်ခစ်အား လှမ်းပေးသည်။

ပစ်ခစ်သည် အလွန်ဝမ်းသာရွှင်မြူးနေသော မျက်နှာထားဖြင့် နာရီကို ပတ်ကြည့်သည်။

“လှတယ်၊ သိပ်လှတယ်” ဟု ရေရွတ်ပြီး ရယ်သည်။

“သိပ်လှလို့ ငါဆင်တွေအကြောင်း ပြန်ပြီး သတိရလာပြီ...”

“ခင်ဗျားသိတဲ့ ဆင်တွေအကြောင်း ပြောပြပါလား” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ဥန်ဒါလာနားက သစ်တောထဲမှာ ဆင်အကောင်သုံးဆယ် ရှိတယ်၊ ဆင်ထီး၊ ဆင်မ၊ ဆင်သားအမိတွေ ပါတယ်...ဆင်ထီးကြီး နှစ်ကောင်က သိပ်ကြီးတယ်၊ အိုလှပြီ”

“အစွယ်က ဘယ်လောက် ရှည်သလဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက မေးသည်။

“တစ်ကောင်က ပိုပြီးကြီးတယ်၊ သူ့အစွယ်က ဟောဒီလောက်ရှည်တယ်”

ပီရိုက သူ့လေးကို ဖြုတ်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်ပြီး သူ့ခေါင်းအထက်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခြေများထောက်လိုက်သည်။

“အဲသလောက်ရှည်တယ်” ဟု ထပ်ပြောသည်။

“သူ့ခေါင်းထဲမှာ ဝင်နေတာက ဘယ်လောက်ရှည်မလဲဆိုတာ ငါမမြင်ရလို့ မသိဘူး”

“ဘယ်လောက်ကြီးသလဲ”

ပီရိုက သူ့ကိုယ်လုံးကို လက်နှင့် ကိုင်ပြပြီး...

“ငါ့ကိုယ်လုံးလောက် ကြီးတယ်ကွ” ဟု ပြောသည်။

“ဟာ...အဲဒါဆိုရင် ဒီဆင်ဟာ အကြီးကြီး ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက မယုံကြည်နိုင်သည့် လေသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ငါ့တစ်သက်မှာ ငါဖြင့်ဖူးခဲ့သမျှ ဆင်တွေအားလုံးထဲမှာ အကြီးဆုံးပဲကွ၊ ပီရို လိမ်မပြောဘူး”

“အဲဒီဆင်ကြီးကို ခင်ဗျားသတ်ပြီး အစွယ်တွေ ကျုပ်ကို ပေးပါလား”

ဟု ချက်တီဆင်းက ချောချောမော့မော့ လေသံဖြင့် ပြောသည်။

ပီရိုက ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒီဆင်ကြီးက အခု ဝန်ဒါလာမှာ မရှိတော့ဘူးကွ၊ မင်းတို့ စက်ဝါကြီးတွေ တောထဲဝင်လာတော့ အသံနဲ့ မီးခိုးတွေကို ကြောက်လို့ ထွက်ပြေးပြီ”

“ငါတို့အမိနဲ့ အဖအုပ်စိုးတဲ့ မြေပေါ်ကို ရောက်သွားပြီ၊ အဲဒီမြေပေါ်မှာ ဆိုရင် အဲဒီဆင်ကို ငါ မသတ်နိုင်ဘူးကွာ”

“အဲဒီဆင်က အစွယ်တွေရရင် ကျုပ် ခင်ဗျားကို ငွေတွေအများကြီး ပေးတယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက တိုးတိုးကပ်ပြောသည်။

ပစ်ခစ်က ခေါင်းကို အဆက်မပြတ် ယမ်းသည်။

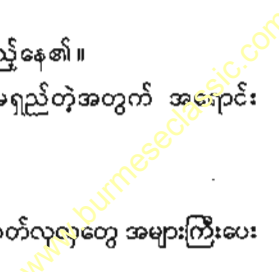
“သူ့ကို ဒေါ်လာတစ်ထောင်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ဗျာ” ဟု ချင်က အင်္ဂလိပ်လို လှမ်းပြော၏။

ချက်တီဆင်းက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်နေ၏။

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှင်းပါရစေ၊ စိတ်မရှည်တဲ့အတွက် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း ပျက်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး”

သူသည် ပစ်ခစ်ဘက်လှည့်၍ ...

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို မိန်းမတွေကြိုက်တဲ့ အဝတ်လှလှတွေ အများကြီးပေး

မယ်၊ ပုတီးအကုံးငါးဆယ်လည်း ပေးမယ်” ဟု ပြော၏။

ပီရီက ခေါင်းခါသည်။

“ငါအဲဒီတောထဲ အမဲလိုက်ရင် အမိနဲ့အဖ စိတ်ဆိုးတာ ခံရလိမ့်မယ်”

“အဝတ်တွေနဲ့ ပုတီးတွေအပြင် ပုဆိန်အလက်နှစ်ဆယ်နဲ့ ဓားလှလှ ဆယ်ချောင်းပေးမယ်”

ပီရီက ခေါင်းခါမြဲတိုင်းခါသည်။

“ငါတို့ ဥပဒေနဲ့ ဓလေ့ထုံးစံကို ဆန့်ကျင်နေတယ်ကွာ၊ ငါလုပ်ရင် ငါ့လူမျိုးတွေက ငါ့ကို မုန်းမယ်၊ သူတို့အုပ်စုထဲက မောင်းထုတ်မှာ”

“ကျုပ် ခင်ဗျားကို အရက်ပုလင်းနှစ်ဆယ်ပေးမယ်၊ ဆေးရွက်ကြီးတွေ အများကြီးပေးမယ်၊ ခင်ဗျား သယ်နိုင်သလောက် အများကြီး ပေးမှာ”

“ငါ မလုပ်နိုင်ဘဲ ကွာ၊ အမိနဲ့အဖ ကျိန်ဆဲတာ ခံရမှာ”

“ကျုပ် ဒဂါးပြားတစ်ရာ ထပ်ပေးဦးမယ်” ဟု ပြောကာ ချက်တီဆင်း သည် သူ့အိတ်ကပ်ထဲမှ ငွေဒဂါးတချို့ကို လက်နှင့်ဆုပ်၍ ထုတ်ယူပြီး ပြသည်။

ပီရီသည် ချက်တီဆင်း၏ လက်ထဲမှ ငွေဒဂါးပြားများကို အငမ်းမရ ကြည့်နေသည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်ပြီး ခုန်လိုက်သည်။

တောအုပ်ဘက်သို့ ပြန်ပြေးကာ ချုံများ၊ သစ်ပင်များကို သူ့ဓားဖြင့် ခုတ်၏။ နောက်ဆုံးခုတ်၍ အားရသည်အခါ ရပ်လိုက်၏။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများဖြင့် စိုရွှဲနေသည်။ သူသည် ချက်တီဆင်း ထံ ပြန်လာပြီး ရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်၍ ပြောသည်။

“ငါ မင်းအတွက် အဲဒီဆင်ကြီးကို သတ်ပေးမယ်၊ အစွယ်တွေကိုလည်း ပေးမယ်...မင်းက ငါ့ကို ကတိပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေအားလုံးပေးပါ၊ ဆေးရွက် ကြီးကို မမေ့ပါနဲ့။”

ကိစ္စပြီး၍ လင်ရိုဗာကားနှင့် ပြန်လာကြသည့်အခါ ချက်တီဆင်းသည် များစွာရွှင်မြူးလျက် ရှိ၏။ သူ့ဘေးမှ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာသော ချင်အား ကြည့်ပြီး ပြုံး၏။

“ခင်ဗျားအဖေအတွက် လက်ဆောင်ကိစ္စကတော့ ပြီးပြတ်သွားပြီ၊ ကျွန်တော့်အတွက် လက်ဆောင်ရရှိပဲ လုပ်ကြရတော့မယ်...တခြားတော့ မဟုတ် ပါဘူး၊ ကျွန်တော် လိုချင်နေတဲ့ လက်ဆောင်က ဒေါက်တာဒင်နီယယ် အမ်းစထ ရောင်းရဲ့ ခေါင်းပါ”

* * *

ဒင်နီယယ်အနေဖြင့် ဤအခွင့်အလမ်းမျိုးကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

သို့သော်လည်း မရခဲ့။ သူသည် မြေတူးစက်ကြီး၏ အပေါ်ဘက်တွင် ရပ်နေသည်။ မိုးသည် သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်မှိုင်းနေသဖြင့် ဘယ်ဘက်ကိုပဲကြည့်ကြည့် ပေငါးဆယ်ထက်ပို၍ မမြင်နိုင်။

ဘွန်နီသည် သူ့ကင်မရာကို မိုးမိမည်စိုးသဖြင့် စက်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ မိုးခိုနေ၏။ ဟီတာလူမျိုး အစောင့်နှစ်ယောက်မှာလည်း အောက်ထပ်ပလက် ဖောင်းပေါ် ဆင်းသွားကြသဖြင့် အပေါ်ထပ်စက်ခန်း အပြင်ဘက်တွင် သူ တစ်ယောက်တည်း။

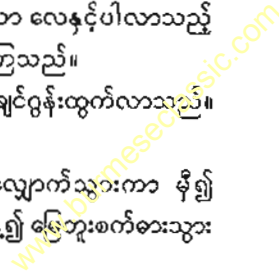
ဒင်နီယယ်သည် မိုးဒဏ်ကို ခံနိုင်စွမ်းရှိနေပြီ။ ဆင်ဂျီ...ဆင်ဂျီစခန်း ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့အထိ မိုးနှင့်လွတ်သည်ဟု မရှိခဲ့။

ကြာလာတော့လည်း မိုးစိုအဝတ်များနှင့် နေထိုင်နိုင်သည့် အကျင့်ကိုပါ ရလာသည်။ သူသည် စက်ခန်းအပြင်ဘက် လေကွယ်ရာနေရာ၌ရပ်ကာ အဝေး သို့ မျှော်ကြည့်နေလေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသော လေနှင့်ပါလာသည့် မိုးစက်မိုးပေါက်များသည် သူ့မျက်နှာကို ရိုက်ခတ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် စက်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး နင်ချင်ဂွန်းထွက်လာသည်။ သူသည် ဒင်နီယယ်ကို မမြင်။

ရှေ့ဘက်ရှိ လက်ရန်းသံတိုင်များဆီသို့ လျှောက်သွားကာ မှီ၍ ရပ်လိုက်သည်။ လက်ရန်းသံတိုင်များပေါ်မှ အောက်သို့ ငုံ့၍ မြေဘူးစက်ဓားသွား

ကြီးများကို ကြည့်နေ၏။ ဤအသွားကြီးများသည် မြေအောက် ပေခုနစ်ဆယ် အနက်ထိ ခုတ်ထွင် တိုးဝင်နေကြသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ဤအချိန်သည် ဒင်နီယယ်အတွက် အခါကောင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချင်အတွက် ဘေးအန္တရာယ် အများဆုံးသော အချိန်တစ်ချိန်ဟုလည်း ဆိုနိုင်စရာ ရှိ၏။

ဤအခွင့်ကောင်းကို သူလက်လွှတ်ခံ၍ မဖြစ်။

“ပျဉ်းနီအတွက် လက်စားချေခွင့်ရပြီ” ဟု သူတွေးသည်။

သူသည် ချင်၏ နောက်သို့ ခြေသံမကြားအောင် သွားလေသည်။ သူလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ အလွန်လွယ်သည်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ဆွဲ၍ တွန်းချလိုက် ရုံသာ လို၏။

ခားသွားများကြားသို့ ကျသွားမည်ဆိုပါက ချင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစ်ဖြစ်ကာ မြေကြီးများနှင့်ရောသွားမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ချင်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

သူလုပ်ရမည့်အလုပ်မှာ သွေးအေးအေးနှင့် လုပ်ရမည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ သူစစ်သားဘဝက လူတွေ့သတ်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုစဉ်ကတော့ သူမစ် ကိုယ်ပစ် အပြန်အလှန် လုပ်ကြံခြင်းဖြစ်၍ တရားသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ အခု ကိစ္စမှာမူ...။

သို့သော်လည်း အခုကိစ္စမှာ ပျဉ်းနီအတွက် လက်စားချေရမည်ဖြစ်၍ မတရားဟု မဆိုနိုင်။ သူသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။ ထိုခဏမှာ ပင် ချင်ကလည်း ချာခနဲ နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

အတန်ကြာမျှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြ သည်။ နှစ်ဦးစလုံး အကြမ်းဖက်ကြတော့မည့် အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြနေကြ သည်။ ထို့နောက်တော့ ချင်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ရလိုက်တဲ့ အခွင့်ကောင်းတော့ လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ၊ နောက် တစ်ကြိမ်ရဖို့တော့ လုံးဝမမျှော်လင့်နဲ့တော့”

ဒင်နီသည် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ချင်အား ကျောပေးပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားမှ ပြန်တက်လာသော ဟိတာအစောင့်သည် သူ့လက်ထဲမှ စက်သေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်အား ချိန်ထားလေသည်။ မသင်္ကာသော မျက်လုံးအစုံ ဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူ၏ လက်နှေးမှုအတွက် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ပွ၍ မဆုံး...။

* * *

ထိုညတွင် ဒင်နီယယ်သည် ကောင်းစွာ အိပ်၍ မရ။

ညသန်းခေါင်ကျော်သည်အထိ အိပ်ရာထက်တွင် တလူးလူး တလိမ့် လိမ့် ဖြစ်နေသည်။ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ်လိုက်ရသည့် အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်လျက် ရှိသည်။

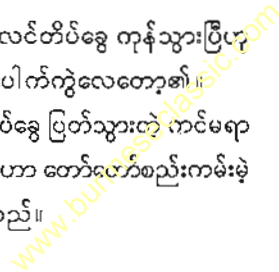
ဤအခွင့်ကောင်းကို အသုံးမချလိုက်ရသည့်အတွက် သူ့တွင် ပို၍ အန္တရာယ် များလာမည့်အဖြစ်ကိုလည်း တွေးမိသည်။ နောက်နေ့နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်အထိ သူ့စိတ်သည် မကြည်မလင် ဖြစ်နေဆဲ...။

ဤအခြေအနေတွင် ကင်မရာမင်း ဘွန်နီက နောက်ကျနေသဖြင့် မိနစ်လေးဆယ်ခန့်မျှ စောင့်နေရသည်။ ဒင်နီယယ်၏ ဒေါသသည် ဘွန်နီအပေါ် သို့ ကူးပြောင်းသွားလေသည်။

အခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် ဘွန်နီအား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဆီး၍ အပြစ် တင်စကား ပြောမိသည်။ ဤတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မပြေမလည် ဖြစ်ကြသည်။ ထိုမပြေမလည်မှုသည် အလုပ်လုပ်နေသည့် တစ်နံနက်ခင်းလုံး တည်ရှိနေသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သူ့ကိုယ်သူ အစွမ်းကုန်ထိန်းကာ ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားသည်။

သို့သော်လည်း မွန်းမတည့်မီ ဘွန်နီက ဖလင်တီပိဗွေ ကုန်သွားပြီးဟု ပြောလိုက်သည့်အခါ ဒင်နီယယ်၏ ဒေါသသည် ပေါက်ကွဲလေတော့၏။

“ရုပ်ရှင်ရိုက်နေရင်းတန်းလန်းမှာ ဖလင်တီပိဗွေ ပြတ်သွားတဲ့ ကင်မရာ မင်းဆိုလို့ မင်းတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်၊ မင်းဟာ တော်ငော်စည်းကမ်းမဲ့ တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ရှင်ဟာ တော်တော်မိုက်ရိုင်းတဲ့လူပဲ” ဟု ဘွန်နီက ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်မ တပ်ဖာရီနဲ့ကြည့်နေတာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး အခုလို ပြောဆိုနေလို့ ခံမယ်ထင်သလား”

“မင်းဘာသာမင်း၊ ဘယ်ကောင်နဲ့အိပ်အိပ် ငါ့မှာ မနာလိုစရာ ဘာမှမရှိဘူး၊ မင်းလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တန်ဖိုးမထားတဲ့ မိန်းမစားတစ်ယောက်ကို ငါက အရေးစိုက်လိမ့်မယ်ထင်ရင် မှားမယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ဒေါသတကြီး ပြောသည်။

“ကျွန်မကို ဘယ်ကောင်မှ ဒီလို မပြောဖူးဘူး” ဟု ဘွန်နီက ပြန်အော်သည်။

“ရှင် ကြိုက်သလိုသာလုပ်၊ ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဘွန်နီသည် လင့်ရီဇာကားဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့...ငါ့ကင်မရာကို ကားထဲမှာ ထားခဲ့တော့” ဟု ဒင်နီယယ်က

နောက်မှ လှမ်းအော်သည်။

“မင်း လန်ဒန်ပြန်ဖို့ လေယာဉ်လက်မှတ် ငါပေးမယ်၊ မင်းကို ပေးရမယ့် ငွေအတွက်လည်း ငါချက်လက်မှတ် ပို့ပေးမယ်၊ မင်းကိုငါ မသုံးတော့ဘူး”

“ရှင် နောက်ကျသွားပြီ၊ ကျွန်မ အခုပဲ အလုပ်က ထွက်လိုက်ပြီ”

ဘွန်နီသည် ဒင်နီယယ်လို စိတ်ပြေလွယ်သူမဟုတ်။ သူ့အပေါ် ရိုင်းယူ

စွာ ဆက်ဆံခဲ့သော ဒင်နီယယ်အား သွေးအေးအေး လက်စားချေရန် စဉ်းစားစိတ်ကူးလာသည်။

“နင် ငါ့ကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေအတွက် နောင်တရစေမယ်” ဟု အသံထွက်၍ ပြောသည်။

“နင် ယူဘိုမိုမှာ နောက်ထပ် ရုပ်ရှင်မရိုက်ရတော့ဘူး၊ နင်ငှားချင်တဲ့ ကင်မရာမင်းကိုငှား...ဘယ်အကောင်မှ ဗီဒီယိုမရိုက်စေရဘူး၊ နင်ငါ့အကြောင်း သိရမယ်”

* * *

ဆင်ကန်သည်

ဘွန်နီသည် အိပ်ရာပေါ်၌ ပက်လက်လှဲနေသော တပ်ဖာရီ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် ခေါင်းတင်ထားသည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောစရာတစ်ခု ရှိတယ်” ဟု ဘွန်နီက စကားစသည်။

“ဘာလဲ ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့” ဟု တပ်ဖာရီက ပြန်ပြောသည်။

“အခုကိစ္စ ပြောတာဟာ ကျွန်မရှင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ ဖွင့်ပြောတာ”

တပ်ဖာရီက ဘွန်နီ၏ ဆံစပျားကို သပ်ပေးပြီး မျက်နှာကို တစ်ချက်ငုံကြည့်သည်။

“မင်းပြောစရာရှိတာပြောလေ၊ မင်းစကားကို ကြားရတဲ့အခါကျတော့မှ မင်းငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်ချစ်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားရမှာပေါ့”

ထိုအခါ ဘွန်နီသည် သူနှင့် ဒင်နီယယ်တို့ ကာဂျီနှင့် အစောင့်များ မသိအောင် တားမြစ်ထားသည်ဟု ယူဆရသည့် နေရာများနှင့် မြင်ကွင်းများကို ဗီဒီယိုရိုက်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း...သူက မရိုက်ချင်သော်လည်း ဒင်နီယယ်က ဇွတ်ခိုင်း၍ ရိုက်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်များကို ပြောပြသည်။

တပ်ဖာရီသည် ဘွန်နီ ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အသက်ပင် မရှူနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

သူ့မျက်နှာသည် အုံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့် စိတ်ဆိုးခြင်း စသည့် အရိပ်လက္ခဏာများကို ဖော်ပြနေ၏။

“အဲဒီဖလင်တိပ်ခွေ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဒင်နီယယ်ကို ပေးလိုက်ရတယ်”

“သူ့ အဲဒီတိပ်ခွေကို ဘယ်မှာထားသလဲ”

တပ်ဖာရီ၏ မျက်နှာထားသည် ကြောက်စရာကောင်းလာသည်။

“သူပြောတော့ ဗြိတိသျှသံရုံးက သူ့မိတ်ဆွေ သံအမတ် ဆာမိုက်ကယ် ဟာဂရီဆို အပ်ထားမယ်တဲ့”

တပ်ဖာရီ၏ မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဖလင်တိပ်ရွေ့ကို သံအမတ် ကြည့်သေးသလား”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မ လိုက်မသွားလို့ မသိဘူး”

“ဒီတိပ်ရွေ့အကြောင်းကို သိတာ မင်းနဲ့ဒင်နီယယ်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ပဲလား၊ တခြား ဘယ်သူသိသေးလဲ”

ဤမေးခွန်းကြောင့် ဘွန်နီ တုန်လှုပ်လာသည်။ ဤမျှလောက်အထိ ကြံ့၍ မတွက်ခွဲမိသည့် သူ့အမှားကို ပြန်၍ မြင်လာသည်။

“ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒင်နီယယ်က ပြောရင် တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးဘူး”

“မင်း သိပ်တော်တယ်” ဟု တပ်ဖာရီက ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်တယ် ဘွန်နီ၊ မင်း ငါ့အပေါ် ဘယ်လောက်သစ္စာရှိတယ် ဆိုတာ သက်သေပြလိုက်တာပဲ”

“သစ္စာရှိရုံသာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာ သိစေချင်လို့”

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ငါကလည်း မင်းကို ပိုပိုပြီး စွဲလာနေပါ တယ်...ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် အရေးကြီးတာက သံအမတ်လက်ထဲ ရောက်နေ တဲ့ တိပ်ရွေ့ကို ပြန်ရအောင် လုပ်ဖို့ပဲ...အဲဒါ ပြန်ရအောင်တော့ မင်းငါ့ကို ကူညီပါ ဦး၊ တကယ်တော့ ဒီတိပ်ရွေ့ဟာ မင်းအရွေ့ပါကွာ”

“ကျွန်မ ယူပေးမှာပေါ့ တပ်ဖာရီရယ်” ဟု ဘွန်နီက ပြောသည်။

“ရှင့်အတွက်ဆိုရင် ကျွန်မ ဘာမဆို လုပ်ပေးဖို့ အသင့်ပါ...”

တပ်ဖာရီသည် ဘွန်နီအား တယုတယ ပွေ့၍ နှမ်းလေသည်။

* * *

ဘွန်နီသည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ နိုးလာ၏။ အထူးစဉ်သည်တော်များ တည်းခိုရာ အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျနေသည့် မိုးပေါက်သံများကို အလျင်ဆုံး ကြားရသည်။

မိုးထပ်၍ ရွာနေပြန်လေပြီ။

သူသည် သူ့ဘေးမှ တပ်ဖာရီကို စမ်းကြည့်သည်။ တပ်ဖာရီ မရှိ တော့...။

အိပ်ရာတစ်ခုလုံး အေးစက်နေသည်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် တပ်ဖာရီ က ထသွားသည်မှာ ကြာပြီဟု တွက်မိသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တပ်ဖာရီ ပြန် ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု တွက်ကာ အတန်ကြာမျှ နားစွင့်၍ စောင့်မျှော်နေ၏။

သို့သော်လည်း ပြန်ရောက်မလာ။

သူသည် ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ရေချိုးခန်းဘက် သွား၏။ ပြန်ထွက် လာသည့်အခါ နံရံတစ်ဖက်ရှိ အခန်းထဲမှ တပ်ဖာရီ၏ စကားပြောသံကို ကြားရ သည်။ သူသည် နံရံတွင် နားတစ်ဖက်ကပ်၍ နားထောင်၏။

“ဒီညပဲ ပြတ်အောင်လုပ်၊ ရက်ရွှေ့နေလို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး”

ဘွန်နီ၏ မျက်လုံးများ ကျယ်လာသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မိုးတိတ်သွား သည်။ အမှောင်ထုထဲမှ အသံများသည် ပို၍ ပီပြင်လာသည်။

“သူ့ကို မမ်းဖို့ အမိန့်ကော ထုတ်ပေးမှာလား၊ အမိန့်ရလို့ကတော့ လုပ်လို့ သိပ်လွယ်ပါတယ်”

ဤအသံကို ဘွန်နီကောင်းစွာ မှတ်မိသည်။ ချက်တီဆင်းမှ ချက်တီ ဆင်းအစစ်...။

မောင်ထွန်းသူ

“ခင်ဗျား ရူးနေသလား မစ္စတာဆင်း၊ ဒီကိစ္စကို တိတိတိတိကျတိတိလုပ်
မယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား...သူ့ကို လူမသိ သူမသိ ရှင်းပစ်ပါ။ ခင်ဗျားကို ကူညီ
ကာကျိကို တာဝန်ပေးလိုက်မယ်။ ဘာမှထပ်မမေးနဲ့။ သူ့ကိုသာ အမြန်ဆုံးရှင်းပစ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့က သူတောထဲ
ပွားပြီး ဗွီဒီယို ရိုက်တယ်လို့ ပြောမယ်...ပြန်မလာလို့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လွှတ်ပြီး
၉မယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒါဆိုရင် ဟိုမိန်းမကို ဘယ်လိုစီစဉ်ကြမလဲ၊ သူ့ကိုရော တစ်ပြိုင်
၇ည်း ရှင်းပစ်ရင် ကောင်းမလား”

“မလုပ်နဲ့ဦး၊ တိပ်ခွေပြန်ရဖို့အတွက် သူ့ကို ကျွန်တော်အသုံးချရလိမ့်
မယ်။ ကျွန်တော့်လက်ထဲ တိပ်ခွေရပြီးမှ သူ့ကို ရှင်းပစ်မယ်...ဒီမိန်းမ ကိစ္စကို
ချွန်တော် ပြန်စဉ်းစားရဦးမယ်။ အခုလောလောဆယ် အရေးကြီးတာက ဒင်နီ
သယ်ကို တောထဲထုတ်သွားပြီး လက်စဖျောက်ဖို့ပဲ”

“မပူပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ မိုးမလင်းခင် ပြီးသွားပါစေမယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက
နံပြောသံ ကြားရသည်။

ထို့နောက် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြသည့် ဖိနပ်သံများ...။ သူကြား
ရသည့် စကားများကြောင့် ဘွန်နီ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းနေ
သည်။ သူသည် အိပ်ရာဆီသို့ ကပျာကယာ ပြန်လာပြီး စောင်ခြံအောက် ဝင်၍
သည်။

တပ်ဖာရီ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း တွက်ထားသည်။ သူစိတ်
ညည် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။

သူကတော့ တပ်ဖာရီသည် ဒင်နီယယ်အား တရားဥပဒေအရ အရေးယူ
နဲ့ဆီးကာ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခု လက်တွေ့တွင်မူကား
ထင်သလို ဖြစ်မလား။ သူကြားရသည်များကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်ခါ
တို့လူစုသည် ဒင်နီယယ်အား တိတ်တဆိတ် ကျိတ်၍ ရှင်းပစ်တော့မည်ဟု
ပချာလျက်ရှိ၏။

အခုလိုကျပြန်တော့လည်း သူသည် ဒင်နီယယ်အတွက် စိတ်မကောင်း
ပဲပြန်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဒင်နီယယ်အား မုန်းတီးသည် ဆိုပါဦးတော့...
သက် သေသည်အထိ ဖြစ်ဖို့တော့ မလိုလား။ သူ ဘယ်လိုလုပ်ရလျှင် ကောင်း
မည်နည်း။ ဤကိစ္စကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား...။

တကယ်တော့ ဒင်နီယယ်သည် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ ဖြစ်၏။ သဘော
သုံး ကောင်း၏။ လူချောတစ်ဦးဖြစ်၍ ခင်မင်လေးစားစရာလည်း ကောင်း၏။

ဆင်ကုန်သည်

ဤအတွေး ဝင်လာပြန်တော့လည်း ဒင်နီယယ်အား သနားမိပြန်သည်။
သူသည် တပ်ဖာရီ ပြန်ရောက်အလာကို မျှော်မိပြန်၏။ သို့သော်လည်း ပေါ်မလား။

“တိပ်ခွေ ကျွန်တော့်လက်ထဲရောက်လာပြီဆိုမှ ဒီမိန်းမရဲ့ ပြဿနာကို
ကျွန်တော် စဉ်းစားမယ်” ဟူသော တပ်ဖာရီ၏ စကားကို သတိရမိသည်။

“ဘွန်နီသည် လုံနေရာမှ ထထိုင်သည်။ အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်းကာ
အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို ယူဝတ်၏။

ဝရန်တာဘက် ထွက်သည့်တံခါးဆီသို့ ခြေဖျားထောက်၍ သွားကာ
တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်သည်။ ဝရန်တာအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းစွာ ဆက်
လျှောက်သည်။

ဝရန်တာနှင့် ကပ်နေသည့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ကြည့်သည်။
တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည့် တပ်ဖာရီ...သူသည် စီးကရက်ကို ဖွာလိုက်၊
လက်ထဲမှ စာရွက်များကို ကြည့်လိုက်...သူသည် အလုပ်ထဲတွင် စိတ်ဝင်စားနေ
ဟန် ရှိ၏။

အကယ်၍ ဒင်နီယယ်ရှိရာ တည်းခိုရိပ်သာသို့ သွားမည်ဆိုပါက ခြံဝင်း
၏ အရှေ့ဘက်အစွန်းသို့အရောက် အနည်းဆုံး ဆယ်မိနစ်ခန့် လျှောက်ရမည်။
ဟိုမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် စကားပြောပြီး ပြန်လာမည်ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါမည်လော...။
အကယ်၍ အခန်းထဲ၌ ဒင်နီ မရှိခဲ့ပါမူ...

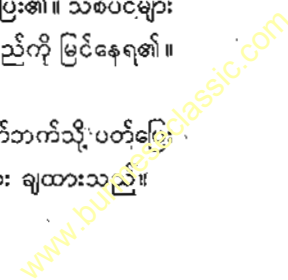
ဘွန်နီသည် အခန်းထဲ၌ ဒင်နီ မရှိခဲ့ပါမူ...ဘွန်နီသည် ဖြစ်နိုင်သည်များ
ကို တွေးသည်။ တကယ်တော့ ဒင်နီယယ်သည် သူနှင့် ဘာမှ ဆက်စပ်ပတ်
သက်ခြင်း ရှိသည်မဟုတ်။ ကျေးဇူးခံ ကျေးဇူးစား အနေအထားလည်း မရှိ။
မိမိအနေဖြင့် သူ့အတွက် ပူစရာဘာလိုသနည်း။ သို့သော်လည်း...

“တောထဲခေါ်သွားပြီး အပြတ်ရှင်းလိုက်” ဟူသော တပ်ဖာရီ၏ စကား
ကို သတိရသည့်အခါ စိတ်ထဲတွင် ခံစားမှုတစ်မျိုး ဝင်လာပြန်၏။

နောက်တစ်ခဏမျှ အကြာတွင် ဘွန်နီသည် မိုးထဲ၊ လေထဲ၊ ရွံ့ထဲ
ဘွတ်ဖိနပ်မပါဘဲ ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ မှောင်မိုက်ထဲ ပြေးသွားရခြင်းဖြစ်၍
တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ချော်လဲသည်။ ချက်ချင်း ကျူးထပြီး ဆက်ပြေး၏။ သစ်ပင်များ
ကြားမှ နေ၍ ဧည့်ရိပ်သာ အခန်းတစ်ခန်းတွင် မီးလင်းနေသည်ကို မြင်နေရ၏။

ဒင်နီယယ်၏ အခန်းပေတည်း။

သူသည် ဝရန်တာဘက်မှ မဝင်။ ဧည့်ရိပ်သာနောက်ဘက်သို့ ပတ်ပြေး
သည်။ ဒင်နီယယ်၏ အခန်းပြတင်းပေါက်တွင် ခန်းဆီးများ ချထားသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက် ခြင်လုံသံဆန်ခါကို လက်နှင့် အသာအယာ ပုတ်၍ အသံပေးသည်။ အတွင်းမှ ကုလားထိုင်တစ်လုံး တွန်းသံကို ကြားလိုက်ရ ၏။ ဘွန်နီသည် အတွင်းဘက်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် လက်နှိုက်ကာ သံဆန်ခါကို ပုတ်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မပါ။ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောချင်လို့လာတာ”

“အထဲကို ဝင်ခဲ့လေ၊ ကိုယ် တံခါးဖွင့်ပေးမယ်”

“အို...မဖွင့်နဲ့၊ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီပြတင်းပေါက်ကိုပဲ ခဏလာပါ။ ကျွန်မကို

အမြင်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကို မြန်မြန်လာပါ”

ဒင်နီယယ်သည် ပြတင်းပေါက်တံခါးဝ၌ လာ၍ ရပ်သည်။

“ဒင်နီ...ရှင်ရဲ့ တိပ်ခွေအကြောင်း တပ်ဖာရီ သိသွားပြီ”

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသွားတာလဲ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး”

“မင်း ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒုက္ခပါပဲ...ဒါကို ပြောမနေပါနဲ့၊ အခု ကျွန်မ လာတာ ရှင့်ကို သတိပေး ဖို့လာတာ...တပ်ဖာရီက ရှင့်ကို သတိပေးထားတယ်၊ ချက်တီဆင်းနဲ့ ကာဂျီ ရှင့်ဆီလာလိမ့်မယ်...ရှင့်ကို တောထဲခေါ်သွားပြီး ရှင်းလိမ့်မယ်၊ သက်သေခံမကျန် အောင် လုပ်ကြမှာ”

“အဲဒါကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလာတာလဲ”

“ရှင် တွေ့ကရာတွေ မေးမနေနဲ့၊ ကျွန်မ ပြောတာကို ယုံပါ။ ကျွန်မ ချက်ချင်း မပြန်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ သွားတာ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး”

ဘွန်နီက လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်၏။ ဒင်နီယယ်က ဘွန်နီ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဘွန်နီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“မင်းဟာ ငါထင်ထားတာထက် ငါ့အပေါ် ပိုပြီးကောင်းနေပါလား”

ဘွန်နီက ဘာမှပြန်မပြော။ အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှဖြစ်မယ်၊ ရှင့်မှာ အချိန်တစ်နာရီလောက်ပဲရမှာ”

ဘွန်နီသည် ဒင်နီယယ်၏ လက်ထဲမှ ဖျတ်ခနဲ ရုန်းထွက်ကာ လာလမ်း အတိုင်း သစ်ပင်များကြားမှ ပြန်ဖြတ်ပြေးလေသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ဘွန်နီ သူ့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်သွားသည်အထိ ရပ်ကြည့်နေသည်။

ထို့နောက် သူ ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားသည်။ ချက်တီဆင်းကတော့ သူ့ကို သတ်တော့မည်မှာ မလွဲ။ ဤစခန်းမှ သူ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့ မည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်၏။ အားလုံး မှောင်မည်းကာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ကာ ခရီးသွားလက်ဆွဲအိတ်ကို ယူသည်။ ဤအိတ်ထဲတွင် အရေးကြီးသည့် စာရွက်စာတမ်းများ၊ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်၊ လေယာဉ်လက်မှတ်များ၊ ကြေးဝယ်ခွင့် ကတ်ပြားများနှင့် ခရီးသည် ချက်စာအုပ် များ ထည့်ထားသည် မဟုတ်ပါလား...

သူ့တွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆို၍ ဤအိတ်နှင့် အဝတ်အစားအိတ်မှ တစ်ပါး တခြားဘာမျှမရှိ။

သူသည် အခန်းထဲရှိ မီးလုံးအားလုံးကို ပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ ဧည့်ရိပ်သာ ဝရန်တာ၏ တစ်ဖက်စွန်း၌ ရပ်ထားသည့် လင့်ရီဗာ ကားဆီသို့ သွားသည်။

ကားတံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ သူ၏ ကင်မရာပစ္စည်းများ၊ စခန်းချပစ္စည်းများနှင့် ဆေးသေတ္တာများသည် ကား နောက်ခန်းထဲ၌ လုံခြုံစွာ သိမ်းဆည်းထားသဖြင့် သူနှင့် ပါလာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း အရေးအကြောင်းရှိလျှင် အသုံးပြုဖို့ အမဲလိုက် ဓားဟောင်းကြီး တစ်ချောင်းမှတစ်ပါး အခြားဘာမျှမရှိ။

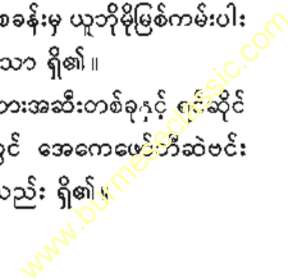
သူသည် ကားစက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ စက်သံသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျယ်လောင်လွန်းလှသည်ဟု ထင်၏။

သူသည် ကလပ်ချိုကို အသာနင်းကာ စက်သံကို အရှိန်လျှော့လိုက် သည်။ ထို့နောက် ကားကို အသာမောင်းကာ ဂိတ်တံခါးဆီသို့ ထွက်လာသည်။

ညဆိုလျှင် ဂိတ်တံခါးများ ပိတ်ထားလေ့မရှိ။ အစောင့်ဟူ၍လည်း တစ်ဦးမျှသာ ချထားသည်။ ဤအချက်များကို သိနေသော ဒင်နီယယ်သည် ဂိတ် တံခါးမှ ထွက်ရမည်ကို ပူပန်ခြင်း မဖြစ်။

သူသွားရမည့် လမ်းခရီးကို စဉ်းစားသည်။ စခန်းမှ ယူဘိုမိုမြစ်ကမ်းပါး ကူးတို့ဆိပ်သို့ သွားရမည့်လမ်းမှာ တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိ၏။

လမ်းပေါ်တွင် ခရီးငါးမိုင်ရောက်တိုင်း အတားအဆီးတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင် သွားရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယင်းအတားအဆီးများတွင် အေကေဖော်ဘီဆဲဗင်း မောင်းပြန်သေနတ်ကို အစောင့်များနှင့် တွေ့ရဖို့လည်း ရှိ၏။

မောင်ထွန်းသူ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပထမဆုံးတွေ့ရမည့် အတားအဆီးကိုတော့ သူလွတ်မြောက်အောင် အားထုတ်ရမည်။ ထို့နောက်တော့ သူ့ကားကို လမ်းမ အတိုင်း မမောင်းဘဲ တောအုပ်ထဲသို့ သွားမည်ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိမည်ဟု ထင်သည်။

သို့သော်လည်း ထိုခဏအတွင်းမှာပင် အစောင့်များထားရာ တန်းလျား ဘက်မှ မီးများလင်းလာသည်ကို မြင်ရသည်။ လူတစ်စု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေ ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

လှုပ်ရှားနေကြသည့် အုပ်စုတွင် လူခြောက်ယောက်ခန့် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုအထဲတွင် ကာဂျီနှင့် ချက်တီဆင်းတို့ ပါနေသည်ကိုလည်း သတိထားလိုက်မိ၏။

'ကာဂျီ၏ လက်ထဲတွင် မောင်းပြန်ပစ္စည်း ကိုင်ထားသည်။ ချက်တီ ဆင်းကတော့ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက်လိုက်လျက် ရှိသည်။

သူတို့သည် ဒင်နီယယ်၏ လင့်ရီဗာကား လာနေသည်ကို မြင်သော အခါ အော်ကြဟစ်ကြသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်သည် ဂိတ်တံခါးဘက်သို့ ပြေးသွားကာ တံခါးကို ပိတ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် ကားစက်ကို မသတ်တော့ဘဲ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းသည်။ အစောင့်သည် သူ့ဆီသို့ တည့်တည့် ကြီး ဝင်လာနေသော ကားကြောင့် ဘေးသို့ ခုန်ထွက်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ ကားသည် ပိတ်လုနီးပါးဖြစ်နေသော ဂိတ်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဝင်တိုက်ကာ အပြင် သို့ တိုးထွက်သွားသည်။

သူ့နောက်မှ သေနတ်သံများ ကြားရသည်။ သူသည် ကိုယ်ကိုတုန်းကာ ကားအရှိန်ကို မြှင့်၍ မောင်းသည်။

ကားနောက်ဘက်မှ ပြတင်းပေါက်ကွဲသံများ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ကျောကို တစ်စုံတစ်ခု ထိမှန်သည်ကိုလည်း သူသိလိုက်သည်။ ထိမှန်သော နေရာသည် ကျော၏ အပေါ်ဘက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်၍ ကျောရိုးနှင့် ကပ်နေသည်ဟု ထင်သည်။ သူရထားသော ဒဏ်ရာသည် သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာတစ်ခု ဖြစ်လေမလား...။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့သွားနိုင်သလောက်တော့ ဆက်သွားမှ ဖြစ်မည်။ နောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ မြင်ကွင်းကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

စခန်းမှ မီးရောင်များကို မမြင်တော့။ သူသည် ကားအရှိန်ကို မလျှော့၊ သူ့နောက်ကျောမှ သွေးများ စီးကျနေသည်ကို သိနေသည်။ သို့သော်လည်း အခု အချိန်အထိ အားအင်ဆုတ်ယုတ်သွားခြင်း မရှိသေး။

ဆင်ကုန်သည်

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ လွန်ခဲ့သော သုံးရက်အတွင်းက သူသည် ဤ လမ်းမကြီးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်တင်ကားများ ဝင်ရာထွက်ရာ တောတွင်းလမ်း များအပေါ်တွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားချည်ပြန်လျှင် လုပ်ခဲ့ဖူး၏။

ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်နေရာ၌ ရှိသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဘယ်နေရာ၌ လမ်းကွေ့များ ရှိနေသည်ကိုလည်းကောင်း သူမှတ်မိနေသည်။

သူသည် ထိုင်ခုံကို ကျောနှင့်မှီလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာမှ နာလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း၊ ဓားနှင့် ထိုးဆွဲလိုက်သည့်နယ် ခံစားရသည်။ သို့တစလည်း သွေးက တော့ များများထွက်။ သွေးက အတွင်းဘက်တွင် ထွက်နေသလား...။

ပထမဆုံး အတားအဆီးသို့ မရောက်မီ လမ်းမကြီးမှနေ၍ ဘေးဘက် တောအုပ်တွင်းသို့ သစ်တင်ကားများ ဝင်ရာလမ်းခွဲငါးခု ရှိသည်။ ယင်းသို့အနက် အချို့မှာ အသုံးမပြုတော့ဘဲ ထားသဖြင့် မြက်ပင်ချုပ်များ ပြန်ပေါက်နေပြီ။

သို့သော်လည်း အနည်းဆုံး နှစ်လမ်းလောက်ကတော့ သုံးလို့ရနိုင်စရာ ရှိသေးသည်ဟု ထင်သည်။

သူသည် ဆင်ဂျီ-ဆင်ဂျီ စခန်းနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် သစ်တင်ကားလမ်းကို အသုံးပြုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုလမ်းနှင့် ဆုံမိသည့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကားကို လမ်းမကြီး ပေါ်မှ ကွေ့ဆင်းလိုက်သည်။ အနောက်ဖူးဖူးသို့ ဦးတည်သွားသော လမ်းဖြစ်၍ ထိုလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားပါက မိုင်ကိုးဆယ်ခန့်အကွာရှိ နိုင်ယာနိုင်ငံနယ်စပ်သို့ ရောက်နိုင်၏။

သို့သော်လည်း ကားလမ်းမှာ ငါးမိုင်ခန့်သာရှိ၍ ကျန်ခရီးကို မည်သို့ သွားရမည်နည်း။ လင့်ရီဗာကို တစ်နေရာတွင် ထားခဲ့ပြီး ရှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခရီးကို ခြေကျင်လျှောက်သွားမည်လော။

တကယ်တော့ ဤခရီးသည် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများ၊ ရေခဲ မြစ်များနှင့် ရေခဲပြင်များကို ကျော်ဖြတ်သွားရလိမ့်မည်ဖြစ်၍ သက်သာလွယ်ကူ ဖွယ်ရာမရှိ။

သူသည် ကျောမှ ကျည်ဆန်ထိထားသည့် ဒဏ်ရာကို သတိရသည်။ ထိုအခါ သူ့သွားရမည့်ခရီးမှာ လက်တွေ့ မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်လာသည်။

ဤဒဏ်ရာနှင့် ဤမျှဝေးသော ခရီးကို သွားဖို့ ကြံစည်နေခြင်းသည် စိတ်ကူးယဉ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်လာလာလေသည်။ သစ်တင်ကား လမ်းသည် ရွံ့စွက်များ ထူလှ၏။ လင့်ရီဗာကားဘီးများသည် ဗွက်ထဲတွင် နစ်သည့်အခါ နစ်နေတတ်လေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ကျောမှ ဒဏ်ရာကလည်း ကိုက်ခဲနာကျင်လာသည်။ ယခုအချိန်ထိ ခေါင်းကတော့ ကြည်လင်နေဆဲ။ ရုတ်တရက် သူ့ရှေ့မှ ကားမီးများကို မြင်လိုက်ရသည်။ သစ်တင်ကားတစ်စီး သူ့ဘက်သို့ လာနေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် လင့်ရီဗာကားကို လမ်းဘေး ချုံပုတ်များပေါ် မောင်းတင်လိုက်သည်။ ပြီး သစ်ပင်ကြီးများကြားသို့ တိုးဝင်ကာ စက်ကို သတ်ထားလိုက်သည်။

မီးများကို ပိတ်၍ အမှောင်ထုထဲ၌ရပ်ကာ သစ်တင်ကား ဖြတ်သွားသည်အထိ စောင့်နေသည်။ သစ်တင်ကားသည် သူ့ကားဘေးမှ ဖြတ်ကာ လမ်းမကြီးဆီသို့ မောင်းသွားလေသည်။ သူသည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ ကိုင်းကာ နောက်ကျောမှ ဒဏ်ရာကို လက်ပြန်စမ်းကြည့်သည်။

ရုတ်တရက် လက်မှ စူးစူးရှရှ ခံစားလိုက်ရသည့် နာကျင်မှု...သူသည် ကားအတွင်း မီးကို ဖွင့်ကာ သူ့လက်ကို ကြည့်သည်။ လက်ညှိုးတွင် ဓားရှည် ၃ဇက်ရာမျိုးတစ်ခုကို မြင်ရသည်။ သူသည် ချက်ချင်း ကျောမှ ဒဏ်ရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်စမ်းကြည့်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရှေ့လောတကြီးမလုပ်၊ သတိကြီးစွာ ထား၍ ဖြည်းဖြည်းသာသာ စမ်းကြည့်လေသည်။

သူသည် ဝမ်းသာအားရ ရယ်လိုက်မိ၏။ တခြားကြောင့် မဟုတ်၊ ကျောမှ ဒဏ်ရာသည် သေနတ်ဒဏ်ရာမဟုတ်။ ပြတင်းပေါက်မှ မှန်ကွဲစူးသည့် ဒဏ်ရာဖြစ်နေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

သူသည် ကပျာကယာ ဆေးအိတ်ကို ဖွင့်ကာ ဒဏ်ရာကို စမ်းတဝါးတဝါးဖြင့် ဆေးထည့်သည်။ ရင်ဘတ်မှ သိုင်း၍ ပတ်တီးစည်းသည်။ သို့သော် ငှက်သံ၊ ပိုးမွှားအော်သံနှင့် တိရစ္ဆာန်အကောင်ကြီးများ၏ အော်သံမှ တစ်ပါး အခြားဘာသံမှ မကြားရ။

သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသဖြင့် ကားပေါ်မှ ကပျာကယာ ဆင်းကာ လာလမ်းဘက် ပြန်လျှောက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ သူ့လင့်ရီဗာကား၏ ဘီးရာများသည် သစ်တင်၏ထရပ်ကားကြီး၏ ဘီးရာများကြောင့် ပျက်သွားကြလေပြီ။

သူသည် နီးရာ သစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးယူကာ လင့်ရီဗာကားဘီးရာများကို လိုက်ဖျက်သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သူ့အလုပ်ပြီးပြတ်သွားသည်။

လမ်းမပေါ်မှ ကားတစ်စီး ဤနေရာသို့ မောင်းသွားသည်ကို မည်သူမျှ ရိပ်မိမည်မထင်။ လမ်းမကြီးနှင့် ပေါင်းဆယ်အကွာ တောင်အတွင်း၌ ကားတစ်စီး ဝှက်ထားသည်ဟုလည်း မည်သူကမှ စဉ်းစားမိကြမည် မဟုတ်။

ဆင်ကုန်ထည်

ထိုအခိုက်မှာပင် ကားလမ်းမကြီးပေါ်အတိုင်း အဝေးမှ လာနေသော ကားမီးလုံးများကို လှမ်းမြင်သည်။ စစ်ကားတစ်စီး ဖြစ်၏။ သူသည် မြက်ပင်များကြားမှဝပ်ကာ ကားကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ ကားပေါ်တွင် ဗောင်းထုပ်ပေါင်းထားသည့် ချက်တီဆင်းကို မြင်မိသလိုလို ရှိသည်။

ကားမီးရောင်နှင့် မြင်ရခြင်းဖြစ်၍ သေချာသည်တော့ မဟုတ်။ ကားသည် သူ့ရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ကာ မြင်ကွင်းထဲမှ ပျော်သွားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် လင့်ရီဗာဆီသို့ ပြန်လာပြီး သူ့အတွက် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းများကို ထုတ်သည်။ ပစ္စည်းများထဲတွင် လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်တစ်ခု ပါသည်။

သူသည် ပစ္စည်းအားလုံးကို ကျောပိုးအိတ်အသေးတစ်လုံးထဲ၌ ထည့်ပြီး ပန်းဖြင့် လွယ်လိုက်သည်။ ကျောမှ မှန်ကွဲထိုးမိထားသော ဒဏ်ရာသည် သေးလှသည် မဟုတ်။ အိတ်ကို ကျောပိုးလိုက်လျှင် ဒဏ်ရာသည် ပို၍ ဆိုးသွားစရာ ရှိ၏။

သူသည် လင့်ရီဗာကို ထားခဲ့ကာ အနောက်စူးစူးသို့ ထွက်သည်။ သစ်တောတွင်းရှိ အမှောင်ထုအတွင်း၌ လျှောက်သွားရသည်မှာ မလွယ်။ ကိုက်အနည်းငယ်ရောက်တိုင်း လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်ကို ထုတ်ကြည့်ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် အရုဏ်အလင်းရောင် သမ်းစပြုချိန်တွင် သူသည် သစ်တောအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေပြီ။ နှစ်နာရီခန့်လျှောက်ပြီးတိုင်း ဆယ်မိနစ်ခန့် ရပ်နားသည်။ ထိုနေ့နေရောင်ပျောက်၍ ညအမှောင်ထု ဝင်လာချိန်တွင် သူဆယ်မိုင်ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီဟု ခန့်မှန်း၏။

ဤနှုန်းအတိုင်းဆိုပါက ခိုင်ယာနိုင်ငံ နယ်စပ်ရောက်အောင် ရှစ်ရက်တိတိ လျှောက်ရပေလိမ့်မည်။ သူ့အနေဖြင့် ဤမျှလောက်တော့ လျှောက်နိုင်လိမ့်မည် မထင်။ သူ့ရှေ့တွင် တောင်တန်းကြီးများ၊ ရေခဲမြစ်များနှင့် နှင်းခဲပြင်များ ရှိနေသေး၏။

သူသည် သစ်ရွက်ခြောက်များကို စုပုံကာ အသိုက်သဖွယ်လုပ်လိုက်သည်။ ထိုညအဖို့ ဤသစ်ရွက်ပုံကြားမှာပင် အိပ်ရမည် မဟုတ်ပါလား...မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်နေ့လုံး လျှောက်လာခဲ့ရသည့် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူ့အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါ အမှောင်ထု မပြယ်သေး။

ကျောမှ ဒဏ်ရာကလည်း တင်းကျပ်နာကျင်လျက်ရှိ၏။ ဗိုက်ကလည်း အဆမတန် ဆာလောင်လျက် ရှိလေသည်။ ဒဏ်ရာကို အသာအယာ စမ်းကြည့်သည်။ ရောင်ကိုင်းပြီး ယင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူသည် အနာကို တတ်နိုင်သမျှ သန့်စင်အေးသပ် လုပ်ကာ ဆေးထုပ်

သည့်ပြီး ပတ်တီးပြန်စည်းသည်။

မွန်းတည့်ချိန်ရောက်သောအခါ သူသည် ဆောက်တည်ရာမရအောင် ဆာလောင်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့သော်လည်း သူမတတ်နိုင်။ မူလသတ်မှတ်ချက် အတိုင်း အနောက်တည့်တည့်သို့ ခရီးဆက်၏။

မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူသည် စမ်းချောင်းတစ်ခုဆီသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ အနီးအနားမှ သစ်ကိုင်းတစ်ချောင်း ခုတ်ယူပြီး အဖျားကို ချွန်သည်။ ထို့နောက် ရေစပ်မှ ထိုင်စောင့်သည်။

ရုတ်တရက် ရေပေါ် ပေါ်လာသည့် ငါးကို တုတ်ချွန်ဖြင့် ထိုးသည်။ သူ့လက်မောင်းခန့် အရှည်ရှိသော ငါးတစ်ကောင် ရသည်။ ငါးကို မီးကင်ပြီး တချို့တစ်ဝက်စားသည်။ ကျန်တစ်ပိုင်းကို ဖက်ရွက်တစ်ရွက်ဖြင့် ထုတ်၍ အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဤငါးတစ်ပိုင်း သူ့အတွက် နှစ်ရက်စာတော့ ဖူလုံလိမ့်မည်ဟု တွက်သည်။ ထိုတစ်ည လွန်မြောက်၍ နောက်တစ်နေ့ နံနက် ရောက်သည့်အခါ သူ့အနာသည် အဆမတန် ကိုက်ခဲလာ၏။

နေမွန်းတည့်ချိန် ရောက်လာသည့်အခါ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲကာ ခြေလက်များကိုပင် မသယ်ချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိနေလေပြီ။

သူသည် တဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လျှောက်သွားနေရင်းမှပင် သူ့နောက်မှ လူလိုက်လာနေသည်ဟု ထင်လာသည်။ အတိအကျ ပြောနိုင်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူ့စိတ်အထင် မလွဲနိုင်ဟု ယုံကြည်နေမိ၏။

နောက်ထပ် ချောင်းတစ်ချောင်းနှင့် ဆုံမိပြန်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ရေကို တဝချိုးပစ်လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ်မျှ လန်းဆန်းသလို ရှိလာသည်။

သူသည် ချောင်းတစ်ဖက်သို့ မကူးမီ သူ့ခြေရာများကို ဖျက်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်သည့်အခါတွင်လည်း ခြေရာများကို ခရီးအတော်ဝေးဝေး ရောက်သည်အထိ ဖျက်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက်တော့ စိတ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အေးအေးထား၍ ဆက်လျှောက်သည်။ ခရီးကတော့ မတွင်လှ။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သဖြင့် ခြေလက်များက လေးလံလျက် ရှိသည်။

ကျောမှ ဒဏ်ရာကလည်းတိုး၍ နာကျင်လာရုံမျှမက အနံ့ပင် ထွက်လာနေပြီ။ သူ့မမြင်ရသော မုဆိုးတစ်ယောက်သည် သူ့နောက်မှ ခြေရာခံ၍ လိုက်နေသည်ဟု ထင်နေဆဲပင် ဖြစ်၏။ ထိုမုဆိုးသည် တစ်နာရီထက် တစ်နာရီ သူနှင့် နီးကပ်လာနေပြီဟုလည်း စိတ်ထဲမှ ယုံကြည်နေသည်။

* * *

ချက်တီဆင်းသည် ဆင်စွယ်မှောင်ခိုကုန်သည်တစ်ဦးဘဝတွင် ကျင်လည်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် တောတွင်းမုဆိုးဝေါင်းများစွာနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသည်။

ဆက်သွယ်ရမည့် နည်းလမ်းများကိုလည်း ကောင်းစွာ သိသည်။ ဖေဘီယာ သို့မဟုတ် မိုဗေဘစ်နိုင်ငံများအတွင်း၌ဆိုလျှင် သူသည် အလှမ်းဝေးသော ရွာသို့ မော်တော်ကားဖြင့် သွား၍ မုဆိုး၏ မိန်းမ၊ သို့မဟုတ် ညီအစ်ကိုများအား ပြောပြလိုက်ရုံဖြင့် သူလိုချင်သောကိစ္စ ပြီးပြတ်သည်။

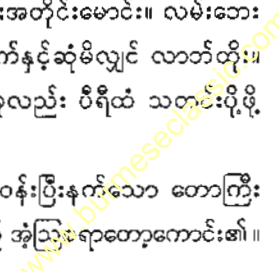
ဘော့စ်ဝါးနား၊ သို့မဟုတ် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံများတွင်မူ နယ်မြေဒေသအတွင်းမှာ စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းဌာနကို အားကိုး၍ ရသည်။ စာတစ်စောင် သို့မဟုတ် ကြေးနန်းတစ်စောင်သည် လိုရာကိစ္စ ပြီးမြောက်စေနိုင်သည်။

ယူဘိုမိုနိုင်ငံကျတော့ ပစ်ဂမီများနှင့် ဆက်သွယ်ရသည်မှာ မလွယ်။ အချိန်ကုန်လှပန်း ဖြစ်ရတတ်သည်။

တီတိကျကျ ရေရေရာရာ မရှိသဖြင့် အလွန်စိတ်ပင်ပန်းရ၏။ လုပ်နိုင်သည့် နည်းလမ်းမှာလည်း တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသည်။

မော်တော်ကားနှင့် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးအတိုင်းမောင်း။ လမ်းဘေးစတိုးဆိုင်သို့ဝင်၊ ဘင်ဘူတီခေါ် ပစ်ဂမီတစ်ယောက်နှင့်ဆုံမိလျှင် လာဘ်ထိုး။ သူ့ဆက်သွယ်လိုသည့် လူထံ သတင်းပို့ခိုင်း။ အခုလည်း ပီရီထံ သတင်းပို့ဖို့ ထိုနည်းကိုပင် သုံးရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤမျှလောက် ကျယ်ဝန်းပြီးနက်သော တောကြီးအတွင်းရှိ ပစ်ဂမီတို့၏ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းသည် အံ့ဩစရာတော့ကောင်း၏။

မောင်ထွန်းသူ

လူမျိုးစုတစ်စုထဲမှ ပျားရည်ရှာထွက်လာသူသည် တခြားလူမျိုးစုထဲမှ ဆေးမြစ်ရှာထွက်လာမည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။ ထိုအခါ သတင်းကို ပေးလိုက်သည်။

ထိုမိန်းမကလည်း တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် သတင်းကို ဆင့်၍ ပါးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပေးလိုက်သော သတင်းသည် တောင်တန်းများနှင့် မြစ်များကို ကျော်ဖြတ်ပြီး မိမိရောက်စေလိုသည့် လူထံ ရောက်သွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သတင်းသည်ပတ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ စောင့်ရသည်။ ကံကောင်းပါမူကား ပေးလိုက်သော သတင်းသည် ရက်အနည်းငယ်မျှအတွင်း ရောက်သွားကာ အဆင်ပြေသွားတတ်လေသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ချက်တီဆင်း အလွန်ကံကောင်းသည်။ မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလာသော ပစ်ဂမီ မိန်းမတစ်စုအား ပေးလိုက်သည့် သီတင်းသည် နှစ်ရက်အကြာတွင် လိုရာသို့ ရောက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရက်အနည်းငယ်မျှနှင့် ပီရီရောက်လာလေသည်။ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆေးရွက်ကြီးနှင့် အခြားလက်ဆောင်များ တောင်းသည်။

“ခင်ဗျား ကျုပ်သတ်ခိုင်းတဲ့ ဆင်ကို သတ်ပြီးပြီလား” ဟု ချက်တီဆင်းက မေးသည်။

ပီရီသည် နှာခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၊ ပေါင်ခြံကို တုတ်လိုက် လုပ်နေရာမှ မော့ကြည့်သည်။

“ခင်ဗျား အခေါ်မလွှတ်ရင် ဆင်ကို သတ်ပြီးလောက်ပြီ”

“ဆင်က သေမှမသေသေးဘဲ ကျုပ်ပြောထားတဲ့ လက်ဆောင်တွေ မပေးနိုင်သေးဘူး”

“ဆေးနည်းနည်းတော့ ကြိုပေးပါ” ဟု ပီရီက တောင်းပန်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သစ္စာရှိတဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်ပါ။ ခင်ဗျားကို ခင်လည်း ခင်ပါတယ်။ ကျုပ်ကို ဆေးလက်တစ်ဆုပ်စာလောက်တော့ ပေးပါ”

ချက်တီဆင်းက ဆေးရွက်အနည်းငယ် ပေးသည်။ ပီရီသည် ဆေးရွက်အနည်းငယ်ကို ကိုက်ဖြတ်ပြီး အရသာခံ၍ ဝါးနေသည်။

“ဒီမယ်...ကျုပ်ကတိပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ခင်ဗျား ဆင်သတ်ပြီး ဘုံအခါ ပေးမယ်...ပြီးတော့ အခု ထပ်ခိုင်းမယ့် အလုပ်ကို လုပ်ပေးရင်လည်း ခင်ဗျားကို ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ထပ်ပေးမယ်...ခင်ဗျား နောက်သတ္တဝါ

ဆင်ကုန်သည်

တစ်ကောင်သတ်ပြီး သူ့ခေါင်းကို ယူလာခဲ့ရင် တကယ်ပေးမယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ဘာသတ္တဝါလဲ...ကွာ” ဟု ပီရီက မေးသည်။

“ဆင်ကြီးပဲလား...”

“ဆင်မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်”

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လူသတ်စေချင်တယ်ပေါ့လေ...ဟုတ်လား...” ဟု ပီရီက အလန့်တကြား ရေရွတ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ခင်ဗျား ခိုင်းတာကို လုပ်ရင် ဝါဒွန်ဂူးက ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ်။ လည်ပင်းကို ကြိုးနဲ့ချည်ပြီး သင်္ဘော”

“မဟုတ်ဘူး” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြန်ပြောသည်။

“အခု ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ လူကို ခင်ဗျား သတ်ပေးရင် ဝါဒွန်ဂူးက ဆုငွေတွေ အများကြီး ပေးလိမ့်မယ်”

ချက်တီဆင်းက သူ့ဘေးမှ ကာဂျီဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ သတ်စေချင်တဲ့လူက လူဖြူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီလူက မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ပဲ...အခု တောထဲကို ထွက်ပြေးတယ်။ သူ့ကို ခင်ဗျား သတ်ပေးရင် ကျုပ်တို့အစိုးရလူတွေက ခင်ဗျားကို ဆုငွေတွေ အများကြီးပေးမှာ” ဟု ကာဂျီက စပြောသည်။

ပီရီသည် ကာဂျီအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ဝတ်ထားသည့် ယူနီဖောင်း၊ ခါးတွင် ထိုးထားသည့် ပစ္စတိုသေနတ်နှင့် တပ်ထားသည့် မျက်မှန်အနက်များကို ကြည့်သည်။

ဩဇာအာဏာအရှိဆုံး အစိုးရလူဟု သတ်မှတ်သည်။ ဤလူသည် အစိုးရ ဝါဒွန်ဂူးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

လူငယ်ဘဝက သူသည် ခိုင်ယာစစ်ပွဲတွင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က လူဖြူဝါဒွန်ဂူးကို သတ်ခဲ့သဖြင့် ဆုငွေတွေ အများကြီး ရခဲ့ဖူးသည်ကို ပြန်၍ သတိရလေသည်။ လူဖြူဝါဒွန်ဂူးများသည် မိုက်မဲသော သတ္တဝါများ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် သစ်တောထဲရောက်လျှင် မသွားတတ်၊ မလာတတ် ဖြစ်ကာ တလည်လည် ဖြစ်နေတတ်၏။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် နောက်က ခြေရာခံလိုက်ပြီး သတ်ရသည်မှာ အလွန်လွယ်၏။ လူဖြူများသည် သူ့အား သတ်သော်

လူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းပင် မသိဘဲ သေရတတ်သည်က များ၏။

“ဆေးရွက် ဘယ်လောက်ပေးမလဲ” ဟု ပီရိုက မေးသည်။

“ခင်ဗျား သယ်နိုင်သလောက် ပေးမယ်” ဟု ချက်တီဆင်းက ကတိ ပေး၏။

“ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျား သယ်နိုင်သလောက် ပေးဦးမယ်” ဟု ကာကျို ကလည်း ကတိပေးသည်။

“ကျုပ် သူ့ကို ဘယ်မှာ လိုက်ရှာရမလဲ”

ချက်တီဆင်းက ဘယ်နေရာကစ၍ ရှာရမည်ကို ပြောပြသည်။ လူဖြူ ဘယ်အရပ်သို့ ဦးတည်ပြီး သွားနေသည်ကိုလည်း ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“ခင်ဗျားတို့က သူ့ခေါင်းကိုပဲ လိုချင်တာလား” ဟု ပီရိုက မေး၏။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ စားဖို့လား”

“မဟုတ်ဘူး...ခေါင်းယူလာရင် ကျုပ်တို့ လိုချင်တဲ့လူ ဟုတ်မဟုတ် သိရတာပေါ့” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ပထမဆုံး ဒီလူရဲ့ ခေါင်းကို ကျုပ်ယူလာခဲ့မယ်” ဟု ပီရိုက ပြော သည်။

“ပြီးရင် ဆင်စွယ်ယူလာမယ်...အဲဒီအခါကျရင် ကျုပ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဆေးရွက်ကြီးအများဆုံး ပိုင်တဲ့လူဖြစ်ရောပေါ့”

ထို့နောက် ပီရိုသည် သရဲပေါက်စတစ်ကောင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက် သွားသည့်အလား သူတို့ရှေ့မှ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။

* * *

နံနက်စောစောစီးစီး အပူချိန် ပြင်းမလာမီ ကင်လီကင်နီးယားသည် ဝှန်ဒါလာ ဆေးခန်းတွင် အလုပ်များလျက် ရှိသည်။ လူနာအရေအတွက်သည် ခါတိုင်းနေ့ ထက် များလျက်ရှိသည်။

အများစုမှာ အပူပိုင်းဒေသ၌ ဖြစ်တတ်သည့် အနာအဆာပေါက်ခြင်း၊ မျက်စိနာခြင်း စသော ရောဂါဝေဒနာသည်များ ဖြစ်သည်။ ဤလူစုထဲတွင် ၎င်းဖျားရောဂါသည်များလည်း အများအပြား ပါဝင်၏။

ထူးခြားသည်မှာ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါသည် နှစ်ဦး ပါလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာကယ်လီကင်နီးယားသည် အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါသည် နှစ်ဦးအား သူတို့ ဖော်စပ်ထားသည့် သစ်ခေါက်ဆေးတစ်မျိုးဖြင့် စမ်းသပ်ကုသ ရန် ဗစ်တာအိုမိရူနှင့် တိုင်ပင်သည်။

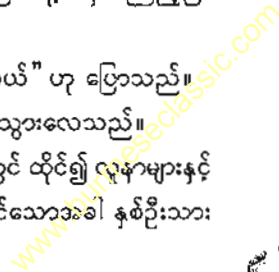
ဗစ်တာအိုမိရူကလည်း သဘောတူသဖြင့် သူတို့သည် ဆေးကို ချက်ချင်းစပ်ကြ၏။ ထို့နောက် မည်ရွေ့မည်မျှ တိုက်သင့်သည်ကို ထပ်မံ၍ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြ၏။

ဤအိုက်မှာပင် ဆေးခန်းတံခါးဝမှ ဆူဆူညူညူ အသံများ ကြားကြရ သည်။ ဗစ်တာအိုမိရူသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“မင်းမိတ်ဆွေ လူပုကလေးတွေ ရောက်နေတယ်” ဟု ပြောသည်။

ကယ်လီသည် ချက်ချင်းပင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

ဆီပူးနှင့် သူ့မိန်းမ ပင်ဘာတို့သည် ပရန်တာတွင် ထိုင်၍ လူများနှင့် စကားပြောနေကြသည်။ ကယ်လီ ထွက်လာသည်ကို မြင်သောအခါ နှစ်ဦးသား

အုယားဖားယား ပြေးလာပြီး ကယ်လီ၏ လက်ကို အလှအယက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြ၏။ သူတို့ သိထားသမျှ သတင်းမျိုးစုံကို ဖောက်သည်ချကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် ကယ်လီ၏ လက်များကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ဆွဲကာ ဝရန်တာအတက် လှေကားထိပ်သို့ သွားထိုင်ကြသည်။

“ဆီပီလီ ကလေးမွေးပြီး၊ သူမွေးတာ ယောက်ျားကလေး၊ နောက်တစ်လပြည့်ရင် ကလေးကို ရှင့်ဆီလာပြမယ်လို့ ပြောတယ်” ဟု ပင်ဘာက ပြော၏။

“တို့ဆီမှာ အမဲလိုက်ပွဲကြီး မကြာခင်စတော့မယ်၊ လူမျိုးစုအားလုံး ပါကြမှာ” ဟု ဆီပူးက ပြော၏။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ပြောခဲ့တဲ့ ဆေးမြစ်တစ်စည်း ယူလာတယ်၊ ရှင့်ကို ပေးဖို့ ယူလာတာ”

“ကျုပ် မျောက်နှစ်ကောင်ပစ်လို့ရတယ်” ဟု ဆီပူးက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား ဦးထုပ်လှလှကလေးချုပ်ဖို့ မျောက်ရေတစ်ခုယူလာတယ် ကာရာကီ”

ကယ်လီက ဆီပူးအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက်...

“ဆင်ဂျီ-ဆင်ဂျီ စခန်းဘက်က ဘာသတင်းတွေ ကြားရသေးသလဲ၊ မြေကြီးတွေကို တူးပစ်နေတဲ့ စက်အဝါကြီးအကြောင်းကော ဘာကြားသေးလဲ...”

“ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ လူဖြူရယ်၊ သေတ္တာနက်ကလေးရဲ့ အပေါက်က အမြဲတမ်းကြည့်နေတဲ့ ဆံပင်နီနီနဲ့ လူဖြူမရယ်၊ သူတို့ကော အဲဒီမှာပဲ လား” ဟု မေး၏။

“သိပ်ထူးဆန်းတယ်ကွ” ဟု ဆီပူးက ရေရွတ်၏။

“သတင်းက သိပ်ထူးတယ်၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်နဲ့ လူဖြူထွားထွားကြီးက ဆင်ဂျီ-ဆင်ဂျီစခန်းက ထွက်ပြေးသွားပြီတဲ့...သူထွက်ပြေးသွားပြီတဲ့...သူအခု တောထဲမှာ ပုန်းနေတယ်တဲ့ အဲဒီစခန်းအစိုးရဝါဇွန်ဂူးတွေက လူဖြူကြီးကို သတ်ပေးဖို့ ကျုပ်ရဲ့အစ်ကို ပီရီကို ခိုင်းသတဲ့”

ကယ်လီသည် ဆီပူး၏ မျက်နှာကို ကြောက်လန့်တကြား ကြည့်နေ၏။

“သူ့ကို သတ်ဖို့...ဟုတ်လား” ဟု ရေရွတ်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ခေါင်းကို ဖြတ်ခိုင်းလိုက်တယ်၊ သတင်းက မထူးဘူးလား” ဟု ဆီပူးက အေးအေးဆေးဆေး ပြော၏။

“ရှင် ပီရီကို တားပေးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ကယ်လီက ပြောကာ ထိုင်နေရာမှ မြန်းခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“သူ့ကို ပီရီက မသတ်နိုင်အောင် ရှင်တားပေးပါ၊ လူဖြူကို သွားကယ်ပြီး ဝှန်ဒါလာကို ခေါ်လာခဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ပြောတာ ကြားရဲ့လား ဆီပူး၊ ရှင် အခု မြန်မြန်သွားပါ၊ ပီရီကို အချိန်မီ သွားတားပေးပါ”

“ကျွန်မပါ သူနဲ့ လိုက်သွားမယ်၊ ရှင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း သူလုပ်မလုပ် ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ပေးမယ်” ဟု ပင်ဘာက ဝင်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအဘိုးကြီးက လူမိုက်ကြီး၊ သူကြိုက်တာ တစ်ခုခုတွေ့ရင် လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေကို မေ့ကုန်တတ်တယ်၊ ရှင်မှာလိုက်တာ တွေကိုလည်း တစ်ခုမှ သတိရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပင်ဘာသည် သူ့ယောက်ျား ဆီပူးဘက်သို့ လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်၏။

“ကဲ...လာ...အဘိုးကြီး...မြန်မြန်သွားပြီး လူဖြူကို ရှာမယ်၊ တွေ့ရင် ကာရာကီဆီကို ခေါ်ခဲ့ရမယ်...ပီရီ လက်မဦးခင် ကျွန်မတို့က တွေ့အောင်ရှာမှ ဖြစ်မှာ...အဲဒါကို ရှင် နားလည်ရဲ့လား” ဟု ပြောသည်။

* * *

ပစ်ဂမိမုဆိုးကျော် ပီရီသည် မြေပြင်တွင် ခူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်ကာ ခြေရာများကို သေချာစွာ ငုံ့ကြည့်သည်။ သူသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ယမ်းလိုက်သည်။

အံ့ဩချီးကျူးလိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာများသည် သူ့မျက်နှာတွင် ပီပြင်စွာ ပေါ်လာသည်။

“သူ့နောက်က ငါကပ်ပြီး လိုက်လာနေတယ်ဆိုတာ သူ သိတယ်” ဟု တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

“သူ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိသွားတာလဲ” ဟုလည်း စဉ်းစားသည်။

သူသည် ရေစပ်၌ ထင်နေသည့် လူဖြူ၏ ခြေရာကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ဖျက်ထားသည့် ခြေရာဖြစ်၏။ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်စွာ ဖျက်ထားခြင်းဖြစ်၍ မိမိလို အတွေ့အကြုံ အလွန်များသော ပစ်ဂမိ မုဆိုးတစ်ယောက်သာလျှင် မြင်နိုင်တွေ့နိုင်သည့် ခြေရာ ဖြစ်၏။

“ငါ မင်းနောက်က လိုက်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိနေပြီ” ဟု တွေးသည်။

“မင်း ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိတာလဲ၊ မင်းဟာ ခြေရာကို ဘယ်လိုဖျောက်ဖျက်ဖျက်ရမယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိတဲ့ကောင်ပါလား...မင်း ခြေရာဖျောက်ဖျက် ငါတို့ ပစ်ဂမိတွေနဲ့ အတော့်ကို တူတာပဲ” ဟုလည်း တိုးတိုးရေရွတ်သည်။

ပီရီသည် လူဖြူဝါဒွန်ဂူး၏ ခြေရာများကို အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီး အစပ်မှစ၍ တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သစ်တောအတွင်း ပိုလို ရှေးကလံလာသည့်အခါ ခြေရာများသည် ပို၍ပင် ကောက်လို့ လွယ်နေသည်။

လူဖြူသည် ချက်တီးဆင်း ထင်မြင်ချက် ပေးလိုက်သည်အတိုင်း အနောက်စူးစူးသို့ သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။ ပီရီသည် လူဖြူသစ်ခေါက်အနစ် နွာထားသည်ကိုလည်း တွေ့သည်။ ဤသစ်ခေါက်နစ်များသည် လောလောဆယ် အဆာပြေနိုင်သော်လည်း ဝမ်းဗိုက်ကို ဒုက္ခပေးတတ်သည်ဟု မိမိတို့ ပစ်ဂမီများ သိထားကြသည်။

အနီးအနားတွင် လူဖြူလွင့်ပစ်ထားခဲ့သည့် သစ်ခေါက်တစ်စကို တွေ့သည့်အခါ ပီရီသည် ကောက်၍ ကြည့်သည်။ သစ်ခေါက်အတွင်းဘက်တွင် လူဖြူ၏ သွားရာများ ထင်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ပီရီသည် သွားရာများကို ကြည့်ပြီး ကျိတ်၍ရယ်သည်။

“မင်းအူထဲမှာ မြစ်ကြီးရေစီးသလို ရေတွေ စီးလာတော့မယ်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလော့ကွာ...မင်းဟာ တော်တော် မိုက်မဲတဲ့ လူဖြူပါလား၊ မင်းဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီး ချေးပါနေတုန်းမှာ ငါ့အသတ်ကို ခံရတော့မှာပါလား” ဟု ရေရွတ်သည်။

နောက်တစ်နေရာတွင် လူဖြူ ညအိပ်ခဲ့သည့်နေရာကို တွေ့သည်။ မနီးမဝေးတွင် အညစ်အကြေးများ စွန့်ထားခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ပီရီ အသံထွက်၍ ရယ်သည်။

“မင်း...ချေးပန်းပြီ၊ အခု အချိန်ကစပြီး မင်းဝေးဝေး မသွားနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။

ပီရီသည် သူ့ခရီးကို ဆက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စမ်းချောင်း ကလေးတစ်ခု၏ ကမ်းပါးသို့ ရောက်သွားသည်။ ဤနေရာအရောက်တွင် နေ့တစ်ဝက်နီးပါးမျှ အချိန်ကုန်သည်။

ကမ်းနှစ်ဖက်စလုံးကို ပိုက်စိပ်တိုက်၍ ခြေရာခံနေခြင်းကြောင့်ပေ တည်း။

“မင်းဟာ တော်တော်လည်တဲ့ လူဖြူကောင်ပါလားကွာ” ဟု ပီရီက ရေရွတ်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ပီရီလောက်တော့ မလည်သေးပါဘူး”

သူသည် ခြေရာများကို ထပ်၍ စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာသည်။ အလျှင် အလျင်တုန်းကလို ပေါ့တီးပေါ့ဆလုပ်၍မဖြစ်၊ သူလိုက်နေသော လူဖြူသည် လူတော်လူလည်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူ့လိုလူမျိုးကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ရသည်မှာ ပညာလည်းရသည်။ အဖိုးလည်း တန်သည်။ အကယ်၍ သာမန်မုဆိုးတစ်ယောက်သာဆိုလျှင် လူဖြူဆင်ထားသည့် အကွက်အတိုင်း ဝင်သွားဖို့ ရှိသည်။ အခုတော့ ပီရီဖြစ်နေ၍သာ လူဖြူ၏ လှည့်ကွက်များကို မြင်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဒုတိယနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း နေအတော်စောင်းသွားချိန်တွင် ပီရီသည် တောရှင်းထားသည့် မြေကွက်လပ်တစ်ခုဆီသို့ ရောက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူလိုက်နေသည့် လူဖြူ ဝါဇွန်ဂူးကို စတင်မြင်ရသည်။

ပထမတွင် သူ့မျက်စိများက သမင်တစ်ကောင်ဟု ထင်လိုက်မိသေးသည်။ သစ်ပင်များကြားမှ ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားခြင်းသည်ကတစ်ကြောင်း၊ သူနှင့်အကွာအဝေးမှာ တစ်မိုင်နီးပါးမျှ ကွာနေခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း မရေမရာ ဖြစ်နေခြင်းပေတည်း။

သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်သည့်အခါ လူနှင့်မတူ၊ လူပဲဆိုဦးတော့ လူဖြူတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်။ သူကြည့်နေခိုက်မှာပင် သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးများကြားသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအခါကျမှပင် သူစဉ်းစားမိသည်။ လူတော့ လူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ခြေထောက်မှ ဦးခေါင်းအထိ ရွှံ့များ လူးထားသည့် လူတစ်ယောက်။ ဦးခေါင်းတွင် သစ်ခေါက်ခွံ ဆောင်းထားသည်။ တကယ်တော့ လူရုပ်မပေါ်အောင် ရုပ်ဖျက်ထားသည့် လူပေတည်း။

ပီရီသည် ပါးစပ်မှ “ဟား” ခနဲ တစ်ချက်အသံထွက်ကာ သူ့ပိုက်သူ ဝမ်းသာအားရ ပွတ်သည်။ ဆေးရွက်အနည်းငယ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်၍ ငုံ့သည်။

“မင်း သိပ်တော်တယ်ကွယ်” ဟုလည်း ရေရွတ်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ မမှောင်ခင် မြင်လိုက်ရပေလို့ပေါ့၊ အေးပေါ့ကွာ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းရဲ့ခေါင်းကို ရပြီလို့သာ မှတ်လိုက်ပေတော့ဟေ့”

ထိုညတွင် ပီရီသည် မြေကွက်လပ်အစပ်နားတွင် မီးမဖိုတ် အိပ်သည် လူဖြူကို သူ့မြင်လိုက်ရသော နေရာဖြစ်၍ သတိထားပြီး အိပ်သည်။

နောက်နေ့နံနက် အလင်းရောင်သန်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ရာမှ ထကာ ခရီးဆက်သည်။

နေအတန်မြင့်လာသောအခါ ပီရီသည် လူဖြူဝါဇွန်ဂူးကို တွေ့၏။ လူဖြူသည် အာဖရိကန် မဟော်ဂနီသစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ ခြေရင်း၌ လှဲနေသည် တွေ့စတွင် ပီရီသည် လူဖြူကို သေပြီဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

သူသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးကပ်သွားသည်။ ညာလက်ဖြင့် ဓားကောက်ကြီးကို အသင့်ကိုင်မြှောက်ကာ သတိကြီးစွာထား၍ ကပ်သွားနေခြင်း ဖြစ်၏။

နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဒင်နီယယ်အား ငုံ့ကြည့်နိုင်သည်အထိ အနီးသို့ ရောက်သွား၏။ လူဖြူသည် မသေသေး။ အကြီးအကျယ် ဖျားကာ သတိလစ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ဓားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ကာ အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

လည်ပင်းကို တိခနဲ ပြတ်သွားအောင် ခုတ်လိုက်တော့မည်ဟု ဟန်ပြင်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ့နောက်မှ အသံကြားရ၏။

“မခုတ်နဲ့ အစ်ကို၊ ခုတ်ရင်တော့ မင်းအသည်းထဲကို ငါ့အဆိပ်လူးမြား စိုက်ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

ပီရီသည် ထိတ်လန့်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လေထဲတွင် မြောက်သွားသည်အထိ ခုန်လိုက်မိသည်။ မြေပေါ် မြေပြန်ထောက်မိသောအခါ ချာခနဲလှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ဆီပူးသည် သူနှင့် မြေလှမ်းငါးလှမ်းခန့်အကွာ၌ ရပ်နေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ လေးကြိုးကို သူ့ပါးတစ်ဖက်နှင့် ထိမိသည်အထိ ဆွဲထားသည်။ မြားဦးသည် ပီရီ၏ ရင်ဘတ်ကို တည့်တည့်ကြီး ချိန်ထားသည်။

“မင်းဟာ ငါ့ညီပါ ဆီပူး...ငါ့အမေ ဝိုက်ထဲက ထွက်လာတဲ့လူပါ။ တို့ညီအစ်ကိုချင်း မလုပ်ပါနဲ့”

“အဲသလိုဆိုရင် လူဖြူကို မင်း မသတ်ပါနဲ့၊ ဒီလူဖြူကို ကာရာကီက ရချင်နေတယ်။ သူ့သွေးတစ်စက် မြေကျရင် ဒီမြားကလည်း မင်းကိုယ်ကို ဖောက်ထွက်မှာပဲ”

“အေး...ဟုတ်တယ်” ဟု ဆီပူး၏ မိန်းမ ပင်ဘာက ဆီပူး၏ နောက်ဘက်ရှိ သစ်ပင်များကြားမှ အော်ပြော၏။

“နင့်ကို မြားမှန်လို့ လဲကျသွားတဲ့အခါ ငါက နင်မသေခင် နင့်ကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လုပ်ပြီး သီချင်းဆိုမယ်၊ ကမယ်”

ပီရီသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွား၏။ သူသည် ဆီပူးကို နားဝင်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသော်လည်း ပင်ဘာကိုတော့ ရမည်မဟုတ်ဟု အတိအကျ သိနေသည်။ သူသည် ပင်ဘာကျတော့ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ကြောက်သည်။

“ဒီလူဖြူကို သတ်ပေးရင် သူတို့က ငါ့ကို လက်ဆောင်တွေ အများကြီး ပေးမှာ၊ နင်တို့ကို လက်ဆောင်တွေ တစ်ဝက်ကို ခွဲပေးပါ့မယ်ကွာ”

“သူ့ဗိုက်ကို မြားနဲ့ပစ်လိုက်” ဟု ပင်ဘာက ဆီပူးအား လှမ်းပြော၏။ ဆီပူး၏ လက်သည် တုန်ယင်လှုပ်ရှားလာ၏။

မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှေး၍ ဗိုက်ကို တည့်တည့်ချိန်၏။ “နေပါဦးကွာ” ဟု ပီရီက တောင်းပန်သည်။

“ငါ နင့်ကို ချစ်ပါတယ် ညီမရယ်...ငါ့ကို မသတ်ခိုင်းနဲ့” “ဒီအနားမှာ ရပ်နေရင်တော့ နင့်ကို သတ်မှာပဲ” ဟု ပင်ဘာက ပြောသည်။

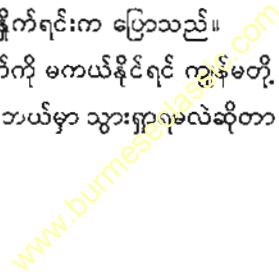
“ငါသွားပါမယ်ဟာ” ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပီရီသည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ အနည်းငယ်မျှ အလှမ်းကွာသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်သို့ ချာခနဲ လှည့်ကာ တောအုပ်အတွင်း ပြေးဝင်သွားသည်။

လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ချုံများ၊ သစ်ပင်များကို ခုတ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာနေသည့် အသံများနှင့် ကျိန်ဆဲနေသံများ ကြားရသည်။ “ခွေးအိုမကြီး...ဆီပူးလို မျောက်အိုကြီးကသာ နင့်လို စုန်းမကြီးကို ယူတာ၊ နင့်လိုဟာ မျောက်အိုမကြီးကို...”

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပီရီ၏အသံသည် ဝေးသွား၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပျောက်သွားသည်။

ပင်ဘာသည် ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းအား သွား၍ ကြည့်သည်။ သစ်ရွက်များ ဖုံးလွှမ်းထားသည့် ဒင်နီယယ်၏ ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်လိုက်သည်။ သစ်ရွက်များကို ဖယ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး စမ်းကြည့်၏။ မျက်လုံးထောင့်များနှင့် နှာခေါင်းပေါက်များတွင် တက်နေသည့် ပုရွက်ဆိတ်များကို ဖယ်ပေး၏။

“သူ အသက်ရှင်အောင် ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ကုပေးမှ ဖြစ်မယ်” ဟု ပင်ဘာက သူ့ဆေးအိတ်ထဲ လက်နှိပ်ရင်းက ပြောသည်။ “တကယ်လို့ ကျွန်မ ဒီလူဖြူရဲ့ အသက်ကို မကယ်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ ကာရာကီအတွက် နောက်ထပ် လူဖြူတစ်ယောက် ဘယ်မှာ သွားရှာရမလဲဆိုတာ ကျွန်မ မသိဘူး အဘိုးကြီးရဲ့”

ပင်ဘာက ဒင်နီယယ်အား စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေခိုက်တွင် ဆီပူးသည် အမိုးအကာ ပါသည် တဲတစ်လုံး အမြန်ထိုးလေသည်။ ခြင်္သေ့များနှင့် အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ် ရန် မီးဖိုတစ်ခု ဖိုသည်။

ထို့နောက် တဲပေါက်ဝတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ကာ သူ့မိန်းမ လုပ်ကိုင်နေသမျှကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလေသည်။ သူတို့ ဘင်ဘူတီ (ပစ်ဂမီ) လူမျိုးစုများကြားတွင် သူ့မိန်းမသည် ဆေးဝါးကုသမှုဘက်၌ အလွန် ကျွမ်းကျင်သည့် ဆေးဆရာတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ဖြစ်၏။

ယခု သူ့မိန်းမသည် လူဖြူ၏ ကျောမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးကြောသုတ်သင် ကာ သစ်မြစ်များဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည့် ဆေးမှုန့်ထည့်ပေးခြင်း၊ သစ်ဥသစ်ဖုများ ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည့် ဆေးရည်များ တိုက်ခြင်းကို ပြုလုပ်လျက်ရှိလေသည်။

သူ့လက်များ လှုပ်ရှားပုံမှာ သွက်လက်လျင်မြန်ရုံမျှမက ကျွမ်းကျင်လှ ၏။ ဆေးထည့်၊ ဆေးတိုက် လုပ်နေရင်းမှလည်း သူ့မိန်းမသည် လူနာအား အားပေးစကား တတွတ်တွတ် ပြောလျက်ရှိသည်။

ပြောနေသည့် လေသံမှာ သာယာပျော့ပျောင်းလှလေသည်။ သူ့လှုပ်ရှား လိုက်တိုင်း ရင်ဘတ်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည့် ဆေးအိတ်နှင့် လည်ပင်း၌ ဆွဲထားသည့် ဆင်စွယ်ပုတီးသည် လှပစွာ ယမ်းခါလျက် ရှိကြသည်။

သုံးနာရီမျှအကြာတွင် ဒင်နီယယ် သတိရလာ၏။ သူ့အား ငုံ့ကြည့်နေ ကြသော ပစ်ဂမီအဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးအား ကြည့်ကာ ဆွတ်ပီးခပ်စကားဖြင့်...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ” ဟု မေးသည်။
“ကျုပ်နာမည်က ဆီပူး...” ဟု အဘိုးအိုက ဖြေသည်။

မောင်ထွန်းသူ

“ဘင်ဘူတီလိုခေါ်တဲ့ ပစ်ဂမီလူမျိုးစုတွေကြားမှာ မုဆိုးကျော် တစ်ယောက်၊ ပညာရှိတစ်ယောက်အဖြစ် ကျော်ကြားနေတဲ့လူပါ”

“ကျွန်မက ပင်ဘာပါ။ ယူဘိုမိုနိုင်ငံ သစ်တောတွေထဲမှာ ‘အလိမ်ဝိဇ္ဇာ ကြီး’ လို့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆီပူးရဲ့ မိန်းမပါ” ဟု ပြောပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ဒင်နီယယ်၏ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်သည် ပျောက်ကင်းသွားသည်။ မျောက်သားခြောက် ဟင်းအနည်းငယ်ကို စားနိုင်၏။ ပင်ဘာဖျော်တိုက်သော ဆေးရည်ကိုလည်း သောက်နိုင်လေသည်။

တတိယနေ့ နံနက်တွင် သူ့ကျောမှ အနာသည် များစွာ သက်သာသွား သည်။ ဝှန်ဒါလာသို့ ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် အဆင်သင့် အနေအထားသို့ ရောက်လာသည်။

ပထမတွင် ဒင်နီယယ်သည် ဖြည်းဖြည်းပင် လျှောက်နိုင်သည်။ ခြေထောက်များက ဒယ်ဒယ်ဒယ် ဖြစ်နေ၏။ ပင်ဘာသည် ဒင်နီယယ်ဘေးမှ အဖော်လုပ်၍ လိုက်၏။ တစ်လမ်းလုံး ရယ်စရာတွေ ပြောလာ၏။

သူတို့နောက်မှ လိုက်လာသော ဆီပူးကတော့ ပစ်ဂမီတို့ ထုံးစံအတိုင်း သူစိတ်ဝင်စားသည့် အကောင်များကို ပစ်ခတ်၍ လိုက်ပါလာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့အား အကယ်ခိုင်းသည့် ‘ကာရာကီ’ ဆိုသော လူကို ခန့်မှန်း၍မရ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ပင်ဘာအား ကာရာကီအကြောင်း မေးသည်။

“ကာရာကီက အရပ်အရှည်ကြီးပဲ” ဟု ပင်ဘာက ပြောသည်။ ပစ်ဂမီများအဖို့ သူတို့လူမျိုးမှလွဲလျှင် လူတိုင်း အရပ်ရှည်ကြသဖြင့် ပို၍ ခန့်မှန်းရခက်သွားသည်။

“ပြီးတော့ သူ့နာခေါင်းက ချွန်တယ်” ဤစကားမှာလည်း တွေးရခက်သည်။ ပစ်ဂမီများသည် နာခေါင်းပြား ပြီး ကြီးသူများ ဖြစ်လေရာ သူတို့မှတစ်ပါး အခြားလူများ၏ နာခေါင်းသည် ချွန်ကြသည်က များလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒင်နီယယ်သည် သူ့အား ကယ်ဆယ်ခိုင်းသူအကြောင်းကို နောက်ထပ်မမေးတော့ဘဲ နှုတ်ဆိတ်ပြီး လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုည ရပ်နားသည့်အခါ ဒင်နီယယ်သည် အစားပို၍ များများစားနိုင် လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့နံနက် ခရီးဆက်ကြသည့်အခါ ဒင်နီယယ်

ဆင်ကန်သည်

သည် တုတ်ကို အားမပြုဘဲ လျှောက်နိုင်လာ၏။ ထိုအခါ ပင်ဘာကလည်း ယခင်နေ့ကထက် ခြေလှမ်းကို သွက်သွက်မြန်မြန် လျှောက်သည်။

‘နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူတို့သည် ဝှန်ဒါလာသို့ ဆိုက်ရောက် ကြသည်။ သူ့အဖော်ပစ်ဂမီများက ကြိုတင်၍ အသိပေးမထားသဖြင့် ဒင်နီယယ် သည် ဝှန်ဒါလာသို့ ရောက်လာမှန်းမသိ။ တောအုပ်ထဲမှ ထွက်လိုက်လျှင် ထွက်လိုက်ချင်း အလွန်လှပသော ရှုခင်းကို မြင်ရသည်။

စိုက်ခင်းများ၊ သစ်သီးခြံများ၊ စမ်းချောင်းများနှင့် အနောက်ဘက်မှ ဆီးနှင်းများ ဆောင်းထားသည့် တောင်တန်းကြီးများ... “ဒင်နီယယ်...”

ဝရန်တာလေ့ကားမှ တက်လာသော ဒင်နီယယ်အား ကယ်လီကင်နီ ယားက ဆီး၍ နှုတ်ဆက်၏။ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့် မထားသော ဒင်နီယယ်သည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

ကယ်လီသည် ကြည်လင်လန်းဆန်းနေ၏။ ယခင်ကထက်ပင် ဆွဲဆောင်မှုက ပိုနေသေးသည်။ “ရှင်ကို ဆီပူးက အချိန်မီမှ ကယ်နိုင်ပါ့မလားလို့ ကျွန်မ စိတ်ပူလိုက်ရ တာလေ။ အို...ကျွန်မဖြင့်...”

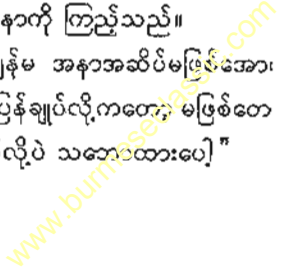
ကယ်လီသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်၏။ “ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု မေးသည်။ “အခုလို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“မင်းနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ကြပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဖြစ်တာတွေက တော့ အများကြီးပဲ” “ကဲ...ဒါတွေ အသာထားလိုက်ဦး၊ ဆေးခန်းထဲ ခဏဝင်၊ ဘာတွေ ဖြစ်ထားသလဲ၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဆိုတာ ကြည့်ရအောင်”

ကယ်လီက ဒင်နီယယ်အား ဆေးခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ အိပ်စင်ပေါ် လှဲခိုင်းကာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးသည်။ ကျောမှ အနာကို ကြည့်သည်။

“ပင်ဘာက တကယ်တော်တာပဲ၊ ကျွန်မ အနာအဆိပ်မဖြစ်အေး ကာကွယ်ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးမယ်...အနာကို ပြန်ချုပ်လို့ကတော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အမှတ်တရ အမာရွတ်တစ်ခု တိုးလာတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေါ့”

ဒင်နီယယ်က ပြုံးသည်။

“တို့နှစ်ယောက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဆုံမိကြတုန်းက မင်းအထင်လွဲပြီး ထွက်သွားတာ မှတ်မိသေးလား၊ မင်းက ရှင်းပြတာကို လက်မှ မခံဘဲ” ဟု ပြောသည်။

လက်ဆေးနေသော ကယ်လီက လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။

“ကျွန်မရဲ့ အိုင်းရစ်သွေးကြောင့်ပါ”

“အခုကော ရှင်းပြခွင့် ရမလား”

“ရှင် ရေအလျင်ချိုးလိုက်ဦးလေ...ရေချိုးပြီးရင် အနာဆေးထည့်မယ်၊ ပတ်တီးအသစ် စည်းပေးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ပြောကြတာပေါ့”

* * *

ကယ်လီ၏ တည်းခိုရိပ်သာ ဝရန်တာတွင် ညစာကို ပြင်ထားသည်။ စားပွဲတွာ ထိုင်နေသူသည် ဒင်နီယယ်နှင့် ကယ်လီတို့ လာနေသည်ကို မြင်သောအခါ ထိုနေရာမှ ထ၍ ဆီးကြိုလေသည်။

“ဒေါက်တာ အမ်းစထရောင်း၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ကျွန်ုပ် သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။”

ဒင်နီယယ်သည် သူ့အား ဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သော ဗစ်တာအိုမီရူဇ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိနေ၏။

“ကျွန်တော် ကြားတာက နှလုံးရောဂါနဲ့သေပြီလို့...”

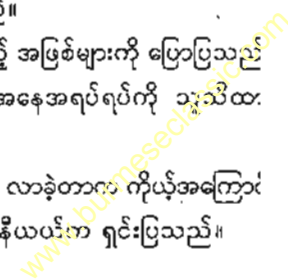
“ဟုတ်ပါတယ်၊ လူတွေက ချဲ့ကားပြောနေတာပါ” ဟု ဗစ်တာအိုမီရူဇ ပြုံး၍ ပြောကာ လက်ကိုဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

“ကျွန်မ ဆေးဗီရိုထဲက ဝီစကီပုလင်းတွေ့လို့ ဆွဲလာခဲ့တယ်” ဟု ကယ်လီက ပြောကာ ဖန်ခွက်များတွင် ထည့်ပေးသည်။

ညစာမှာ မြစ်ထဲမှရသည့် ငါးနှင့်ဂွန်ဒါလာ စိုက်ခင်းမှ ထွက်သည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များဖြစ်၍ အလှူအပယ်စားရလေသည်။ သုံးယောက်သား စကားတွေ ပြောမကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်။

ရှေးဦးစွာ ဒင်နီယယ်က သူကြိုခဲ့ရသည့် အဖြစ်များကို ပြောပြသည်။ ဗစ်တာအိုမီရူဇကလည်း ယူဘိုမိုနိုင်ငံ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သူ့သိထားသလောက် ရှင်းပြသည်။

“ကိုယ် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံပြီး ဒီနိုင်ငံကို လာခဲ့တာက ကိုယ့်အကြောနဲ့ ကိုယ်ပါ၊ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်က ရှင်းပြသည်။

သူ့မိတ်ဆွေ ဂျွန်နီအင်ဇောတို့ မိသားစု ချင်ပီပီစခန်း၌ အသတ်ခံခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက် နင်ချင်ဂွန်းနှင့် လုပ်ကီးဒရက်ဂွန်း ကုမ္ပဏီ အကြောင်း၊ ချက်တီဆင်းအကြောင်းနှင့် သူတို့ဆက်စပ်ပါဝင်နေသည့် ကိစ္စများကို ပါ ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ယုံကြည်စိတ်ချတဲ့အတွက် အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမှာပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“ရုပ်မြင်သံကြား မှတ်တမ်းတင်ကား ထုတ်လုပ်ဖို့ဆိုတာက ဟန်ပြပဲ၊ ကျွန်တော် ဒီကိုလာချင်လို့ ရှာထားတဲ့ နည်းလမ်းပဲ။ အမှန်ကတော့ ဒီလူတွေကို လက်စားချေမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာတာပဲ”

ကယ်လီနှင့် ဗစ်တာအိုမီရူတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ကြသည်။ ကယ်လီသည် ဒင်နီယယ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခု စဉ်းစားနေဟန် ရှိလေ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး...ရှင့်ရဲ့ အမျိုးသမီး သူငယ်ချင်းကော...ဘယ်မှာ ကျန်နေခဲ့သလဲ”

“ဘွန်နီဟာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူး ကယ်လီ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဖြေသည်။

“သင်းဟာ တစ်ဖက်သားကို စွပ်စွဲတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ...”

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်။ ကယ်လီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်...

“ကိုယ့် ဗီဒီယိုကင်မရာတွေကို လင့်ရိုဗာကားထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်။ တကယ်လို့ သူတို့လူစု ကားကို မတွေ့သေးရင် ပစ္စည်းတွေကို ပြန်ရနိုင်တယ်” ဟု ပြောလေသည်။

“ရှင် ဘာကြောင့် ပြန်မယူတာလဲ၊ ပြန်သာယူရင် အသုံးဝင်နိုင်တယ်” ဟု ကယ်လီက ပြောသည်။

“တကယ်လို့ ရှင် ပြန်ယူမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ရှင်နဲ့ ဆီပူးကို ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

* * *

“လူဖြူဝါဇွန်ဂူးရဲ့ခေါင်းကို ကျုပ် ယူလာပြီ” ဟု မုဆိုးကျော် ပီရီက ပြောကာ ပခုံးပေါ်ထမ်းလာသည့် အိတ်ကိုချ၍ အတွင်းမှ ခေါင်းကို ခါချလိုက်၏။

ခေါင်းသည် အိတ်ထဲမှ ထွက်လာပြီး ချက်တီဆင်းဘက်သို့ လိမ့်သွားသည်။ ချက်တီဆင်းသည် အလန်တကြား ထခုန်သည်။ သူ့ရှေ့၌ ရောက်နေသည့် ဦးခေါင်းတွင် အရေပြားများ မရှိတော့။ ပုပ်ရိပြီး ကွာကျကျနေပြီ။ အပုပ်နံ့မှာ အခုထက်ထိ မပျောက်သေး။

“ဒီခေါင်းဟာ လူဖြူရဲ့ ခေါင်းလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်မှာလဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြော၏။

“မုဆိုးကျော် ပီရီ ပြောတဲ့ စကားဆိုရင် ယုံရမှာပဲ”

“ဒီခေါင်းပိုင်ရှင်ဟာ သေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ လောကီမတွေလည်း တိုးနေပြီ။ ပုရွက်ဆိတ်တွေလည်း စားထားတယ်။ ခင်ဗျား သတ်ပြီး ယူလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဖြစ်နိုင်တယ်” ဟု ပီရီက ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

“ဒီလူဖြူဟာ လူမိုက်ပဲ။ အဆိပ်ရှိတဲ့ ရှိတွေ စားပြီး သေသွားတာ...ကျုပ် မရောက်ခင် သေတာဆိုတော့ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်လို့ရတော့မှာလဲ။ သူ့ခေါင်းကို ပုရွက်ဆိတ်တွေ စားနေပြီ...ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း ကျုပ် လုပ်လာတယ်။ ခေါင်းကို ဖြတ်ပြီး ယူလာတာ မတွေ့ဘူးလား...အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကတိပေးထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးပါ။ ဆေးရွက်ကြီးလည်း များများထည့်ပေး”

အမှန်တော့ ပီရီသည် ဤဦးခေါင်းကို တောတွင်း တစ်နေရာရှိ မြေပုံများထဲမှ ဖော်၍ယူလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မြေပုံများမှာ မကြာသေးခင်ကမှ သေဆုံးသွားသော အလုပ်သမားများအား မြှုပ်နှံထားသည့် မြေပုံများ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

“ဒါဟာ လူဖြူ ဝါဇွန်ဂူးရဲ့ ခေါင်းဆိုတာ သေချာရဲ့လား” ဟု ချက်တီ ဆင်းက မေးသည်။

သူသည် ပီရီ၏ စကားကို မယုံ၊ သို့သော်လည်း လောလောဆယ် သူရင်ဆိုင်နေရသည့် အကျပ်အတည်းကတော့ လွတ်မြောက်နိုင်စရာ ရှိ၏။ အကယ်၍ ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်း လွတ်သွားသည်ဟု ပြောလိုက်ပါမူ နင်ချင်ပွန်းနှင့် တပ်ဖာရီတို့က သူ့အား အပြစ်တင်တော့မည်မှာ မလွဲ။

ဟုတ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဟုတ်သည်ဖြစ်စေ ပစ်ဂမိ၏ စကားကို လက်ခံပြီး ဒင်နီယယ်သေပြီဟု ပြောနိုင်ခဲ့ပါမူ သူတို့ထံမှ မျက်နှာသာရဖို့သာ ရှိသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာ လူဖြူဝါဇွန်ဂူးရဲ့ ခေါင်းပဲ” ဟု ပီရီက အခိုင်အမာ ပြော၏။

“ခင်ဗျား ဒီခေါင်းကို ပြန်ယူသွား” ဟု ချက်တီဆင်းက ဦးခေါင်းကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၍ ပြောသည်။

“တောထဲကျတော့ မြေမြုပ်ပစ်လိုက်”

“ကျုပ်ကို ပေးမယ့်ဆု ပေးပါ၊ ဆေးရွက်ကြီး များများ လိုချင်တယ်”

“ခင်ဗျား ယူလာတဲ့ ခေါင်းက အရှေ့ပြားရော၊ ဆံပင်ရော မရှိတော့ဘူး၊ တယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ လုံးဝမသိနိုင်တော့ဘူး...ဒါကြောင့် ဆုကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ဆင်စွယ်ယူလာတဲ့အခါကျမှ ဆင်စွယ်အတွက် ဆုပေးမယ်”

ပီရီသည် ဒေါသတကြီး အော်ကာ ဓားကောက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်သည်။

“ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ဓားကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်၊ ဒီမှာ မြင်လားသေနတ်၊

ခင်ဗျားခေါင်းကို ဖောက်ထွက်သွားအောင် ပစ်လိုက်မယ်”

ပီရီ၏ မျက်နှာထားသည် ပြောင်းသွားသည်။

“ကျုပ်က ပြောင်တာပါ သခင်ရယ်” ဟု မျက်နှာချိုသွေး၍ ပြောသည်။

“ကျုပ်ဟာ သခင်ရဲ့ သစ္စာရှိ ကျွန်တစ်ယောက်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ဆင်စွယ် ယူလာပြီး ပေးပါ့မယ်”

ပီရီသည် ခေါင်းကို ပြန်ကောက်ကာ အိတ်ထဲ ထည့်၏။ အိတ်ကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် တင်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် ဒေါသအရှိန်တက်နေဆဲ။

“ပီရီကို ဘယ်သူမှ လိမ်လို့မရဘူးကွ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း တိုးတိုး ပြောသည်။

အပြေးအလွှား သွားနေရင်းမှပင် သူ့လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် သစ်ပင် ပင်စည်များကို ခုတ်သွား၏။

“ပီရီကို လိမ်တဲ့ကောင်မှန်သမျှ ပီရီလက်ချက်နဲ့ သေကြရမှာချည်းပဲ၊ မင်းက ခေါင်းတစ်လုံး လိုချင်နေတယ် မဟုတ်လား...ဟား...ဟား...ဟား... ရမှာပေါ့ ငလက်ပြတ်ရယ်...မင်းကို ငါပေးမှာပေါ့၊ တခြား လူခေါင်းတော့ မဟုတ် ဘူးဟေ့...မင်းခေါင်းပဲ ငါဖြတ်ပေးမှာကွ”

* * *

“ဒင်နီယယ်အမ်းစထရောင်းတော့ သေပြီ” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ပစ်ဂမိက သူ့ခေါင်းယူလာပြီး ပြတယ်၊ ဒီကောင် တောထဲမှာသေတာ

“သေချာရဲ့လား” ဟု တပ်ဖာရီက မေးသည်။

“သံသယမရှိပါနဲ့” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မျက်စိနဲ့ သူ့ခေါင်းကို မြင်ပြီးပြီ”

“ဒီလိုဆိုရင် မျက်မြင်သက်သေဆိုလို့ ဟိုမိန်းမပဲရှိတော့မှာပေါ့”

“သူ့ကိုလည်း အမြန်ဆုံး ရှင်းပစ်ရင် ကောင်းမယ်၊ အခု ဒင်နီယယ်က

ရှင်းသလို တောထဲပဲ လက်စဖျောက်ရင် ကောင်းမယ်...”

တပ်ဖာရီ ခေါင်းညိတ်သည်။ ကာဂျီအား လှမ်းခေါ်ပြီး -

“မင်း ဝီဒီယိုတိပ်ခွေကို မေ့သွားပြီလား” ဟု မေးသည်။

“မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျား၊ သံရုံးက တိပ်ခွေကို ရပြီးရင် သူ့ကို ရှင်းပစ်

လည်း ကျွန်တော် သတိရပါတယ်” ဟု ကာဂျီက ပြန်ပြောသည်။

* * *

“ကိုယ်သိထားရသလောက်ဆိုရင်တော့ ဒီပစ္စည်းကို ဒင်နီယယ်ကိုယ်တိုင် လာယူမှ ပေးရမှာပါ” ဟု ဆာမိုက်ကယ်ဟာ ဂရိက ပြောသည်။

သူသည် စားပွဲမှ ထကာ ရုံးခန်းပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး အပြင်ဘက်မှ ရေကန်ရှုခင်းကို မျှော်ကြည့်နေသည်။

“ဒင်နီ ပြောသွားတဲ့ စကားအရဆိုရင် သူကလွဲပြီး တခြားလူ တစ်ယောက်ကို ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နားလည်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောပြထားပါ... ဒါဆိုရင် ကိုယ့်အနေအထားကို မစ္စဘွန်နီမှာတွန်မြင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်”

မျက်နှာကျက်မှ ပန်ကာသည် တဝီဝီအော်မြည်ကာ လည်လျက်ရှိ သည်။ ဘွန်နီသည် လျင်မြန်စွာ တွေးလျက်ရှိသည်။ တိပ်ခွေကို ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ရမှဖြစ်မည်။ တိပ်ခွေမပါဘဲ ပြန်သွားလျှင် မိမိအတွက် အဆင်ပြေစေ လုံးဝမရှိ။

“ကျွန်မကတော့ ဒီကိစ္စဟာ ပြဿနာဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး” ဟု ပြောကာ ဘွန်နီက ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။

“ဒင်နီက ဝင်ယူခဲ့ဖို့ မှာလို့သာ လာတာပါ၊ ယူမသွားရင် သူ့စိတ်ထဲမှ ကသိကအောက်ဖြစ်ရုံကလွဲလို့ တခြားဖြစ်စရာတော့ မရှိပါဘူး...တိပ်ခွေကလည် သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခုရှိတာက ဒင်နီဆီက ဗာလေ ရေးပေးဖို့ မတောင်းခဲ့တာ ကျွန်မ မှားတာပဲ...သူ့ စာသာပါရင် ဒီကိစ္စမှ ဒီလောက် ပြောနေဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး ထင်တာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘွန်နီက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးသည့် ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်ခြင်းပေတည်း။ မိုက်ကယ်သည် ဘွန်နီ၏ လက်

ဆွဲ၍ နှုတ်မဆက်ဘဲ တွေဝေစဉ်းစားလျက် ရှိသည်။

“စဉ်းစားမိတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကိုယ်ပေးလိုက်လို့ ပြဿနာတော့ ရှိလာမယ် မထင်ပါဘူး...ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းက သူ့လက်ထောက်ပဲ။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်ရင်တော့ ဒါဟာ...”

မိုက်ကယ်သည် ချီတုံချီတုံ ဖြစ်နေသည်။

“ရှင်စိတ်က မမှန်ဘူးထင်ရင်တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်မဟာ ဒင်နီရဲ့ လက်ထောက်ပါ...ရှင်အနေနဲ့ ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်မှုမရှိတဲ့အတွက် အခုလို မပေးလိုက်တာဘဲလို့ ဒင်နီကတော့ ယူဆချင်ယူဆမှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး မိန်းကလေးရဲ့...ဒီကိစ္စက မင်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ မှု ရှိမရှိဆိုတဲ့ အချက်နဲ့ မဆိုင်ဘူး”

“အို...ဒါကတော့ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ”

ဘွန်နီက မျက်တောင်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ပြော၏။

“ကဲပါလေ...ဒီလိုလုပ်ပေါ့...မင်းက ပစ္စည်းကိုရကြောင်း လက်မှတ်ထိုး ပေးခဲ့...ဒီလိုလုပ်ရတာကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း ဒင်နီနဲ့ ရှင်းရတဲ့အခါ လွယ်သွားနိုင်တယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ဆာမိုက်ကယ်သည် သူ့အာမခံသေတ္တာထဲမှ ဒင်နီ အပ်ထား ခဲ့သည့် ဗီဒီယိုတိပ်ခွေကို ဘွန်နီလက်သို့ လွှဲပေးလိုက်သည်။ ဘွန်နီထံမှ လက်ခံ ရရှိကြောင်း စာကိုသာ ယူထားလိုက်သည်။

“ဒင်နီကိုလည်း ပြောလိုက်ပါ...ကိုယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်လို့...”

ဆာမိုက်ကယ်သည် ဘွန်နီအား သံရုံးတံခါးဝအထိ လိုက်ပို့သည်။

“သူ ဆင်ဂျီ-ဆင်ဂျီ စခန်းက ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမလဲ” ဟု မေးသည်။

“မပြောတတ်သေးဘူး၊ ကျွန်မကတော့ ဒီနေ့ နေ့ခင်းမှာ သူ့ဆီကို လိုက်သွားရမှာ”

တံခါးဝအရောက်တွင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ အကယ်၍ မြို့သို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာမည်ဆိုပါက လာမည့်အပတ် စနေနေ့တွင် ပြုလုပ်မည့် သံရုံးပါတီပွဲသို့ နှစ်ယောက်စလုံး လာကြပါဟု ဆာမိုက်ကယ်က မှာ၏။

အမှန်တော့ ဒင်နီယယ် ပျောက်သွားသည့် ကိစ္စကို သံရုံးမှ မသိသေး။ မည်သူကမှလည်း သတင်းမပို့။ တပ်ဖာရီ ကိုယ်တိုင်က ပီပီရီရီ လုပ်ထားသဖြင့်

သတင်းအနံ့ပင် အပြင်သို့ မထွက်သေး။

ဘွန်နီသည် အပြင်ဘက်တွင် ရပ်ထားသည့် လင်းရီဇာဆီသို့ ပြန် လျှောက်လာသည်။ ကားပေါ်သို့ တက်လာကာ ဂျီ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကို တပ်ဖာရီက သူ့သင်္ဘောပေါ်က စောင့်နေမှာ၊ ကျွန်တော် အဲဒီကို လိုက်ပို့ပေးရလိမ့်မယ်” ဟု ကာဂျီက ပြောကာ သင်္ဘောဆိပ်သို့ မောင်း လေသည်။

တပ်ဖာရီ၏ သင်္ဘောသည် ငါးစည်သွတ်စက်ရုံတစ်ဖက်ရှိ ရေတပ်ဆိပ် တွင် ကျောက်ချထားသည်။ တပ်ဖာရီသည် သင်္ဘောခန်းထဲတွင် နှင်ချင်ဂွန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ကာ ယူဒီစီကော်ပိုရေးရှင်း၏ လုပ်ငန်းများနှင့် အမြတ်များ ကိစ္စ ဆွေးနွေးလျက် ရှိသည်။

ဤအချိန်မှာပင် အခန်းဆီသို့ လျှောက်လာနေသည့် ခြေသံများ ကြားရသည်။ ထို့နောက်တော့ တံခါးခေါက်သံ...။

“ဘယ်သူလဲ...ဟေ့”

“ကာဂျီပါ ခင်ဗျာ”

“ဝင်ခဲ့လေ”

ကာဂျီအထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“မစ္စဘွန်နီ ပါလာပါတယ်၊ ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေပါတယ်၊ တိပ်ခွေ လည်း ပါလာပါတယ်၊ သူ့ကို ခေါ်ခဲ့ရတော့မလား”

“ခေါ်ခဲ့တော့”

မကြာမီ ဘွန်နီရောက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ တိပ်ခွေကို တပ်ဖာရီ အား လှမ်းပေးသည်။

“ဒီအခွေဆိုတာ သေချာရဲ့အလား” ဟု တပ်ဖာရီက မေးသည်။

“သေချာပါတယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်အပေါ်ဘက်မှာ လက်မှတ်ထိုးထား တဲ့ အခွေပဲ” ဟု ဘွန်နီက ဖြေသည်။

“မင်းသိပ်တော်တယ်၊ ဒီလိုမှပေါ့၊ ကဲ...လာ၊ ကိုယ့်ဘေးမှာထိုင်”

ဘွန်နီသည် တပ်ဖာရီ၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ တပ်ဖာရီက ကာဂျီ အား ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရှမ်းပိန်တစ်လုံး ယူခိုင်းသည်။ ကာဂျီသည် ရှမ်းပိန်ပူးပင်း ကို သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ဖန်ခွက်လေးခွက်တွင် ထည့်သည်။ ထို့နောက် ဘွန်နီအား ဖန်ခွက်တစ်ခွက် အလျှင်ဆုံးပေးသည်။

တပ်ဖာရီက သူ့ဖန်ခွက်ကို ဘွန်နီ ဖန်ခွက်နှင့် ယှဉ်လိုက်ပြီး...

“မင်းကိုယ့်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ အထိမ်းအမှတ်” ဟု ပြောလေသည်။
ဘွန်နီသည် ဖန်ခွက်ထဲမှ ရှိန်ပိန်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် ကုန်အောင်
မော့လိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့လာမှုကျွန်းကို အပျော်ခရီးထွက်မယ်” ဟု တပ်ဖာရီက
ပြောသည်။

ဘွန်နီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“သိပ်ကို ပျော်စရာကောင်း”

စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်၊ သူ့ခေါင်းသည် မူးနောက်လာသည်။
သူ့ရှေ့မှ အရာဝတ္ထုအားလုံး မှုန်ဝါးလာသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ
ရှေ့သို့လဲကျသွားသည်။

တပ်ဖာရီသည် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲထည့်၍
ထိုင်ရာမှ ထရပ်သည်။ နင်ချင်ဂွန်းဘက် လှည့်၍ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်ပြုကာ
အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

သင်္ဘောဆိပ်တွင် ရပ်ထားသည့် သူ့မာစီဒီးကားပေါ် ထိုင်မိသည့်အခါ
မစ္စတာနင်ချင်ဂွန်းအတွက် လိုအပ်သမျှ လုပ်ပေးရန် ကာဂျီအား အမိန့်ပေးသည်။

“အားလုံးကိစ္စ ပြီးသွားတဲ့အခါ သင်္ဘောကို ပြောင်နေအောင်ဆေးပစ်ဖို့
မမေ့နဲ့” ဟု မှာသည်။

ထို့နောက် မာစီဒီးကားသည် သင်္ဘောဆိပ်မှ ထွက်သွားသည်။ နင်ချင်
ဂွန်းသည် သတိမေ့နေဆဲဖြစ်သော ဘွန်နီအား ကြည့်နေသည်။ သင်္ဘောသည်
လာမှုကျွန်းဆီသို့ ဦးတည်၍ ခုတ်မောင်းနေပြီ။

ဤကျွန်းသည် မြို့နှင့်ဆယ့်နှစ်မိုင်ခန့် ဝေးသည်။ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်
မိကျောင်းတွေ ပေါသည်။ ကိစ္စပြီး၍ ရေထဲချလိုက်သည်နှင့် တံစိပြိုင်နက် ဘွန်နီ
၏ အလောင်းကို အစအနပင် ရှာတွေ့တော့မည် မဟုတ်။ သူသည် ဖြေဆေး
တစ်လုံးကို ယူကာ ဘွန်နီ၏ လက်တစ်ဖက်အကြောထဲသို့ ထိုးပေးသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှအကြာတွင် ဘွန်နီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပွင့်လာ
သည်။ တွေဝေသောမျက်နှာထားဖြင့် သူ့အား ငေးကြည့်နေသည်။

“မင်္ဂလာညခင်းပါ မစ္စဘွန်နီမာတွန်” ဟု နင်ချင်ဂွန်းက နှုတ်ဆက်
သည်။

သူ့အသံတွင် စိတ်လှုပ်ရှားမှု အပြည့်ပါလျက် ရှိလေသည်။

* * *

ဒင်နီယယ်နှင့် ဆီပူးတို့ နှစ်ဦးကြားတွင် ခြားနားမှုတွေ အများကြီး ရှိသည်။
ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစား၊ အရောင်အဆင်း၊ အရပ်အနိမ့်၊ ကြန်အင်
လက္ခဏာနှင့် အသိဉာဏ် စသည်တို့တွင် လုံးဝကွဲပြားကြသည်။

သို့သော်လည်း တူညီမှုတစ်ခုကတော့ ရှိသည်။ ယင်းမှာ တခြား
မဟုတ်။ အာဖရိကတိုက် အာဖရိက၏ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းမှု၊ အာဖရိက၏
သားကောင်များအပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ကြီးမှု၌ တူညီကြသည်။

ဆီပူးနှင့်အတူ တောအုပ်များအတွင်းမှ ဖြတ်သန်းသွားနေသော ဒင်နီ
ယယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ တူညီမှုနှင့် မတူညီမှုများကို စဉ်းစားတွေးတော
နေမိသည်။

ထိုညက တောအုပ်အတွင်း တစ်နေရာ၌ စခန်းချကြသည့်အခါတွင်
လည်း နှစ်ယောက်သား မီးဖိုဘေး၌ ထိုင်ကာ တရင်းတနီး စကားလက်ဆုံကျကြ
သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း ဆီပူးက သူ့အား သူတို့လူမျိုးများ တည်မီရာ
သစ်တောကြီးများ၏ ဆန်းကြယ်နက်နဲမှုများနှင့် လျှို့ဝှက်ချက်များကို ပြောပြ
သည်။

သူတို့လူမျိုးစုများ၏ ယုံကြည်မှုများ၊ ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် အတွေးအခေါ်
အယူအဆများ၏ အကြောင်းကိုလည်း ဒင်နီယယ် နားလည်သဘောပေါက်
အောင် ရှင်းပြသည်။ ဆီပူးက သူနှင့် တရင်းတနီး ရှိလာသည့်အခါ သူ့အား
သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် ‘ကူအိုကူအာ’ ဟု နာမည်ပေးလေသည်။ ‘ငါ့ကယ်ခဲ့တဲ့
လူ’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။

ဒင်နီယယ်ကလည်း ပစ်ဂမီအဘိုးအိုပေးသည့် နာမည်ကို အလွန်
သဘောကျသည်။

www.burmeseclassic.com

ဆီပူး၏ လမ်းပြမှုဖြင့် သူတို့သည် နောက်တစ်နေ့ ဖွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဆင်ဂျီ-ဆင်ဂျီစခန်းနှင့် အလှမ်းမဝေးသည့် လင့်ရီဗာကားထားခွဲရာ နေရာသို့ ရောက်သွားကြ၏။ နှစ်ယောက်သား တစ်နေရာ ပုန်းအောင်းကာ မိုးချုပ်သည် အထိ စောင့်နေကြရသည်။ ထို့နောက် မိုးချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကားဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကြသည်။

မိမိယိုကင်မရာ ပစ္စည်းများမှာ ခြေရာလက်ရာ မပျက်သေး။

ဒင်နီယယ်သည် ကက်ဆက်ကို ဆီပူးအား သယ်နိုင်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကတော့ မိမိယိုကင်မရာသေတ္တာကို ထမ်းသည်။ အလေးချိန် ပေါင်ခုနစ်ဆယ်မျှ စီးသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးနှင့် တောထဲ၌ ဖြတ်သွားရသည်မှာ ပင်ပန်းလှချေသည်။ မိုးက အဆက်မပြတ်ရွာနေသဖြင့် သွားရလာရသည်မှာ ပို၍ ခက်ခဲလှ၏။ ဝှန်ဒါ လာသို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ ကင်မရာကို ထုတ်၍ စစ်ကြည့်သည်။

ဗစ်တာအိုမီရူ၏ အကူအညီဖြင့် ပြင်သင့်သည်များကို ပြင်ကြသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သမ္မတဟောင်း ဗစ်တာအိုမီရူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ကြည့်ကာ တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေသည်။

“ကဲ...ကယ်လီ၊ ကင်မရာရပြီ၊ မင်းဘာရှိက်ချင်သလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေး၏။

“မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်တက်ကျရင် ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်မယ်၊ အဲဒီ ကျတော့ ရှင်သီရဗာပေါ့”

“ငါလည်း လိုက်မယ် ကယ်လီ” ဟု ဗစ်တာအိုမီရူက ဝင်ပြောသည်။

“ဟာ...ဘယ်လိုက်လို့ဖြစ်မလဲ...ခရီးကပန်းမှာ” ကယ်လီ ဟန်သည်။

သို့သော်လည်း ဗစ်တာက လက်မခံ၊ သူ့မြေနှင့် သူ့ပြည်သူများအားလုံး သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ကြည့်လိုသည်ဟု ပြော၏။

သူ့စကားကို ဒင်နီယယ်က ထောက်ခံသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်နေ့ နံနက် ဝှန်ဒါလာမှ ထွက်သည့်ခရီးတွင် ဗစ်တာအိုမီရူ လိုက်ပါလာသည်။ ဤခရီး တွင် ပစ္စည်းများ သယ်ရန်အတွက် ဆီပူးက ပစ်ဂမီအထမ်းသမားရှစ်ဦး စီစဉ်ပေး သည်။ ဆီပူးနှင့်အထမ်းသမားများအား စီမံခန့်ခွဲရန် ပင်ဘာက တာဝန်ယူစေ သည်။

အားလုံးက ပင်ဘာနှင့်အသင့်လျော်ဆုံးအလုပ်ဟု ယူဆကြသည်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူတို့လူမျိုးစုထဲတွင် ယောက်ျားတိုင်းက ပင်ဘာ၏ လျှောက်ကို များစွာ ကြောက်ရွံ့ကြသည် မဟုတ်ပါလား...။

* * *

တတိယနေ့တွင် ဖြစ်သည်။

ငါးနာရီခန့်ကြာမျှ လျှောက်ခွဲကြပြီးသည့်နောက် ပစ်ဂမီအထမ်းသမား များသည် ရုတ်တရက် ဆက်မသွားတော့ဘဲ ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထမ်းလာသည့် ပစ္စည်းများကို ချကာ စုဝိုင်း၍ ထိုင်ပြီး အချင်းချင်း တီးတိုးစကားပြောနေကြ၏။

“သူတို့ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ” ဟု ဗစ်တာအိုမီရူက ကယ်လီအား လှမ်းမေး၏။

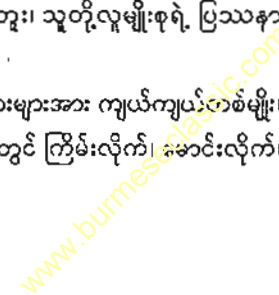
“သူတို့လူမျိုးစုရဲ့ အမဲလိုက် နယ်မြေ နယ်စပ်ကို ရောက်လာပြီ” ဟု ကယ်လီက ရှင်းပြသည်။

“ဒီက ရှေ့ကို သွားရင် ပစ်ဂမီတွေ တမြတ်တနိုးထားတဲ့ ‘နှလုံးသားမြေ’ ပေါ်ရောက်တော့မယ်...အဲဒီမြေပေါ်မှာ တောစောင့်နတ်ရှိတယ်လို့ သူတို့ ယုံကြည် ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ ဆက်မသွားချင်ကြတော့ဘူး။ တောစောင့်နတ်က ကျိန်စာတိုက်မှာကို သူတို့ ကြောက်နေကြတယ်”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ဝင်မေးသည်။

“ကျွန်မတို့ ဝင်ပါသင့်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့လူမျိုးစုရဲ့ ပြဿနာ ပင်ဘာက ရှင်းပေးလိမ့်မယ်”

အဘွားကြီး ပင်ဘာသည် အထမ်းသမားများအား ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး၊ တိုးတိုးတစ်ဖုံ နားချလျက်ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြိမ်းလိုက်၊ အောင်းလိုက်၊ အော်လိုက်၊ ဟစ်လိုက် လုပ်သည်။

ထို့နောက် နတ်ချင်းတစ်ပုဒ်ကို သိဆိုကာ တောစောင့်နတ်အား ပသတိုင်တည်သည်။ အထမ်းသမားများ၏ ရင်ဘတ်များကို ဆေးလိမ်းပေးသည်။

သူတို့လူစုအား ပတ်ချာလည်လှည့်၍ ကသည်။ နောက်တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ အထမ်းသမားတစ်ဦးသည် သူ့အထုပ်ကို ကောက်ထမ်းကာ ရှေ့ခရီးကို ဆက်သည်။ ကျန်လူစုကလည်း သူ့နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး နှလုံးသားမြေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ မွန်းတည့်ချိန်တွင် ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ သွားနေသော ဆီပူးက အဖွဲ့အား ရပ်နားရန်တားသည်။ ကယ်လီနှင့် တီးတိုးစကားပြောသည်။ အရှေ့ဘက်စူးစူးသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကယ်လီက ဒင်နီယယ်နှင့် ဗစ်တာအား လှမ်းခေါ်သည်။

“ဆီပူးက ပြောတယ်၊ ကျွန်မတို့ နီးလာပြီတဲ့၊ ပင်ဘာနဲ့ အထမ်းသမားတွေကို ဒီနေရာမှာ ထားခဲ့ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြမယ်တဲ့...တောင်ကုန်းတွေ ပေါ်ကနေ ကြည့်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်တယ်တဲ့”

သူတို့သည် တောင်ကုန်းများပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်းထိပ်သို့ ရောက်သည့်အခါ သူတို့ မြင်လိုသည့် ရှုခင်းများကို မြင်ကြရသည်။

သစ်တောကြီးများကို စက်များ၊ လူများနှင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေကြသည့် ရှုခင်းများကို မြင်ကြရသည်။ သစ်တောကြီးများကို စက်များ၊ လူများနှင့် ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းနေကြသည့် ရှုခင်းပေတည်း။ သူတို့သည် ထိုတောင်ကုန်းထိပ်၌ ရပ်ကာ မြင်မြင်သမျှ ဝီဒီယိုဖြင့် ရိုက်ယူကြသည်။ ညပိုင်းရောက်မှပင် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းကာ ပင်ဘာနှင့် အထမ်းသမားများ စောင့်နေသည့် နေရာသို့ ပြန်လာကြသည်။

ထို့နောက် လာလမ်းအတိုင်း သစ်တောများကြားမှ ဖြတ်၍ ဝှန်ဒါလာဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ နှလုံးသားမြေပေါ်မှ ဖြတ်သွားနေခြင်းဖြစ်၍ ပစ်ခတ်အထမ်းသမားများသည် အလွန်နှုတ်ဆိတ်ကြသည်။ ဆီပူးကတော့ တောင်ထိပ်ပေါ်မှ မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို အထမ်းသမားများအား ပြောပြလာသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့သည် သူတို့ပိုင်မြေနှင့် နှလုံးသားမြေ နယ်စပ်သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ဆင်ခြေရာများကို ကောင်းစွာ မှတ်မိကြသည်။

“ဟေ့...ဒီနေရာတွေဟာ နားရွက်တစ်ဖက်နဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ ခြေရာတွေ” ဟု ဆီပူးက ပြောသည့်အခါ အားလုံးက ထောက်ခံကြသည်။

ပြီးတော့ သဘောကျကာ ဝိုင်း၍ရယ်ကြသည်။

ဤဆင်ထီးကြီးသည် အိုလှပြီဖြစ်၍ ဘယ်ဘက်နားရွက်တစ်ဝက်ခန့်မှာ ပြတ်နေသည်ဟု ဆီပူးက ဒင်နီရယ်တို့အား ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် ဆင်ခြေရာများကို ကြည့်နေကြသော ပစ်ခတ်မှုများသည် အလန့်တကြား အော်ကြသည်။ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသော မျက်နှာထားများဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု ကယ်လီက ဆီပူးအား လှမ်းမေးသည်။

“သွေးတွေ တွေ့နေရလို့” ဟု ဆီပူးက ပြောသည်။

“ဆင်သွေးရော သေးရော တွေ့နေတယ်၊ ဆင်ကြီးဒဏ်ရာရထားပြီ၊ ဒဏ်ရာက သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်” ဟု ကယ်လီက ရေရွတ်သည်။

ကယ်လီကလည်း ဤဆင်ကြီးကို ကောင်းစွာ သိသည်။ ဝှန်ဒါလာဘက်သို့ မကြာမကြာ ရောက်လာတတ်သည့် ဤဆင်ကြီးကို သူတို့ယုံတိုင်ပင် မြင်ဖူးနေသည် မဟုတ်ပါလား...။

“လူတစ်ယောက်က သူ့ကို ပစ်တယ်၊ ဒဏ်ရာရတယ်၊ ဒီလူဟာ ဆင်ကြီးကို နှလုံးသားမြေပေါ်မှာ လိုက်ပြီးပစ်ခဲ့တာ” ဟု ဆီပူးက ပြောသည်။

“ဒါဟာ ကျုပ်တို့လူမျိုးစုရဲ့ ဥပဒေနဲ့ခလေးထုံးစံကို ဖောက်ဖျက်တာပဲ၊ ဟော...ဒီမှာ လာကြည့်ကြစမ်း၊ ဆင်ခြေရာပေါ်မှာ ထင်နေတဲ့ လူခြေရာတွေ” ဆီပူးက ခြေရာများကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ရွံ့စွက်များပေါ်၌ ထင်နေသည့် ခြေရာသေးသေးကလေးတွေ ဖြစ်၏။

“မုဆိုးဟာ ပစ်ခတ်တစ်ယောက်ပဲ၊ တို့အုပ်စုထဲက ဖြစ်မယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်တော့ နတ်ဘုရားကို စော်ကားတာပဲ” ဟု ဆီပူးက ရေရွတ်သည်။ ပစ်ခတ်မှုအားလုံး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ပူးကပ်၍ထိုင်ကာ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ဆွဲကိုင်ထားကြသည်။

“ငါ ဒီကောင်ကို သိတယ်” ဟု ပင်ဘာက အော်ပြောလေသည်။

“သူ့ခြေရာကို ငါကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်၊ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလူဟာ ပီရီပဲ”

ပစ်ခတ်မှုထဲမှလည်း ညည်းသံကြားရသည်။ သူတို့လက်များဖြင့် မျက်နှာများကို အုပ်ထားကြသည်။ ပီရီသည် သူတို့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ

နယ်မြေပေါ်၌ သတ်ဖြတ်မှုတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့လေပြီ။ သူ့လုပ်ရပ်သည် မိမိတို့ အားလုံးအတွက် အရှက်ရစေသည့် ကျူးလွန်မှုကြီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ ရိုးရာဓလေ့ ထုံးစံကို ချိုးဖောက်သည့် ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။

ယင်းပြစ်မှုအတွက် တောင်စောင့်နတ်သည် မိမိတို့အားလုံးအပေါ် အပြစ်ဒဏ်ခတ်ချေတော့မည်။

မှဆိုးကြီး ပီရီသည် အရိပ်တစ်ခု လှုပ်ရှားသလို လှုပ်ရှားလျက် ရှိရသည်။ သူသည် သူ၏ အလွန်သေးငယ်သော ခြေထောက်များကို ဆင်ကြီး၏ ကြီးမားသော ခြေရာကြီးများပေါ်မှ အသာကလေး နင်းကာ လိုက်လျက်ရှိသည်။

သူဆင်ကြီးနောက်မှ လိုက်လာနေသည်မှာ သုံးရက်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။ ယင်းကဲ့သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေရသည့် အချိန်ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူစိတ်သည် ဆင်ကြီးအပေါ်၌သာ စူးစိုက်နေရလွန်းသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဆင်ကြီး နှင့် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ဖြစ်နေပြီဟုပင် ထင်မိသည်။ ဆင်ကြီး အစာစားသည့်အခါ သူသည် မလှမ်းမကမ်းမှ ပုန်းအောင်းပြီး စောင့်ကြည့်သည်။ ဆင်ကြီးရေသောက် သည့်အခါ ချောင်းကမ်းပါး တစ်နေရာမှနေ၍ ချောင်းကြည့်သည်။

ဆင်ကြီး အစာစားနေလျှင် သူ့ကိုယ်တိုင် စားနေရသည့်နယ် ခံစားရ သည်။ ဆင်ကြီး ရေသောက်နေသည့်အခါတွင်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် ရေသောက် နေသည့်နယ် ခံစားရသည်။ ဆင်ကြီး ဝမ်းသွားနေသည့်အခါမှာပင်လျှင် သူ ကိုယ်တိုင် ထိုင်၍ ဝမ်းသွားနေသည့်နယ် ခံစားရသည်။

ပီရီ၏ စိတ်ထဲတွင် သူသည် ဆင်ကြီးဖြစ်နေပြီး ဆင်ကြီးသည် သူ ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆင်ကြီး အိပ်မောကျနေခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်သည်။ ပီရီသည် အလွန်ညင်သာစွာဖြင့် ဆင်ကြီးအနားသို့ ချဉ်းကပ်သည်။

သို့ပါလျက်နှင့်ပင် ဆင်ကြီးသည် သူ့ရောက်လာမှန်းသိကာ အိပ်မောပျက် နေရာမှ နိုးလာသည်။ သူ့နားရွက်ကြီး နှစ်ခုကို ဖြန့်ပြီး နားစွင့်သည်။ သို့သော် လည်း ဆင်ကြီးသည် ဘာသံမျှမကြား။ ပီရီလို အကျော်အမော် မှလှီးတစ်ယောက် ၏ အသံကို အလွယ်တကူ ကြားရဖို့ဆိုသည်မှာ လွယ်သည့်ကိစ္စမဟုတ်။

မောင်ထွန်းသူ

ဆင်ကြီးသည် နာမောင်းကို ဆန့်ကာလေ လေထဲသို့ မြောက်၍ အနံ့ခံသည်။ သို့သော်လည်း ဘာနဲ့မျှမရ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပီရီသည် လေအောက်တွင် ရောက်နေ၍ ဖြစ်၏။ ထို့ပြင်လည်း သူ့ခေါင်းမှ ခြေထောက်များအထိ တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆင်ချေးများ လိမ်းကျံထားသည် မဟုတ်ပါလား။ ဆင်ချေးများ လိမ်းထားသဖြင့် သူ့ကိုယ်မှ လူနဲ့မထွက်။

ထို့နောက် ဆင်ကြီးထံမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင်းမှ လှိုက်၍ ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်၏။ အသံမှာ ကျယ်လောင်သော်လည်း သိမ်မွေ့နူးညံ့သည့်သဘော ဆောင်နေ၏။

ထိုအသံသည် ဆင်တေးသံပေတည်း။ သူ့အနားတွင် အခြားဆင်တစ်ကောင်လား၊ ရန်သူလား။ ဘာရယ်လို့ ခွဲခြားမသိရသော အရာတစ်ခုရှိနေမှန်း သိ၍ အော်လိုက်သည့် အသံပေတည်း။

ပီရီသည် ချုံပုတ်ကြီးနောက်တွင် ဝပ်ကာ ဆင်တေးသံကို နားထောင်သည်။ ထို့နောက် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဆက်၍ ပါးစပ်တွင် ကပ်ကာ ပါးစပ်ဖြင့် လေကို စုပ်ယူလိုက်ပြီး ပါးစပ်မှပင် ဆင်တေးသံလို အသံမျိုး ထွက်လာအောင် ညှစ်ထုတ်လိုက်၏။

ပီရီသည် ဆင်တေးသံကို သိလိုက်ခြင်းပေတည်း။ ဆင်ကြီးသည် သက်ပြင်းချ၏။ အသံကို တစ်မျိုးပြောင်း၍ ပေးသည်။ သူ့မမြင်ရသောအရာကို ထပ်မံ၍ အသံပေးကာ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ပီရီကလည်း ထိုအသံမျိုးကိုပင် ပြန်၍ပေးသည်။ ဆင်ကြီးသည် သူ့အနီးတစ်ဝိုက်၌ ရောက်နေသည့် အရာအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချသွားလေပြီ။

ဆင်ကြီးသည် နားရွက်များကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၏။ သူ့ထံ ဆင်တစ်ကောင် ရောက်လာသည်ဟူသော အသံကို ငြင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်သည်။ သူသည် ချုံများကြားမှ တိုးထွက်လာသည်။

ပီရီသည် သူ့ခေါင်းအထက်ဘက်၌ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော ဆင်ဦးခေါင်းကို မော့ကြည့်သည်။ ကြီးမားလှသော အစွယ်ကြီးများကို အသေအချာ မြင်ရသည်။ အစွယ်လုံးပတ်သည် သူ့ခါးလောက် ရှိမည်ထင်၏။ အရှည်ကတော့ သူ့ခေါင်းပေါ် ဆင်ထိုးလုံ မြောက်ထားသည်ထက်ပင် မြင့်လိမ့်မည် ထင်၏။

ဆင်ကုန်သည်

သူ့ဆင်ထိုးလုံသည် ထရပ်ကားတစ်စီးမှ ခိုးယူလာခဲ့သော သံမဏိကို သူ့ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ထားသည့်လုံ ဖြစ်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အပူပေးပြီးနောက် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထု၍ လုပ်ထားသည့် သံမဏိလုံ ဖြစ်သည်။ အသွားများကလည်း ထက်၍ ထိပ်ဖျားကလည်း ချွန်မြဲနေလေသည်။

ဆင်ကြီး ဦးခေါင်းထွက်လာသည့်အခါ ပီရီသည် သစ်ရွက်ခြောက်များ ပေါ်တွင် သစ်တုံးတစ်တုံးသဖွယ် မလှုပ်မယှက် လှဲနေ၏။ သူ့လက်ထဲမှ လုံသည် သူ့အရပ်နှစ်ပြန်လောက် ရှည်ရုံမျှမက အလွန်ထက်သည်။ သို့သော် လည်း ရှေ့ပိုင်းမှနေ၍ ထိုးလျှင် ရနိုင်စရာမရှိ။

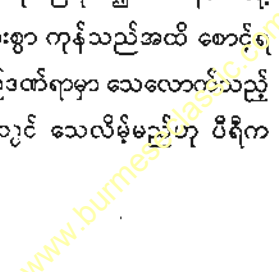
အဆမတန် ထူထဲသည့် ဆင်ရေကို ဖောက်၍ နှလုံး သို့မဟုတ် အဆုတ်များအထိ နစ်ဝင်သွားအောင် ထိုးရန်မှာ အလွန်ခက်ခဲလှ၏။ ဦးနှောက်အိမ်ကို ထိုးဖောက်ရန်မှာကား ပို၍ပင် ခက်ခဲလှသေးသည်။ သူ့လိုလူသေးသေးကလေး အနေဖြင့် ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသော ဤဆင်ကြီးအား သေအောင်သတ်နိုင်သည့် နည်းမှာ တစ်နည်းသာ ရှိသည်။

ပီရီသည် လှဲနေရာမှ လှိုမ့်၍ ထလိုက်ပြီး ဆင်ကြီး၏ အောက်သို့ ဝင် သည်။ နောက်ခြေနှစ်ချောင်းကြား၌ တည့်တည့်ရပ်ကာ လုံကို မြောက်၍ တအားကုန် ဆောင့်ထိုးလိုက်လေသည်။ လုံသည် အပေါ်ယံအရေပြားမှ ဖောက်ထွင်းကာ ဆီးအိမ်အတွင်းသို့ နစ်ဝင်သွား၏။

နာကျင်လွန်း၍ စူးရှစွာ အော်လိုက်သည့် ဆင်သံသည် တစ်တောလုံး ညံ့သွားသည်။ ဆင်ကြီးသည် နောက်ဘက်သို့ တစ်ခဏမျှ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး သစ်ပင်ချုံပင်များကြားသို့ အတင်းတိုး၍ ပြေးထွက်သွား၏။

ပီရီသည် သွေးစွန်းနေသော လုံကို ထောက်၍ရပ်ကာ ဆင်အော်သံကို နားစွင့်သည်။ တစ်တောလုံး ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားကာမှပင် သူသည် ပြန်လည်လှုပ်ရှားလာသည်။

ဆင်၏ သွေးစက်များနှင့် သွေးကွက်များကို ခြေရာခံ၍ ဆင်နောက်သို့ လိုက်၏။ ဆင်ကြီး သေဖို့အတွက် နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်သည်အထိ စောင့်ရ လိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မိမိထိုးလိုက်သည့်ဒဏ်ရာမှာ သေလောက်သည့် ဒဏ်ရာဖြစ်သဖြင့် မနက်ဖြန် နေဝင်ချိန်လောက်တွင် သေလိမ့်မည်ဟု ပီရီက ခန့်မှန်း၏။

ပီရီသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် လိုက်၏။ သူ့စိတ်သည် ကြည်လင်ခြင်း မရှိ။ သားကောင်ရသည့်အခါ မုဆိုးများ ရရှိခံစားရတတ်သည့် သာယာပျော်ရွှင် မှုမျိုးကို သူမရ။ သူ့ရင်ထဲတွင် အပြစ်တစ်ခု ကျူးလွန်မိသည့်နယ် ခံစားနေရ၏။

သူသည် သူတို့၏ တောစောင့်နတ်အား စော်ကားမော်ကား ပြုခဲ့မိပြီ။ သူ၏ မိုက်မှားမှုအတွက် တောစောင့်နတ်က သူ့အား အပြစ်ဒဏ်ခတ်တော့မည် ကိုလည်း စိတ်ထဲက သိနေသည်။

* * *

မုဆိုးကြီး ပီရီသည် ဆင်ကြီး၏ အလောင်းကို နောက်နေ့နံနက်တွင် တွေ့သည်။ ဆင်ကြီးသည် ဒူးထောက်လျက် လဲကျနေ၏။ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှာ သူ့ဗိုက် အောက်သို့ ကွေးဝင်နေသည်။ သူ့ခေါင်းကို မြေကြီးထဲ စိုက်ဝင်နေသည့် အစွယ် ကြီးများက ခံနေသဖြင့် ဘေးသို့ စောင်းကျမသွား။ တည့်တည့်မတ်မတ် အနေ အထားမှာပင် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ပွင့်လျက် ရှိ၏။

ပီရီသည် ဆင်ကြီး လဲကျနေပုံကို ကြည့်ကာ သတိကြီးစွာ ထား၍ ချဉ်းကပ်၏။ သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းဖြင့် ပွင့်နေသော မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ထိုးစမ်း ကြည့်၏။ မျက်လုံးမှိုတ်မသွား။

ထိုအခါကျမှပင် သူသည် သက်ပြင်းကို ချကာ တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရုပ်လိုက်၏။ သူ့အမဲလိုက်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။ သူတို့လူမျိုးခလေ့ ထုံးစံအရ သူသည် နတ်ချင်းတစ်ပုဒ်သီဆို၍ တောစောင့်နတ်အား ကျေးဇူးတင် စကား ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် နတ်ချင်းကို ဆို၏။ သို့သော်လည်း ပြီးဆုံးအောင် မဆိုနိုင်။

တစ်ပိုဒ်ခန့် ဆိုအပြီးတွင် ရုပ်ပစ်လိုက်၏။ အပြစ်မကင်းဟူသော အယူအဆသည် သူ့စိတ်ကို မိစီးလျက် ရှိ၏။ သူသည် ကြော့ကွဲဝမ်းနည်းသော စိတ်ဖြင့် အချိန်အတော်ကြာမျှ ထိုင်နေမိ၏။ ထိုနောက် မီးဖို ဖိုကာ ဆင်ကြီး၏ ပါးတစ်ဖက်မှ အသားကို အနည်းငယ် လှီးယူပြီး မီးကင်၏။ ကျက်သွားသည့် အခါ တစ်ကိုက်မျှ ကိုက်၍ ဝါး၏။

အရသာမရှိ။ သူသည် ပါးစပ်ထဲမှ ဝါးလက်စ ဆင်သားကင်ကို ထွေး ထုတ်လိုက်၏။ သူ ဓားအိမ်ထဲမှ ဓားကို ထုတ်ယူကာ ဆင်စွယ်ပတ်ပတ်လည်မှ

အသားများကို ခုတ်သည်။ အသားစများသည် လွင့်စဉ်ကာ သူ့ခြေထောက်များ အနီးသို့ ကျလာလျက် ရှိသည်။ အသားများ ရှင်းသွားသည့်အခါ ဆင်စွယ်ကို ဆက်၍ ခုတ်သည်။

ဆင်စွယ်နှင့် ဓားသွား ထိမိနေသည့်အသံသည် တောထဲတွင် ပဲ့တင် ထပ်နေ၏။ ဤအသံကြောင့် ဆီပူးနှင့် ပင်ဘာတို့ ခေါင်းဆောင်သော ပစ်ဂမီများ သည် ပီရီနှင့် ဆင်သေကောင်အနီးသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်း၍ ရပ်ကာ ပီရီအား ကြည့်နေကြ၏။

ပီရီသည် အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။ သူတို့အား မြင်သည့်အခါ လက်ထဲမှ ဓားကို ချ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေသည်။ သွေးသံတရဲရဲ ဖြစ်နေသော လက်များကို ဘေးသို့ တွဲလောင်းချထား၏။ မျက်လုံးချင်းဆိုင်၍ မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်လွှာကို ချထား၏။

“ငါ့ရတုဆုကို မင်းတို့နဲ့အညီအမျှ ခွဲယူပါမယ်ကွာ” ဟု လေသံတိုးတိုး ပြော၏။

သူ့စကားကို မည်သူကမျှ တုံ့ပြန်၍ မပြော။ ပစ်ဂမီများသည် သူ့အနီးမှ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြ၏။ သူ့အနီးတွင် ဆီပူး တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်ခဲ့၏။

“မင်းလုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်ကြောင့် တောစောင့်နတ်က ငါတို့ဆီကို ‘မိုလိပို’ လွှတ်တော့မယ်” ဟု ဆီပူးက ပြောသည်။

ပီရီကတော့ ဘာမျှ ပြန်မပြော။ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် သူ့ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချထားသည်။

* * *

မုဆိုးကျော် ပီရီသည် သူ့ရလာသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ပြန်ရောက်လာ ၏။ သူ့မယား သုံးယောက်သည် ဆေးရွက်ကြီးအိတ်များကို တနင့်တပိုး ရွက်လာ ကြရ၏။

ထိုညတွင် ပီရီသည် မီးပုံဘေး၌ စုဝိုင်း၍ ထိုင်နေကြသော သူ့မိတ်ဆွေ များထံ ရောက်လာ၏။

“ငါ့မှာ ဆေးရွက်ကြီးတွေ အများကြီးရှိတယ်” ဟု ပြောသည်။

“မင်းတို့နှင့်အတူတူ ဝေမျှပြီး ယူမယ်၊ မင်းတို့ ဆေးအိတ်တွေ ယူပြီး ငါ့တဲကို လာပါ။ ကြိုက်သလောက် ယူကြပါ...အရက်ပုလင်းတွေလည်း အများကြီး ရထားတယ်၊ ပီရီနဲ့ အတူလာသောက်ကြဖို့ ဖိတ်ပါတယ်”

သို့သော်လည်း မည်သူမျှ ပီရီ၏ ဖိတ်ကြားမှုကို လက်မခံ။ ဆေးရွက် ကြီးလည်း သွားမယူ၊ အရက်လည်း သွားမသောက်။ နောက်ဆုံး သူ့အိမ်သို့ တစ်ယောက်မှ မလာသဖြင့် ပီရီသည် တံထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ကိုင်၍ ဒယီး ဒယိုင်ဖြင့် ထွက်လာ၏။

မုဆိုးများ စုဝိုင်းထိုင်နေကြသည့် နေရာသို့ ရောက်သည့်အခါ လူကြား ထဲ ဇွတ်ထိုင်သည်။ လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို မော့၏။ ထို့နောက် သူ့ဘယ် ဘက်ဘေးမှ လူအား ပုလင်းကို ပေး၍ သောက်ခိုင်းသည်။

“မင်းတစ်ကျိုက်မော့ပြီးရင် ပုလင်းကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ကွာ အဲဒါမှ ပီရီရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို အားလုံးမျှဝေခံစားကြရမှာကွ” ဟု ပြော၏။

ဘယ်ဘက်ဘေးမှ လူသည် ပုလင်းကို ယူကာ သူ့ဘေး၌ ချထားလိုက် ပြီး ထိုင်ရာမှထကာ မီးပုံဘေးမှ ထွက်ခွာသွား၏။ ကျန်လူစုသည်လည်း

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ထ၍ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ နောက်ဆုံးတွင် မီးဖိုဘေး
၌ ဆီပူးနှင့် ပီရီတို့သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

“မိုလီပိုကတော့ လာမှာပဲ” ဟု ဆီပူးက ပြောကာ ထိုင်ရာမှ ထရပ်၏။

ပီရီအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီး ထွက်သွား၏။ မုဆိုးကျော် ပီရီ
သည် ညအမှောင်ထုထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်၏။

အချိန်အတန်ကြာသည့်အခါ ပီရီသည် ငှူငှူငိုငိုငို ထိုင်နေရာမှ ဖြည်း
ညင်းစွာ ထရပ်ရင်း သူ့တံသို့ ပြန်ကာ သူ့လေးနှင့်မြားကို ယူသည်။ ဆင်ထိုးလှဲနှင့်
ဆောင်စားကိုမူ ထားခဲ့၏။

သူသည် နှေးကွေးလေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့်တောအုပ်အတွင်းသို့
ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ ပီရီသည် တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခြင်း
ဖြစ်၏။ သူ့မယားများသည် သူ့နောက်သို့ လိုက်မသွားကြ။

သူတို့အဖို့ ပီရီသည် သေသွားပြီ။ ကိုယ်နှစ်သက်ရာ လင်အသစ် ရှာကြ
ရတော့မည်။ ပီရီအား မည်သူမျှ တွေ့ကြမြင်ကြရတော့မည် မဟုတ်။ အကယ်၍
ပီရီ တစ္ဆေသရဲ ဖြစ်သွားသည့်တိုင်အောင် မည်သူကမူ သူ့အား အသိအမှတ်
ပြုကြလိမ့်မည်မဟုတ်။ သူ့ပစ်ဂမီလူမျိုးစုကြားတွင် ပီရီသည် သေဆုံးသွားခဲ့
လေပြီ။

* * *

“မင်း...တို့ကို ကူညီမယ် မဟုတ်လား ဒင်နီယယ်” ဟု ဗစ်တာအိုမီရူက မေး၏။

“ကျွန်တော် ကူညီပါ့မယ်ခင်ဗျာ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြန်ဖြေ၏။

“ကျွန်တော် အခု လန်ဒန်ကို ပြန်လာတာကလည်း ဒီတိပ်ခွေတွေနဲ့
ယူဘိုမိုနိုင်ငံ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစရာ နည်းလမ်းရှာဖို့ပါ”

“တခြားနည်းနဲ့ ကူညီဖို့ကော မင်းမစဉ်းစားဘူးလား၊ မင်းဟာ တစ်ချိန်
က စစ်သားတစ်ယောက်ပါ ဒင်နီယယ်”

“ကျွန်တော် အခု စစ်သား မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ သတင်းစာဆရာ
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီကိစ္စထဲမှာ ကျွန်တော် မပါပါရစေနဲ့”

“ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်ပါနဲ့လို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်တယ်၊ ဒီတစ်ညလောက်
တော့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦး”

ဒင်နီယယ်က ကယ်လီအား လှမ်းကြည့်၏။ သူ့ဘက်က ကူပြောပေးပါ
ဦးဟု ပြောနေသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကယ်လီ
ကတော့ မတုန်မလှုပ်။ ဗစ်တာအိုမီရူသည် တိုင်ရာမှထကာ ဒင်နီယယ်တို့အား
နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွား၏။ နှစ်ဦးစလုံး စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့်
အဘိုးအိုအား ကြည့်နေကြသည်။

“ရှင်ဘယ်လိုလုပ်မယ် စိတ်ကူးသလဲ” ဟု ကယ်လီက မေးသည်။

“ကိုယ်မပြောတတ်သေးပါဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်က ဖြေလေသည်။
ကယ်လီက မော့ကြည့်သည်။ ဒင်နီယယ် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်၊ ကယ်လီအား
ငဲ့၍ နမ်းသည်။

မောင်ထွန်းသူ

ဆင်ကန်သည်

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒင်နီယယ်သည် ဝှန်ဒါလာစခန်းမှ ထွက်ခွာ
၏။ ဆီပူးခေါင်းဆောင်သော ပစ်ဂမီအထမ်းသမားများက လိုက်ပို့၏။ ဤသို့ဖြင့်
သူသည် ဖိုင်ယာနိုင်ငံတွင်းသို့ ချောမောစွာ ဝင်ရောက်သွားနိုင်ခဲ့၏။ ဖိုင်ယာနိုင်ငံ
မတ်ဆိုရာခရိုင်ဝန်အဖို့ တောင်တန်းကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ ရောက်လာကြသော
စစ်ဘေးဒုက္ခသည် အများအပြားကို တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

သို့သော်လည်း ဗြိတိသျှနိုင်ငံကူးလက်မှတ်နှင့် လူဖြူမျက်နှာကို လုံးဝ
မတွေ့ဖူးခဲ့။ ယခုတစ်ကြိမ်သာလျှင် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း
ဒေါ်လာငါးဆယ်ဆိုသည့်ငွေကို သူ မရခဲ့စဖူး။ ယခုတစ်ကြိမ်သာရခြင်းဖြစ်၍
များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။

နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ဒင်နီယယ်သည် ဖိုင်ယာမြစ်ကို စုန်ဆင်း
ခနသော သင်္ဘောပေါ် ရောက်နေ၏။ နောက်ဆယ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ လန်ဒန်
ဘီးသရီးလေယာဉ်ကွင်း၌ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလာလျက် ရှိလေသည်။

* * *

ဒင်နီယယ်သည် လန်ဒန်ရှိ သူတိုက်ခန်းမှနေ၍ ခါဟာလီဗြိတိသျှ သံရုံးမှ မိုက်
ကယ်ဟာဂရိထံ ဖုန်းဆက်၏။ မိုက်ကယ်သည် များစွာအံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။

“ဟာ...ဒင်နီ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘွန်နီတို့
ဆင်ကျီ-ဆင်ကျီစခန်းနားက တောထဲမှာ ပျောက်သွားတာ ရှာမတွေ့ဘူးလို့
ကျွန်တော်တို့ဆီ သတင်းပို့တယ်”

“ခင်ဗျား အခုပြောနေတဲ့ ဖုန်းလိုင်းက စိတ်ချရသလား”

“ကျွန်တော် အာမ မခံရဲဘူး”

“ဒါဆိုရင် ကြုံခဲ့ရသမျှ အသေးစိတ်ကို လူချင်းတွေ့ဟဲ့အခါကျမှ ပြော
မယ်၊ အခုလောလောဆယ် ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ကျွန်တော် အပ်ထားခဲ့တဲ့
ဗီဒီယိုအခွေကို နောက်တစ်ခေါက် သံတမန်အိတ်နဲ့ ထည့်ပေးလိုက်စေချင်တယ်”

“ဟာ...အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ၊ တိပ်ခွေကို ဘွန်နီ လာတောင်းလို့ ပေးလိုက်
တယ်၊ ခင်ဗျားက တောင်းခိုင်းတာလို့ ပြောတော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပြီး
ပေးလိုက်မိတာပဲ”

ဒင်နီယယ်က တစ်ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒီအမျိုးသမီး သိပ်မိုက်တယ်၊ သူတို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်သွားတာပဲ...
နောက်ဆုံးကျတော့လည်း သူတို့ လက်ချက်နဲ့ သေရတာပဲ၊ သူတို့က ကျွန်တော့်
ကိုလည်း သေပြီလို့ တွက်ထားကြတာ၊ တိပ်ခွေလည်းရရော သူ့ကို ရှင်းပစ်ကြ
တာပေါ့”

“သူတို့ဆိုတာ ဘယ်သူတွေလဲ”

“အခု ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး မိုက်ကယ်”

www.burmeseclassic.com

မောင်ထွန်းသူ

“တိပိဋကေတုကံ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ယုံကြည်စိတ်ချပြီး အပ်ထားခဲ့တာ အခုလို ဖြစ်သွားတော့”

“ကိစ္စမရှိဘူး မိုက်ကယ်...ကျွန်တော့်မှာ အစားထိုးစရာတွေ ရှိနေပြီ”

“ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်တော့ တွေ့ရမလဲ”

“မကြာခင် တွေ့ရမှာပါ။ ကျွန်တော် ကြိုပြီး အသိပေးမယ်လေ”

ဤရက်များအတွင်း ဒင်နီယယ်သည် သူတို့ ရိုက်ကူးလာခဲ့သည့် ဗီဒီယိုတိပိဋကေများကို ပြန်လည် တည်းဖြတ်သုတ်သင်ခြင်း ပြုသည်။ စတူဒီယိုက လည်း သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခွင့် ပေးထားသဖြင့် ရက်အနည်းငယ်မျှနှင့် ပြီးပြတ် အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့လုပ်ငန်း ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီယယ်သည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်နှင့် အဆက်အသွယ်ရရန် ကြိုးစားလေသည်။

တယ်လီဖုန်း အကြိမ်ကြိမ် ဆက်သော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ဘော့စ်ကုမ္ပဏီအဆောက်အအုံရှေ့ရှိ ကားတစ်စီးကို မှီ၍ရပ်ကာ သတင်းစာ ဖတ်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်နှင့် တွေ့ဆုံမိရန် စောင့်လေ သည်။ သူ့ကောင်းသည်ဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ ရုံးလ်ရွိုက်စံကားသည် သူနှင့်မလှမ်းမကမ်း၌ လာရပ်၏။ တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် ကားထဲမှထွက်လာပြီး မျက်နှာစာလှေကားမှ တက်သွားရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသည်။ ဤအခိုက်မှာပင် သူသည် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ထံ သွား၍ နှုတ်ဆက်၏။

တပ်သည် များစွာ အံ့အားသင့်လျက်ရှိ၏။

“ဟင်...ဒင်နီ...ဘယ်လိုဖြစ်...”

တပ်သည် စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်။ ဒင်နီယယ်အား အလန် တကြား ကြည့်နေ၏။

“ငါကြားတော့ မင်း ယူဘိုမိမှာ ပျောက်သွားတာ ရှာမတွေ့တော့ဘူးဆို”

“အဲဒီသတင်းက မမှန်သတင်းပဲ တပ်...ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီ ဖုန်းဆက် တာ ခြောက်ကြိမ်ထက် မနည်းဘူး၊ ခင်ဗျားလူတွေက ဘာမှမပြောကြဘူးလား”

“ဟင်အင်း...မပြောကြဘူး”

“ကျွန်တော် ဆက်တာ တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး...ယူဘိုမိမှာ ရိုက်လာခဲ့ တဲ့ ဗီဒီယိုအခွေတချို့ ပြချင်လို့” တပ်သည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေသည်။

သူ့လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြု၍ နေသည်။

“အချိန်တော့ ဆွဲမနေနဲ့ တပ်၊ ဒီတိပိဋကေတွေကြောင့် ခင်ဗျားရော

ဆင်ကုန်သည်

ခင်ဗျားရဲ့ ဘော့စ်ကုမ္ပဏီပါ နစ်နာသွားနိုင်တယ်”

“မင်းလေသံက ခြိမ်းခြောက်သံ ပေါက်နေတယ်”

“အဲသလို မထင်ပါနဲ့၊ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေချင်းမို့ အကြံကောင်း ပေးတယ်လို့ ယူဆပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်လာပြီး စကားပြောကြည့်တာပေါ့”

ရုံးခန်းထဲရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒင်နီယယ်ထံမှ တိပိဋကေကိုယူ၍ စက်ထဲတွင် ယိုးကြည့်၏။

တစ်ခေါက်ကြည့်အပြီးတွင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ ပြီးသွားသည့်အခါ သူသည် ငြိမ်သက်နေ၏။

“ဒီအထဲမှာ ပါတာတွေကို ငါလုံးဝမသိဘူး၊ ငါက ခိုင်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်အား မကြည့်ဘဲ ပြော၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ စကားကို ဘယ်သူတွေက ယုံမှာလဲ တပ်ရယ်၊ အခု ခင်ဗျား မြင်ခဲ့ရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ယူဒီစီကုမ္ပဏီရဲ့ လုပ်ငန်းတွေပဲ...ဒါတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကောင်းတာပဲလုပ်လုပ်၊ ဆိုးတာပဲလုပ်လုပ် တာဝန်က ဘယ်သူမှာ ရှိမလဲ...ပြီးတော့ အိုမိရုက အခုထိ အသက်ရှင်နေတုန်း၊ ဒီကိစ္စမှာ သူက အများကြီး သက်သေခံနိုင်မှာ”

“ဒီတိပိဋကေကို ကော်ပီတွေ အများကြီး ကူးထားသလား”

“အင်မတန် မိုက်မဲတဲ့ မေးခွန်းပဲ”

“ဒီစကားက တိုက်ရိုက်ခြိမ်းခြောက်တာလား”

“ဒီမေးခွန်းကလည်း မိုက်မဲတဲ့ မေးခွန်းပဲ”

“ဒီအခွေကို လူအများ ကြည့်နိုင်အောင် ဖြန့်မှာလား”

“ဒါလည်းပဲ မိုက်မဲတဲ့ မေးခွန်းပဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ဖြန့်ရမှာပေါ့...မဖြန့်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား နဲ့ ကျွန်တော် အပေးအယူတစ်ခု လုပ်လို့ရရင် မဖြန့်ဘူး”

“အပေးအယူက ဘာလဲ”

“ခင်ဗျား ဒီပြဿနာထဲက လွတ်အောင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ အချိန်ပေးထား မယ်၊ ယူဘိုမိမှာရှိနေတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုဟူသမျှကို ရောင်းပစ်ဖို့လည်း အချိန်ပေးမယ်...ရောင်းတာကတော့ လုပ်ကီးဒရက်ဂွန်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာခြားသင့် ရာကုမ္ပဏီကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းပေါ့၊ ခင်ဗျားကိစ္စတွေ မပြတ်မချင်း ဒီတိပိဋကေကို မဖြန့်ဘူး”

တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်၏ မျက်လုံးများတွင် စိတ်အေးသွားသည် အရိပ် အငွေ့များ ထင်ဟပ်လာ၏။

“အပြန်အလှန်သဘောနဲ့ ငါ့ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ” ဟု မေး၏။

“ဗစ်တာအိုမီရှူရဲ့ လုပ်ငန်းအတွက် ငွေအကူအညီ ပေးပါ”

“ဘယ်လောက်လဲ”

“ငွေသုံး ဒေါ်လာငါးသန်း”

“ဒါပဲလား”

“ဖိုင်ယာသမ္မတဟာ ခင်ဗျားနဲ့ ရင်းနှီးပါတယ်၊ သူ့နိုင်ငံနယ်စပ်က ဖြတ်ပြီး ယူဘိုမိုနိုင်ငံထဲကို ပစ္စည်းတွေ ပို့ရင် မျက်စိမှိတ်နေဖို့ ပြောပေးပါ”

“တခြား ဘာလိုသေးလဲ”

“လုံလောက်ပြီ”

“ကောင်းပြီ၊ ငါလုပ်ပေးမယ်၊ ဘဏ်ငွေစာရင်းနဲ့ပါတ်ပေးခဲ့၊ မနက်ဖြန် မနက် ဘဏ်ကို ငွေလွှဲပေးမယ်”

ဒင်ယယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၏။

“ခင်ဗျားမှာ အရှုံးမရှိပါဘူး၊ ဗစ်တာအိုမီရှူရဲ့ လုပ်ငန်းအဆင်ပြေသွား ရင်လည်း ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိစရာ ပေါ်လာဦးမှာပါ” ဟု ပြောသည်။

ဒင်နီယယ် ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်သည် တိုင်ပေရှိ နင်ယင်ဆူးထံ ဖုန်းဆက်၍ လူချင်းတွေ့ရန် ချိန်းသည်။ ယူဒီစီ ကုမ္ပဏီ တွင် ထည့်ထားသည့် မိမိ၏ အစုရှယ်ယာများကို လုပ်ကိန်းဒရက်ဂွန်း ကုမ္ပဏီအား သင့်လျော်သည့် ဈေးဖြင့် ရောင်းပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်၏။

အဘိုးကြီး နင်ဟင်ဆူးကလည်း မိမိ၏ အဆိုပြုချက်ကို ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လက်ခံလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်လျက် ရှိလေသည်။ အဘိုးကြီး၏ သား နင်ချင်ဂွန်းအကြောင်းကို သူတွေ့မိသည်။ နင်ချင်ဂွန်းသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် လွန်းသည်ဟု သူထင်၏။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုပါက တပ်ဟယ်ရစ်ဆန် သည် ယူဘိုမိုနိုင်ငံအတွင်းမှ ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို သိသည်။

ယူဒီစီကုမ္ပဏီအနေဖြင့် အမြတ်တော့ ရှိပါ၏။ သို့သော်လည်း မလို လားသည့် အရာများ ဖြစ်လာခဲ့သဖြင့် နာမည်ပျက်စရာတွေ ပေါ်လာသည်။ ယင်းတို့အတွက် တာဝန်ရှိနေသူမှာ တခြားလူမဟုတ်...နင်ချင်ဂွန်း...။

* * *

လန်ဒန်သို့ ပြန်သွားခဲ့သော ဒင်နီယယ်သည် သုံးလမျှအကြာတွင် အာဖရိကသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရူဝါတာမာရူဖာ ရေခဲမြစ်ဘက်မှ ဖြတ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ သူနှင့်အတူ အထမ်းသမား ၆၅၀ ပါလာသည်။

အထမ်းသမားများမှာ ကွန်ဂျိုလူမျိုးစုများဖြစ်၍ အလွန်ကျွမ်းကျင်သော တောင်တက်သမားများ ဖြစ်၏။ သူတို့တစ်ဦးချင်းစီ သယ်လာသည့် အထုပ် တစ်ထုပ်လျှင် ပေါင် ၈၀ မျှ အလေးချိန် ရှိသည်။ သယ်ယူလာသည့် ပစ္စည်းများ မှာ လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များဖြစ်၍ စုစုပေါင်းတန် ၂၀ မျှ အလေးချိန် ရှိသည်။

အမှန်တော့ ဤပစ္စည်းများကို တပ်ဟယ်ရစ်ဆန်ထံမှ ရသည့်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒင်နီယယ်အနေဖြင့် ဗစ်တာအိုမီရှူအား မကူညီဘဲ မိနေနိုင်။ သူတတ်အားသရွေ့တော့ ကူညီမှ ဖြစ်မည်ဟူသောအသိဖြင့် ကူညီခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်တောင်ကျော် တစ်တောင်ဆင်း၍ တစ်တောဝင် တစ်တောထွက် လာခဲ့သော ဒင်နီယယ်တို့ လူစုသည် ဝါးတောကြီးတစ်တောအစပ်တွင် သူတို့အား လာကြိုသည့် ဆီပူးတို့အဖွဲ့နှင့် ဆုံမိသည်။

“အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ် ကူအိုကူအာ၊ ကာဂုလီက တော့ ခင်ဗျားကို သိပ်လွမ်းနေတယ်” ဟု ဆီပူးက ပြောသည်။

“သူက မှာလိုက်တယ်၊ သူ့ဆီကို မြန်မြန် ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့”

www.burmeseclassic.com

၃၈၆

မောင်ထွန်းသူ

ဆီပူးတို့အဖွဲ့သည် ဒင်နီယယ်တို့ လူစုအား ဖြတ်လမ်းမှ ခေါ်သွားကြ သဖြင့် ယခင်ကထက်ပို၍ သက်သာရုံမျှမက ခရီးလည်း ပို၍ တွင်သည်။ ဝါးတောကြီး တည်ရှိရာ တောင်တန်းကြီး၏ အောက်ဘက်ပေ ၆၀၀၀ ခန့် ဆင်းမိ သောအခါ ဗစ်တာအိုမီရူတို့အဖွဲ့နှင့် ဆုံမိ၏။

ဤနေရာတွင် ဗစ်တာတို့အဖွဲ့သည် ကွန်ဂျိုများ သယ်လာသည့် ပစ္စည်းများကို လက်ပြောင်းယူကြ၏။ ဒင်နီယယ်က ကွန်ဂျိုများအား အခကြေးငွေ ရှင်းပေး၏။ ကိစ္စပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကွန်ဂျိုများသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်သွားကြသည်။

ထို့နောက် ဒင်နီယယ်တို့အဖွဲ့သည် ပစ်ဂမီတို့၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဝှန်ဒါလာ စခန်းသို့ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

* * *

ပီရီသည် ခေါင်းရှုပ်လျက် ရှိသည်။ ဒေါသလည်း ထွက်နေ၏။ စိတ်ဓာတ်ကျ သည့်အခါ အကြီးအကျယ် ကျလေသည်။

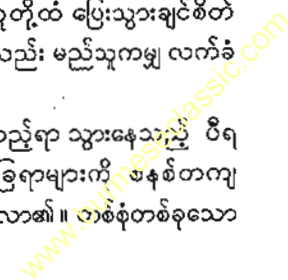
မုန်းတီးရွံရှာစိတ်လည်း အကြီးအကျယ် ဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် ယင်းစိတ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာရသည်ကိုလည်း သူ မသိ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်နေမှန်းလည်း သူမသိ။ သူတစ်ယောက် တည်း တောထဲ၌ နေလာခဲ့ရသည်မှာ လပေါင်းအတော်ကြာခဲ့ပြီ။ စကားပြောစရာ အဖော်လည်း မရှိ။ ကလူကျီစယ်စရာ မိန်းမလည်း မရှိ။

ညဆိုလျှင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဆောက်ထားသည့် သစ်ရွက်တဲထဲ၌ လဲလျောင်းကာ ရောက်တတ်ရာများကို တွေးလေသည်။ အဝယ်ဆုံးမိန်းမ အကြောင်း တွေးမိသည့်အခါ များစွာ ဝမ်းနည်းသည်။

ထိုအခါ အသံထွက်၍ ညည်းညူခြင်း ပြုသည်။ နေ့ခင်းဘက်ကျတော့လည်း သူသည် တစ်နေရာ၌ ထိုင်ကာ အမြဲတစေ တွေဝေငေးမှိုင်နေတတ်သည်။ သူ့နားများသည် ဘာသံကိုမျှ မကြားသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ မမြင်သည့်နှယ် ရှိသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် တောထဲ၌ မှိုနှင့်ဆေးမြစ်များ အရှာထွက်လာသည့် ပစ်ဂမီမိန်းမတစ်စုအသံ ကြားသည်။ သူသည် တစ်နေရာမှ ချောင်းကြည့်၏။ စကားပြောသံများနှင့် ရယ်သံများ ကြားသည့်အခါ သူတို့ထံ ပြေးသွားချင်စိတ် ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း သူမသွားဝံ့။ သွားလျှင်လည်း မည်သူကမျှ လက်ခံ မည် မဟုတ်။

တစ်ရက်တွင်မူ တစ်ယောက်တည်း ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေသည့် ပီရီ သည် လူတစ်စု၏ ခြေရာများကို တွေ့သည်။ ခြေရာများကို ဖနစ်တကျ လှေ့လာလိုက်သည့်အခါ လူနှစ်ဆယ်မျှ ရှိသည်ကို သိလာ၏။ ဘစ်ဖံတစ်ခုသော

မောင်ထွန်းသူ

ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူကောက်ချက်ချသည်။

ဤလူစုသည် ဘယ်လိုလူစားတွေ ဖြစ်နိုင်သနည်း။ ဟိတာနှင့် ယူဟာလီ လူမျိုးစုများသည် သရဲတစ္ဆေများနှင့် တွေ့မည်စိုးသဖြင့် တောထဲသို့ လာရဲကြသည် မဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲတွင် သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။

သူသည် ခြေရာများကို ကြည့်၍ နောက်မှ လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် အပင်ပန်းခံကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လိုက်သည်။ ထို့နောက် ထူးဆန်းသော အရာတစ်ခုကို မြင်ရလေသည်။ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ လူပေါင်း အမြောက်အမြား နေထိုင်ရာ စခန်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ အားလုံးတွင် လက်နက်တွေ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

ဤလူစုသည် ဟိတာလူမျိုးများ မဟုတ်။ အားလုံး ယူဟာလီများ ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရသည်။ သူတို့ ဘာလုပ်နေကြသနည်း။

သူသည် ချက်တီဆင်းကို သတိရသည်။ ဤလူစုအကြောင်းကို သွား၍ သတင်းပေးလျှင် ချက်တီဆင်းက ဆေးရွက်ကြီးတွေ ဆုချမည် ထင်၏။ သို့သော် လည်း ချက်တီဆင်းသည် လူလိမ်လူညာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ ချက်တီဆင်းကို သူ အလွန်စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသည်။ မုန်းလည်း မုန်းသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဆေးရွက်ကြီးအကြောင်း တွေးမိသည့်အခါ သူပါးစပ်ထဲမှ သွားရည်များ ထွက်လာ၏။ ဆေးငံချင်စိတ်သည် အစားအစာ ဆာလောင်သလိုပင် ခံစားရသည် မဟုတ်ပါလား...။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ချက်တီဆင်းထံ သွား၏။ တစ်လမ်းလုံး လေတချွန်ချွန် သီချင်းတအေးအေးနှင့် သွားခြင်း ဖြစ်၏။ သွားရင်း လာရင်းနှင့် ပင် မျောက်တစ်ကောင်ကို ဆိပ်လူးမြားဖြင့် ပစ်၍ အသားကို ကင်ကာ တနင့်တပိုး စားသွားသည်။ သူသွားနေကျ အဝေးပြေးကားလမ်းမကြီးဘေးမှ စတိုးဆိုင်သို့ ရောက်သည့်အခါ ဆိုင်ရှင်အား အရေးကြီးသော သတင်းတစ်ခု ပေးစရာရှိသဖြင့် ချက်တီဆင်းထံ အကြောင်းကြားပေးခိုင်းသည်။

ဒုတိယနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပီရီသည် သူ့ပုန်းအောင်းနေသည့် တောအုပ်ထဲမှနေ၍ လင့်ရီဗာကားသံကို ကြားလေသည်။

ရုတ်တရက် သူ့ရင်ထဲတွင် ချက်တီဆင်းအပေါ် ဒေါသစိတ်နှင့် မုန်းတီးစိတ်များ ပြန်ဝင်လာ၏။ ချက်တီဆင်းသည် သူ့ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လိမ်ခဲ့ ညာခဲ့၏။ ကတိပေးပြီး ဘယ်တော့မှ မတည်။

အရက်ပဲပေးပေး၊ ဆေးရွက်ပဲပေးပေး အမြဲတစေ လျှော့၍ ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့နောက် သူဆင်ပစ်ခဲ့ရသည်ကို တွေးမိသည်။ ထိုအခါ ချက်တီဆင်းအပေါ် ပို၍ ဒေါသဖြစ်လာသည်။ သူဆင်ကြီးကို သတ်ခဲ့ရသည်မှာ ချက်တီဆင်း စေခိုင်း၍ ဖြစ်၏။

ဆင်ကုန်သည်

သူ့အား တောစောင့်နတ် စိတ်ဆိုးသွားသည်မှာ ချက်တီဆင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ မိမိအား ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူမှာ ချက်တီဆင်း...။

သူသည် သူ့မြင်ခဲ့ရသည့် တောထဲမှ လက်နက်ကိုင်များကိုလည်း ကောင်း၊ ဆေးရွက်ကြီးကိုလည်းကောင်း မေ့သွားသည်။ လင့်ရီဗာကားသည် တောထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တစ်နေရာ၌ ရပ်ကာ ကားထဲမှ ချက်တီဆင်း ဆင်းလာ၏။ တောထဲသို့ တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ကာ...

“ဟေ...ပီရီ...ထွက်ခဲ့စမ်း...” ဟု အော်သည်။
ရုတ်တရက် ဘာသံမျှ မကြားရသောအခါ ချက်တီဆင်းသည် ဒေါသ ဖြစ်လာသည်။

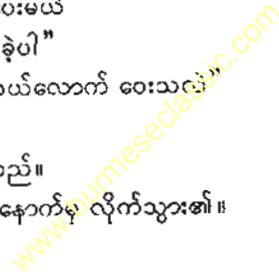
“ဟေ...ပီရီ...ထွက်လာမှာဖြင့်လည်း ထွက်လာခဲ့တော့...ငါ ကြာကြာ မစောင့်နိုင်ဘူး” ဟု အော်ပြောသည်။

“ကဲကွာ...ငါသွားတော့မယ်”
ချက်တီဆင်းသည် လင့်ရီဗာဆီသို့ ပြန်လျှောက်သွားသည်။ ထိုအခါကျ မှပင် ပီရီအသံကို ကြားရသည်။

“သခင်ကြီး ခင်ဗျား...ကျုပ် ဒီမှာ ရှိပါတယ်...မပြန်ပါနဲ့ဦး”
“ထွက်ခဲ့တော့ဟေ့” ဟု ချက်တီဆင်းက ပြန်အော်သည်။
သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ ပီရီသည် ဘွားခနဲ ထွက်လာသည်။
“မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ...ဘာသဘောနဲ့ ပုန်းနေတာလဲ” ဟု ချက်တီ ဆင်းက မေးသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး သခင်ကြီးရယ်...” ဟု ပီရီက ပြော၏။
“ကျုပ်ဟာ သခင်ကြီးရဲ့ ကျွန်ပါဗျာ...ကျုပ် သခင်ကြီးကို လက်ဆောင် တစ်ခု ပေးချင်လို့ လာတာပါ”
“ဘာလက်ဆောင်လဲ...ဆင်စွယ်လား”
“ဆင်စွယ်ထက် ကောင်းတဲ့ပစ္စည်းပါ သခင်...ပိုပြီးတော့လည်း တန်ဖိုး ရှိတဲ့ ပစ္စည်းပါ”

“ငါ့ကို ပြလေကွာ”
“သခင်က ဆေးရွက်ကြီး ပေးမှာလား”
“မင်းပစ္စည်းကို ကြည့်ပြီး တန်သလောက် ပေးမယ်”
“ကျုပ် ပြပါမယ် သခင်...ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”
“ဘယ်မှာလဲ...ဘယ်အထိ လိုက်ရမှာလဲ...ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”
“နီးနီးလေးပါ သခင်...”
ချက်တီဆင်းသည် မျက်မှောင်ကြွတ်ထားသည်။
“ကဲ...သွား...ငါလိုက်ခဲ့မယ်” ဟု ပြောကာ နောက်မှ လိုက်သွား၏။

တစ်နာရီခန့်လျှောက်မိသောအခါ ချက်တီဆင်းရှေ့မှ ပီရီသည် ပြုံးခနဲ ပျောက်သွားသည်။

“ဟေး...ပီရီ၊ ဘယ်သွားတာလဲ...ပြန်လာခဲ” ဟု အော်သည်။

သို့သော် ပီရီထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ စိတ်မောလူမော ဖြစ်လာသော ချက်တီဆင်းသည် တစ်နေရာတွင် ထိုင်ကာ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြောက်စိတ်ဝင်လာ၏။ ပီရီကို ခေါ်သော်လည်း ထူးသံပြန်မပေး။ လာလမ်းကို ပြန်ဖို့ ကြိုးစား၏။ ကားဆီသို့ မရောက်၊ တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေ၏။ သူ မျက်စိလည် လမ်းမှားနေပြီဟု သိလာ၏။ ပို၍ ကြောက်လာသည်။

ပီရီအား တကြော်ကြော် အော်ခေါ်သည်။ အမှောင်ထုကျလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပထမတစ်ရက်... ဒုတိယတစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ အချိန်ကုန်သွား၏။

ဒုတိယနေ့တွင် တစ်နေရာ၌ ထိုင်၍ အမောဖြေနေသော ချက်တီဆင်းရှေ့၌ ပီရီ ဘွားခနဲ ပေါ်လာ၏။ ချက်တီဆင်း ဝမ်းသာအားတက်သွားသည်။

“ကျုပ်ကို ပစ်ခတ်သွားပါနဲ့ ပီရီ” ဟု တောင်းပန်သည်။

“မော်တော်ကားဆီ ပြန်ပို့ပေးပါဗျာ” ဟုလည်း မေတ္တာရပ်ခံသည်။

“ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားလို တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပီရီက ပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း သေသွားတာ ကြာပြီ၊ မိုလီပီနတ်က သတ်လို့ သေရတာ...ခင်ဗျား အခု စကားပြောနေတာဟာ လူသေတစ်ယောက်၊ သရဲတစ်ကောင်ကို ပြောနေတာပဲ...ခင်ဗျား သတ်လို့ သေသွားတဲ့ သရဲတစ်ကောင်ဆီက ခင်ဗျား လိုချင်တာတွေ တောင်းနေလို့ မရနိုင်တော့ဘူး”

ပီရီသည် ပရုံးနောက်မှ သူ့လေးကို ယူ၍ အဆိပ်လူးမြားတစ်စင်း တပ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလို့လဲ” ဟု ချက်တီဆင်းက အလန့်တကြား မေးသည်။

ပီရီက မဖြေ။ လေးကြိုးကို တအားကုန်ဆွဲကာ ချက်တီဆင်း၏ ရင်ဝကို ချိန်၍ လွှတ်လိုက်သည်။ မြားသည် ချက်တီဆင်း၏ လက်ဖခိုးကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။

“အခုတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး သေသွားပြီ” ဟု ပီရီက ပြောကာ တောထဲသို့ ပြေးသွားသည်။

ချက်တီဆင်းသည် သူ့လက်ဖခိုးတွင် စိုက်ဝင်နေသည့် မြားကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေသည်။ အဆိပ်ကြောင့် လက်ဖခိုးတစ်ခုလုံး ညိုပုပ်ပုပ် ဖြစ်လာသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ပြင်းစွာ ခံစားရသည်။

အနာရှိန်သည် လက်ဖခိုးမှသည် လက်မောင်းနှင့် ရင်ဘတ်အထိ တက်သွားနေသည်။ ပထမတော့ သူမအော်နိုင်။ နောက်တော့ သံကုန်ဟစ်၍ အော်သည်။ သူ့အော်သံသည် တောထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်လျက် ရှိလေသည်။

* * *

နင်ချင်ဂွန်းသည် ပူးမားရဟတ်ယာဉ် ထိုင်ခုံထက်တွင် သမ္မတတပ်ဖာရီနှင့် ဘေးချင်းတိုက် ထိုင်၍ လိုက်ပါလာ၏။

ရဟတ်ယာဉ်၏ ပြတင်းမှ ကြည့်လိုက်လျှင် အောက်ဘက်မှ စိုပြည်စိမ်းလန်းသော သစ်တောကြီးများကို ကောင်းစွာ မြင်နေရ၏။

“ချက်တီဆင်းအကြောင်း ဘာသတင်းရသေးလဲ” ဟု တပ်ဖာရီက အော်မေး၏။

“ဘာမှ မရဘူး၊ သူ့လင်ရိုဇာကိုတော့ တွေ့တယ်၊ လူကိုတော့ အခုထိ ရှာမတွေ့ဘူး...အခုဆိုရင် သိတင်းနှစ်ပတ်ရှိသွားပြီ၊ တောထဲမှာ သေပြီလို့ တွက်ရမှာပဲ” ဟု ချင်က ပြန်အော်ပြော၏။

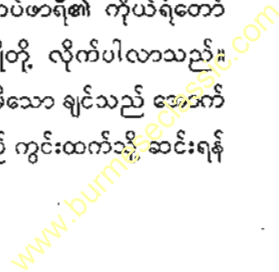
“ချက်တီဆင်းက သိပ်တော်တယ်၊ သူ့နေရာမှာ လူစားထိုးဖို့ကော ရှာပြီးပြီလား”

“ရှာနေတုန်းပဲ”

သူတို့သည် သတ္တုတွင်းနှင့် သစ်ထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းများ စစ်ကြောကြည့်ရှုရန် ခရီးထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦးအပြင် တပ်ဖာရီ၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် သူ့အတွင်းရေး အတွင်းဝန် ကာဂျီတို့ လိုက်ပါလာသည်။

ရဟတ်ယာဉ် အရှိန်လျော့လာသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော ချင်သည် အောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်သည် ကွင်းထက်သို့ ဆင်းရန် တာစုလျက် ရှိလေပြီ။

ရဟတ်ယာဉ်ကွင်းနှင့် ကိုက် ၃၀၀ ခန့်အကွာရှိ မဟော်ဂနီပင်ကြီး၏ အလယ်ခန့်တွင် ဒင်နီယယ်သည် သစ်ကိုင်းများကြား ခွဆုံတစ်နေရာ၌ နေရာယူထား၏။ သူသည် ဤနေရာသို့ ယမန်နေ့ည ညပိုင်းကတည်းက ရောက်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် အောက်သို့ တန်းလန်းကျနေသည့် နိုင်လွန်ကြီးကို အသာလှုပ်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။ သစ်ပင်ခြေရင်း၌ အသင့်ရှိနေသော ဆီပူးသည် လက်နက်ထုပ်ကို ကြိုးတွင် ချည်ပေး၏။

နောက်တစ်ခဏအကြာတွင် ဒင်နီယယ်သည် ရဟန်ယာဉ်ကွင်းဘက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်၍ စောင့်နေနိုင်သော အနေအထားသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

ရဟတ်ယာဉ်သည် သမံတလင်းကွင်းထက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းလာနေ၏။ ဒင်နီယယ်၏ သေနတ်ပြောင်းသည် ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ တပ်ဖာရီဆီသို့ ချိန်ရွယ်ထား၏။ ထိုခဏမှာပင် မိုးသည် ဗြဲနဲခနဲ ရွာချလိုက်သည်။

ကွင်းဆီသို့ ထီးဖွင့်ပြီး ပြေးလာနေသူများကို မြင်ရသည်။ မြင်ကွင်းသည် မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်သွား၏။ ကြိုဆိုနေသူများ၏ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်မှုကိုလည်း သူတွေ့နေရသည်။ အားလုံး ရုပ်ထွေးကုန်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် စိတ်ကို ငြိမ်နိုင်သမျှ ငြိမ်အောင်ထိန်းကာ ကွင်းထက်၌ ရပ်နေသည့် ရဟတ်ယာဉ်ထဲမှ တပ်ဖာရီကို ကြည့်သည်။ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများ အလယ်မှ တပ်ဖာရီကို တွေ့သည်။ သူ့လက်ညှိုးသည် သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်သည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ကားခနဲ ကျသွားသည်။

သက်တော်စောင့် တပ်သားတစ်ယောက်။ ဒင်နီယယ်လည်း နောက်တစ်ချက် ထပ်၍ ပစ်ပြန်သည်။

ဤတစ်ချက်သည် အခြားတပ်သားတစ်ယောက်ကို ထိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပစ်ခတ်သံများ သောသောညံ့လာ၏။ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း သူ့လူများက ပိုင်းဝန်းပစ်ခတ်နေခြင်းပေတည်း။

ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းနေကြသည့် လူများကို သူမြင်နေရသည်။ ဤလူစုကြားမှ လင့်ရီဇာတစ်စီးဆီသို့ ကဆုန်စိုင်း၍ ပြေးနေသော တပ်ဖာရီ...။ အချို့ လူများသည် မြေကြီးပေါ် မှောက်နေကြသော်လည်း အချို့က အဆောက်အအုံများဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည်။ ဤလူစုထဲမှ အပြာရောင်ဝတ်စုံနှင့် နင်ချင်ဂွန်းအား ဒင်နီယယ် မြင်တွေ့နေရသည်။

သူသည် လက်ထဲမှသေနတ်ဖြင့် ချိန်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူမပစ်ခင် နင်ချင်ဂွန်းသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုအတွင်းသို့ ပြေးဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒင်နီယယ်သည် သေနတ်ကို လွယ်လိုက်ပြီး နိုင်လွန်ကြီးကို ခို၍ သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အောက်ရောက်သည့်အခါ ဆီပူးနှင့်အတူ တောအုပ်တွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အကွာရှိ ကယ်လီထံသို့ ရောက်သည့်ကခါ စကားပြောကြေးနန်းစက်ဖြင့် အခြေအနေကို ဝစ်တာအိုမီရှယ် သတင်းပို့ခိုင်းသည်။

“ကယ်လီ...ကိုယ်ပြောတာ နားထောင်စမ်း” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြောသည်။

“မင်း...ဒီနေရာက ဘယ်မှ မသွားနဲ့၊ ကိုယ်ပြန်လာပြီး ခေါ်တဲ့အထိ ဒီနေရာကစောင့်”

ကယ်လီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဆီပူး...ကာရာကီ အနားမှာနေ၊ ဘယ်မှ မသွားနဲ့” ဟု မှာသည်။ ဆီပူးက ခေါင်းညိတ်သည်။

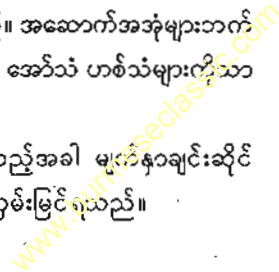
ဒင်နီယယ်သည် ယူဒီစီ အဆောက်အအုံများဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ အခြားလှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို သူမြင်ရသည်။ ဂိတ်တံခါးများကို ဖွင့်၍ ထွက်လာနေကြသည့် လူများနှင့် သံလှေကားမှနေ၍ အဝါရောင်စင်မြင့်ကြီးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားနေကြသည့် တပ်ဖာရီနှင့် သူ့အစောင့်များ...

နောက်တစ်ခဏမျှအကြာအတွင် အောက်မှ တက်သွားသူများ၏ လက်တွင်းသို့ တပ်ဖာရီ ရောက်သွားသည်။ သူသည် လူထုကြီး၏ ခေါင်းပေါ်တွင် ပိုးလိုးပက်လက်လန်ကာ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ပါသွားသည်။

ထို့နောက် ပေ ၇၀ အမြင့်မှ ပစ်ချခြင်း ခံရလေသည်။ တပ်ဖာရီ သည် မြေတူးစက်ကြီး၏ ဓားသွားများကြားတွင် အပိုင်းပိုင်းပြတ်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

ဒင်နီယယ်သည် ရပ်၍ ကြည့်နေရာမှ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်၏။ ကယ်လီအား ထားပစ်ခဲ့သည့်နေရာသို့ ပြန်ပြေးသည်။ အဆောက်အအုံများဘက်ဆီမှ ပစ်ခတ်သံများ မကြားရတော့။ သူ့လူများ၏ အော်သံ ပစ်ခတ်သံများကိုသာ ကြားနေရသည်။

သူ ကိုက် ၁၀၀ ခန့်အကွာသို့ ရောက်သည့်အခါ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်မှ ပြေးလာနေသော လူပုဂံလေးတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်ရသည်။

“ဆီပူး”

ဒင်နီယယ်၏ ခေါ်သံကြောင့် ဆီပူးသည် ဖျတ်ခနဲ ရပ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ ဒင်နီယယ်က အနီးသို့ ပြေးသွားသည်။

“ကာရာကီကို...”

ဆီပူးသည် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်...သူ့နားထင်မှ သွေးများသည် ယိုကျလျက် ရှိ၏။

“ကာရာကီ ဘာဖြစ်သလဲ” ဟု ဒင်နီယယ်က မေးသည်။

“ကာရာကီကို သူ ဖမ်းသွားတယ်၊ တောထဲကို ခေါ်သွားတယ်”

* * *

ကယ်လီသည် ရေဒီယို စကားပြောကြေးနန်းစက်၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ခလုတ်ကို လှည့်၍ အသံရှာလျက် ရှိသည်။

သူ့စက်သည် ခါဟာလီမြို့တော်မှ အသံကို ဖမ်းယူရရှိရန် ခက်ခဲသော်လည်း နည်းလမ်းတစ်မျိုးဖြင့် ဖမ်းယူရရှိအောင် အားထုတ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သူ၏ စေခိုင်းချက်အရ ဆီပူးသည် စက်အနီးရှိ အမြင့်ဆုံး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားအထိ တက်ကာ ဝိုင်ယာကြိုးများကို တပ်ဆင်ပေးထားပြီး။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ‘ရေဒီယို...ယူဘိုမို’ ဟု အသံလွှင့်ထုတ်မှုကို ဖမ်းမိနိုင်ရန် ထပ်မံ၍ ကြိုးစားကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုခဏမှာပင် ရေဒီယိုမှ အသံထွက်လာသည်။ သောတရှင်လိုရာ တေးဂီတခန်း ဖြစ်သည်။ အဆိုတော် ‘မက်ဒေါနား’ ၏ ‘အပျိုစင်လေးနဲ့တူတယ်’ သီချင်း။ သို့မသော်လည်း သီချင်းမဆုံးမီ အသံရပ်သွားသည်။

ထို့နောက် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော စကားပြောသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ယူဘိုမို ပြည်သူများ ခင်ဗျား...ယူဘိုမို ပြည်သူများအတွက် သမ္မတ ဗစ်တာအိုမီရူ ပြန်ရောက်လာပါပြီ...အခု သမ္မတကြီးကိုယ်တိုင် ယူဘိုမို ရေဒီယို အသံလွှင့်ဌာနကနေပြီး မိန့်ခွန်းပြောပါလိမ့်မယ်”

ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် ရေဒီယိုမှ ဗစ်တာအိုမီရူ၏ စကားပြောသံ ကြားရသည်။ ကယ်လီသည် စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်လျက် ရှိသည်။

တပ်ဖာရီ သေပြီ။ ဗစ်တာအိုမီရူမှ အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီး ကယ်လီသည် သူ့အာရုံနှင့်သူ ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့နောက်မှ ရပ်နေသည့်လူကို မမြင်။

ရပ်နေသူမှာ အပြောရောင် ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေများဖြင့် ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိသည်။ ရွှံ့စက်များနှင့် သွေးစများလည်း ပေကျလျက် ရှိလေသည်။

ကယ်လီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အချိန်တွင် ထိုလူသည် လက်ထဲမှ တိုကာရက်ပစ္စည်းဖြင့် သူ့အား ချိန်ရွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုလူ၏ ပါးတစ်ဖက်ရှိ ခြစ်ရာမှ သွေးစက်များသည် သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ကျနေ၏။ မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်လန့်ခြင်းနှင့် ဒေါသဖြစ်ခြင်းများကို ဖော်ပြ၏။

သေနတ်ကိုင်ထားသော လက်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရှိ၏။ ဤလူသည် ကယ်လီတွေ့ဖူးသူ မဟုတ်။

သို့သော်လည်း သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း ကယ်လီ သိနေသည်။ သူ့ဓာတ်ပုံကို ယူဘိုမိဟာရဲလ်သတင်းစာထဲတွင် မြင်ဖူးခဲ့ရုံမျှမက ယူစီဒီကုမ္ပဏီ၏ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ တရုတ်တိုင်ပေတစ်ယောက်မှန်းပင် သိနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဤလူသည် ချင်ပီဝီစခန်းမှ ဝှန်နီအင်ဇောမိသားစုကို သတ်ဖြတ်ရန် စေခိုင်းခဲ့သည့်လူဟု ဒင်နီယယ်ထံမှ မကြာခဏ ကြားဖူးခဲ့သဖြင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။

ဤလူသည် နင်ချင်ဂွန်းဆိုသူ မဟုတ်ပါလော။ ကယ်လီသည် ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ လှည့်လိုက်၏။ ဤအချိန်မှာပင် ထိုလူသည် သူ့ဆီသို့ ခုန်ဝင်လာပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲသည်။

ကယ်လီက ရုန်းသော်လည်း မရ၊ ဘေးမှ အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေသော ဆီပူးက ပြေးလာသည်။

ထိုလူ၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းဒင်သည် ဆီပူး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျသည်။ ဆီပူးလဲကျအသွားတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားရသည်။ ကျည်ဆန်သည် ဆီပူး၏ မျက်နှာနှင့် ခြောက်လက်မခန့်အကွာ မြေကြီးထဲသို့ စိုက်ဝင်သွားသည်။ ဆီပူးသည် လဲနေရာမှထ၍ ပြေးသည်။ သေနတ်သံနောက်တစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ကျည်ဆန်သည် ဆီပူးကိုမထိ၊ ဆီပူးသည် တောထဲသို့ ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နင်ချင်ဂွန်းသည် ကယ်လီ၏ လက်ကို ဖျတ်ခနဲလိမ်လိုက်သည်။ ကယ်လီက နာကျင်လွန်းသဖြင့် တစ်ချက်မျှ အော်လိုက်မိ၏။ ချင်၏ လက်ထဲမှ ပစ္စည်းပြောင်းဝသည် ကယ်လီ၏ နားထင်ကို လာထိသည်။

“ငါ့ကို ခုခံရင် နင့်ကို ပစ်သတ်မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ခဲ့” ဟု ပြောသည်။

“ကဲ...သွားစမ်း...ရှေ့က”
ကယ်လီသည် ချင်၏ ရှေ့မှ လျှောက်သွား၏။ မိုင်ဝက်ခန့်လျှောက်မီ သောအခါ မြစ်ကမ်းပါးသို့ ရောက်၏။ ယူဘိုမိမြစ်၏ မြစ်လက်တက် 'ဝင်ဂူးမြစ်' ပေတည်း။

ချင်သည် ရှေ့မှ သွားနေသော ကယ်လီအား ဆောင့်တွန်းပြီး ဒူးထောက်၍ ထိုင်ခိုင်းသည်။

“ဒီမြစ်ဟာ ဝင်ဂူးမြစ်လား၊ ဘယ်ဘက်ကို စီးသလဲ၊ သိသလား...ကားလမ်းမကြီးရှိတဲ့ တောင်ဘက်ကို စီးသွားတယ် မဟုတ်လား” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး” ဟု ကယ်လီက ပြောသည်။
“နင်လိမ်တာ...နင်ဘယ်သူလဲ...အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း”

“ကျွန်မ ကမ္ဘာကျန်းမာရေးအဖွဲ့က သူ့နာပြုဆရာမပါ၊ ကျွန်မ ဒီသစ်တောတွေ မြစ်တွေအကြောင်း တကယ်မသိတာပါ”

“ကဲ...ထ...စကားထပ်မပြောနဲ့၊ ရှေ့ကသွား”
ကယ်လီသည် ချင်ခိုင်းသည့်အတိုင်း ခရီးဆက်ပြန်လေသည်။ ဆီပူး

ဘယ်ရောက်နေသနည်း။
ဆီပူးသည် မိမိအားပစ်ပြီး ကိုယ်လွတ်ရုန်းမည့်လူစားမဟုတ်၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်သည်။

သူသည် အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံး ဖြုတ်၍ ချထားခဲ့သည်။ ချွဲကြိုချိုကြားမှ တိုးဝှေ့သွားနေခိုက်တွင် သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်း ချိုး၍ချထားခဲ့သည်။ ဆီပူးသည် ခြေရာခံကောင်းသူ ဖြစ်၏။

ဤကြယ်သီးနှင့် ဤသစ်ကိုင်းသည် ဆီပူး ခြေရာခံနိုင်မည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာနိုင်သည် မဟုတ်ပါလော။

ကယ်လီ၏ ခေါင်းထဲသို့ အသိတစ်ခု ဝင်လာသည်။ ထိုအသိကြောင့် ကယ်လီသည် ချင်အား ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ချင်က လက်ထဲမှ ပစ္စတိုဖြင့် ထိုးချိန်သည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်...ကျွန်မကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တကယ်ကို ဘာမှမသိပါဘူး” ဟု အော်ပြောသည်။

ဤအသံများသည် ဆီပူး၏ အလွန်အကင်းပါးသော နားများဆီသို့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မရောက်ဘဲ နေလိမ့်မည် မဟုတ်။

* * *

ဆီပူးသည် သစ်ရွက်များကြား၌ ရောက်နေသော အင်္ကျီကြယ်သီးကို ကောက်ယူ လိုက်ပြီး ဒင်နီယယ်အား ပြလေသည်။

“ဒီမှာ မြင်လား...ကာရာကီက ကျုပ်တို့ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်နိုင်အောင် ချထားခဲ့တာ” ဟု ဆီပူးက ပြောသည်။

“ကာရာကီက ပါးတယ်၊ လျင်တယ်၊ တောဂွေ့တစ်ကောင်လို သတ္တိ လည်း ကောင်းတယ်”

ဒင်နီယယ်က စိတ်မရှည်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆီပူးအား ကြည့်၏။

“စကားများမနေပါနဲ့ဗျာ...သွားမှာသာ သွားစမ်းပါ” ဟု ပြော၏။

သူတို့သည် ငြိမ်ငြိမ်တိတ်တိတ် ဆက်လျှောက်ကြ၏။ ကယ်လီ ချိုးချ ထားသည့် သစ်ကိုင်း အစအနများကို တွေ့တိုင်း တမင်သက်သက် တအားဖိနင်း ထားသည့် ကယ်လီ၏ ဖိနပ်ရာများကို တွေ့တိုင်း ဆီပူးက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ကျုပ်တို့ နီးလာပြီ၊ သတိထားပါ” ဟု ဆီပူးက ဒင်နီယယ်၏ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ပြော၏။

“တွေ့ရင် ဟိုလူ့ဆီကို ချက်ချင်း ပြေးမဝင်နဲ့၊ သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ် ရှိနေတယ်”

သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်ဆီမှ ကယ်လီ၏ အော်သံများ ကြားရ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ရှင်...ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒင်နီယယ်သည် စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ကာ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင် ၏။ ဆီပူးက အတင်းဆွဲထား၏။

မောင်ထွန်းသူ

“မသွားပါနဲ့ဦး၊ ကာရာကီက ကျုပ်တို့ သတိထားနိုင်အောင် အသံပေးနေတာ၊ သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ အသိပေးနေတာ” ဟု ပြောသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော် မသွားဘူး” ဟု ဒင်နီယယ်က ပြော၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်...ခင်ဗျားကို သူတွေ့ပြီးပြီ... ကျွန်တော် ရှိတာကိုတော့ သူမသိသေးဘူး...အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက တစ်နေရာက နေပြီး သူ့ကို တောခြောက်သလို ခြောက်ပေး၊ ကျွန်တော်က သူ့ရှေ့ ကြံ့ပြီး စောင့်နေမယ်၊ ကျွန်တော်ပြောတာ နားလည်လား”

ဆီပူးက ခေါင်းညှိတံ၏။

“ခင်ဗျား အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ကြက်တူရွေးအော်သလို အော်ပြီး အချက်ပေးနော်” ဟု မှာသည်။

ဒင်နီယယ်သည် သူ့ရိုင်ဖယ်သေနတ်မှ လှံစွပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး သေနတ်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်၌ မှီ၍ ထောင်ထားလိုက်သည်။ ချင်သည် ကယ်လီအား ဒိုင်းသဖွယ် အသုံးပြုလိမ့်မည် ဖြစ်သဖြင့် သေနတ်ကို သုံး၍ မဖြစ်။

ဒင်နီယယ်သည် လှံစွပ်ကို ကိုင်ကာ မြစ်ကမ်းပါးမှ ခွာ၍ မြစ်အောက်ဘက်သို့ ကွေ့ပတ်ပြီးသွား၏။ ငါးမိနစ်ခန့်မျှ လျှောက်ခဲ့သောအခါ တစ်နေရာတွင် ရပ်၍ ဆီပူးမှာထားသည့်အတိုင်း ကြက်တူရွေးသံ ပေး၏။

ဆီပူး၏ အသံသည် သစ်ပင်ထိပ်များဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟေး...ငါ့ဇွန်ဂူး...မင်း ကာရာကီကို လွှတ်လိုက်...ငါမင်းကို သစ်ပင်ပေါ်က ကြည့်နေတယ်၊ သူ့ကို မလွှတ်ရင် အဆိပ်လူးမြားက မင်းကိုယ်ကို ဖောက်သွားလိမ့်မယ်”

ဒင်နီယယ်သည် ချုံပုတ်ကြားတွင် ဝပ်လိုက်သည်။ ချင်သည် ဆီပူးပြောနေသည့် ဆွာဟာလီစကားကို နားမှ လည်ပါမည်လော...။ ဤအခိုက်မှာပင် ဆီပူးထံမှ အော်သံတစ်ခွန်း ထွက်လာပြန်သည်။

“ဟေး...ငါ့ဇွန်ဂူး...မင်း ငါပြောတာ ကြားရဲ့လား”

ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ဒင်နီယယ်သည် မျက်စိကို ရှင်ရှင်ထားကာ နားကို စွင့်ထား၏။ ထို့နောက် သူ့ရှေ့မှ သစ်ကိုင်းများ လှုပ်သွားသည်ကို မြင်ရပြီး ကယ်လီ၏ အော်သံကိုပါ ကြားရ၏။

“ကျွန်မကို မသတ်ပါနဲ့ရှင်...ကျွန်မ...တောင်းပန်ပါတယ်”

ချင်၏ အသံကို တစ်ဆက်တည်း ကြားသည်။

“နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း ကောင်မ၊ နင့်လက်ကို ချိုးပစ်လိုက်ရမလား”

ဆင်ကုန်သည်

သူတို့သည် ဒင်နီယယ် စောင့်နေသည့် နေရာနှင့် အလွန်နီးကပ်နေပြီ။ ဒင်နီယယ်သည် လှံစွပ်ကို တအား ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ထို့နောက် ချုံများကြားမှ တိုးထွက်လာသည့် နင်ချင်ဂွန်း။ သူသည် ကယ်လီအား သူ့ရှေ့မှ ထားကာ ကယ်လီ၏ ပခုံးမှကျော်၍ သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများ ဆီသို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ထားသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ရှာဖွေလျက်ရှိသည်။

သူ့အား အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသည့် ဆီပူးအား ရှာနေခြင်းပေတည်း။

ချင်သည် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ် လာနေခြင်းဖြစ်၍ ဒင်နီယယ်ပုန်းနေသည့် သစ်ပင်ဘက်သို့ နီးကပ်လာလျက် ရှိ၏။ ချင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ တိုက်ခိုက်ဖို့မှာ သိပ်ပြီး လွယ်သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဒင်နီယယ်သည် ချင်အား နောက်မှနေ၍ လှံစွပ်နှင့် ထိုးရန် စိတ်ကူးသည်။ သူသည် သစ်ပင်နောက်မှ ခုန်ထွက်ကာ ချင်အား လှံစွပ်နှင့် ထိုးသည်။

သို့သော်လည်း ကွန်ဖူးသမားတို့၏ အသိဉာဏ်ကြောင့်ပေလား မသိ။

ချင် ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။

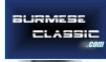
လှံစွပ်သည် မူလရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း ချင်၏ ကျောက်ကပ်ဆီသို့ မရောက်။ ချင်၏ တင်ပါးအထက် တစ်လက်မခန့်အကွာ နံပါးကို ထိသည်။

လှံစွပ်သည် လက်ကိုင်ရိုးအထိ နစ်ဝင်သွားသော်လည်း ချင်၏ ရုန်းကန်လိုက်မှုကြောင့် ဒင်နီယယ်၏ လက်ထဲမှ လွတ်ထွက်သွားသည်။ ချင်သည် ကယ်လီအား လွှတ်လိုက်ပြီး ပစ္စတိုဖြင့် ဒင်နီယယ်အား ပစ်ရန် အားထုတ်သည်။

ဒင်နီယယ်သည် ချင်၏ ပစ္စတိုကိုင်ထားသည့် လက်ကောက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး အပေါ်သို့ တွန်းတင်လိုက်သည်။ ပထမဆုံး ကျည်ဆန်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ခေါင်းအထက်ရှိ သစ်ကိုင်းများကို ထိမှန်သည်။ ချင်သည် ဒင်နီယယ်၏ လက်ကို အားကုန်တွန်း၍ အောက်သို့ ချသည်။ သေနတ်ဖြင့် ဒင်နီယယ်၏ ကိုယ်ကို ပစ်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ ဒုတိယအကြိမ် ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ထပ်ထွက်သည်။

ဒင်နီယယ်၏ ပေါင်တစ်ဖက်မှ စူးခနဲ နာကျင်သည့် ဝေဒနာကို ခံစာလိုက်ရပြီး တစ်ကိုယ်လုံး နောက်သို့ ယိုင်သွား၏။ သို့သော်လည်း သူ့လက်မှာ သည် ချင်၏ လက်ကို လုံးဝအလွတ်မခံ။

ထိုအခိုက်တွင် မနီးမဝေ၌ လဲကျနေသော ကယ်လီသည် သဟိပြန်ဝင်

လာကာ ကပျာကယာ ထရပ်သည်။ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေသော လူနှစ်ယောက် ကို ကြည့်သည်။

ထို့နောက် ချင်ထံသို့ ပြေးသွားပြီး နံပါး၌ စိုက်ဝင်နေသည့် လှံစွပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်၍ ထိုးစိုက်လိုက်လေသည်။ အားခနဲအော်လိုက်သည့် ချင်၏ အသံ။

သူ့လက်တွင်းမှ ပစ္စတိုသည် လွတ်ကျသွားသည်။ ဒင်နီယယ်သည် လဲကျသွားသည့် ချင်နောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ပါသွားသည်။ အပေါ်မှ ရောက်နေသော ဒင်နီယယ်သည် ချင်၏ လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အမိအရ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ချင်ကလည်း သူ့တွင်ရှိသမျှအားကို ထုတ်၍ ရုန်းကန်သည်။ ဒင်နီယယ်၏ လည်ပင်းကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အားထုတ်သည်။ လူနှစ်ယောက် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ အောက်ဘက်ရှိ ရွံ့နွံ့များကြားသို့ လိမ့်ကျသွားသည်။

ကယ်လီသည် ချင်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ ကျွတ်ကျနေခဲ့သော လှံစွပ်ကို ပြေးကောက်သည်။ ရွံ့နွံ့များရှိရာသို့ ပြေးဆင်းသည်။ ဒင်နီယယ်၏ အပေါ်သို့ ရောက်နေသော ချင်အား လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသည်။

ဒင်နီယယ်၏ လည်ပင်းကို တအားဆုပ်ညှစ်ထားသည့် ချင်၏ လက်များသည် ပြေကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်လုံးသည် ဘေးသို့လိမ့်ဆင်းသွားသော်လည်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်နေသော ချင်သည် လက်များကို ဆန့်တန်းကာ ကယ်လီအား ရန်ပြုရန် ကြိုးစား၏။

ဒင်နီယယ်က နောက်မှနေ ခုန်အုပ်ကာ ချင်၏ လည်ပင်းကို မိမိရရ ဆုပ်၍ ညှစ်ထားသည်။ ရွံ့ဗွက်ထဲ၌ နစ်နေသော ချင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရာမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း အားပျော့လာ၏။

နောက်ဆုံးတွင် လုံးဝ ငြိမ်သက်သွားသည်။

“သူ သေသွားပြီ၊ လွှတ်လိုက်တော့လေ” ဟု ကယ်လီက လှမ်းပြောသည်။

ဒင်နီယယ်သည် ချင်၏ လည်ပင်းကို လွှတ်လိုက်သည်။ သူသည် ရွံ့ဗွက်ထဲမှ လေးဖက်ထောက်၍ ကမ်းပါးပေါ် တက်သည်။ ကယ်လီက ဘေးမှ တွဲ၍ ခေါ်သည်။ ပေါင်တွင် ဒဏ်ရာရထားသည့် ခြေတစ်ဖက်သည် တရွတ်ဆွဲလျက် ရှိ၏။ ကမ်းပါးထိပ်ရောက်သည့်အခါ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖက်ထားရာမှ ဒူးထောက်၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ရွံ့နွံ့ထဲမှ ခွေးသေကောင်ပုပ်တစ်ကောင်နှင့် တူသည့် မည်းမည်းအရ တစ်ခုသည် မျက်နှာပြင်ထက်သို့ တက်လာသည်။

ချင်၏ အလောင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရွံ့ဗွက်များ လူးနေသဖြင့် လူရုပ်ပင် မပေါ်တော့ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောနိုင်ကြ။ အလောင်းကို ငေးကြည့်နေကြသည့် နောက်ဆုံးတွင် ဒင်နီယယ်က တီးတိုးလေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူ့ငရဲတွင်း သူတူးပြီးသွားတာပဲ”

